

Giới thiệu Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu

Không thể tin được trong truyện Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu, vào thời điểm cô năm tuổi, cả gia đình bị giết hại. Cô bị người dì đem đến cô nhi viện, chính ở nơi này căn bệnh trầm cảm của cô bắt đầu xuất hiện sau cú sốc kia...

Năm lên tám tuổi, một lần nữa ông trời lại khiến cô mất đi những người xung quanh mình. Cả cô nhi viện chỉ có mình cô sống sót sau vụ thảm sát. Cô bị mất trí nhớ và được gia đình Âu Dương gia nhận nuôi.

Cô là ai? Cô chỉ nhớ được duy nhất bản thân tên Vương Tử Huyền...

Sống mười năm ở Âu Dương gia cô đã phát hiện ra một sự thật kinh hoàng, nhưng trí nhớ của cô không còn thì liệu rằng nó có đúng không?

Cũng vào lúc đó cô đã gặp được anh và trao trọn tình yêu cho anh. Nhưng tình cảm của anh lại dành cho một cô gái đầy bí ẩn trong câu chuyện ngôn tình sủng này.

Để quên anh cô quyết định đi du học.

Năm năm sau, khi cô trở về thì lại biết được mình có kẻ ước quân hôn? phải chăng đây là ký ức bị mất năm tám tuổi kia? Đón đọc truyện hay này để theo dõi những diễn biến tiếp theo các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sát Hại

Đang tung tăng đi trên con đường lát đá quen thuộc để về biệt thự, thì nghe tiếng động như là tiếng đánh nhau. Cô bé với mái tóc đen được cột xéo, đôi mắt đen lánh trên người mặc chiếc đầm trắng bỗng dừng lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cô bé đang định hét lên và chạy lại nhưng bị vệ sĩ bên cạnh giữ lại rồi kéo cô bé núp ở bụi cây gần đó.

Nước mắt bé rơi đầm đìa khi nhìn thấy cảnh bố mẹ bị giết hại mà mình không thể làm gì, chỉ biết trơ mắt nhìn họ bị bọn người xấu giết.

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và xin người sống thật tốt và đừng nghĩ đến chuyện trả thù.

Người vệ sĩ lên tiếng, anh đã làm vệ sĩ ở đây nhiều năm, nên anh biết ông chủ có rất nhiều kẻ thù. Hôm nay ông chủ bị sát hại chỉ vì họ muốn những bí mật kia bị chôn vùi mãi mãi.

- Không, em không đi...

Cô bé khóc thút thít, đám người đang nhìn ngó xung quanh như phát hiện ra họ nên đang đi về phía họ. Người vệ sĩ nhanh tay đẩy cô bé và nói

- Tiểu thư, xin người hãy đi đi...đừng để bọn chúng tìm được người.

Cô bé đang định phản đối nhưng người vệ sĩ đã chặn lại

- Đi đi.

Nói xong, anh chạy ra đối diện đám người đó. Còn cô bé chỉ biết bịt miệng nhìn người mình xem như anh trai đối diện với cái chết. Có phải bé quá vô dụng không? Để rồi người thân bên cạnh dần dần rời xa bé, cô bé chạy đi mà nước mắt rơi không ngừng. Bố mẹ, và anh nữa em nhất định sẽ trả thù cho mọi người...

Cô bé cứ chạy mà không biết rằng mình chạy thoát được không phải là người vệ sĩ cô xem như anh trai mà là một người khác. Người đó luôn theo dõi bé, anh rất muốn giữ cô bé ở bên cạnh nhưng anh chưa đủ khả năng để bảo vệ cô bé. Chỉ có thể ở sau bảo vệ bé, anh thề sau này sẽ không để em phải chịu đau khổ. Người con trai tầm chín tuổi nhìn cô bé đang chạy phía trước mà nắm chặt nắm đấm, miệng khẽ nói

- Huyền, em phải sống tốt.

Ba năm sau...

Tại cô nhi viện

Sân sau của cô nhi viện dường như rất quen thuộc với cô. Đã ba năm kể từ Vương Tử Huyền bị người gì độc ác của mình đưa vào đây. Ba năm qua cô không hề mở miệng nói chuyện với bất kỳ ai, có lẽ cô bị sốc cảnh người nhà bị sát hại nên mắc bệnh trầm cảm.

- Tiểu Huyền, lại chơi với các bạn đi con. viện trưởng nhìn cô bé nói, từ lúc nhận nuôi cô bé đến giờ bà chưa bao giờ thấy bé cười hay nói, cũng không hòa nhập với mọi người. Duy chỉ có người con trai kia khiến bé cười nói...

Vương Tử Huyền ngược mặt lên nhìn viện trưởng sau đó lại cúi mặt xuống đất. Viện trưởng chỉ biết thờ dài, bà ngồi xuống cạnh cô bé khẽ gọi

- Tiểu Huyền...

-.....

Vương Tử Huyền chỉ im lặng, không ngẩng đầu hay nhúc nhích người.

Cô bé như đang chờ đợi một điều gì đó, lâu lâu cô bé lại nhìn về phía trước. Từ xa một người con trai tầm mười hai tuổi đi lại, trên khuôn mặt người con trai mang một vẻ lạnh lùng, nhưng khi thấy Vương Tử Huyền đang ngồi cùng viện trưởng người con trai dịu dàng cất tiếng gọi

- Huyền...

Vương Tử Huyền theo tiếng gọi ngược mặt lên nhìn. Nhìn thấy người con trai đó cô bé đứng dậy, chạy nhanh về phía anh.

- Care thận, coi chừng té.

Người con trai dang hai tay đỡ lấy cô bé. Vương Tử Huyền dụi mặt vào lồng ngực ấm áp của anh, giọng trong trẻo vang lên

- Anh Tử Bắc

Người con trai tên Tử Bắc mỉm cười nhìn bé nói

- Anh đến thăm em, ngày mai anh phải đi du học nên không thể đến thăm em được.

Nghe anh nói vậy, đôi mắt bé ươn ướt nhìn anh

- Anh Tử Bắc, đừng đi, đừng để Huyền ở đây một mình.

Lòng anh đau như cắt khi thấy bé sắp khóc, nhưng anh không thể mang bé theo cùng. Mạc Tử Bắc cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô bé

- Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh về đón em có được không?

Vương Tử Huyền thút thít nhìn anh

- Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em.

- Ừ.

Viện trưởng nhìn thấy cũng đau lòng, ba năm qua chỉ có người con trai tên Mạc Tử Bắc đó là cô bé chịu cười nói nên bệnh trầm cảm của bé cũng đỡ hơn nhiều. Bà không biết người con trai đó là ai, chỉ biết anh rất tốt với Tử Huyền.

Vương Tử Huyền khóc nhiều đến nỗi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Anh vén mái tóc của cô bé, ghé sát vào tai nói gì đó sau đó đeo cho cô bé một sợi dây chuyền hình giọt nước, nó không phải sợi dây chuyền bình thường nếu ai hiểu sâu thì sẽ nhận ra ngay đây là sợi dây "huyết lệ". Sợi dây chuyền này chứng minh cô bé sẽ nữ chủ nhân tương lai của một gia tộc lớn nào đó. Nhưng đó là chuyện của mười mấy năm sau...

Mạc Tử Bắc bế cô bé vào phòng, đắp chăn kỹ càng rồi mới rời khỏi. Và lần đi này, cũng là việc anh hối hận nhất trong đời, nếu như anh ở lại bên bé một lát nữa, thì sẽ không để mất đi cô bé.

Trời bắt đầu đổ mưa, giống như một điềm báo. Vương Tử Huyền thức dậy thì trời đã tối đen, bé đưa tay sờ lên cổ, đôi mắt đen lánh nghi hoặc nhìn vào sợi dây chuyền.

Tiếng động mạnh bên ngoài làm Vương Tử Huyền giật mình, bé nhanh chóng bước xuống giường. Vừa mở cánh cửa ra, cô bé nhìn thấy một người áo đen cầm con dao đâm viện trưởng.

- Không!!!!

Vương Tử Huyền hét lên, muốn chạy lại nhưng bị một người khác khổng chế. Trước khi ngất đi, bé đã thoáng nghe được

- Nói, Vương Tử Huyền đang ở đâu? Con bé đó đâu?!

Tại sao?! Tại sao họ lại tìm bé? Đã ba năm rồi cơ mà, vậy cái chết của viện trưởng là do bé gây ra, tại sao? Tại sao lại như vậy?

Chỉ sau một đêm cô nhi viện bị thù ruội, chỉ còn lại tro bụi. Anh biết được tin như con dao đâm xuyên vào tim..

- Điều tra cho tôi là ai làm? Tôi không tin Huyền đã chết, sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Anh gắng từng chữ, đợi người ra ngoài anh nắm mạnh tay vào tường. Mới hôm qua thôi, anh con gặp bé nhưng tại sao mọi chuyện lại như vậy?

- Huyền, em nhất định không được xảy ra chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhận Nuôi

Những ánh nắng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu rọi vào bên trong căn phòng màu trắng mang theo sự lạnh lẽo. Nhờ những ánh nắng ấy đã giúp căn phòng ấm áp hẳn, xung quanh căn phòng đều là những máy móc hiện đại của ngành y, mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Không nói cũng biết đây là bệnh viện...

Trên giường bệnh, một cô bé với khuôn mặt trắng bệch đang cầm đầy dây nhợ. Cánh cửa phòng bật mở, bước vào là một người đàn ông tầm ba tám, bốn mươi tuổi, theo sau là hai người mặc áo đen. Đôi mắt sắc bén của ông nhìn về phía cô bé, ông đã nghe thuộc hạ báo lại rất có thể đây là người ông muốn triệt đường sống.

- Lão đại, cô bé này là người còn sống sót ở cô nhi viện. Chúng ta có nên...

Vừa nói, tên thuộc hạ vừa đưa tay lên cổ có ý nghĩa là "sát".

- Phải xem tình hình thế nào đã...

- Dạ.

Hai tiếng sau, cô bé nằm trên giường cũng có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng người đàn ông và hai tên áo đen khi nãy đã không còn ở đây. Cô bé dần dần mở mắt, xung quanh toàn những người xa lạ khiến bé hoảng sợ, bất giác nắm chặt lấy chăn, giọng run run

- Các người là ai?

- Cô bé cháu tên gì?

Người gọi là một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu, bé nhìn bà ta lắc đầu.

- Tôi là ai? Tên gì? Ba mẹ của tôi là ai?

Những câu hỏi này khiến mọi người ở đây kinh ngạc. Người phụ nữ lại lên tiếng

- Cháu thật sự không biết mình là ai?

Cô bé đang định trả lời không, thì trong đầu vang lên một giọng nói nam trầm ấm. Người con trai đó hay gọi bé là "Huyền"?

- Huyền, tên cháu là Vương Tử Huyền.

Người phụ nữ chỉ cười hiền hậu không nói gì, nhưng người đàn ông bên cạnh khi nghe bé nói mình là Vương Tử Huyền thì ánh mắt hiện lên tia khác thường nhưng nhanh chóng biến mất.

Sau khi bác sĩ đến kiểm tra lại lần nữa thì xác định bé bị mất trí nhớ. Có thể mất trí nhớ tạm thời hoặc vĩnh viễn không nhớ lại nữa.

Tối đến

Bên ngoài gió thổi nhẹ, ánh trăng cũng lên cao. Trong phòng bệnh chỉ còn lại bóng đêm tĩnh mịch. Nằm trên giường bệnh, Vương Tử Huyền trán đầm đìa mồ hôi. Có lẽ cô gặp phải ác mộng, trong cơn mê cô thấy mình lạc vào một khoảng không màu trắng xóa. Vương Tử Huyền xoay người nhìn phía sau lại nhìn thấy được khung cảnh gia đình bị giết. Đầu cô đau như búa bổ, cô ôm lấy đầu ngồi bệt xuống. Một lần nữa khung cảnh xung quanh thay đổi.

Giờ đây, cô thấy một bé gái đang ôm một chàng trai khóc rất thảm thiết. Lờ lờ cô bé nói ra cô lại không nghe được lời nào. Chỉ thấy người con trai hôn lên những giọt nước mắt kia rồi nói

"Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh quay về đón em có được không?"

.....

"Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em..."

....."

Vương Tử Huyền nhìn người con gái anh ôm trong lòng mà không khỏi bàng hoàng. Đó là cô...cô bé đó là cô? Nhưng sao người con trai kia cô không nhìn rõ mặt... Những gì xảy ra tiếp sau đó là anh đeo cho cô bé đó một sợi dây chuyền hình giọt nước, nó có màu đỏ. Rồi cả cô nhi viện bị thiêu rụi, chỉ còn cô bé đó sống sót.

Vương Tử Huyền mở choàng mắt ra, nước mắt không ngừng rơi. Cô chóng tay ngồi dậy, theo cảm giác cô sờ xuống cổ mình. Một sợi dây chuyền hình giọt nước, màu đỏ hiện ra trước mặt cô. Vậy, cô bé trong giấc mơ kia là cô? Đó là phần kí ức cô bị đánh mất? Người con trai kia là ai?! Tất cả đều mơ hồ, cô bắt đầu cảm thấy choáng váng. Có lẽ cô phải tự tìm kết quả...Cô ở bệnh viện một tuần, sau đó được bác sĩ cho xuất viện. Đang trong lúc không biết mình đi đâu, thì một chiếc xe hơi màu đen dừng lại chỗ Vương Tử Huyền. Bước xuống là một người mặc vest đen khoảng tầm mười hai, mười ba tuổi. Nhưng trong bộ vest nhìn người con trai chừng chạc hơn nhiều

- Em là Tử Huyền?! Người con trai lên tiếng

- D..ạ. Anh là?!

Vương Tử Huyền sợ hãi, vừa nhìn người con trai vừa lùi lại phía sau. Thấy hành động của cô, người con trai cũng không tỏ vẻ tức giận

- Anh là Âu Dương Chấn Phong, đến đón em về nhà.

- Nhà? Em làm gì có nhà mà về?!

Âu Dương Chấn Phong chỉ mỉm cười, sau đó mở cửa xe cho cô rồi nói

- Em lên xe đi, đến nơi em sẽ bắt gặp.

Vương Tử Huyền có chút ngỡ vực, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi. Bởi vì bây giờ cô đâu còn chỗ nào để đi. Chiếc xe chuyển bánh, dọc đường cả hai đều không nói gì. Cho đến khi trước mắt cô xuất hiện một căn biệt thự

- Đây là?!

- Nhà của em

Âu Dương Chấn Phong cười nói, anh bước xuống xe mở cửa cho cô. Vương Tử Huyền bước xuống xe với tâm trạng mơ hồ. Từ sau đây sẽ là nhà của cô? Thật vậy chăng?

Vào đến đại sảnh, Vương Tử Huyền mới phục hồi tinh thần, cô nhìn những người ngồi trong phòng khách có chút sợ sệt. Đặc biệt là người đàn ông kia, nhìn ông ta thật hung dữ.

Châu Mỹ Kỳ cũng là phu nhân của gia tộc Âu Dương, nhìn Vương Tử Huyền mỉm cười nói

- Tiểu Huyền lại đây nào?

Vương Tử Huyền nhìn người phụ nữ sau đó lại nhìn Âu Dương Chấn Phong. Khi thấy Âu Dương Chấn Phong gật đầu cô mới bước qua. Châu Mỹ Kỳ nở nụ cười hiền hậu nói

- Ngoan, sau này con sẽ là con gái của ta. Là tiểu thư của gia tộc Âu Dương, tên của con sẽ là Âu Dương Tử Huyền.

- Nhưng..."con không muốn đổi họ" chưa kịp nói ra thì Âu Dương Cẩm cũng chín là người có quyền nhất trong gia đình lên tiếng

- Cứ quyết định vậy đi.

Lúc này cô bé đang ngồi trong lòng Châu phu nhân(CMK) đứng dậy vui mừng nói

- Yeahhh!!! Thế là con có em gái rồi, thật tốt.

Cô bé chạy lại chỗ Vương Tử Huyền nói

- Chào em, chị là Âu Dương Tuyết Linh lớn hơn em hai tuổi, rất vui vì được biết em

- Dạ.

Vương Tử Huyền mỉm cười đáp lại, thật ra cô không muốn đổi họ một chút nào, nhưng cô không thể từ chối. Và cuộc đời cô bắt đầu lật sang trang mới...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cuộc Sống Mới

Tối hôm đó, Âu Dương gia mở tiệc chiêu đãi và giới thiệu cô cho tất cả mọi người. Họ khá ngạc nhiên khi biết gia tộc Âu Dương có thêm một đứa con gái. Nhưng tất cả thắc mắc đều được giải đáp bởi Âu Dương phu nhân. Bà bảo đây là đứa con gái thất lạc nhiều năm, nay tìm lại được nên làm tiệc mừng cũng muốn cô nhận tổ quy tông. Nhưng có ai biết được, đây là một lời nói dối hết sức hoàn hảo.

Tiệc tàn, mọi người ra về cũng đã là đêm khuya. Vương Tử Huyền không ngủ được, cô ra ngoài ban công hóng gió và suy nghĩ về giấc mơ lúc trước. Gió hiu hiu thổi, mái tóc đen mượt của cô bay theo gió, cũng khiến Vương Tử Huyền cảm thấy buồn ngủ. Cô trở lại giường và ngủ một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau

Đang ăn cơm thì Âu Dương Chấn Phong lên tiếng nói

- Ba, mẹ con thấy Tiểu Huyền đang tuổi ăn học nên con nghĩ nên cho em đi học.

Âu Dương phu nhân gật đầu như đồng tình, mà Âu Dương Cầm cũng không có ý kiến gì nên ngay ngày hôm sau, Vương Tử Huyền được Âu Dương Chấn Phong đăng ký học ở một trường tiểu học nổi tiếng ở thành phố A. Ở đây, cô kết bạn với rất nhiều người. Cô đặc biệt có hảo cảm với hai tiểu thư của hai gia tộc lớn nên họ trở thành bạn thân.

- Tiểu Huyền lát đến nhà mình chơi.

Một cô bé với mái tóc hạt dẻ, khuôn mặt baby nhìn Vương Tử Huyền nói. Cô bé tên là Tư Không Diệp Như là bạn thân của cô, gia tộc cô bé đứng thứ ba sau Nam Cung gia và Âu Dương gia.

- Được.

Vương Tử Huyền mỉm cười nói, Nam Cung Nguyệt từ đâu xuất hiện lớn tiếng nói

- Cho tui đi với.

Nam Cung Nguyệt nhìn hai người bạn thân bằng ánh mắt cúm con tội nghiệp. Cô bé là thiên kim của gia tộc lớn nhất ở thành phố A này nhưng không hề kiêu căng, nên mọi người đều có hảo cảm với Nam Cung Nguyệt.

- Ok.

Sau khi tan học, theo dự định cả ba đến nhà Tư Không Diệp Như chơi. Mọi người ở đây rất tốt với cô và Nam Cung Nguyệt, họ xem hai cô như con trong nhà mà đối đãi vậy. Nên cứ mỗi lần về, Tư Không phu nhân lại bảo lần sau đến chơi...Cuộc sống của cô sau khi mất trí nhớ rất tốt đẹp, nhưng mọi thứ vẫn diễn ra tốt đẹp nếu một ngày cô biết sự thật? Câu hỏi này thì mười mấy năm sau mới có đáp án.

Đã mười năm kể từ khi cô được gia tộc Âu Dương nhận nuôi. Cuộc sống của cô mấy năm nay đều rất tốt. Chỉ có điều phần kí ức bị lãng quên cô không thể nào nhớ lại, mỗi khi cô gắng nhớ lại điều gì đó đầu sẽ rất đau. Nên cô nghe lời khuyên của anh trai

- Đừng cố nhớ làm gì. Rồi một ngày nào đó em sẽ nhớ lại thôi...

Nghe lời khuyên, cô để mọi chuyện diễn ra tự nhiên. Nhưng gần mười năm nay, cô không nhớ được gì cả.

- Tiểu Huyền.

Tiếng gọi làm cho Vương Tử Huyền thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Mồ hôi bắt đầu tuôn, cô cho người ta ăn bơ thế là xong đời

- Diệp...Diệp Như?!

Tư Không Diệp Như mặt tức giận nhìn Vương Tử Huyền

- Bà dám cho tui ăn bơ?

- Ách...bạn Diệp Như yêu quá, ý lộn yêu quý. Mình nào dám cho cậu ăn bơ.- Vậy ai không nghe tui gọi? Làm tui gọi đứt hơi thì mới phản ứng?

- A...là tui sai được chưa, tui mời đi uống trà sữa thế nào?

Tư Không Diệp Như còn chưa trả lời, thì đã có người nhảy vào nói thay

- Được đó, cho Tiểu Nguyệt Nguyệt đáng yêu này đi cùng với.

- Thấy ghê!!! Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như đồng thời lên tiếng, mặt của Nam Cung Nguyệt đen kịt. Phồng má lên nhìn hai cô bạn thân

- Rồi có cho tui đi không thì bảo?!

- Dạ có, thưa tiểu thư.

Cô và Tư Không Diệp Như cố kéo dài câu nói, làm cho Nam Cung Nguyệt sôi máu, nghiến răng ken két

- Áu Dương Tử Huyền, Tư Không Diệp Như hai người không muốn sống nữa phải không?

- Không có, bọn tiểu thư đây còn muốn sống, bởi vì cuộc đời ta đang nở hoa a....

Tư Không Diệp Như cố tình than thở, Vương Tử Huyền nhìn hai người rồi cười. Cảm thấy sống lưng ớn lạnh, cô nhìn về phía hai cô bạn cười trù

- Đi, tớ mời hai bạn yêu quá đi uống trà sữa.

- Ai là yêu quá?

- Thì hai người là yêu quá còn gì? Mà có khi hơn yêu quá ấy chứ.

Nói xong, không để hai người có cơ hội trả lời cô đã chạy mất dép. Cả hai hỏa khí bùng bùng hết to

- ÂU DƯƠNG TỬ HUYỀN...

Cả trường nhìn thấy cảnh này miết, đâm ra miễn dịch với cảnh mà ba cô tiểu thư của gia tộc lớn bày ra.

Về đến nhà, Vương Tử Huyền mệt mỏi lê lét thân xác lên phòng. Thật mệt mỏi... nhớ lúc trưa bị hai cô bạn dí cho đuối, cuối cùng phải xin hàng. Ngâm mình trong nước ấm cô cảm thấy thoải mái hơn, Vương Tử Huyền nhắm hai mắt lại thư giãn tinh thần mà ngủ thiếp đi không hay. Cho đến khi nước lạnh làm cô giật mình tỉnh dậy, cô lấy áo choàng tắm khoác lên người sau đó đến phòng thay đồ. Nhìn mình trong gương cô gật đầu hài lòng, cô đi lại bàn trang điểm ngồi xuống ghế, cô lấy trong hộp tủ một chiếc hộp gỗ được chạm trổ rất tinh tế. Bên trong chứa sợi dây "huyết lệ", Vương Tử Huyền nhìn sợi dây một hồi lâu rồi mới cất đi. Cô rất muốn đeo nó, nhưng lỡ như làm mất thì sao? Hơn nữa cô sợ sẽ gặp rắc rối, nếu kẻ thù nhận ra sợi dây chuyện này rồi ra tay sát hại cô thì sao? Lúc đó cô chưa biết được sự thật về mình mà chết thì... Nên cô quyết định cất nó đi, sau khi để mọi thứ lại chỗ cũ cô mới đi xuống lầu.

Xuống dưới nhà, Vương Tử Huyền không thấy ai thì kì lạ, cô thuận miệng hỏi đi Lý cũng là quản gia của biệt thự

- Mọi người đâu hết rồi ạ?!

- Thưa tiểu thư, ông chủ và bà chủ đi công tác. Còn cậu chủ và đại tiểu thư trưa nay đi dự tiệc rồi ạ.

- Dạ, con biết rồi. Di cứ tiếp tục làm việc.

Nói xong, Vương Tử Huyền xuống bếp mở tủ lạnh lấy nước uống sau đó đi lại lên phòng. Có một vài chuyện cô nên suy nghĩ kĩ trước khi đưa ra quyết định. Cô có nên đi du học không?! Thật đau đầu mà...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tiệc Sinh Nhật

Hôm nay là chủ nhật nên cô hẹn hai đứa bạn thân đi chơi và cần một lời khuyên. Họ gặp nhau ở quán cà phê "Thiên Đường", một trong những quán cà phê nổi tiếng nằm ngay trung tâm thành phố T. Bước vào quán khung cảnh xung quanh đúng như cái tên của nó, thơ mộng và huyền ảo như đang trên tiên

cánh. Vương Tử Huyền vừa đến đã thấy hai cô bạn đang vẫy tay với mình, cô vui vẻ bước lại vừa kéo ghế để ngồi vừa hỏi:

-Hai cậu đến lâu chưa?

-Cũng vừa mới tới.

Tư Không Diệp Như trả lời, cả ba gọi đồ uống rồi cùng nhau trò chuyện. Hàng huyền được một lúc cô mới nói:

-Tớ có việc muốn xin ý kiến hai người đây. Cả hai nghe cô noid vậy, liền hướng ánh mắt khó hiểu về phía Vương Tử HUyên

-Chuyện gì? _đồng thanh

-Du học, giấy thông báo mới gửi về, tớ đang do dự.

-Du học? Khi nào? Nam Cung NGuyệt nhìn cô hỏi

-Hai ngày nữa.

-NHanh như vậy sao?chuyện này gia đình cậu có biết?

Tư Không Diệp Như hỏi, thấy cô lắc đầu cả hai ôm mặt không biết nói gì.

-Sao lại không nói cho họ biết?họ là gia đình của cậu.

-Mình...

-Chuyện này không quan trọng, quan trọng là cậu có muốn đi không?

Nam Cung Nguyệt nghiêm túc hỏi

-Nữa muốn nữa không.

-.....

Vương Tử HUyên về nhà đã là một giờ chiều, cô thấy mọi người ai cũng bận rộn trang trí này nọ làm cô hoài nghi. Hôm nay là ngày gì mà trang trí thế kia? Đúng lúc này, quán gia đi qua Vương Tử Huyền nhanh chóng hỏi

-Cho con hỏi, hôm nay có chuyện gì mà mọi người bận rộn vậy ạ?

Quán gia nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, sau đó nói

-Hôm nay là sinh nhật của Đại tiểu thư.NHư hiểu ra vấn đề, cô chỉ "à" một tiếng rồi lên lầu. Cũng đã lâu rồi cô không gặp chị gái, nên có chút nhớ. Nghe đâu chỉ đang ở nước ngoài hình như là hôm nay về.

Tối hôm đó

Buổi tiệc diễn ra rất linh đình, người đến tham dự toàn những người có máu mặt trong giới kinh doanh, cũng có những ca sĩ, diễn viên nổi tiếng. Đặc biệt đêm nay có sự hiện diện của Tứ đại gia tộc. Đứng đầu là Nam Cung gia, thứ hai là Âu Dương gia, thứ ba là Tư Không gia và thứ tư là Cố gia. Đại sảnh lúc này vô cùng náo nhiệt, nhân vật chính là Âu Dương Tuyết Linh đã xuất hiện với bộ váy hồng được thiết kế theo phong cách thời thượng, chân mang đôi giày cao gót màu trắng tóc được uốn xoắn rồi thả tự nhiên. Hầu như tất cả đều đông đủ chỉ thiếu một gia tộc là chưa đến.

Mà lúc này, ở trong phòng Vương Tử HUyên cầm chặt khóa cửa, lưng dựa vào cánh cửa lạnh buốt. Hơi thở cô có chút rối loạn, sắc mặt Vương Tử Huyền tái mét nước mắt đã ướt đầm mặt. Lúc này chuyện cô nghe không phải là sự thật? Chuyện đó không phải là sự thật có phải không? Người cô luôn kính trọng gọi là tiếng "cha" lại là...

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô

-Ai đó?

-Tiểu thư, bà chủ gọi cô xuống dự tiệc

-Dạ, cháu biết rồi. Di xuống trước đi ạ.

-Vâng.

Vương Tử Huyền nhanh chóng thay đồ, cô ăn bận rất đơn giản nhưng không thô tục. Chiếc đầm trắng dài quá đầu gối với những hoa văn đơn giản, mái

tóc đen mượt thả tự nhiên. Nửa tiếng sau cô xuống lầu cũng gây không ít sự chú ý. Vương Tử Huyền lại chỗ Âu Dương Tuyết Linh nói

-Chị, chúc mừng sinh nhật.

Cô vừa nói vừa đưa cho Âu Dương Tuyết Linh hộp quà, Âu Dương Tuyết Linh vui vẻ nhận lấy và nói cảm ơn. Vương Tử Huyền gượng cười nói đều là người nhà không cần cảm ơn. Khi nói đến đây, tim Vương Tử Huyền đau nhói cô liền viện cớ đi gặp bạn. Thật chất cô bây giờ muốn uống rượu giải sầu, Vương Tử Huyền cầm ly rượu lên uống cạn một hơi làm cô ho sặc sụa, nước mắt cũng tuông ra. Cô không thể khống chế cảm xúc của mình... Lúc này đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt bỗng chốc im lặng, nhưng điều này không thể kéo cô ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô nên làm gì mới tốt đây?

Từ cửa chính xuất hiện bốn người sang trọng bước vào. Không ai khác là Nam Cung gia tộc, đi đầu là người người nắm quyền trong gia đình cũng là cựu chủ tịch của tập Đoàn Nam Cung, đi ngang với ông là Nam Cung phu nhân. Đi sau là con trai của ông, năm nay hai mươi hai tuổi và đang nắm giữ chức vụ tổng tài Nam Cung Hạo Thiên, đi kế bên là Nam Cung Nguyệt. Thấy họ, mọi người ai cũng đến chào hỏi để lại ấn tượng tốt. Nam Cung Nguyệt nhìn xung quanh thì thấy Vương Tử Huyền đang uống rượu, Nam Cung Nguyệt bất giác cau mày. Cô chưa bao giờ thấy Vương Tử Huyền uống rượu chẳng lẽ tâm trạng không tốt? Nam Cung Nguyệt rời đi cũng gây chú ý cho Nam Cung Hạo Thiên, anh nhìn theo hướng cô em gái đi thì phía trước là một người con gái ăn mặc khá đơn giản nhưng toát lên được nét đẹp hài hòa. Nam Cung Hạo Thiên nhíu mày, từ khi nào anh để ý tới phụ nữ, tuy vậy anh vẫn không rời mắt khỏi cô, tâm trạng cô gái này dường như không được vui? Nam Cung Nguyệt đến nơi vỗ tay lên lưng Vương Tử Huyền khiến cô giật mình đánh rơi ly rượu. tiếng động không lớn cũng không nhỏ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Thấy vậy, cô liền cúi đầu xin lỗi liên tục rồi ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ nhưng hành động của Nam Cung Nguyệt nhanh hơn nên ngăn cản được ý định của Vương tử Huyền

-Cậu làm gì vậy?

-Minh....minh... Vương Tử Huyền ấp úng không nói nên lời, cô không biết nói gì cả. Từ Không Diệp Như từ xa đi lại

-Hôm nay cậu làm sao vậy?

Vương Tử Huyền không trả lời, quay người xin lỗi mọi người bỏ chạy một mạch. Không may cô va phải một người, bước chân lao đảo muốn ngã thì bị một lực mạnh kéo về phía trước. Tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, thầm mong cô gái sẽ bình an. Vương Tử Huyền ngược mặt lên nhìn, cô bất giác đỏ mặt đẩy Nam Cung Hạo Thiên ra miệng lắp bắp

-Tôi...tôi xin lỗi.

Nói xong cô cúi gằm mặt xuống đất, che đi sự bối rối của mình.

-Không sao, lần sau nhớ cẩn thận.

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chưa Bắt Đầu...đã Kết Thúc!!

Cả đại sảnh như chứng kiến một cảnh xưa nay chưa từng có. Biểu hiện mỗi người một khác, nhưng trong lòng cùng một suy nghĩ: Đây là Nam Cung thiếu, người đứng đầu trong giới hắc bạch đạo mà họ biết? Một người lạnh lùng, không gần nữ sắc lại đỡ người con gái này. Trước kia không phải tán gia bại sản thì cũng chết mà không rõ lý do tại sao mình chết. Còn bây giờ cô gái này dựa vào người Nam Cung Hạo Thiên, không những anh không tức giận mà còn đỡ Vương Tử Huyền thì đây là lần đầu tiên họ thấy.

Nam Cung Nguyệt sắc mặt tệ hơn bao giờ hết, cô (NCN) nhanh chóng đi lại chỗ Vương Tử Huyền, nhìn sắc mặt anh trai rồi nói

-Anh hai, anh bỏ qua cho em được không? Bạn ấy là không cố ý...

Vì câu nói lúc này Nam Cung Hạo Thiên nói ra cửa miệng rất nhỏ, chỉ đủ mình cô nghe nên mọi người đang rất lo lắng cho Vương Tử HUYên. Cả đại sảnh im lặng, Âu Dương Cẩm thấy tình hình không ổn liền bước nhanh lại nói

-Nam Cung thiếu, coi như nể giao tình hai nhà mà tha cho con bé, được không?

Vương Tử Huyền nghe ông ta nói mà người run lên từng hồi, điều này không ai nhận ra chỉ có anh đứng quan sát cô này giờ mới nhận ra. Nam Cung Hạo Thiên cắt giọng lạnh lùng, khuôn mặt vô cảm đến đáng sợ

-Được.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, khi mọi việc đã được giải quyết. Buổi tiệc sinh nhật lại diễn ra trong không khí náo nhiệt. Vương Tử Huyền bị Từ Không Diệp Như kéo sân sau hỏi chuyện nhưng một câu cô cũng không nói. Để phá vỡ bầu không khí, Từ Không Diệp Như nói

-Tui không ngờ anh bà lại soái như vậy.

-Sao? Ngưỡng mộ lắm đúng không?

-Đúng, mà anh bà có bạn gái chưa vậy?

Vương Tử Huyền cũng rất mong chờ vào câu trả lời của Nam Cung Nguyệt, cô như hi vọng một điều gì đó. Trái tim cô đập mạnh khi ở gần anh, phải chăng là vừa gặp đã yêu? Nam Cung Nguyệt ậm ừ một hồi rồi nói

-Có! Anh mình có bạn gái rồi.Nghe đâu là anh ấy quen lúc mười hai tuổi, về người con gái ấy ra sao, như thế nào thì tui chưa gặp bao giờ nên cũng không biết. Nói tóm lại, ngoài người con gái đó ra anh tui sẽ không gần bất cứ người con gái nào, ai đụng vào anh ấy chỉ có một con đường (đưa tay lên cổ)...cậu là ngoại lệ (chỉ sang cổ). Mà người con gái đó rất bí ẩn, nhiều lần muốn hỏi nhưng bị anh tui mắng nên tui chẳng bao giờ hỏi cả.

Vương Tử Huyền tim nhói lên từng hồi khi nghe Nam Cung Nguyệt nói, vậy là anh đã có bạn gái. Hẳn là yêu rất sâu đậm? Vương Tử Huyền nở một nụ cười chua chát...có lẽ cô đã yêu anh, nhưng lí trí nói cho cô biết là không thể. Anh đã có người yêu, cô không muốn làm kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác, vậy rồi xa anh là cách tốt nhất, phải không? Người ta vẫn hay nói: tình yêu là thứ cho đi chứ không bao giờ nhận lại. Nếu thế, cô sẽ trao đi tình cảm của mình mà không cần anh phải đáp trả. Dù đau, dù nhói nhưng chỉ cần trong tim cô vẫn mãi yêu anh, chỉ cần cô biết mình yêu anh vậy là đủ.

-Tiểu Huyền, Tiểu Huyền...?!

-Hả!???_gật mình

-Bà suy nghĩ gì mà nhập tâm thế?_Nam Cung Nguyệt hỏi

Cô cười lắc đầu

-Không có gì.

-Nè, Tiểu Nguyệt nhanh cậu thích gì?

Tư Không Diệp Như tò mò hỏi, Nam Cung Nguyệt Nhíu mày, cô thì thắc mắc không biết sao Tư Không Diệp Như lại hỏi như vậy.

-Bà hỏi làm gì? nhíu mày không vui

-Để biết.

Tư Không Diệp Như nhún nhún vai nói, sau đó đánh mắt về phía Vương Tử Huyền đang mím môi và nở một nụ cười thần bí.

-Ừ, anh hai mình thích.....

Nam Cung Nguyệt nói một tràng dài mà người nghe không phải là Tư Không Diệp Như mà là Vương Tử Huyền. cô nghe không sót một chữ, thì ra sở thích của anh khá giống của cô. Vương Tử Huyền mỉm cười nói

-Tiểu Nguyệt, Diệp Như mình quyết định rồi.

Cả hai khó hiểu nhìn cô

-Quyết định gì?_đồng thanh

-Mình sẽ đi du học.

-What??? Cậu không đùa chứ?

Nam Cung Nguyệt đứng bật dậy nhìn cô, Vương Tử Huyền mỉm cười gật đầu. Tư Không Diệp Như vẫn bình thản giống như cô đã biết từ trước. Nhưng cô(TKDN) còn bất ngờ hơn Nam Cung Nguyệt nhưng cô không thể hện ra bên ngoài. Tư Không Diệp Như nói

-Đó là một quyết định đúng đắn.

-Sao cậu lại nói vậy?

Nam Cung Nguyệt phồng má hỏi, nhưng Tư Không Diệp Như chỉ nở nụ cười bí hiểm làm cho cô và Nam Cung Nguyệt sờn gai óc.

-cậu tự lĩnh ngộ ra đi.

-????? cả hai ngu ngơ nhìn theo bóng lưng của Tư Không Diệp Như đang rời đi.

Tiệc tàn đã là lúc nửa đêm, Vương Tử Huyền định ngày mai sẽ nói cho mọi người biết quyết định của mình, vì bây giờ trời đã khuya. Nhưng tâm trạng

của cô rất là không tốt vì những lời nói trong thư phòng mà cô nghe được và một phần là vì anh.

"Mai đi rồi, không biết bao giờ sẽ gặp lại. Em sẽ rất nhớ anh..."

Nước mắt như hạt châu rơi xuống khuôn mặt trắng nõn của cô. Vương Tử Huyền úp mặt vào gối để che đi tiếng nấc của mình.

Sáng hôm sau, mọi người đã có mặt tại phòng ăn. Cô nhìn tất cả rồi nói

-Ba, mẹ con muốn đi du học.

-Sao? Âu Dương phu nhân khá ngạc nhiên khi nghe cô nói.

-Con nói, con muốn đi du học.

-Em đã suy nghĩ kỹ? _ Âu Dương Tuyết Linh hỏi

-Vâng.

-Vậy cũng tốt, khi nào thì đi. Âu Dương cầm lên tiếng hỏi

-Ngày mai ạ.

-Vậy con nhớ giữ gìn sức khỏe đó.

Âu Dương phu nhân căn dặn

-Dạ!

Sáng ngày hôm đó, cô chuẩn bị xong tất cả rồi rủ Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như đi shopping. Nam cung Nguyệt khuyên cô suy nghĩ lại nhưng vẫn không được. Họ dạo hết khu mua sắm rồi mới về. Ngày hôm sau, cô bay rất sớm và mang theo tình yêu dành cho anh giấu thật sâu trong tim. Tình yêu của cô chưa bắt đầu...đã kết thúc! Bóng lưng cô khuất dần sau cửa soát vé cũng là lúc nước mắt cô rơi. Tạm biệt anh, người em yêu. Em sẽ luôn giữ tình yêu này trong tim. Em yêu anh, người con trai mang tên Nam Cung Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Sự Thật 1

[TẬP ĐOÀN NAM CUNG]

Phòng tổng tài

-Chủ tử, đây là tư liệu ngài cần. Hắc Phong bỏ tập tài liệu trên bàn làm việc của chủ tử rồi báo cáo

-Theo thông tin tra được, cô gái đó tên là Âu Dương Tử Huyền. Là con gái thất lạc nhiều năm của Âu Dương gia. Cô ấy nhận lại người thân lúc tám tuổi và là bạn thân của Nam Cung tiểu thư...

Hắc Phong vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nam Cung Hạo Thiên, nhưng anh vẫn điềm nhiên dựa vào ghế hai mắt nhắm lại. Nhưng Hắc Phong không thể thấy tay anh đang siết chặt dưới bàn, trong lòng nam Cung Hạo Thiên đã gợn sóng khi nghe tên người con gái kia nhưng bề ngoài vẫn là nét mặt vô cảm kia. Nam Cung Hạo Thiên lạnh giọng hỏi

- Còn gì nữa?

- Các thông tin tám tuổi trở lại của cô ấy đều bị hủy hết, nên thuộc hạ không tra được gì cả.

- Cậu có thể ra ngoài.

- Vâng.

Hắc Phong ra ngoài không quên khoá cửa lại. Lúc này, Nam Cung Hạo Thiên đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra. Anh đứng dậy đi lại cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định trên bầu trời. Giọng nói âm áp của anh vang lên khác với giọng nói khi nãy

- Anh có thể xem em như cô ấy không...?

New York

Sân bay

Vương Tử Huyền từ cửa soát vé đi ra, đang định đi làm giấy tờ nhập cảnh thì... "Rầm" một người nào đó va vào cô làm cô ngã ngồi dưới đất. Mặt Vương Tử Huyền tối sầm lại khi thấy người con trai đó quay người chuẩn bị bỏ đi.

- Này, anh kia, anh đứng lại đó cho tôi.

Người con trai với mái tóc vàng óng quay đầu lại nhìn cô nói

- Cô gọi tôi? Vừa nói hắn ta vừa chỉ tay vào mặt mình

- Ngoài anh ra còn ai vào đây? Vương Tử Huyền tức giận nói, mọi người xung quanh mỗi lúc tập trung ở đây nhiều hơn. Nhưng không tiến gần lại được vì có những người áo đen chặn lại không cho họ vào chỗ có tên con trai tóc vàng kia.

- Có chuyện gì?

Hắn ta rút tay vào túi quần nhếch mép nhìn cô cười. - Anh đi đụng trúng tôi mà không xin lỗi? Anh là thể loại gì vậy?

- Xin lỗi? Cô nghĩ Cố Dạ Bạch tôi là ai mà phải xin lỗi một người tầm thường như cô?

Cố Dạ Bạch nhìn cô với ánh mắt khinh miệt, hắn ta bây giờ là người nổi tiếng ở màn điện ảnh chẳng lẽ cô không biết?

- Cố Dạ Bạch? Cố Dạ Bạch thì sao? Anh nghĩ anh là ai? Là con trai tổng thống? Hay là trùm mafia? Tôi nói cho anh biết, cho dù anh là ai đụng trúng tôi thì phải xin lỗi.

Lúc đầu cô không định làm lớn chuyện nhưng tất cả là do hắn. Đụng trúng không xin lỗi thì thôi, còn vênh vào làm cô muốn đánh người.

Cố Dạ Bạch nghe cô nói vậy thì cứng họng, cả ngày trời không nói được một chữ nào

- Cô được lắm, đừng để tôi gặp lại cô.

Nói xong, Cố Dạ Bạch bỏ đi hôm nay coi như số hắn ta đen đủi. Vương Tử Huyền hừ lạnh rồi cũng bước đi, trong lòng thầm nghĩ: để tôi gặp lại anh? Tôi sẽ cho anh xuống gặp Diêm Vương.

Cùng thời điểm này, tại một nơi khác của thành phố T. Một người đàn ông ngồi uy nghiêm trên ghế, hai chân vắt chéo lại với nhau. Ở phía dưới người đàn ông là hai người đàn ông khác. Không khí lúc này đang rất căng thẳng, người đàn ông ngồi trên ghế mặt vô cảm nhìn họ, giọng nói không âm độ vang lên

- Đã mười năm, các người vẫn không điều tra ra?

- Chủ tử...

Hai người đàn ông đứng phía dưới không nói gì chỉ cúi mặt xuống đất không dám nhìn mặt chủ tử. Thời gian mười năm đã là nhân nhượng với họ lắm rồi. Lúc này, một người khác bước vào cung kính nói

- Chủ tử, đã tìm ra tư liệu về vụ án mười ba năm trước và vụ cháy ở cô nhi viện năm đó.

Người đàn ông đó không nhanh không chậm nói, nghe xong người đàn ông ngồi trên ghế mặt lạnh giờ đã lạnh hơn báo hiệu một cơn bão trước bình yên.

- Âu Dương gia? Rất tốt, đã như thế thì cha nợ con trả...

Nghe giọng nói lạnh lùng vô cảm của chủ tử, cả ba người đứng phía dưới toát mồ hôi lạnh. Âu Dương gia chắc hẳn sẽ không được bình yên.

- Thuộc hạ vẫn chưa tìm ra tung tích của tiểu thư.

Người đàn ông trên ghế không nói gì, chỉ ra hiệu cho bọn họ lui ra.

- Anh sẽ trả thù cho em,...

Tối hôm đó, tại biệt thự chính của Âu Dương gia nhận được tin tức ngày mai sẽ có khách quý đến nhà, hi vọng lúc đó không một ai vắng mặt. Âu Dương Cẩm có cảm giác chẳng lành, ông nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao và gió thổi kia. Đây là một điềm báo chẳng mấy hay ho.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hứa Hẹn Năm Năm Sau

Sáng hôm sau

Tại biệt thự chính của gia tộc Âu Dương

Trong phòng khách không khí hết sức yên tĩnh, Âu Dương Cẩm là người phá vỡ bầu không khí kì lạ đó

- Không biết hôm nay Nam Cung thiếu đích thân đến đây là có chuyện gì?

Nam Cung Hạo Thiên vẫn vô cảm ngồi trên ghế, không có ý định mở lời. Mặc dù Âu Dương Cẩm được xem là trưởng bối của anh, nhưng ông vẫn phải e dè trước anh. Hắc Phong đứng bên cạnh lên tiếng

- Kết thân.

Hắc Phong nói ngắn gọn nhưng với sự thông minh của Âu Dương Cẩm ông sẽ hiểu ý ngay

- Ý cậu là Nam Cung thiếu muốn cưới con gái của tôi?

- Thông minh, tôi cho ông thời hạn một ngày để suy nghĩ.

Hắc Phong vừa nói xong, Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy đi ra ngoài. Âu Dương Cẩm chỉ biết nhìn theo bóng lưng của anh.

Vương Tử Huyền nhìn trường đại học phía trước mà há hốc mồm, cô không ngờ mình lại được vào trường đại học lớn nhất nước Mỹ.

Không chỉ là trường đại học đứng đầu nước Mỹ, Massachusetts Institute of Technology (MIT) còn được xếp hạng là trường đại học danh giá trong bốn năm liền. MIT được biết đến với những khoa học về Công nghệ, vật lý và kỹ thuật, ngoài ra còn có các khoa học về Kinh tế, Ngôn ngữ, Sinh học và quản trị kinh doanh,...

Cô đang trầm trồ khen thiết kế ngôi trường thì phía sau vang lên tiếng còi xe. Vương Tử Huyền nhú mày, đường rộng như vậy cần gì cô tránh ra? Người ngồi trong xe thấy cô vẫn đứng yên mà không di chuyển, hẳn ta nổi đoá bước xuống xe.

- Này, tại cô bị điếc à?

Vương Tử Huyền quay lại khi biết người đến là ai thì con tức trong người xong lên

- Thật không ngờ gặp anh ở đây? _nhếch mép cười lạnh

- Là cô? Cố Dạ Bạch nhú mày

- Đúng.

- Tránh đường.

- Không.

- Cô... Cố Dạ Bạch chỉ tay vào cô, miệng không nói được gì

- Cô đây nè cháu.

Vương Tử Huyền khoanh tay trước ngực cười nói, Cố Dạ Bạch nghiến răng ken két cô thì há hê khi nhìn thấy hấn ta tức, mặc dù không thể đưa hấn ta xuống gặp Diêm Vương như lời nói hôm trước nhưng chọc hấn ta tức thật là khoái trá.

- Cô làm gì ở đây?

- Vậy anh làm gì ở đây?

- Tôi đến đây để học.

Cố Dạ Bạch nghiêng răng nói, Vương Tử Huyền nhếch mép không thèm trả lời hấn ta. Chân nghênh ngang bước đi...

- Cô chờ đó.

Không có câu trả lời, Cố Dạ Bạch bực mình lên xe rồi lái đi. Có ngày tôi sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời, cô chờ đó...

Tại trung tâm thương mại, Tư Không Diệp Như đang đi thì va phải một người, bước chân cô lao đảo sau đó lấy lại thăng bằng đứng vững

- Em không sao chứ?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, Tư Không Diệp Như theo tiếng nói ngược lên nhìn sau đó thần nhiên nói

- Không sao.

Cô vừa nói vừa lấy tay chỉnh sửa lại trang phục của mình, Âu Dương Chấn Phong nhìn lên chiếc nhẫn đeo trên tay của cô thì ngạc nhiên

- Em là Diệp Như?

Một câu hỏi mang tính khẳng định, Tư Không Diệp Như nhìn anh gât đầu. Một cổ vui sướng ngập tràn trong lòng anh, Âu Dương Chấn Phong kéo Tư Không Diệp Như vào lòng nói

- Cuối cùng cũng tìm được em, Tiểu Như nhi.

Tư Không Diệp Như nghe anh gọi mình như vậy thì mặt đỏ bừng, rốt cuộc người đàn ông này là ai? Tại sao biết tên cô?

- Tiểu Như nhi, anh sẽ không để vụt mất em nữa đâu. Mười năm là quá đủ...

-????

Cuối cùng thời hạn một ngày cũng đã tới, Âu Dương Cẩm phải trả lời đề nghị của Nam Cung Hạo Thiên.

- Nam Cung thiếu, kết thân thì cũng được nhưng mà...

- Nói.

Thấy Âu Dương Cẩm ấp úng, anh lạnh lùng nhìn ông bảo ông nói tiếp.

- Linh nhi vẫn còn nhỏ, tôi muốn con bé chừng chạc hơn rồi kết hôn cũng chưa muộn...

- Cho nên?

- Cho nên, cậu hãy cho con bé năm năm. Sau năm năm con bé sẽ chừng chạc hơn và lúc đó cưới cũng chưa muộn.

Âu Dương Cẩm nói xong, không quên nhìn sắc của anh. Nhưng anh vẫn vô cảm như vậy, mặt không đổi sắc anh nói

- Được.

Âu Dương Cẩm nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng cũng thỏa thuận được.

Tối hôm đó, tại biệt thự riêng của anh. Nam Cung Nguyệt không biết từ đâu xông vào thư phòng của anh nói

- Anh hai, anh thật sự muốn cưới Âu Dương Tuyết Linh làm vợ? Em nói cho anh biết, anh cưới ai cũng được nhưng cô ta thì không. Anh yêu cô ta sao? Không phải anh yêu người con gái kia?

Nam Cung Nguyệt nói một tràng nhưng chẳng mấy may gì với Nam Cung Hạo Thiên.

- Anh hai...

- Em nói đủ chưa?

- Nhưng...

- Ra ngoài.

Nam Cung Nguyệt biết mình đã chọc tức anh nên ngậm ngùi bước ra cửa, nhưng vẫn không quên nói

- Anh hai, em mong anh suy nghĩ lại.

Nói thì nói vậy thôi, chứ Nam Cung Nguyệt biết một khi anh đã quyết định thì khó có lòng thay đổi. Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh đưa mắt nhìn về tấm hình trên bàn. Anh đưa tay lên vuốt khuôn mặt người con gái trên tấm hình, giọng trầm trầm của Nam Cung Hạo Thiên cất lên

- Năm năm, nếu năm năm anh không tìm được em nữa thì anh xin lỗi vì đã thất hứa với em. Nhưng anh sẽ trả thù cho những ai đã gây ra tổn thương cho em, mãi yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Cuộc Sống Ở Mỹ

Vương Tử Huyền nhập học đã được một tháng kể từ lúc cô sang đây. Ban đầu cuộc sống còn chút khó khăn nhưng được sự giúp đỡ của mọi người cô đã ổn định trong việc học và việc làm. Nhưng điều cô không ưa nhất là học cùng với hân ta, Cố Dạ Bạch. Hai người cứ như nước với lửa, gặp nhau không gây lộn, cãi nhau là không được.

Hôm nay trường học được nghỉ nên cô đi dạo, qua đây được một tháng nhưng cô chưa có cơ hội tham quan nơi đây. Không khí ở đây khá mát mẻ, nên cô mặc chiếc đầm trắng chân mang giày bệt, mái tóc dài đen đưa theo gió. Trên đầu cô đội mũ viền rộng để che nắng, đang đi thì Vương Tử Huyền nghe tiếng xe phanh gấp cộ xát trên mặt đường và tiếng va chạm mạnh. Cô quay đầu nhìn lại nhìn, Vương Tử Huyền nhú mắt nhìn tai nạn phía trước. Khi mất cô vô ý nhìn vào vũng máu trên đường, như một thứ gì đó xuyên vào đầu khiến đầu cô đau không tả nổi. Phía trước chỉ còn lại một màn trắng xoá, người cô dần dần ngã về phía trước. Trong cơn mê, cô nghe có tiếng gọi mình sau đó là tiếng chửi thề tục, cuối cùng cô bị nhấc bổng lên và mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, cô nhìn xung quanh cũng biết đây là bệnh viện nhưng ai đã đưa cô vào đây? Con đau đầu kéo cô thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, Vương Tử Huyền ôm đầu kí ức mười ba năm trước như một cuộn phim tua chậm trong đầu cô.

"-Tiểu Huyền, mau lại đây xem mẹ mua gì cho con này.

- Tiểu Huyền lại đây ta dạy cho con võ phòng thân, sau này sẽ không ai bắt nạt con nữa.

.....

.....

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và sống thật tốt, đừng nghĩ đến việc trả thù.

.....

.....

Trước mặt cô bé là cảnh cha mẹ bị giết và hung thủ. Người đàn ông đó, tại sao lại là người đàn ông đó..... "

- TẠI SAO??? Huhuhu...

Vương Tử Huyền hét lên, nước mắt cô rơi đầm đìa. Điều cô không muốn đã trở thành sự thật, những điều cô nghe được lúc trước cũng là sự thật.

- Huhuhu...ba mẹ, tại sao? Tại sao lại như vậy? Huhuhu...

Cố Dạ Bạch đẩy cửa bước vào thấy cô khóc thì bị dọa cho một phen.

- Nay, cô bị gì vậy? Đau ở đâu sao? Để tôi đi gọi bác sĩ.

Cố Dạ Bạch đứng dậy toan đi thì bị cô gọi lại

- Tôi không sao, anh là người đưa tôi vào bệnh viện?

- Chứ cô nghĩ là ai? Đang yên đang lành tại sao lại ngất đi? May lúc đó, đang kẹt xe, cộng thêm tôi phản ứng nhanh không thì cô chết rồi.

- Cảm ơn.

- Há?!

Cố Dạ Bạch ngạc nhiên nhìn cô, sau đó hỏi

- Cô từng bị mất trí nhớ?
- Phải.
- Có thể kể tôi nghe được không?
- Được thôi.

Nói rồi, Vương Tử Huyền chậm rãi kể

- Thật ra tôi không phải con ruột của gia tộc Âu Dương, tên tôi không phải là Âu Dương Tử Huyền mà là Vương Tử Huyền, tôi được họ nhận nuôi khi tám tuổi, trong vụ cháy cô nhi viện tôi không còn nhớ gì nữa.
- Vậy tại sao lúc này cô khóc?
- Có thể không nói không?
- Tùy cô thôi.

Cố Dạ Bạch nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, Vương Tử Huyền cười cười không nói gì.

Tối hôm đó

Vì lấy được một phần kí ức nên Vương Tử Huyền vẫn thấy đầu hơi đau. Cô nằm xuống giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi...

Nửa đêm

"- *Huyền, lại đây. giọng người con trai dịu dàng vang lên, cô bé bước đến chỗ người con trai cất giọng nói*

- *Anh Tử Bắc.*

Mạc Tử Bắc kéo Vương Tử Huyền ngồi lên đùi mình, tay vuốt mái tóc đen mượt của cô bé.

- *Ngủ đi.*

Vương Tử Huyền chu môi bất mãn nhìn Mạc Tử Bắc

- *Huyền chưa muốn ngủ, nếu ngủ anh Tử Bắc sẽ bỏ Huyền một mình.*

Mạc Tử Bắc đau lòng khi nghe cô bé nói vậy, anh hôn lên gò má phúng phính của cô rồi nói

- *Anh không đi, Huyền ngoan, ngủ đi khuya rồi.*

- *Anh Tử Bắc phải ngủ với em cơ.*

- *Được.*

Mạc Tử Bắc bế Vương Tử Huyền lại giường đặt bé xuống, sau đó anh nằm xuống vòng tay qua ôm Vương Tử Huyền vào lòng. Bạc môi mỏng hôn lên trán cô

- *Ngủ ngon.*

Vương Tử Huyền cười khúc khích ôm chặt Mạc Tử Bắc.

.....

.....

- *Anh Tử Bắc.*

Cô bé thút thút nhìn Mạc Tử Bắc, anh nhìn Vương Tử Huyền khóc mà mềm lòng. Mạc Tử Bắc cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô bé

- *Huyền ngoan, đừng khóc. Anh chỉ đi một năm sau đó đón em về được không?*

- *Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em...*

.....

.....

..... "

Vương Tử Huyền choàng tỉnh, giấc mơ đó là sao? Người con trai tên Mạc Tử Bắc là ai? Tại sao, tại sao trong giấc mơ làm cho cô nghĩ nó thật đến vậy? Người con trai tên Mạc Tử Bắc làm cô nhớ tới anh. Không biết anh bây giờ đang làm gì? Bỗng chốc nước mắt lại rơi xuống, cô nhớ anh quá. Nhớ đến tim cũng nhói lên rồi, Vương Tử Huyền nhìn ra bầu trời đêm yên tĩnh kia trầm nghĩ: Mạc Tử Bắc, rốt cuộc anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Về Nước

Năm năm sau

Tại sân bay, Vương Tử Huyền nhìn người con trai đang thở hổn hển chống hai tay trên đầu gối mà bật cười. - Vừa đến kịp lúc.

Vương Tử Huyền nhìn đồng hồ trên tay nói, sau đó kéo vali bước đi. Để lại Cố Dạ Bạch đằng sau nỗi con thịnh nộ

- VƯƠNG TỬ HUYỀN...

- Nếu có thời gian tức giận thì đi nhanh lên nếu không muốn bị trễ chuyến bay.

Cô mỉm cười nói với Cố Dạ Bạch nhưng không hề quay đầu nhìn lại. Thời gian cô ở Mỹ học, cô và Cố Dạ Bạch trở thành bạn thân nhưng vẫn luôn tranh cãi với nhau. Lúc này Cố Dạ Bạch mới sức tình, nhanh chóng bước qua cửa soát vé mang theo tâm trạng vui vẻ chứ không tức giận.

Sau mười mấy tiếng ngồi máy bay cuối cùng đã đến nơi. Vương Tử Huyền nhìn Cố Dạ Bạch đang ngủ ngon lành mà đen mặt

- Dậy đi, tên ham ngủ.

Cố Dạ Bạch bị quấy rầy giấc ngủ liền nhú mồm nhìn cô, Vương Tử Huyền nhún vai sau đó bước xuống máy bay.

Vừa bước qua cửa soát vé cô đã bị ai đó ôm chầm, suýt nữa ngã ra đằng sau.

- Bảo bối, thật nhớ bảo bối nha.

Vương Tử Huyền dờ khóc dờ cười nhìn Nam Cung Nguyệt. Còn Cố Dạ Bạch đen mặt nhìn cô rồi nhìn Nam Cung Nguyệt.

- Tiểu Nguyệt, em xem anh là không khí à?

Hắn ta muốn được gặp Nam Cung Nguyệt nên mới vui vẻ, bởi vì đã rất lâu hắn chưa gặp cô. Khi thấy cô(NCN) chạy lại cứ tưởng là ôm mình, ai ngờ...

- Hừ, bảo bối của em vẫn quan trọng hơn.

Nam Cung Nguyệt thả cô ra, nhìn Cố Dạ Bạch bằng ánh mắt khinh thường.

- Em,... không thể làm gì hắn ta quay sang nhìn cô nói

- Cô dám giành Tiểu Nguyệt với tôi. Uống công ở Mỹ tôi đưa cô vào bệnh viện,...

Nam Cung Nguyệt hốt hoảng khi nghe Cố Dạ Bạch nói cô bị đưa vào bệnh viện

- Cậu không sao chứ? Có không khoẻ chỗ nào không?

- Mình không sao.

Vương Tử Huyền lên tiếng, sau đó qua nhìn Cố Dạ Bạch. Chuyện này đã năm năm không ngờ hắn ta còn nhớ

- Vậy sao? Tôi nhờ anh đưa đi chắc?

- Cô!! VƯƠNG...

Chưa nói hết câu, cô đã nhanh chóng bịt miệng Cố Dạ Bạch lại. Lờm hẩn ta một cái, lúc này Cố Dạ Bạch mới để ý ở đây có người. Hắn ta cười trù nhỉnh cô rồi gỡ tay cô ra. Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy chói mắt cảnh ở trước mặt, hai tay anh đút vào túi quần bộ dáng nhìn rất thông thả nhưng trong lòng anh cảm thấy khó chịu, tay bỏ trong túi quần siết thành nắm đấm

- Chú mày cũng biết về?

Cố Dạ Bạch rùng mình nhìn Nam Cung Hạo Thiên

- Chủ tử, tôi...

Vương Tử Huyền giật mình nhìn anh, trái tim nhói lên. Cô cứ nghĩ, xa anh năm năm sẽ quên đi anh. Nhưng không, cô đã sai, tình cảm của cô dành cho anh càng sâu đậm. Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, anh ngước lên thì bất gặp ánh mắt của cô. Vương Tử Huyền lúng túng cúi mặt xuống đất để che đi sự bối rối của mình.

- Đi thôi.

Giọng lạnh lùng của anh vang lên, rồi bước đi cả ba nhanh chóng đi theo.

Chiếc xe BMW dừng lại biệt thự chính của Âu Dương gia, cô bước xuống xe nói cảm ơn rồi bước vào trong. Chưa đến cửa cô đã nghe tiếng cười nói từ trong vọng ra.

- Chào mọi người.

Bốn người đang ngồi trong phòng khách ngạc nhiên nhìn cô. Âu Dương phu nhân là người lấy lại tinh thần đầu tiên

- Tiểu Huyền con về sao không báo để mọi người ra đón?

- Con muốn tạo cho mọi người một sự bất ngờ.

Cô mỉm cười nói, Âu Dương Chấn Phong lên tiếng

- Đừng mãi đứng ở đó, mau ngồi đi.

- Chắc con mệt lắm, lên nghỉ ngơi rồi lát xuống ăn trưa.

- Dạ

Vương Tử Huyền cúi chào mọi người rồi lên lầu, cô nằm lên chiếc giường rộng lớn của mình rồi ngủ thiếp đi. Cho đến khi có tiếng gõ cửa cô mới tỉnh dậy

- Ai vậy?

- Tiểu thư, đã đến giờ ăn trưa.

- Dạ, cháu xuống liền... nói rồi cô ngồi bật dậy đi làm vệ sinh rồi xuống lầu. Sau khi ăn cơm xong, Âu Dương Cẩm bảo cô ra phòng khách có chuyện muốn nói.

- Ba, ba có chuyện gì muốn nói ạ?

- Ta không vòng vo, ta muốn con thay Linh nhi kết hôn với Nam Cung thiếu.

- Sao?

Vương Tử Huyền giật mình nhìn ông bằng ánh mắt khó tin. Nam Cung thiếu? Sẽ không phải là Nam Cung Hạo Thiên chứ?

- Tại sao lại là con? Người Nam Cung thiếu muốn cưới là chị ấy không phải con.

- Tôi không muốn cưới hắn ta, với lại cô không có quyền từ chối.

Âu Dương Tuyết Linh tức giận nói, cô nhìn Âu Dương Tuyết Linh rồi đứng bật dậy

- Không, tôi sẽ không cưới thay chị.

- Tôi đã nói rồi, cô không có quyền từ chối. Bây giờ là lúc cô trả ơn cho chúng tôi vì gia đình tôi đã nhận nuôi cô.

- Linh nhi, em nói gì vậy?

Âu Dương Chấn Phong trừng em gái khi cô nói ra những lời đó, Âu Dương Tuyết Linh mặc kệ ánh mắt cảnh báo của anh hai mà tiếp tục nói

- Cô chẳng qua là một đứa con hoang, nên cô không có quyền từ chối.

- Linh nhi...

Âu Dương phu nhân khẽ quát Âu Dương Tuyết Linh, Vương Tử Huyền nhếch mép, cuối cùng cũng lòi đuôi cáo. Giọng nói lạnh lùng của cô vang lên

- Được, tôi lấy, nhưng hãy nhớ lời nói hôm nay của tôi: gả thay chị coi như tôi trả hết ân duệ của các người nuôi dưỡng tôi mười mấy năm. Sau này có chuyện gì xảy ra thì lúc đó chúng ta đã không ai nợ ai.

Nói xong cô bỏ ra ngoài, bỏ lại ba người đang ngơ ngác trước lời nói của cô. Vương Tử Huyền đồng ý gả thay bởi vì cô yêu anh nên mới vậy. Mặc kệ anh có yêu cô hay không, cô vẫn muốn một lần được ở bên cạnh anh bởi vì tình yêu là thứ ích kỉ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gả Thay

Sau khi rời khỏi biệt thự, cô liền gọi điện cho Tư Không Diệp Như hẹn gặp mặt. Hai người vẫn hẹn chỗ cũ, một lát sau Tư Không Diệp Như đến.

- Tiểu Huyền, xin lỗi vì không thể đến đón cậu.

- Không sao.

Vương Tử Huyền khua tay nói, cô chẳng bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

- Cậu uống gì?

- Cho mình ly cam ép là được.

Cô gọi phục vụ gọi thức uống, rồi nói

- Mình sắp kết hôn.

- Cậu... Tư Không Diệp Như sock đến nỗi không nói nên lời, cô(TKDN) lấy ly nước lọc để trên bàn uống một ngụm rồi hỏi

- Là ai?

- Là Nam Cung thiếu.

- WHAT???

Lần này Tư Không Diệp Như đứng bật dậy, nhìn cô với ánh mắt không thể tin. Vương Tử Huyền xấu hổ khi mọi người xung quanh đang ngoảnh đầu lại nhìn, cô cất khẽ giọng nhắc nhở

- Diệp Như, cậu ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn kìa.

Tư Không Diệp Như đưa mắt nhìn xung quanh rồi bất giác sờ mũi

- Cậu không đùa chứ? Ai mà không biết Nam Cung thiếu không gần nữ sắc?

Vương Tử Huyền nghe Tư Không Diệp Như nói vậy, môi mấp máy muốn nói rồi lại thôi. Nhưng Tư Không Diệp Như nhanh chóng phát giác ra

- Cậu có gì muốn nói?

- Thật ra...mình chỉ là gả thay cho người khác.

Tư Không Diệp Như trở mắt nhìn cô, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi

- Gả thay? Cho ai?

- Tuyết Linh...

- Là con người giả tạo đó? Tổ đã nói rồi, cô ta chẳng đáng tin chút nào, chỉ có bộ mặt giả tạo... Nhưng sao cậu phải gả thay?

- Bởi vì Tuyết Linh không muốn cưới Nam Cung thiếu nhưng hôn ước này không thể hủy.

Càng nói về sau giọng Vương Tử Huyền càng nhỏ đến mức không nghe được.

- Cậu thích Nam Cung thiếu?

Sở dĩ Tư Không Diệp Như hỏi vậy, bởi vì trong lời nói của cô Tư Không Diệp Như nhận ra sự mất mát cùng đau buồn.

- Không, mình không thích anh ấy. Mà là yêu, mình yêu anh ấy, rất yêu...

Vừa nói nước mắt như hạt châu rơi xuống khuôn mặt của cô.

- Tiểu Huyền, cho nên cậu mới đồng ý?

Thấy Vương Tử Huyền gật đầu, Tư Không Diệp Như chỉ biết lắc đầu

- Chuyện cậu yêu Nam Cung thiếu, Tiểu Nguyệt hay Nam Cung thiếu có biết?

- Không. Bởi vì anh ấy không yêu mình, anh ấy yêu người khác...

- Cậu có định nói cho Tiểu Nguyệt biết?

- Mình không biết, mình sợ cậu ấy hận mình, hận mình phá vỡ hạnh phúc của anh cậu ấy.

- Ôi trời! Nào cậu bị vào nước à? Sao cậu ấy có thể hận cậu chứ?

- Đi, chúng ta đi tìm Tiểu Nguyệt nói chuyện.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết.

- Nhưng bây giờ Tiểu Nguyệt đang có show.

Tư Không Diệp Như mặc kệ lời của cô, kéo cô ra khỏi quán rồi bắt Taxi. Sau khi cả hai yên vị trên xe, Tư Không Diệp Như nói

- Có show thì sao? Quan trọng hơn bạn bè? Chúng ta đến trực tiếp đó là được.

- Ừ.

Nhận được sự đồng ý của Vương Tử Huyền, Tư Không Diệp Như mới nói địa chỉ cần đến với tài xế. Đó là một nhà hát lớn, hôm nay hội tụ tất cả những người nổi tiếng dĩ nhiên không thể thiếu ảnh hậu và ảnh đế. Cả hai đi thẳng vào phòng trang điểm của Nam Cung Nguyệt, Nam Cung Nguyệt không mấy ngạc nhiên khi thấy cả hai vì trên đường tới đây Tư Không Diệp Như đã gọi điện cho cô(NCN). Cả ba ngồi xuống ghế sofa, Nam Cung Nguyệt hỏi

- Có chuyện gì?

- Về chuyện anh cậu kết hôn.

- Anh mình? Muốn mình khuyên anh ấy không kết hôn với cô ta? Mình không làm được...

- Không phải, mà là Tiểu Huyền sẽ cưới thay người phụ nữ kia.

- Khụ...cậu.. khụ..nói đùa.

Nam Cung Nguyệt nghe Tư Không Diệp Như nói vậy thì sắc nước đến đỏ mặt. Vương Tử Huyền hốt hoảng hỏi

- Cậu có sao không?

Nam Cung Nguyệt không thể nói chỉ có thể xua tay, lúc này cô mới nhỏ giọng nói

- Xin lỗi, mình cũng không muốn chuyện này xảy ra, nhưng mình...

- Cậu yêu anh tớ.

Nam Cung Nguyệt lên tiếng cắt đứt câu nói của cô, Nam Cung Nguyệt thờ dài

- Rất tốt! Mình rất muốn cậu làm chị dâu mình.

-.....

- Để mình điện anh hai.

Vương Tử Huyền không kịp ngăn cản hành động của Nam Cung Nguyệt, lúc sắp lấy được điện thoại thì đầu giây bên kia đã nhắc máy

- Alo?

- Anh hai, anh đến nơi em diễn đi.

- Anh không rảnh.

Nam Cung Hạo Thiên dựa người vào ghế, tay xoa huyệt thái dương.

- Anh không đến em...em chết cho anh xem.

- Em đang nói hươu nói vượn gì đó?

Nam Cung Hạo Thiên gầm lên khi nghe Nam Cung Nguyệt nói, có phải anh quá khoan dung với người em gái này nên mới được nước làm tới.

- Em mặc kệ, anh nhất định phải đến

- Nguyệt nhi, anh không...

- Em không biết, anh nhất định phải đến.

Nam Cung Hạo Thiên đau đầu với cô em gái bướng bỉnh này, đành nói

- Được, anh sẽ đến.

- Em biết anh hai yêu em nhất.

Nói xong, Nam Cung Nguyệt vui vẻ tắt máy còn anh chỉ biết lắc đầu sau đó lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

- Anh cậu nói gì?

- Anh mình sẽ đến đây ngay, Tiểu Huyền đây là cơ hội của cậu.

- Nhưng...

- Nguyệt tiểu thư đã đến giờ.

Quản lý Nam Cung Nguyệt đẩy cửa bước vào nói với Nam Cung Nguyệt.

- Được, cậu nhất định sẽ làm được.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười sau đó rời đi. Tư Không Diệp Như cũng kéo tay cô đi ra ngoài

- Đi thôi, đừng để tội này thất vọng.

Vương Tử Huyền mím chặt môi, mặc cho Tư Không Diệp Như kéo đi, trong lòng cô rất này đang rất rối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chờ Đợi...

Ánh đèn sân khấu vụt tắt, khán đài im lặng Nam Cung Nguyệt bước ra với bộ đầm lông trắng đính đá. Ánh đèn bùng sáng, Nam Cung Nguyệt lung linh trong bộ đầm trắng, tiếng nhạc du dương cất lên. Giọng hát trầm ấm của chàng trai vang lên, người con trai mặc vest trắng kiểu hoàng tử bước ra và cất

giọng hát

"Giây phút gọi điện cho em, cũng không biết phải nói sao."

Giống như đột nhiên cạn hết từ ngữ không biết làm gì. Từng cử chỉ đáng yêu của em, má núm đồng tiền thật đơn thuần. Anh sớm đã bị em thu phục."

Cố Dạ Bạch bước ra sân khấu, hân toả sáng không kém gì Nam Cung Nguyệt. Cố Dạ Bạch bước đến nắm tay Nam Cung Nguyệt đang đưa ra, cô mỉm cười cất giọng hát trong trẻo

"Đợi đến cuối tuần sau mỗi người đạp một chiếc xe đạp. Cùng đi ngắm hoàng hôn thuộc về hai ta, khoảng khắc mà em nói em cũng yêu anh, anh sẽ khúc khích cười rồi tiếp nhận."

"Ngôi sao như đóm lửa nhỏ đơn thuần, điểm sáng cả bầu trời đêm. Lặng nghe em ngân nga bài tình ca thích nhất, nghe em nói rằng em không muốn cuộc sống quá phức tạp. Chỉ cần lời hứa hẹn thật giản đơn, chỉ cần một góc nhỏ vui vẻ của chúng ta không ai quấy rầy."

Cố Dạ Bạch quay người đối diện với Nam Cung Nguyệt, cô chỉ mỉm cười nhìn hân

"Thành phố xung quanh chúng ta không ngừng chuyển động, phong cảnh vô cùng đặc biệt anh cũng như vậy."

"Hãy để anh mãi mãi yêu em, yêu không bao giờ ngừng....."

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Cố Dạ Bạch mỉm cười cúi người xuống hôn lên má Nam Cung Nguyệt khiến cô đỏ bừng mặt. Nam Cung Nguyệt đánh nhẹ vào ngực Cố Dạ Bạch, sau đó cô còn mạnh bạo hơn nhón chân lên hôn vào môi hân. Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như tròn tròn mắt nhìn cảnh phía trước. Hai người nhìn nhau không nói nên lời. Các fan bên dưới vỡ mộng khi thấy hai người họ thân mật với nhau, nhưng cũng thầm chúc phúc.

Buổi diễn kết thúc, Nam Cung Hạo Thiên mới đến làm cho ai kia đen mặt.

- Sao giờ anh mới đến? Mà thôi, không quan trọng. Anh đến là được rồi.

Nói xong Nam Cung Nguyệt nháy mắt với Tư Không Diệp Như

- Đi thôi, chúng ta đi ăn mừng việc Tiểu Huyền về nước.

- Phải đó.

- Tiểu Nguyệt, còn anh thì sao?

Thấy Nam Cung Nguyệt bơ mình, Cố Dạ Bạch nhìn cô(NCN) bằng ánh mắt tội nghiệp. Nam Cung Hạo Thiên nhui mày nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

Tại bar Angle

Phòng VIP

Trong phòng mọi người nói chuyện rom rả, trừ hai con người đang ngồi trầm mặt. Tư Không Diệp Như lúc này lên tiếng để phá vỡ bầu không khí của hai người

- Tiểu Huyền, cậu là nhân vật chính, lên hát một bài đi.

- Đúng đó, lên đi.

Không để cô phản bác Vương Tử Huyền đã bị Nam Cung Nguyệt kéo lên rồi nhích micarò vào tay, sau đó vỗ vai cổ vũ. Cô hít một hơi, sau đó hoà theo điệu nhạc. Cất lên những lời ca trong trẻo

"Còn nhớ hay không, một người như tôi đây, tôi...cũng nhớ anh ấy. Trái tim tôi trong ngoài đều là hình bóng anh ấy, nhưng lại không nói cho anh ấy biết."

Muốn nói "em yêu anh". Nhưng tôi lại ngốc nghếch quá, nuôi dưỡng một bông hoa đã tàn như người đã mệt mỏi trong nhà tôi. Như chiếc lược trải trên mái tóc rồi, nhưng chờ bao lâu cũng không sợ. Bao nhiêu ngày hay bao nhiêu năm nữa, muốn được hạnh phúc nên tôi chờ anh ấy....."

....."

Đôi mắt Vương Tử Huyền đỏ lên, nước mắt một giọt rồi một giọt nói tiếp nhau chảy trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Cô mím chặt môi, tay siết chặt micarò trên tay, những ánh đèn mờ ảo soi sáng làm cho giọt nước mắt cô như viên châu toả sáng trong đêm.

Trong bóng tối, đồng tử Nam Cung Hạo Thiên co rút khi thấy cô khóc. Tại sao anh lại cảm thấy khó chịu khi cô khóc? Một ý nghĩ thoáng qua đầu anh, nhưng anh nhanh chóng loại bỏ ra đầu. Không phải như thế, người anh yêu là cô gái kia không phải cô.

Bài hát kết thúc, Vương Tử Huyền ngồi bệch xuống đất ôm mặt khóc. Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như hốt hoảng đi lại chỗ cô

- Cậu làm sao vậy? Không khoẻ chỗ nào?

Nam Cung Nguyệt sốt ruột hỏi, nhưng cô ngoài khóc chỉ có khóc. Cô không khống chế được cảm xúc của mình, cô muốn nói yêu anh, để mong chờ anh sẽ đáp lại nhưng được sao? Như vậy anh sẽ ghét cô hơn, cô không muốn như vậy...

- Tiểu Huyền.

Cố Dạ Bạch khó hiểu nhìn Vương Tử Huyền, quen biết năm năm hần chưa bao giờ thấy cô khóc. Nam Cung Hạo Thiên mặt vẫn vô cảm đứng lên, hướng về phía cô

- Anh hai.

Nam Cung Nguyệt thấy anh mình bước lại gần có chút hoảng. Anh không để ý đến Nam Cung Nguyệt, cởi áo vest ngoài khoác lên cho cô. Rồi nhấc bổng cô lên, Vương Tử Huyền hốt hoảng muốn đẩy anh ra.

- Nằm im.

Cô dừng động tác khi nghe anh nói, cô...cô nên làm gì đây. Vương Tử Huyền không tự chủ rút đầu vào ngực anh, hai tay ôm chặt hông anh. Giờ phút này cô muốn thời gian ngừng lại để có thể như thế mãi mãi. Ba người đằng sau môi giật giật không nói thành lời. Họ đang thấy là cảnh gì a?

Ra khỏi bar, anh trực tiếp bế cô ra chỗ để xe mà không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Chấn Phong.

Cả ba cũng rời đi, nhưng Tư Không Diệp Như khựng người khi thấy Âu Dương Chấn Phong. Cô thấy anh mỉm cười nhìn cô, Nam Cung Nguyệt như hiểu chuyện kéo Cố Dạ Bạch rời đi, không quên để lại một câu

- Hai người cứ tự nhiên.

- Cảm ơn.

Đội hai người đi khuất, Tư Không Diệp Như mới lên tiếng hỏi

- Anh đến đây làm gì?

- Anh đến gặp em, không được sao?

Âu Dương Chấn Phong nắm lấy tay cô nói

- Anh đưa em đến một nơi.

-....

- Nơi để thực hiện lời hứa khi xưa

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lời Hứa Năm Xưa

Trên cánh đồng nhuộm một màu trắng, màu trắng của hoa bồ công anh. Chúng đưa theo gió bay vào khoảng không, nếu hỏi Tư Không Diệp Như cô thích loài hoa nào cô sẽ không do dự mà trả lời ngay, đó là bồ công anh. Tuy chúng mỏng manh, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua chúng sẽ lìa cành, nhưng chúng được tự do. Cô thích được tự do, nên định mệnh đã cho cô gặp anh. Gặp anh ngay trên cánh đồng hoa bồ công anh này.

Một bé gái mặc chiếc đầm trắng đi trong đồng hoa bồ công anh. Nhìn cô bé như một thiên thần, đang đứng trước mắt. Cậu bé ngăn người nhìn cô bé đang mỉm cười trong ánh nắng chang hoà.

- Anh gì ơi, anh thật đẹp trai.

Ánh mắt cậu bé hơi híp lại, trong mắt chứa đầy ý cười.

- Bé con, em tên gì?

- Em tên Diệp Như.

Cô bé chu môi nhỏ nhắn nói, Âu Dương Chấn Phong đưa tay lên bẹo má Diệp Như

- Chào em, anh tên Chấn Phong.

- Tên anh thật đẹp.

Cô bé nở nụ cười như ánh mặt trời nhìn anh. Âu Dương Chấn Phong đưa tay bồng Diệp Như lên, bé khoái chí không ngừng cười khúc khích. Hai người chơi đùa với nhau cho đến khi mặt trời lặn, cô bé chào tạm biệt người con trai nói hẹn gặp lại. Cứ như vậy, một tuần trôi qua họ vẫn gặp nhau trên cánh đồng cỏ công anh. Nhưng cho đến một ngày...

- Như nhi.

- Dạ?!

- Gia đình anh phải chuyển đi rồi.

Diệp Như nghe anh nói vậy ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh

- Vậy em sẽ không gặp lại anh nữa sao?

- Ừm, nhưng anh sẽ về tìm em có được không?

- Dạ.

Cô bé nói trong tiếng nấc, Âu Dương Chấn Phong yêu thương ôm Diệp Như vào lòng.

- Ngoan, đừng khóc Như nhi.

Anh lấy tay gạt đi nước mắt cho cô bé, rồi lấy trong túi quần mình một chiếc hộp bằng nhung. Bên trong chứa chiếc nhẫn hình cỏ bốn lá, anh đeo lên tay cô bé nói

- Như nhi, sau này lớn lên, anh sẽ cưới em làm vợ.

Âu Dương Chấn Phong hôn lên trán Diệp Như, cô bé ngấm ngĩa chiếc nhẫn rồi nói

- Lớn lên em nhất định sẽ cưới anh.

- Ừ, Như nhi.

- Dạ?!

- Anh yêu em

Nói xong anh hôn nhẹ lên môi cô bé như chuồng chuồng chạm nước.

- Đợi anh.

Kể từ hôm đó đến tận bây giờ đã là mười lăm năm. Tư Không Diệp Như đứng nhìn cánh đồng cỏ công anh rộng lớn, bất giác có người ôm phía sau làm cô giật mình

- Như nhi.

- Dạ?!

Tư Không Diệp Như vô thức đáp lại.

- Làm vợ anh nhé?

- Dạ.

Cô như bị thôi nhiên, trả lời Âu Dương Chấn Phong mà không cần suy nghĩ. Âu Dương Chấn Phong mỉm cười khi cô đồng ý. Anh xoay người cô lại nói

- Cảm ơn em- Sao lại cảm ơn em?

- Cảm ơn em đã đợi anh, anh yêu em Như nhi.

Âu Dương Chấn Phong hôn lên đôi môi đang mấp máy của Tư Không Diệp Như. Nụ hôn như đoạt đi hơi thở của cô, nụ hôn kéo dài hơn năm phút khiến hai chân cô mềm nhũn không còn sức. Cô tựa vào lồng ngực của Âu Dương Chấn Phong thở hổn hển, Âu Dương Chấn Phong trong mắt toàn ý cười. Tư Không Diệp Như khẽ mắng anh

- Lulu mạnh.

Vương Tử Huyền không dám thở khi nhìn vào khuôn mặt vô cảm của Nam Cung Hạo Thiên đang tập trung lái xe. Trong xe một khoảng trầm mặc, không ai nói với ai câu nào. Cho đến khi tới biệt thự, cô bước xuống xe, e dè nói

- Nam Cung thiếu, cảm ơn anh đã đưa em về.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên "ừ" một tiếng rồi lái xe đi. Cô bước vào nhà với tâm trạng phức tạp.

- Con về rồi.

- Ừ.

Âu Dương Cẩm lạnh lùng nói, Âu Dương Tuyết Linh liếc mắt khinh bỉ về phía cô, rồi cất giọng nói

- Một tháng sau sẽ là hôn lễ, cô nên chuẩn bị. Dĩ nhiên, cô phải lấy danh của tôi để cưới Nam Cung thiếu.

- Tôi biết.

Nói xong cô bỏ lên phòng, cô mệt mỏi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ rồi nằm xuống giường ngủ, hôm nay thật là một ngày mệt mỏi.

Lúc nửa đêm, trăng đã lên cao ngoài trời gió thổi nhẹ gây ra những tiếng rì rào. Vương Tử Huyền mỉm cười như đang mơ một giấc mơ đẹp.

"- Chào em, anh tên Mạc Tử Bắc.

-....

- Cười đi, em cười lên sẽ rất đẹp.

Cô bé lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn người con trai trên Mạc Tử Bắc. Đôi mắt đen ngáy thơ của cô bé nhìn vào anh, môi khẽ mấp máy

- Anh Tử Bắc.

- Ừ.

- Anh thật xinh.

Mạc Tử Bắc dờ khóc dờ cười khi nghe cô bé nói.

- Huyền, không ai khen con trai xinh cả.

- Vậy phải khen thế nào ạ?

-....có thể bỏ qua câu hỏi này không?

- Dạ.

Mạc Tử Bắc kéo Vương Tử Huyền ngồi lên đùi mình, tay vuốt ve mái tóc mềm mại của bé. Cô bé thì rút đầu vào lồng ngực của Mạc Tử Bắc, hai tay bé ôm chặt hông anh.

- Anh Tử Bắc.

- Ừ.

- Anh Tử Bắc.

.....

.....”

Vương Tử Huyền ngồi bật dậy, lại là giấc mơ đó. Từ khi nhớ lại chuyện lúc trước, đêm nào cô cũng mơ về người con trai tên Mạc Tử Bắc. Đến cuối cùng, người con trai đó chiếm vị trí như thế nào trong lòng cô, càng nghĩ Vương Tử Huyền càng sợ hãi. Nếu một ngày nào đó, cô nhớ lại đoạn ký ức này thì sẽ ra sao? Cô không dám nghĩ nữa, cô sợ sẽ phải rời xa anh, rời xa người mình yêu là anh. Trong thân tâm cô, dâng lên một nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Diệp Như Chấn Phong 1

Sáng hôm sau

Những tia nắng chiếu vào những tán lá lấp lánh ảo diệu, xa xa một đôi trai gái nắm tay nhau bước vào cổng ngôi biệt thự trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. Bước vào...

Đây không phải lần đầu tiên Tư Không Diệp Như đến biệt thự Âu Dương. Nhưng lúc này, hơn bao giờ hết cô cảm thấy căng thẳng và lo lắng. Bàn tay đang nắm tay người con trai vô thức siết chặt. Có thể thấy cô đang khẩn trương đến mức nào. Âu Dương Chấn Phong như cảm nhận được sự lo lắng của cô, anh dừng cước bộ. Bất ngờ đứng lại khiến Tư Không Diệp Như khó hiểu nhìn anh

- Làm sao vậy?

- Em đang lo lắng?

- Một chút.

Tư Không Diệp Như mỉm cười nói, Âu Dương Chấn Phong đưa tay lên vuốt tóc an ủi cô

- Đừng lo, tin anh.

- Vâng.

Cả hai bước vào, lúc này phòng khách đang rất náo nhiệt. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng khi thấy Âu Dương Chấn Phong nắm tay Tư Không Diệp Như bước vào thì có chút ngạc nhiên

- Diệp tiểu thư?

Âu Dương Tuyết Linh khách sáo gọi Tư Không Diệp Như một tiếng Diệp tiểu thư.

- Chấn Phong, chuyện gì vậy?

Âu Dương Cẩm nhìn thấy Âu Dương Chấn Phong nắm tay Tư Không Diệp Như không rời, có chút nghi hoặc hỏi.

- Dạ, con có chuyện thưa với ba mẹ.

- Có chuyện gì ngồi xuống rồi nói.

Âu Dương phu nhân lên tiếng, anh gạt đầu rồi kéo Tư Không Diệp Như lại ghế ngồi.

- Tiểu Huyền đâu rồi ạ?

- Nó còn ngủ.

Vương Tử Huyền vừa xuống lầu nghe có người nhắc tới mình liền lên tiếng

- Anh tìm em?

- Con dậy rồi à?

Âu Dương phu nhân thấy Vương Tử Huyền xuống liền hỏi, cô gạt đầu rồi lại ghé sofa ngồi. Trong lòng không khỏi thắc mắc: hôm nay nhà có chuyện gì mà đông đủ thế không biết?

- Có chuyện gì, con nói đi.

Âu Dương Cẩm lên tiếng

- Con muốn kết hôn.

Đầu mọi người cứ ong ong khi nghe câu nói của Âu Dương Chấn Phong. Kết hôn?! Quá bất ngờ, từ trước đến giờ có nghe anh đề cập đến bạn gái đâu? Bây giờ dùng một cái nói muốn kết hôn?

- Với ai?

Âu Dương phu nhân không che giấu niềm vui của mình, lên tiếng hỏi

- Như nhi.

Mọi người lần này là sock nặng, muốn kết hôn thì không nói. Người mà anh muốn kết hôn lại là Tư Không Diệp Như? Con gái cung của gia tộc Tư Không? Họ...hắn là không nghe lầm đi?

- Là Diệp tiểu thư?

Âu Dương Tuyết Linh lúc này mới hoàn hồn sau câu nói của anh hai mình, nhanh chóng hỏi lại. Chỉ thấy Âu Dương Chấn Phong gật đầu, lúc này nét mặt Âu Dương Tuyết Linh cực kì không tốt. Cô ta cực kì, cực kì không thích Tư Không Diệp Như chỉ vì cô là bạn thân của Vương Tử Huyền. Cô ta lúc nhỏ rất thích Vương Tử Huyền, nhưng càng lớn cô ta càng ghét Vương Tử Huyền. Bởi vì cô(VTH) hơn cô ta về mọi mặt: học vấn, nhan sắc,...Nên Âu Dương Tuyết Linh cảm thấy đố kị với cô.

- Phải.

Nghe mọi người nói mà Vương Tử Huyền không lên tiếng, chỉ chăm chú vào điện thoại lâu lâu thì mỉm cười. Xem ra Nam Cung Nguyệt còn sock hơn cô, Vương Tử Huyền thật không ngờ Tư Không Diệp Như lại kết hôn sớm như vậy. Lúc nghe Âu Dương Chấn Phong nói muốn kết hôn, cô đã thấy mặt Tư Không Diệp Như đỏ bừng liên sinh nghi, cuối cùng không ngoài dự đoán nên cô mới nhả tin nói cho Nam Cung Nguyệt biết. Cô chỉ nhả một tin mà Nam Cung Nguyệt trả lời cả trăm tin

- Diệp Như kết hôn, _lời nhả của cô

- CÁI GÌ???

- Cậu ấy kết hôn với ai?

- Người đó có đẹp trai không?

- Có yêu thương cậu ấy không???

.....

.....

Vô số tin nhắn Nam Cung Nguyệt nói rất buồn cười nên cô lâu lâu cứ mỉm cười, y như kẻ tự kỉ vậy.

- Được, tuần sau sẽ tổ chức đám cưới.

Âu Dương phu nhân hưng phấn nói, ai chứ Tư Không Diệp Như thì bà rất hài lòng.

- Có...có nhanh quá không ạ?

Tư Không Diệp Như đỏ bừng mặt, miệng lí nhí nói

- Không nhanh, ta thấy hay ngày mai làm đám cưới luôn?

- Dạ thôi, tuần sau là được ạ.

- Như vậy mới tốt.

Sự việc xảy ra quá nhanh, khiến mọi người không thể tiếp thu nổi. Nam Cung Nguyệt đang quay phim thì bỏ đi ngay khi nhận được tin tức và không quen lối luôn Cô Dạ Bạch. Nam nữ chính của bộ phim bỏ đi, họ dám nói gì? Ai dám than vãn? Nếu người đó than vãn thì thấy mình sống đã đủ...

- Có chuyện gì mà em vui vậy?

Cố Dạ Bạch thấy Nam Cung Nguyệt từ khi lên xe đến giờ cứ cười miết, làm cho hắn không nhận được hỏi

- Diệp Như kết hôn, em không vui sao được.

- Bạn em kết hôn chứ có phải em đâu mà vui.

Nghe câu nói của Cố Dạ Bạch, tâm trạng đang vui vẻ của Nam Cung Nguyệt cũng bay đi mất

- Không nói chuyện với anh nữa.

- Tiểu Nguyệt, anh sai rồi. Đừng giận nha...

- Hừ.

Nam Cung Nguyệt hừ lạnh rồi quay mặt ra ngoài cửa, không đếm xỉa đến Cố Dạ Bạch nữa làm mặt hắn ta đen xì. Nam Cung Nguyệt rất muốn cười nhưng ai bảo hắn chọc tức cô, Nam Cung Nguyệt lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Tiểu Nguyệt?

- Cậu kết hôn sao không nói với mình?

- Sao cậu biết?

Tư Không Diệp ở đầu giường bên kia ngạc nhiên hỏi.

- Cậu nghĩ mình là ai chứ? Là Nam Cung Nguyệt tài gòi đấy.

- Thôi đi cô nương, là Tiểu Huyền nói cho cậu biết.

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, làm Nam Cung Nguyệt cứng họng. Mặt mũi nhăn nhó đến khó coi, Tư Không Diệp Như cảm thấy lạnh sống lưng, liền nói với Nam Cung Nguyệt

- Cậu sẽ làm phù dâu.

Nói xong, không đợi cô trả lời đầu giường bên kia đã đập máy. Nam Cung Nguyệt nhìn điện thoại hiện lên dòng chữ "cuộc gọi đã kết thúc" thì nhếch miệng cười

- Coi như cậu biết điều.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhờ Vả

Hôn lễ của họ tổ chức vào đầu tuần sau nên mọi việc gần như hoàn tất. Chỉ cần chọn đồ cưới và chụp hình cưới nữa, tìm phù rể nữa là Ok. Phù dâu thì có Nam Cung Nguyệt và Vương Tử Huyền, còn phù rể chỉ có mình Cố Dạ Bạch.

Nên hôn nay mới có hiện tượng tất cả mọi người tập trung ở nhà Nam Cung Nguyệt.

- Giờ phải làm sao đây?

Nam Cung Nguyệt đi qua đi lại miệng cứ lẩm bẩm một câu. Bạn cô kết hôn mà cô còn khăn trương hơn là sao? Cố Dạ Bạch chịu không nổi lên tiếng

- Em đừng có đi qua đi lại nữa, làm anh đau cả đầu.

- Ai bảo anh nhìn em làm gì?

- Cậu đừng khăn trương như vậy, Diệp Như kết hôn cậu ấy không lo lắng thì cậu lo lắng gì?

- Nhưng...

- Từ Huyền nói đúng.

- Hai người...

Nam Cung Nguyệt đang định nói hai người thật quá đáng, thì trong đầu loé lên tia sáng. Bỗng nhiên cô hét lên

- CÓ RỒI.

- Có gì? _đồng thanh

Nam Cung Nguyệt không nói, chỉ nở nụ cười nham hiểm làm cả hai nổi da gà

- Có gì cậu mau nói đi.

- Phải đó.

- Tổ sẽ nhờ anh mình.

- Để làm gì? _đồng thanh

- Hai người là gốc sao? Dĩ nhiên là nhờ anh ấy làm phù rể rồi.

- What??? Cậu/em muốn nhờ anh cậu/chủ tử làm phù rể?

Cố Dạ Bạch và Vương Tử Huyền đứng bật dậy nhìn Nam Cung Nguyệt hét lớn

- Phải. _bình thản

- Không đời nào, anh cậu/chủ tử sẽ không đồng ý.

- Hai người quá khinh thường tôi đó.

Nói xong, Nam Cung Nguyệt nở nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn.

Tối hôm đó, tại biệt thự riêng của Nam Cung Hạo Thiên

- Tiểu Nguyệt mình về đây, không thì anh cậu sẽ tức giận.

Vừa nói xong, bên ngoài truyền vào tiếng động cơ, trong lòng Vương Tử Huyền trầm thán không ổn.

- Cậu sợ gì chứ?- Minh...

- Chủ tử.

Giọng Cố Dạ Bạch vang lên, trong giọng nói chỉ có sự nghiêm túc. Không còn là tính tình ôn hoà, dịu dàng nữa mà thay vào đó là bộ mặt vô cảm. Nam Cung Hạo Thiên gật đầu rồi đi về phía phòng khách. Trong lòng Vương Tử Huyền thắc mắc tại sao Cố Dạ Bạch lại gọi anh là "chủ tử" mà không phải là Nam Cung thiếu? Nhưng những thắc mắc đó bị đánh bay ra khỏi đầu khi cô nhìn thấy anh xuất hiện.

- Nam Cung thiếu, buổi tối tốt lành.

Vương Tử Huyền cố gắng giữ bình tĩnh nói, tim cô như muốn rút ra ngoài khi thấy anh đi ngang qua. Nam Cung Hạo Thiên ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo tay nới lỏng caravat. Giọng nói lạnh băng của anh cất lên

- Chuyện gì?

Cô và Cố Dạ Bạch đang loay hoay không biết nói thế nào thì Nam Cung Nguyệt đã lên tiếng, dù gì cũng là anh trai mình nên dễ mở lời hơn

- Em có việc muốn nhờ.

- Nói.

- Chuyện là vậy, bạn em kết hôn...

- Nói trọng tâm.

Nam Cung Nguyệt chưa nói hết câu đã bị anh cắt ngang, tính anh là thế ghét người vòng vo. Nam Cung Nguyệt hít một hơi thật sâu đứng bật dậy nhắm mắt nhắm mũi nói

- Em muốn nhờ anh làm phù rể.

Không gian lúc này cực yên tĩnh, chỉ cần đồng xu rớt xuống cũng nghe hay con ruồi bay qua đều biết. Nam Cung Nguyệt từ từ mở mắt nhìn thấy mặt anh không biểu hiện gì cả, vẫn lạnh lùng, vô cảm. Còn cô và Cố Dạ Bạch thì đã rớt ra ngoài khi nghe Nam Cung Nguyệt nói. Hai tay cô nắm chặt, lòng bàn tay đã ướt cho thấy cô đang rất...căng thẳng.

- Không.

Giọng nói lạnh như băng của anh vang lên, phá tan bầu không khí quý dị. Nam Cung Nguyệt thất vọng, biết ngay là anh sẽ từ chối mà. Không suy nghĩ nhiều, Nam Cung Nguyệt đẩy cô ra trước mặt anh. Bị đẩy bất ngờ cô chúi người về phía trước suýt nữa ngã vào người anh.

- Cậu...cậu làm gì vậy?

Trong giọng nói cũng biết cô sợ đến nhường nào. Sắc mặt trắng bệch, mồ hôi vuron vãi đầy mặt. Nam Cung Hạo Thiên nhìn bộ dạng của cô, hình như bị anh dọa sợ rồi.

- Tôi...tôi...

Ấp a ập úng cả buổi trời, một chữ cô cũng không nói ra. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô gái trước mặt, anh rất muốn cười khi nhìn thấy vẻ mặt này của cô, nhưng bên ngoài vẫn điềm nhiên như cũ. Trong lòng Vương Tử Huyền thầm nghĩ: chết thì cũng chết rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi. Tự cổ vũ bản thân xong, cô đưa mắt nhìn anh. Trong con ngươi đen lánh cô lộ ra vẻ kiên định

- Nam Cung thiếu, em muốn nhờ anh làm phù rể cho đám cưới của anh hai em, có được không?

Cô nói một hơi dài, đến Cố Dạ Bạch đứng đó cũng phải thán phục cô. Chưa có người con gái nào đứng trước mặt của chủ tử hán mà có thể nói nhiều như vậy, cô là người đầu tiên. Nam Cung Hạo Thiên không có bất kì phản ứng nào, làm cô khẩn trương đến nỗi cắn môi suýt bật máu. Anh nhíu mày, cô gái này rất thích hành hạ bản thân sao? Cắn môi như vậy lỡ bị thương thì làm sao? Nam Cung Hạo Thiên giật mình bởi những suy nghĩ của mình. Anh từ lúc nào để ý đến từng cử chỉ của phụ nữ? Ngoại trừ một người...thấy anh trầm ngâm một hồi lâu mà chưa trả lời mình, cô định lên tiếng thì anh đã nói trước

- Được.

Nói xong, anh đứng dậy bước lên phòng để lại ba con người đang ngu ngơ khi nghe câu trả lời của anh. Vương Tử Huyền là người lấy lại tinh thần đầu tiên, cô mỉm cười híp mắt

- Mình làm được rồi, Tiểu Nguyệt mình làm được rồi.

Trong giọng nói pha lẫn vui sướng không thể che giấu. Anh bất giác nở một nụ cười, nhưng không ai biết ngoại trừ anh. Nam Cung Nguyệt vẫn ngơ ngơ, thế mà cô nhờ anh lại không đồng ý? Anh đây là có ý gì hả??? Đầu Nam Cung Nguyệt bốc khói, liếc về phía cầu thang mà oán trách.

- Tôi phục cô rồi.

Cố Dạ Bạch lắc đầu nói, sau đó cũng rời đi. Hắn thật không ngờ chủ tử lại đồng ý, xem ra đám cưới này sẽ rất náo nhiệt. Cố Dạ Bạch, hắn rất mong chờ vào ngày đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Diệp Như Chấn Phong 2

Thoáng cái đã đến hôn lễ của Âu Dương Chấn Phong và Tư Không Diệp Như. Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn The Win, một trong những khách sạn lớn nhất của thành phố T. Cách bài trí hôn lễ, lấy màu tím làm chủ đạo. Bởi vì màu tím tượng trưng cho sự thủy chung, mang theo một chút huyền ảo. Dọc theo đường đi là những cánh hoa hồng tím rơi khắp nơi. Tạo nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn, mọi người đến tham gia hôn lễ không khỏi trầm trồ khen ngợi. Đúng là đám cưới của một gia tộc lớn có khác.

Hôn lễ bắt đầu từ lúc bảy giờ tối, trong niềm chúc phúc của mọi người cho cặp đôi vợ chồng trẻ này hai bên gia đình cũng vui vẻ nhận lời chúc đó. Cho đến khi tiếng của MC vang lên

- Lời đầu tiên, tôi thay mặt gia đình hai bên cảm ơn mọi người đã đến tham dự hôn lễ. Bây giờ mời mọi người chào đón cô dâu và chú rể...

Tiếng vỗ tay theo hồi vang lên, Tư Không Diệp Như khoát tay Âu Dương Chấn Phong bước vào lễ đường, trên người mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi. Đi theo sau là hai cặp phù dâu và phù rể. Mọi người phải há hốc mồm kinh ngạc khi thấy Nam Cung Hạo Thiên trên người mặc đồ phù rể, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, kiều diễm cả hai toả sáng bước đi. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, Tư Không Diệp Như biết sẽ có chuyện này xảy ra mà. Khi cô biết Nam Cung Hạo Thiên làm phù rể, tim như rớt ra ngoài. Đường đường là một tổng tài của Tập Đoàn lớn thế giới, một ông trùm hắc đạo người người kính sợ, bây giờ đi làm phù rể? Ai tin? Nhưng được chứng kiến cận cạnh, không tin cũng phải tin.

Đồ của phù dâu và phù rể là màu tím tro, khi bật trong người họ toát ra một vẻ đẹp huyền bí khó tả. Sau khi đọc lời tuyên thệ sẽ ở bên nhau trọn đời. Cả hai đã trao cho nhau nụ hôn nồng ấm, lúc tung bông là giờ phúc mà mọi người mong chờ nhất. Các tiểu thư chưa có chồng đều ra để giành bông, trong đó có cả cô và Nam Cung Nguyệt.

Tư Không Diệp Như quay lưng lại với mọi người và bắt đầu đếm ngược

- 3...2...1

Bó bông tung lên giữa không trung, không biết mọi người giành giật thế nào mà bó hoa lại rơi đúng vào chỗ Vương Tử Huyền. Cô ngơ ngác nhìn bó bông trên tay, môi thì mấp máy không nói nên lời.

- Tiểu Huyền, chúc bà mau tìm được đức lang quân như ý.

Nghe Nam Cung Nguyệt nói, cô ngượng đỏ mặt. Cúi đầu thấp xuống để che đi sự ngượng ngùng. Cô len lén đưa ánh mắt nhìn anh, anh lúc này đang nói chuyện với mọi người. Cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, anh quay đầu lại nhìn thì bất gặp ánh mắt cùng gương mặt đỏ như tôm luộc của cô. Anh nhếch môi sau đó quay đầu đi, Nam Cung Nguyệt bước lại cây đàn piano, cô ngồi xuống những ngón tay trắng vuốt lên phím đàn, tiếng đàn du dương khiến mọi người chú ý. Nam Cung Nguyệt nháy mắt với Vương Tử Huyền ý bảo cô hát coi như là lời chúc mừng cho Tư Không Diệp Như, cô như hiểu ý gật đầu với Nam Cung Nguyệt. Cô bước lại chỗ MC nói gì đó, rồi cầm micaro. Một thanh âm trong trẻo vang lên, cả hội trường náo nhiệt bất giác im lặng để hoà theo điệu nhạc. Âu Dương Tuyết Linh siết chặt nắm đấm, cô ta lúc nào cũng ta sáng trước đám đông... Bài hát kết thúc mọi người không ngừng vỗ tay cùng khen ngợi.

Nam Cung Nguyệt cũng đứng dậy, bắt đầu đi tiếp khách từng bàn. Từ lượng của Cố Dạ Bạch và Nam Cung Nguyệt thì khỏi nói, họ là người trong làng giải trí nên rượu đối với họ uống không thành vấn đề. Nam Cung Hạo Thiên thì được mệnh danh là "ngân chém không say", nhưng nếu anh không uống ai dám bắt ép anh? Nhưng ngược lại, Vương Tử Huyền cô thật sự không biết uống rượu. Mới uống được hai ly cô đã thấy đầu quay vòng vòng.

- Tiểu Huyền, không biết uống thì đừng uống. Nam Cung Nguyệt thấy mặt cô đỏ lên vì rượu thì lên tiếng, nhưng cô lắc đầu bảo không sao. Nam Cung Hạo Thiên đứng nhìn cô bị người ta ép uống rượu mà nhíu mày, anh đi đến giật ly rượu trên tay cô rồi lạnh lùng nói

- Ngu ngốc.

Vương Tử Huyền ngó người, cô có làm gì đâu mà bảo cô ngu ngốc? Người này thật là... Cô cắn cắn môi dưới đôi mắt long lanh như sắp khóc nhìn vô cùng tội nghiệp và quyến rũ. Nam Cung Hạo Thiên sa sầm mặt, anh kéo cô đi ra ngoài sau đó ép người cô lên bức tường lạnh lẽo. Cô nhìn anh không chớp mắt, anh thâm chủi trong bụng rồi cúi người xuống ngậm lấy đôi môi đang khép mở của cô. Vương Tử Huyền bị hành động của anh dọa sợ, cô đưa tay đẩy anh ra nhưng càng đẩy anh càng siết chặt eo cô. Cuối cùng cô không thể kháng cự mặc cho anh hôn, anh hôn cô đến thở không nổi, đến khi cảm thấy cô gãi nhỏ trong lòng mình sắp thở không được thì mới buông ra. Hai chân cô mềm nhũn, nếu không nhờ anh đỡ cô lẽ cô đã ngã xuống đất. Tay Nam Cung Hạo Thiên vuốt lưng cô để giúp cô thuận khí. Anh lấy tay nâng cằm cô lên, khuôn mặt cô đã nhuộm lên một tầng mây hồng. Anh cúi xuống nói gì đó vào tai cô, làm cô đờ người chỉ biết nhìn theo bóng lưng anh đang khuất dần.

Khi định thần lại, cô thấy Nam Cung Nguyệt đang tìm mình thì lên tiếng gọi

- Tiểu Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt thấy cô liền đi lại

- Cậu ổn chứ?

- Ừ, đi thôi.

Cả hai vào trong để tiếp tục dự lễ cưới.

Vương Tử Huyền về nhà đã là mười hai giờ đêm, cô tắm rửa xong liền đi ngủ, nhưng trời gần sáng cô cũng không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại cô liền nhớ đến nụ hôn khi nãy và lời nói của Nam Cung Hạo Thiên, không phải cô mắc bệnh tương tư rồi chứ? Nghĩ đến đây cô lắc mạnh đầu ép mình phải ngủ. Hai phút trôi qua trong căn phòng chỉ còn lại tiếng thở đều đều của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Dự Tiệc

Sáng hôm sau, Vương Tử Huyền vừa xuống lầu đã bị Âu Dương Tuyết Linh gọi lên phòng nói chuyện.

Trong phòng

- Chị có gì muốn nói với em?

- Đây.

Âu Dương Tuyết Linh ném túi đựng đồ lên giường, Vương Tử Huyền nhìn cô ta bằng ánh mắt khó hiểu

- Đây là...?

- Đó là đầm dạ hội, nữ phẩm...chuẩn bị cho cô, tối cô đi dự tiệc với Nam Cung Thiếu.

Vương Tử Huyền tròn mắt nhìn đồ trên giường rồi nhìn Âu Dương Tuyết Linh

- Sao tôi phải đi thay chị?

- Bởi vì tháng sau, người bước lên lễ đường cùng Nam Cung thiếu là cô, không phải tôi.

- Nhưng tôi chỉ đồng ý gả thay chị không có nghĩa là tôi đồng ý tất cả mọi chuyện chị yêu cầu.

- Tôi nói rồi, cô phải đi.

Nói xong, Âu Dương Tuyết Linh ra ngoài không cho cô có cơ hội phản bác.

Cô nhìn đồng nữ phẩm cùng đồ dạ hội mà ngán ngẩm. Vương Tử Huyền thở dài rồi cầm túi đồ quay trở về phòng, tâm trạng ăn uống cũng không còn nữa.

Sáu giờ tối, một chiếc xe BMW dừng trước biệt thự Âu Dương. Nam Cung Hạo Thiên bước xuống, anh một thân âu phục khuôn mặt vẫn vô cảm và lạnh lùng. Âu Dương Cẩm nhìn thấy anh có chút kinh ngạc

- Không biết Nam Cung Thiếu đến đây có việc gì?

- Tôi đến đón Tuyết Linh đi dự tiệc.

Như hiểu ra vấn đề, Âu Dương Cẩm bảo anh chờ một lát, vì Âu Dương Tuyết Linh đang chuẩn bị. Nam Cung Hạo Thiên ung dung ngồi xuống sofa như đang ở nhà.

Chưa đầy ba mươi phút sau, Âu Dương Tuyết Linh bước xuống. Mái tóc màu đỏ cam được cô ta búi thành hình hoa hồng, đằng trước thả vài sợi tóc. Mặt cô ta trang điểm vô cùng đậm, đặc biệt trên người Âu Dương Tuyết Linh nồng nặc mùi nước hoa làm cho người khác có cảm giác, khó chịu. Cô ta mặc chiếc đầm cúp ngực màu đỏ rượu, bộ đầm tôn lên đường cong trên người Âu Dương Tuyết Linh, chân cô ta mang giày cao gót mười phân...

Nam Cung Hạo Thiên nhìn Âu Dương Tuyết Linh bằng ánh mắt chán ghét. Khi nhìn qua cô ta, ánh mắt anh loé lên tia sáng khó mà nhận thấy được. Âu Dương Tuyết Linh bước lại chỗ anh nở nụ cười ngọt ngào

- Nam Cung thiếu, chúng ta có thể đi?

- Ừm

Nam Cung Hạo Thiên đứng lên, lạnh lùng lướt qua người Âu Dương Tuyết Linh. Cô ta ảo não bước theo sau, trong góc khuất nụ cười độc ác hiện rõ trên khuôn mặt cô gái.

Chiếc xe BMW lao nhanh trên đường, Hắc Phong lâu lâu nhìn vào gương chiếu hậu rồi bất giác nhíu mày. Hắc Phong không thể hiểu, tại sao chủ tử lại chọn Âu Dương Tuyết Linh làm vợ. Bất quá đây là chuyện của chủ tử anh không thể quản. Ngồi phía sau, Âu Dương Tuyết Linh cắn chặt môi, hai tay đan vào nhau cả người run lên từng hồi. Nam Cung Hạo Thiên ngồi bên cạnh không phải không nhận ra, nhưng anh không muốn quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh. Muốn qua mắt anh? Họ tưởng Nam Cung Hạo Thiên này là ai? Không muốn đi dự tiệc cùng anh liền tìm người khác thay thế? Xem ra họ quá xem thường anh... Nhưng anh phải công nhận, kỹ thuật trang điểm của cô gái này rất tốt. Nếu là người thường họ chắc chắn không nhận ra, người này không phải Âu Dương Tuyết Linh. Nhưng anh chỉ cần liếc qua đã biết...

Địa điểm tổ chức bữa tiệc là tại một bãi biển, người tham gia toàn những người có tai tiếng. Đặc biệt có sự hiện diện của anh họ Nam Cung Nguyệt và anh rể Cố Dạ Bạch.

Nam Cung Nguyệt đang trò chuyện thì thấy anh. Cô nói gì đó với người đối diện, rồi cùng Cố Dạ Bạch chậm rãi bước đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên

- Anh hai/ Chủ tử.

- Ừ.

Nam Cung Nguyệt liếc mắt qua nhìn Âu Dương Tuyết Linh nở nụ cười trào phúng

- Thì ra đây là chị dâu, nhìn chị thật xinh đẹp. Em thấy mà ghen tị...

- Cảm ơn lời khen của em.

Nam Cung Nguyệt đầu ba vạch đen, cô ta không nghe ra trong giọng nói của cô là đầy sự châm biếm à? Đúng là người phụ nữ ngu ngốc.

Âu Dương Tuyết Linh không phải không nhận ra mà là cô ta không muốn so đo với Nam Cung Nguyệt, thật không ngờ cô lại ghét mình đến vậy. Cố Dạ Bạch từ khi nhìn thấy Âu Dương Tuyết Linh, hẳn cứ nhìn chằm chằm cô ta. Nam Cung Nguyệt đen mặt, nhìn Cố Dạ Bạch

- Cô ta đẹp lắm hả?

- Không, bà xã đại nhân vẫn đẹp nhất.

- Ai là bà xã của anh?

Cô đỏ mặt, tên này mặt dày thật, có thể nói ra những câu này mà không biết ngượng. Cố Dạ Bạch nhìn Âu Dương Tuyết Linh

- Tôi thấy cô quen quen...

Âu Dương Tuyết Linh run lên từng hồi, cô ta cười gượng nhìn Cố Dạ Bạch

- Tôi chỉ nhìn thấy cậu trên tivi, lần đầu gặp mặt...cậu không nhận nhầm người chứ?

Trong giọng nói, cô ta không che giấu được sự run rẩy. Nam Cung Hạo Thiên nhếch mép cười lạnh, còn hẳn có nghi ngờ đến mấy cũng không thể làm gì. Người ta đã phủ nhận không biết mình...

Lúc tiệc sắp tàn, Nam Cung Hạo Thiên đã thông báo một tin mà ai cũng phải chấn động

- Tháng sau là hôn lễ của tôi, mong mọi người đến dự.

Tháng sau??? Không phải chỉ hơn một tuần nữa là đến sao? Tin tức quá bất ngờ, khiến trái tim hàng triệu thiếu nữ tan vỡ. Điều họ khó tin là người phụ nữ nào đã làm cho trái tim băng giá của anh tan chảy? Nhưng họ không hề biết, cuộc hôn nhân này không hề có tình yêu, chỉ vì mục đích "trả thù" nên hôn lễ này mới diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hôn Lễ

Thoáng cái sắp đến ngày cử hành hôn lễ của Nam Cung Hạo Thiên và Âu Dương Tuyết Linh. Nền sáng hôm nay cô ta nhận được điện thoại của anh, anh nói chiều đến tiệm áo cưới "Thiên Thần" để chọn đồ và chụp hình. Sắc mặt cô ta không tốt, nhìn sang Vương Tử Huyền đang ngồi xem tivi

- Chiều một giờ, cô hãy đến tiệm áo cưới "Thiên Thần" để chụp hình cưới.

- Được.

Cô lạnh lùng bỏ lại một chữ rồi bước lên lầu, một giờ? Bây giờ chỉ còn lại ba mươi phút, làm sao cô hoá trang cho kịp đây?

Tiệm áo cưới "Thiên Thần"

Vương Tử Huyền thở hắt ra chạy vào, cô nhìn anh đang lạnh lùng liếc nhìn cô thì rùng mình. Cô chỉ biết cười nói

- Xin lỗi, tôi đến trễ...

- Cô trễ mười lăm phút.

- Thật sự xin lỗi.

Vương Tử Huyền cúi đầu nhận sai, mà cô không biết rằng đây không phải là tác phong của Âu Dương Tuyết Linh. Nếu là cô ta, cô ta sẽ chẳng choẹ nói rằng

"Tôi chỉ đến trễ mười lăm phút, đây không phải chuyện lớn gì... "

Ánh mắt Nam Cung Hạo Thiên loé lên tia sáng, sau đó lạnh lùng bảo

- Cô vào thay đồ cưới đi.

- Được.

Vương Tử Huyền cười chua xót bước vào phòng thay đồ. Sau khi thay xong, cô bước ra thì anh cũng thay xong. Cô bước ra nói với anh

- Chúng ta có thể chụp hình chưa?

- Ừ.

Anh lạnh lùng bước đi, cô cũng nhanh chóng bước theo...

.....

- Cô đâu chú rể cười lên nào.

Đây là tiếng của thợ chụp hình, họ bảo chúng tôi cười? Làm sao có thể chứ?

- Nào, đứng gần lại

- Hai người hôn nhau đi..

Và vô số câu nói khác nhau khiến tai cô ù cả lên, sau khi chụp hình xong cô và anh mạnh ai nấy đi, giống như người xa lạ vậy.

Màn đêm kéo xuống, những ánh đèn neon lấp lánh trong đêm tạo nên khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Tại bar Angle, phòng VIP

- Cậu thật sự muốn lấy Tuyệt Linh làm vợ?

Người nói là Cố Dạ Bạch, khi trước mặt người khác hẳn sẽ gọi anh là "chủ tử" nhưng không có ai họ là bạn bè, nhiều lần Nam Cung Hạo Thiên nói hẳn không cần phải như vậy nhưng Cố Dạ Bạch nhất quyết không chịu.

- Ừ.

- Vậy còn cô bé kia thì sao? Cậu đừng nói là cậu không quan tâm? Chẳng lẽ cậu không sợ một ngày cô bé kia tìm lại cậu?

- Nếu tìm em ấy đã tìm rồi, chứ không để mười mấy năm trôi qua vẫn không có tin tức.

Nghe Nam Cung Hạo Thiên nói, Cố Dạ Bạch á khẩu không nói được chỉ biết im lặng ngồi uống rượu...

Vương Tử Huyền mím chặt môi, sau đó lại nở nụ cười. Cô lại mơ, là giấc mộng đẹp hay là ác mộng?

Trong giấc mơ cô nhìn thấy một cô bé năm tuổi đang đi trên một con hẻm thì phát hiện một người con trai. Toàn thân dính đầy máu, cô bé run rẩy bước lại nhìn người con trai

- Anh trai, anh không sao chứ?

Người con trai mở mắt nhìn cô bé, mỉm cười

- Không sao.

Cô bé ngồi xổm xuống chỗ cậu ta, xé một góc áo của mình băng bó vết thương cho cậu ta.

- Sẽ đau lắm đó, anh ráng chịu nha...

Người con trai nhìn gương mặt phúng phính hồng hào của cô bé mà bật cười. Còn cô bé thì mím chặt môi, cẩn thận băng bó vết thương cho cậu ta.

- Anh tên Mạc Tử Bắc.

- Dạ, em là Vương Tử Huyền.

Mạc Tử Bắc nhìn cô bé mỉm cười dịu dàng

- Tên của em rất đẹp...

.....

.....

Vương Tử Huyền choàng tỉnh, lại là mơ. Giấc mơ về người con trai mang tên Mạc Tử Bắc. Cô ôm đầu, nước mắt bắt đầu lăn dài, mà không hiểu tại sao, người con trai đó là...?

Tối qua không ngủ được, sáng sớm lại phải dậy sớm để chuẩn bị hôn lễ. Cô mặc trên người bộ váy cưới trắng đính chín mươi chín viên kim cương và chín ngàn chín trăm chín chín viên pha lê. Tóc cô được búi lên rồi đeo khăn vàng... Gần đến giờ cô được người của Nam Cung Hạo Thiên đến đón.

Khung cảnh hôn lễ vô cùng lãng mạn, màu chủ đạo là màu trắng. Đường đi vào lễ đài được phủ một lớp hoa hồng trắng, những bông tuyết từ trên trời rơi xuống vô cùng bắt mắt...

Phòng nghi của cô dâu

- Tiểu Nguyệt, mình rất sợ.

Nam Cung Nguyệt thờ dài nhìn Vương Tử Huyền

- Đám lao thì phải theo lao, biết sao bây giờ?

- Nhưng...

- Bây giờ lo lắng thì được ít gì?

Tư Không Diệp Như lên tiếng, cô chỉ biết mím môi gật đầu. Nam Cung Nguyệt vỗ vai cô an ủi cho đến khi có người báo hôn lễ bắt đầu thì cô cùng hai người bạn dẫn cô ra lễ đường.

Âu Dương Cẩm là người dẫn cô vào lễ đường, nghĩ lại thật buồn cười, chính ông ta đẩy cô vào con đường này... Mà thôi, bây giờ là chuyện vui không nên nhắc đến nữa. Bước đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên ông lên tiếng

- Ta giao con bé cho con, hãy chăm sóc nó thật tốt.

Anh đón lấy tay cô, cả hai quay lại phía cha xứ. Trong lòng anh dâng lên nỗi chua xót, anh nhắm hai mắt lại tự nói với mình: xin lỗi em vì anh không giữ lời hứa, nhưng anh nhất định sẽ trả thù cho em...

- Tôi đồng ý.

Cha xứ còn chưa đọc lời tuyên thệ anh đã đồng ý? Anh sợ mình đổi ý. Cha xứ quay sang Vương Tử Huyền hỏi

- Còn con, Âu Dương Tuyết Linh? Con có đồng ý lấy Nam Cung Hạo Thiên làm chồng, dù ốm đau bệnh tật,...

- Con...

Vương Tử Huyền áp ứng, vì câu trả lời của cô mà cả hội trường nghẹt thở. Vương Tử Huyền đầu lúc này vang lên những câu nói của người con trai kia

"-Huyền, sau này lớn lên, không ai cưới em thì anh sẽ lấy em. Nguyện chăm sóc em cả đời....

.....

.....

-Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh sẽ quay lại đón em. "

Nước mắt cô bắt chọt rơi xuống, "xin lỗi" thật sâu trong thâm tâm, cô muốn xin lỗi người con trai tên Mạc Tử Bắc, người đã bị cô lãng quên trong tim thức.

- Con nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Không Có Đêm Tân Hôn... Chỉ Có Nỗi Đau

Không khí xung quanh lúc này mới bớt căng thẳng.

- Ta tuyên bố hai con là vợ chồng.

Tiếng vỗ tay vang lên cùng với những lời chúc phúc. Nam Cung Hạo Thiên đeo nhẫn cho cô, cô cũng đeo nhẫn cho anh. Nhưng không một ai dám yêu cầu họ hôn nhau. Bởi vì không ai dám ra lệnh, nếu có thật sự người đó không muốn sống, nhưng đã có người lên tiếng thì họ không sợ nữa rồi.

- Hôn đi, hôn đi...

Đó là tiếng hét của Nam Cung Nguyệt, mọi người cũng ủa theo. Nam Cung Hạo Thiên đen mặt, anh vén khăn van trên đầu cô ra sau đó đặt lướt lên má của cô một nụ hôn.

Các nghi thức kết thúc, anh và cô đi mời rượu mọi người. Cô không uống nhiều vì được Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như cản, còn anh uống rất nhiều đặc biệt khi tới bàn của mấy người bạn thân và người trong bang.

Tiệc tàn lúc đêm khuya, anh và cô về nhà riêng đã là mười một giờ đêm. Cô lên phòng tắm rửa khi anh đi đổ xe vào gara.

Vương Tử Huyền đang ngồi lâu tóc thì cánh cửa bật mở làm cô giật bắn người. Nhìn thấy anh bước vào cô nhanh chóng đứng dậy

- Để em đi pha nước cho anh tắm.

- Không cần, tôi sẽ đi ngay.

- Đi? Anh đi đâu? Hôm nay là đêm tân hôn?

Nam Cung Hạo Thiên nghe cô nói liền tối sầm mặt, anh bước nhanh đến chỗ cô. Anh bước tới cô lùi lại, cho đến khi cô đụng vào thành giường và ngã. Lúc định đứng lên thì thân thể cường tráng của anh áp gần lại người cô, giọng anh lạnh hơn cả băng nghìn năm

- Đêm tân hôn? Cô nghĩ cô xứng sao?

- Anh...sao anh lại nói như vậy? Không phải anh yêu em nên mới lấy?

Vương Tử Huyền giọng run run hỏi anh, anh nhếch mép cười lạnh

- Yêu? Cô đáng để tôi yêu sao? Âu Dương Tuyết Linh cô nghe cho rõ đây, tôi lấy cô không phải vì tôi yêu cô mà tôi lấy cô để trả thù...

Chính cha cô đã đẩy người tôi yêu vào con đường chết, cũng chính cha cô mà một lần nữa chúng tôi xa cách nhau và cũng chính cha cô đã giết chết gia đình cô ấy, để cô ấy từ một đứa bé hạnh phúc, sống trong tình yêu thương của cha mẹ trở thành một cô nhi trong vòng một đêm?

Vương Tử Huyền nghe anh nói mà đau xót, hoá ra anh có một quá khứ như vậy. Vậy, có phải người anh yêu đã mất tích và tất cả đều do Âu Dương Cẩm lâm? Vương Tử Huyền hít một hơi thật sâu nhìn thẳng vào mắt anh hỏi

- Anh lấy em để trả thù?

- Phải.

Anh không phủ nhận mà thừa nhận việc lấy Âu Dương Tuyết Linh là để trả thù.

- Tại sao? Tại sao lại là em mà không phải con nhỏ Âu Dương Tử Huyền kia? Tại sao chứ?

Vương Tử Huyền gào lên, cô rất muốn biết tại sao anh không chọn cô mà lại chọn Âu Dương Tuyết Linh. Nhưng cả buổi trời anh không trả lời...

- Tại sao anh nói đi chứ?

- Cô ấy không đáng bị như vậy.

Vương Tử Huyền bắt ngờ trước câu nói của anh. Không đáng bị như vậy, có nghĩa là sao chứ?

- Cô ta cũng là con gái nhà Âu Dương... cô ấy được nhận nuôi.

- Sao?

Sao anh lại biết? Thông tin này được che giấu rất kỹ, làm sao có thể... Nam Cung Hạo Thiên nhìn vẻ ngạc nhiên của cô thì cười lạnh

- Bất ngờ lắm sao? Các người tưởng qua mặt được tôi?

- Vậy...vậy anh biết tất cả về cô ta? Kể cả tên thật và phần kí ức bị lãng quên năm tám tuổi của cô ta?

Giọng Vương Tử Huyền run lên, nếu anh nói biết cô chắc chắn sẽ gặng hỏi cho bằng được. Nam Cung Hạo Thiên bất ngờ, cô ấy từng bị mất trí nhớ? Tại sao thông tin này thuộc hạ của anh không điều tra ra? Vương Tử Huyền thấy anh nhú mày liền nói

- Rốt cuộc...anh có biết hay không?

- Sao tôi phải nói cho cô.

Anh quay chân bước đi nhưng không quên để lại một câu

- Đừng nghĩ đến việc ly hôn.

Tiếng cửa khô khốc đóng lại, nước mắt Vương Tử Huyền rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt, lớp trang điểm bị nước mắt làm lem đi... Vương Tử Huyền úp mặt xuống gối khóc không thành tiếng. Anh hận Âu Dương Cẩm muốn trả thù ông ta, nhưng cuối cùng cô là người gánh tất cả, tại sao lại như vậy? Tại sao???

Sáng hôm sau, sắc mặt cô không tốt tí nào, đêm qua khóc cả đêm đến sáng mới ngủ được.

- Thiếu phu nhân.

Quản gia thấy cô xuống lễ phép chào, Vương Tử Huyền gật đầu định mở miệng hỏi anh đầu thì quản gia nói

- Thiếu gia sẽ không về nhà một thời gian, nên thiếu gia dặn nếu thiếu phu nhân ra ngoài thì sẽ có người đưa đi và không được nói những chuyện ngài đã nói tới qua cho người nghe, nếu không hậu quả tự người biết...

Đây là đang uy hiếp không cho cô nói, cô mím môi nói

- Con biết rồi.

Sau đó cô ảo não bước lên lầu, tại sao hận thù của các người lại kéo tôi vào? Tôi là người bị hại, được không? Vương Tử Huyền thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm. Trong lòng thầm nghĩ: những ngày tháng sau này, chắc sẽ không yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kí Ức Mơ Hồ

Đã hơn một tuần từ sau ngày đám cưới thì cô không gặp được anh nữa. Chỉ có chui rút trong nhà, Nam Cung Nguyệt cùng với Cố Dạ Bạch ngày hôm qua đã đi Singapo quay phim. Còn Từ Không Diệp Như cùng với Âu Dương Chấn Phong đi hưởng tuần trăng mật, bây giờ chỉ có mình cô cô đơn ở cái thành phố T này.

Vương Tử Huyền ngắm nhìn cánh đồng hoa tường vi trắng mà tâm trạng tốt hơn. Đây là loại hoa cô thích nhất, đang định bước đến gần hơn thì bị giọng nói lạnh lùng đến mức quen thuộc khiến cô giật mình

- Ai cho cô đến đây?

Vương Tử Huyền cứng nhắc quay người lại nhìn Nam Cung Hạo Thiên

- Em...em thấy buồn nên đi dạo thì thấy cánh đồng hoa này...chỉ là muốn ngắm hoa thôi...

- Từ nay cấm cô bước vào đây.

Nói xong anh lạnh lùng bỏ đi, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, rất quen thuộc, giống lắm, giống bóng lưng của người con trai ấy. Người con trai ấy là....

- A!

Con đầu đầu kéo đến cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Vương Tử Yên hai tay ôm đầu, sắc mặt cô trắng bệch hình ảnh phía trước mờ dần và cuối cùng phía trước chỉ còn lại một mảnh đen.

- Thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân!!!

Giọng hốt hoảng của người làm vườn vang lên, quần gia đang đứng đi về phía này liền nhẩn mày đi lại. Nhìn cô đang nằm ở dưới đất, bộ mặt uy nghiêm của quần gia mất hẳn, giọng lo lắng hỏi

- Thiếu phu nhân làm sao?

Vừa hỏi vừa đỡ cô dậy, người làm vườn lắc đầu. Quần gia không nghĩ nhiều liền đỡ cô vào, miệng không quên nói

- Mau gọi điện cho bác sĩ Bạch.

Bác sĩ Bạch là bác sĩ riêng của anh, cũng là bác sĩ giỏi nhất ở thành phố T này. Trong khi đợi bác sĩ đến, quần gia liền lấy điện thoại gọi cho Nam Cung Hạo Thiên.

- Alo?

- Thiếu gia...thiếu phu nhân, cô ấy...

Quần gia ngập ngừng không biết có nên nói cho anh hay không. Vì bà thấy thiếu phu nhân không mấy quan tâm đến thiếu phu nhân. Đêm tân hôn bỏ đi, sau đó liền không thấy đâu. Mới sáng hôm nay về nhưng rất nhanh lại đi.

- Nói.

Giọng lạnh lùng

- Thiếu phu nhân bị ngất, nên tôi đã gọi bác sĩ Bạch, tôi nghĩ nên báo cho ngài một tiếng.

- Tôi về liền.

Nói xong Nam Cung Hạo Thiên cúp máy, lạnh lùng nói với Hắc Phong đang lái xe

- Quay về biệt thự.

- Dạ.

Lúc anh về đến nói, bác sĩ Bạch đã khám xong tất cả. Thấy anh cậu ta liền cung kính nói

- Chủ tử.

- Cô ta bị làm sao?

- Cô ấy bị ngất do suy nghĩ quá nhiều về chuyện đã bị lãng quên trong quá khứ. Với lại thuộc hạ phát hiện trên não cô ấy có máu bầm tích tụ đó là nguyên nhân dẫn đến trí nhớ cô ấy bị mất. Chỉ cần máu bầm tan dần cơ hội nhớ lại sẽ rất cao.

- Cô ta bị mất trí nhớ?

- Dạ.

- Được rồi, cậu lui đi.

Mọi người ra hết, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn. Ánh mắt khó hiểu của anh nhìn vào người con gái đang nằm trên giường? Mất trí nhớ? Tại sao thuộc hạ anh không điều tra ra Âu Dương Tuyết Linh mất trí nhớ? Đợi chút...cô ta hình như không phải là...

- Từ...B...Bác...

Giọng nói không chút sức lực vang lên trong căn phòng phá đi sự yên tĩnh cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của Nam Cung Hạo Thiên. Anh kinh ngạc quay lại nhìn Vương Tử Huyền, cô vừa nói gì? Từ Bắc? Có phải cô vừa gọi tên một người con trai?

Dưới tán cây anh đào, một cô bé tám tuổi đang nằm gối đầu lên chân của một người con trai, đôi môi chum chím của bé nở một nụ cười.

- Huyền đang vui?

- Dạ.

- Có thể kể cho anh nghe không?

Vương Tử Huyền ngược đôi mắt đen lánh nhìn người con trai

- Anh Từ Bắc, có phải lớn lên anh sẽ cưới vợ mà không cần em nữa không?

Đôi mắt bé rung rung nhìn anh..

- Làm sao có thể, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em.

- Vậy sau này lớn lên anh không được cưới vợ, chỉ có thể ở bên Huyền mãi mãi.

- Được, sau này lớn lên anh Tử Bắc sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Huyền, được không?

- Dạ.

Vương Tử Huyền cười híp mắt, Mạc Tử Bắc nhìn bé nở nụ cười hiền hoà, trong lòng thầm nói: Thiên thần nhỏ của anh, sau này anh sẽ cưới em làm vợ.

- Vậy chuyện Huyền vui là gì?

- Em vui vì có thể ở bên cạnh anh mãi mãi cho đến hết đời.

Mạc Tử Bắc ngạc nhiên khi nghe bé nói, anh chỉ "ừ" một tiếng rồi không nói gì thêm. Anh đưa tay lên vuốt mái tóc của Vương Tử Huyền, môi khẽ cười...

.....

.....

Nam Cung Hạo Thiên nhìn thấy cô mỉm cười thì nhú mày, đang mơ?

Anh ngồi xuống bên đường đưa tay lên vén những sợi tóc dính trên mặt ra sau cho cô, bất giác mày kiếm nhú lại, cô ấy là....

Vương Tử Huyền đột nhiên mở mắt, lúc này tay của anh cũng đã thu lại. Cô ngạc nhiên nhìn anh, môi mấp máy không nói được gì. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô rồi cất giọng băng lãnh

- Cô không phải là Âu Dương Tuyết Linh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sự Thật 2

Cô chán kinh nhìn anh (chấn động + kinh ngạc), môi mím lại cố giữ bình tĩnh nói

- Anh nói gì vậy? Em không phải là Tuyết Linh vậy em là ai chứ?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mày, anh cất giọng lạnh lùng khuôn mặt vô cảm nhìn cô

- Cô tưởng sẽ qua mặt được tôi với những thủ pháp hoá trang đơn giản này?

Ngừng một lát anh nói tiếp

- Lúc đi dự tiệc cũng là cô thay Âu Dương Tuyết Linh đi. Kết hôn cũng là cô thay cô ta cưới tôi? Lúc đầu tôi không để ý tới cô, nhưng cô nghĩ cứ như vậy là dấu mãi được?

Anh không nhanh không chậm nói, giọng vô cùng lạnh lùng. Vương Tử Huyền nhìn anh cười khỏ, nếu anh đã biết thì không cần che giấu nữa, mà có muốn cũng không được. Cô hít một hơi thật sâu, hai tay siết chặt chậm rãi nói

- Phải, như anh phán đoán, tôi không phải là Âu Dương Tuyết Linh. Tôi chỉ thay chị ta cưới anh vì chị ta không muốn gần một người lạnh lùng, vô cảm cũng như không gần nữ sắc của anh chứ đừng nói là kết hôn...

Nam Cung Hạo Thiên cười lạnh, nhìn cô

- Tại sao cô đồng ý lấy tôi?

Nghe anh nói, tim cô đau nhói nhìn anh hồi lâu mới trả lời

- Vì để trả ơn, nhưng đó không phải là lý do mà là...

Anh vẫn im lặng chờ cô nói, Vương Tử Huyền cắn môi viền mắt đã uon ướn, cuối cùng không nịn được mà trào ra cô nghẹn ngào nói

- Bởi vì... EM YẾU ANH...nhưng em biết, trái tim anh đã có hình bóng người con gái khác, em không muốn phá hoại hạnh phúc của anh nên em quyết định đi du học. Nhưng lúc trở về họ bảo em cưới anh, em có từ chối nhưng họ trở mặt nói em phải trả ơn nuôi dưỡng nhiều năm qua nên...

- Cô đồng ý.

Anh cắt ngang lời nói của cô, Vương Tử Huyền ngẩn lẹ gật đầu. Anh lại nói

- Cô là Âu Dương Tử Huyền.

Một câu khẳng định cô không thể chối cãi

- Phải...tất cả anh đã biết vậy thì em không muốn vòng vo nữa, sau nữa năm chúng ta ly hôn đi.

Lúc này đến lượt anh chấn kinh nhưng nhanh chóng phục hồi, giọng anh ầm hơn trước rất nhiều

- Không phải cô nói yêu tôi? Tại sao lại đòi ly hôn?

- Phải, em yêu anh nhưng anh không yêu em. Ở bên nhau có ý nghĩa gì? Thà buông tay trả lại tự do cho anh...cũng nên để lại ấn tượng tốt với anh chứ.

Cô mỉm cười thật tươi, nhưng anh cảm thấy chói mắt vô cùng. Cô nhìn anh nói

- Em muốn ở một mình.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh đứng dậy bước ra ngoài. Nhìn cửa đóng lại cô khóc to hơn, tim cô đau lắm...

Anh đứng dựa vào cửa nhắm hai mắt lại, lòng anh cảm thấy khó chịu khi nghe cô nói ly hôn. Nhưng cảm giác này là gì? Ánh mắt anh nhìn xa xăm, nhưng anh biết cô đang khóc. Tim anh nhói lên, tại sao cô tỏ ra yếu đuối trước mặt anh? Tại sao???

Ánh trăng lên cao, gió thổi nhẹ. Trong căn phòng yên tĩnh vang lên một giọng nói yếu ớt

- Từ Bắc! Đừng đi...

Tay cô quơ loạn trên không trung, cuối cùng cô nắm chặt tay anh. Anh nhìn khuôn mặt cô đầy nghi hoặc, Từ Bắc? Người đàn ông đó có quan hệ gì với em?- Huyền, anh phải làm gì đây? Anh không muốn em làm vật thay thế.

Nam Cung Hạo Thiên giọng nói dịu dàng, tay vuốt mái tóc đen mượt của cô. Anh cúi người xuống hôn lên trán cô, rồi xuống mí mắt, cuối cùng dừng lại đôi môi anh đào của cô. Anh vùi đầu vào tóc cô, sau đó đứng dậy định bước ra ngoài nhưng phát hiện tay cô vẫn nắm chặt tay anh. Anh cúi sát tai cô, nhỏ giọng nói

- Huyền ngoan, anh Từ Bắc sẽ không đi đâu hết. Em buông tay anh ra được không?

Chân mày cô đang nhíu chặt giãn ra một chút, tay đang cầm chặt tay anh cũng buông lỏng. Anh rút tay ra, đắp màn cho cô rồi mới bước ra ngoài đóng cửa lại.

Anh ngồi xuống ghế trong thư phòng, chân mày nhíu chặt. Trong đầu cứ vọng lại lời cô nói

....Sau nữa năm chúng ta ly hôn đi.

Phải, em yêu anh nhưng anh không yêu em. Ở bên cạnh anh có ý nghĩa gì? Thà buông tay để anh được tự do...cũng nên để lại ấn tượng tốt cho anh chứ.

....

.....

Từ Bắc! Đừng đi...

Nam Cung Hạo Thiên nhìn tấm hình trên bàn làm việc, tâm tư càng phức tạp hơn. Rốt cuộc người đàn ông tên Từ Bắc kia có quan hệ gì với cô? Anh nhất định phải điều tra...

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì anh đã ra ngoài từ sớm. Và tất nhiên cô sẽ không biết tối hôm qua anh vào phòng cô.

Nam Cung Hạo Thiên đọc tập tài liệu đã ba mươi phút mà chưa xong, khiến La Kỳ Kỳ thư ký riêng của anh có chút sốt ruột. Cô ta khẽ gọi

- Tổng tài!

-.....

- Tổng tài?

- Chuyện gì?

- Tài liệu có vấn đề gì ạ?

Anh nhủ mấy sau đó đóng tập tài liệu lại

- Tôi xem sau, cô ra ngoài gọi phó giám đốc vào đây.

- Vâng.

La Kì Kì sau khi ra ngoài thì đóng cửa cẩn thận. Chưa đầy năm phút cánh cửa một lần nữa bật mở, Hắc Phong bước vào cung kính nói

- Chủ tử.

- Ủ, cậu điều tra cho tôi Âu Dương Từ Huyền có quan hệ thế nào với người đàn ông tên Mạc Từ Bắc.

Hắc Phong kinh ngạc nhìn chủ tử, trong lòng vô cùng buồn bực. Muốn cậu điều tra quan hệ của hai người này thì không thành vấn đề, nhưng tên người đàn ông mà cậu điều tra "cực kỳ" có vấn đề.

- Sao còn chưa đi?

- Vâng.

Hắc Phong lui ra ngoài mà tâm trạng có chút phức tạp. Hắc Phong môi khẽ nhếch lên, hình như chủ tử đầu óc có hơi..."thất thường".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tập Đoàn Nam Cung Thị

Vương Từ Huyền đang ngồi nhàm chán xem tivi thì thấy quản gia, tất cả người hầu đều tấp nập đi ra ngoài xếp hàng nghiêm chỉnh. Trong đầu cô có hàng ngàn dấu chấm hỏi, có chuyện gì vậy nhỉ?

Không lâu sau bên ngoài chuyen đến tiếng động cơ, không những một chiếc mà đến tận ba chiếc, toàn siêu xe. Bước xuống xe là mười người mặt áo đen, sau đó một người bước lại chiếc xe chính giữa cung kính mở cửa. Bước xuống là hai người ăn mặc vô cùng sang trọng, người hầu đứng xếp hàng đồng thanh hô

- CHÀO MỪNG ÔNG CHỦ, PHU NHÂN. HOAN NGHÊNH ĐÃ TRỞ VỀ.

Vương Từ Huyền đứng hình vài giây, sau đó đứng bật dậy nhanh chóng đi ra cửa. Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân khi nhìn cô có chút ngạc nhiên. Cô lúng túng rồi cất giọng lễ phép

- Ba, mẹ hoan nghênh trở về.

Hai người bất động nhìn cô từ đầu đến cuối, sau đó nhìn qua quản gia đang đứng bên cạnh. Quản gia như hiểu ý nhanh chóng nói

- Ông chủ, phu nhân đây là vợ của thiếu gia, tên là Âu Dương Từ Huyền.

Nam Cung phu nhân kinh ngạc. Sao con trai bà kết hôn, bà không biết cũng không nghe ai thông báo? Nam Cung lão gia cũng chẳng khác bà tí nào... Vương Từ Huyền thấy hai người đứng ngoài cửa mà không vào trong, cô gãi đầu

- Ba, mẹ mời vào nhà.

- Được.

Sau khi an vị tại phòng khách, Nam Cung phu nhân nhìn cô hỏi

- Hai đứa kết hôn bao lâu rồi?

- Dạ, mới hơn một tuần.

Cả hai không nói gì, nhìn lên đồng hồ đã là mười giờ hơn. Lúc này Nam Cung lão gia mới lên tiếng

- Con điện cho Thiên nhi hỏi nó trưa có về không?

Thiên nhi? Vương Tử Huyền thật sự muốn cười, tên ở nhà của anh thật sự giống tên con gái, haha. Nhưng, gọi cho anh? Cô làm sao có thể...nghĩ một hồi, cô cũng cầm điện thoại lên bấm số điện thoại anh.

Mà lúc này, anh đang mở cuộc họp cổ đông. Không khí cực kỳ căng thẳng...

Reng... Reng... Tiếng điện thoại vang lên, mọi người cơ hồ tìm nhau ra ngoài. La Kì Kì tay chân như muốn rụng rời, rõ ràng cô ta đã dặn mọi người tắt hết điện thoại trước khi vào họp rồi mà? Nhưng khi nhìn thấy tổng tài "mặt lạnh" của họ đang rút điện thoại ra, mọi người há hốc mồm kinh ngạc. Nam Cung Hạo Thiên nhìn số gọi đến bất giác nhủ mày, nhưng tay vẫn ấn vào nút nghe dĩ nhiên anh im lặng chờ đầu giây bên kia nói.

- Anh...anh trưa này có về nhà ăn cơm không ạ?

Nghe cô hỏi, anh nhìn đồng hồ trên tay chỉ mới mười giờ, hội nghị phải hơn hai tiếng nữa mới kết thúc

- Không

- Vâng, em biết rồi. Anh làm việc vui vẻ.

Cô gác máy sau đó nhìn qua ba mẹ Nam Cung đang ngồi đó nói

- Anh ấy không về ă!

Nam Cung phu nhân suy nghĩ gì đó rồi nhìn cô

- Nó không thường xuyên về nhà ăn cơm?

Gật gật đầu

- Con đem cơm đến cho nó đi.

- Dạ?!

Cô giật mình, suýt nữa là hét lên. Khuôn mặt kinh ngạc nhìn Nam Cung phu nhân. Vương Tử Huyền đang định từ chối thì đã thấy bà đi vào phòng bếp, cô khó xử nhìn sang Nam Cung lão gia nhưng ông chỉ lắc đầu, một khi bà đã quyết định đừng nói thay đổi, muốn bà thay đổi còn khó hơn lên trời.

Vương Tử Huyền nhận lấy hộp giữ ấm từ tay Nam Cung phu nhân, sau đó được tài xế chở đi. Cô nhìn về phía Tập đoàn mà nuốt nước miếng, không ngờ nó lớn như vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào, mọi người ai cũng nhìn cô không rời mắt. Vương Tử Huyền bước lại quỳ tiếp tân. Cô nhân viên nhìn thấy cô liền lễ phép chào hỏi

- Tiểu thư, tôi có thể giúp được gì?

- Cho tôi hỏi phòng tổng tài ở đâu?

- Xin lỗi, cô có hẹn trước không ạ?

- Tôi không, nhưng tôi chỉ đưa đồ cho anh ấy rồi sẽ đi ngay.

Cô tiếp tân nhìn cô khó xử, rồi nhìn lên đồng hồ nói

- Tổng tài đang họp, phải một tiếng rưỡi nữa mới xong.

- Vậy...tôi đưa cho cô, chừng cô gửi giùm tôi được không?

Cô tiếp tân đang định từ chối thì từ thang máy Hắc Phong đi ra, cậu ngạc nhiên khi cô ở đây. Hắc Phong bước lại cung kính chào cô

- Phu nhân, người đến gặp tổng tài?

- Phải.

- Tổng tài đang họp, tôi dẫn phu nhân lên phòng đợi.

- Không cần, anh đưa cái này giùm cho anh ấy là được. Tôi đi đây...

Đặt hộp giữ ấm lên tay Hắc Phong, rồi cô nhanh chóng xoay người đi. Mọi người vẫn chưa hết kinh hãi, phu nhân? Cô ấy là phu nhân tổng tài? Thật khó tin...

Hắc Phong nhìn hộp giữ ấm trên tay rồi nhìn cô đang đi nhanh ra khỏi Tập đoàn, cậu xoay lưng đi vào trong, trong lòng không ngừng thờ dài.

Lúc Nam Cung Hạo Thiên ra khỏi phòng họp đã là một giờ. Khi vào phòng anh thấy Hắc Phong đứng đó thì lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

- Phu nhân bảo thuộc hạ đưa cái này cho ngài.

Hắc Phong vừa nói vừa để hộp giữ ấm lên bàn làm việc của anh. Nam Cung Hạo Thiên liếc chiếc hộp sau đó hỏi

- Cô ấy đâu?

- Đi rồi ạ, phu nhân đi rất vội.

- Cậu ra ngoài đi.

Hắc Phong lui ra, trong phòng chỉ còn lại mình anh. Nam Cung Hạo Thiên mở hộp giữ ấm ra, bên trong toàn những món anh thích. Anh gấp một miếng bỏ vào miệng, nhưng trong đầu thì không ngừng nghĩ về cô: tại sao cô không chờ anh mà đi vội như vậy? Có phải cô không thích gặp anh?

Thật ra cô đi vội vì sợ đối diện với anh, không biết nói gì khi gặp anh. Những lời nên nói và không nên nói cô đã nói hết. Bây giờ bảo cô đối diện với anh, cô cảm thấy không được tự nhiên. Nam Cung Hạo Thiên đang suy nghĩ thì chuông điện thoại vang lên, anh đặt đĩa xuống nhìn thấy số gọi đến liền bắt máy

- Mẹ?!

-

- Được, con sẽ thu xếp về sớm.

-

- Vâng.

Nam Cung Hạo Thiên cúp máy, anh không ngờ ba mẹ lại về nước lúc này. Không lẽ việc cô đưa cơm cho anh có liên quan đến mẹ? Nghĩ vậy anh liền cười tự giễu, cô làm gì tốt bụng mà đem cơm đến cho anh. Không bao lâu nữa hai người cũng sẽ ly hôn và đường ai nấy đi thôi. Nhưng không biết tại sao, anh có chút gì đó khó chịu khi nhắc đến hai từ "ly hôn".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đón Kịch

Chiều hôm đó, khi vừa đúng năm giờ anh đã rời khỏi công ty khiến nhân viên hết sức kinh ngạc. Ông chủ của họ từ khi nào lại về trước mọi người a?

Nam Cung Hạo Thiên ra tầng hầm lấy xe rồi chạy một mạch về biệt thự. Vừa vào đến cửa, anh đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của ba mẹ mình. Mặt anh vẫn không biểu cảm bước vào

- Ba, mẹ.

- Thiên nhi, con về rồi?

Nam Cung phu nhân nhìn con trai đánh giá một hồi rồi nói. Mà anh khi nghe mẹ gọi anh là "Thiên nhi" mặt đã tối sầm lại, anh cất giọng lạnh lùng nhưng không đến mức hù người

- Con nói mẹ bao nhiêu lần rồi? Đừng gọi con là Thiên nhi nữa, con đã có vợ rồi.

- Ồ, thằng này. Có vợ thì ta vẫn thích gọi con như thế.

Anh đang định nói gì đó, thì thấy cô bước ra trên tay còn bung hai ly nước ép trên người mặt tạt dề màu hồng nhìn rất giống cô vợ đảm đang. Vương Tử Huyền mỉm cười nói

- Ba mẹ, mời hai người uống nước.

- Được.

Cả hai ông bà đều vui vẻ đón nhận lấy ly nước trên tay cô. Cô đứng lên nhìn anh, trên môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào

- Thiên, anh lên tắm rồi xuống ăn cơm.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên gạt đầu rồi lên lầu, lúc đầu anh khá kinh ngạc khi nghe cô gọi mình nhưng khi thấy ba mẹ anh ngồi đó thì anh mới biết cô làm vậy để qua mặt ba mẹ anh. Nghĩ vậy, trong lòng anh có chút mất mát.

Sau khi tắm rửa xong, anh xuống phòng ăn tất cả đều được bày lên hết, chỉ còn chờ mình anh. Cả nhà bốn người, bàn ăn không khí vô cùng ấm áp. Cô cười nhiều hơn lúc trước, anh lâu lâu nhìn cô thấy cô cười môi anh cũng cong lên cười như không cười.

Sau khi cơm nước xong, Nam Cung lão gia gọi anh vào thư phòng nói chuyện còn cô và mẹ anh thì ở phòng khách xem tivi. Vương Tử Huyền cùng bà ngồi xem một hồi thì trở về phòng ngủ, lúc cô vào phòng thì không thấy anh đâu, chắc anh còn đang nói chuyện với ba. Cô mở tủ thay áo ngủ rồi nằm xuống sofa, đêm nay không thể qua phòng khác ngủ được. Vương Tử Huyền ngủ được một lúc thì Nam Cung Hạo Thiên vào phòng. Anh nhú mắt nhìn cô đang nằm co ro trên sofa, anh thầm nghĩ sao cô không nằm giường? Nam Cung Hạo Thiên bước nhẹ nhàng lại chỗ cô, anh cúi người bế cô lên. Vương Tử Huyền cảm nhận được hơi ấm liền rụt đầu vào ngực anh cọ cọ tìm tư thế thoải mái, hai tay cũng vòng qua ôm hong anh.

Nam Cung Hạo Thiên cười nhẹ rồi đặt cẩn thận cô xuống giường sau đó nằm xuống bên cạnh. Anh hôn lên trán cô chúc ngủ ngon rồi chính mình chìm vào giấc ngủ, mà người bên cạnh không biết đã thức từ bao giờ. Cô mở mắt nhìn lên trần nhà, lúc anh bước vào phòng thì cô đã tỉnh. Vương Tử Huyền cứ nghĩ anh sẽ không mư ừ đến cô mà đi ngủ, nhưng điều cô không thể tin là anh bế cô đặt trên giường còn hôn chúc ngủ ngon? Lúc đó cô chỉ ước thời gian ngừng trôi để...

anh quan tâm cô nhiều hơn một chút.

để được nằm trong vòng tay anh lâu hơn một chút.

để được ôm anh thêm một chút.

Vương Tử Huyền suy nghĩ một hồi rồi vòng tay mình qua ôm anh, Nam Cung Hạo Thiên đang ngủ cũng lấy tay ôm cô vào lòng mặt cô úp vào lòng ngực săn chắc của anh, cô nở nụ cười rồi ôm anh chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, anh thức dậy liền thấy mình đang ôm cô. Còn cô thì vẫn ngủ say, chân gác lên người anh tay ôm hong anh. Mặt thì gần sát mặt anh, chỉ cần động nhẹ hai người sẽ môi chạm môi. Nam Cung Hạo Thiên nhếch môi không biết tâm tình của anh là gì, anh nhẹ nhàng gỡ tay và chân cô ra rồi bước vào phòng tắm. Khi anh mặc đồ chỉnh chu lại nhìn cô vợ bé của mình vẫn còn ngủ say anh cũng không đánh thức. Khi anh xuống phòng bếp thì ba mẹ đã ngồi sẵn chờ cơm, Nam Cung lão gia thấy anh mà không thấy cô đâu thì hỏi

- Vợ con đâu?

- Cô ấy còn ngủ.

Nam Cung phu nhân không biết đang nghĩ gì mà ánh mắt bà mờ ám nhìn anh, lại phán thêm một câu

- Vợ cũng đã cưới rồi, ta muốn có cháu bông.

Nam Cung Hạo Thiên không trả lời chỉ cười cười. Mẹ muốn cháu bông vào cuộc hôn nhân không đáng có này? Bất quá mẹ anh cũng không biết mục đích lúc trước anh cưới vợ không thì sẽ tức chết đi?

- Ba, mẹ buổi sáng hảo!

Vương Tử Huyền không biết xuống khi nào, cô đi lại bàn ăn ngồi cạnh anh. Mọi người bắt đầu ăn cơm, trong suốt bữa cơm cô cứ gắp thức ăn cho anh. Mà anh cũng chẳng nói gì chỉ chăm chú ăn phần cơm của mình. Nam Cung Hạo Thiên thấy hạnh phúc không? Tất nhiên là không, cô làm vậy chỉ để đóng một màn kịch tình cảm cho ba mẹ anh xem mà thôi. Cũng phải, anh chẳng bao giờ cần đến sự quan tâm giả dối này. Không biết tại sao anh lại cảm thấy khó chịu, anh đặt đĩa xuống nói

- Con đi làm đây.

- Trưa về ăn cơm?

- Không ạ.

Nói xong anh đi ra ngoài, cô kịp phản ứng đứng dậy đi theo anh. Nam Cung Hạo Thiên ra tới cửa bỗng dừng lại, quay người nhìn cô mặt vô cảm anh nói

- Diễn rất tốt, cứ thế mà làm. Tôi thấy phát tởn vì hành động của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hiểu Lầm

Cô nhìn chiếc xe của anh mà nước mắt lăn dài, anh nói gì? Anh nói cô diễn rất tốt, và phát tởn vì hành động của cô? Anh nói vậy là có ý gì? Không phải hôm qua còn rất tốt sao? Anh sẽ không hiểu lầm cô làm vậy vì đóng kịch qua mắt ba mẹ chứ? Vương Tử Huyền quay lại phòng ăn với tâm trạng buồn bã nhưng cô cố gắng gượng cười để che giấu.

Trong khi đó, tại Tập đoàn Nam Cung. Trên phòng làm việc của tổng tài, tâm trạng của anh cũng chẳng mấy vui vẻ. Nam Cung Hạo Thiên ấn nút nội bộ gọi điện, chưa đợi đầu dây bên kia lên tiếng anh đã lạnh lùng nói

- Vào phòng tôi.

Hắc Phong nghe tiếng tút tút từ đầu giấy bên kia mà oán thán. Chủ tử sẽ không chút giận lên cậu đấy chứ? Chưa đầy hai phút Hắc Phong đã có mặt tại phòng làm việc của anh.

- Chủ tử.

- Cậu không cần điều tra nữa.

- Dạ?!

Hắc Phong khó hiểu nhìn anh, bảo cậu không cần điều tra nữa? Mà là không cần điều tra cái gì mới được chứ? Nam Cung Hạo Thiên thấy thái độ của Hắc Phong như vậy, anh nghiêng răng nói

- Mạc Tử Bắc và Âu Dương Tử Huyền, không cần điều tra nữa.

- Dạ.

Lúc này Hắc Phong mới nhớ mấy hôm trước chủ tử kêu anh điều tra, nhưng mà cậu còn chưa có bắt tay vào làm chủ tử đã bảo không cần nữa? Vậy cũng tốt, Hắc Phong đang suy nghĩ bị anh hỏi thì giật mình

- Có Dạ Bạch đâu?

- Cậu ta sao? Cậu ta đi quay phim rồi, nghe nói ở cùng với Nguyệt tiểu thư.

- Gọi cậu ta về.

- Vâng.

Đội Hắc Phong ra ngoài, anh mới kéo trong ngăn tủ ra một tấm hình nhìn là biết đã có tuổi. Anh nhìn cô bé trong hình một cách trầm luân, tại sao anh cảm thấy cô ấy quen thuộc đến vậy? Giống như em vậy...

Trưa hôm đó, Nam Cung phu nhân bảo cô đem cơm trưa đến cho anh. Không thể từ chối nên bây giờ cô đang đứng trước phòng làm việc của anh. Vương Tử Huyền đang do dự thì gặp Hắc Phong, đúng là trời giúp cô

- Hắc Phong.

Hắc Phong quay đầu thì thấy cô, cậu ta lễ phép nói

- Phu nhân, người đến tìm tổng tài?

- Phải.

- Ngài ấy đang ở bên trong.

- Cũng không có việc gì, cậu đem cái này vào cho anh ấy giúp tôi.

Vương Tử Huyền đưa cho Hắc Phong hộp giữ ấm, cậu đang định từ chối thì bên trong truyền ra tiếng nói lạnh lùng của anh

- Đã đến sao không vào?

Cô giật bản mình, sao anh biết cô đến? Hắc Phong nhìn cô cười nói

- Phu nhân, tôi thấy người tự đem vào đi.

Không để cô trả lời, cậu đã quay lưng bước đi. Cô không còn cách nào khác đành đi vào. Nam Cung Hạo Thiên liếc nhìn cô rồi nhìn xuống tài liệu, anh không nói với cô câu nào. Cô cắn môi đi lại sofa đặt đồ ăn xuống bàn rồi nói

- Anh ăn đi, đây là mẹ bảo em đem tới.

- Ừ.

Anh chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng nhưng anh vẫn không rời khỏi bàn làm việc. Vương Tử Huyền nhìn anh thở dài, rồi đi đến chỗ anh giật lấy sắp tài liệu. Nam Cung Hạo Thiên cau mày nhìn cô, cô cắn môi nói

- Anh ăn cơm đi, ăn xong rồi làm việc. - Lát tôi ăn.

- Anh không ăn đúng giờ sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Tôi không đói, lát ăn.

Nói rồi anh lấy lại sắp tài liệu từ tay cô tiếp tục làm việc, Vương Tử Huyền cũng không phải dạng vừa cô lấy cuốn sách bên cạnh che tầm nhìn của anh. Nam Cung Hạo Thiên tức giận quát

- Bỏ ra.

- Không.

- Đừng để tôi nói lại lần hai.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cô cố kiềm chế run rẩy vẫn nhất quyết không bỏ ra. Anh tức giận đặt mạnh cây bút xuống bàn, nhìn cô lạnh giọng nói

- Đây không phải ở nhà, cô đóng kịch làm gì?

- Anh nói sao?

- Cô không cần diễn nữa, cô không nghe tôi nói sao? Bỏ ra.

- Em chỉ muốn tốt cho anh.

Sống mũi cô cay cay, mắt cũng đã đỏ lên.

- Tôi không cần sự quan tâm giả dối của cô.

Anh đặc biệt nhấn mạnh từ giả dối, cô nghe anh nói mà lòng thất lại. Anh hiểu lầm cô rồi, cô thật sự quan tâm anh mà.

- Ra ngoài.

- Nhưng...

- Ra ngoài!

- Được, em đi. Nhưng anh nhớ ăn trưa rồi hãy làm việc.

Nói xong cô quay đi, nước mắt cũng không được mà rơi xuống. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cánh cửa đóng lại mà lòng khó chịu, anh bị làm sao vậy? Tại sao lại nổi giận với cô? Chỉ vì sự quan tâm kia sao? Anh đưa mắt nhìn về phía bàn có đặt hộp giữ ấm, rồi lại nhìn về phía cửa, có phải anh quá đáng lắm không? Nam Cung Hạo Thiên mệt mỏi dựa vào ghế, hai tay xoa huyệt thái dương, anh đưa mắt nhìn đồng hồ mười hai giờ mười lăm phút? Đã muộn vậy rồi sao?

Đúng lúc điện thoại anh vang lên, là mẹ anh!

- Con nghe?

- Con có dẫn vợ con đi ăn không? Nó vẫn chưa ăn trưa...

- Cô ấy chưa về sao?

Anh nhủ mày hỏi

- Chưa...

- Con cúp máy đây.

Mẹ anh chưa nói xong anh đã cúp máy, Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy cầm áo khoát rời khỏi công ty. Anh lái xe rất chậm để quan sát bên đường, đi được một lúc thì anh nhìn thấy dáng người nhỏ bé của cô đang đi trong đám đông. Anh nhủ mày nhìn đôi vai đang run rẩy của cô. Cô khóc sao?!

Vương Tử Huyền đứng đợi đèn dành cho người đi bộ, cô đưa tay lên lau nước mắt nhưng càng lau thì nước mắt càng rơi nhiều hơn, nên cô không lau nữa mà cứ thế qua đường nhưng cô không để ý đèn dành cho người đi bộ đang màu đỏ. Cô cứ thế mà đi qua, cho đến khi Vương Tử Huyền nghe tiếng còi xe chói tai mới phát hiện chiếc xe đó cách mình không bao xa nữa.

"Kéttttt"....

"RẦM"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Người Thay Thế (1)

- HUYỀN!!!

Mọi người đi đường không khỏi bàng hoàng trước cảnh tượng vừa rồi. Họ chỉ thấy người con gái khi nãy đang nằm trong vòng tay của đàn ông, cả người cô được anh ôm trọn vào lòng. Người anh đầy máu, nhưng anh vẫn ngồi dậy đỡ cô dậy

- Có sao không em?!

Vương Tử Huyền ngơ ngác nhìn Nam Cung Hạo Thiên, cô cứ nghĩ anh sẽ mắng cô. Ai ngờ câu đầu tiên anh nói là "có sao không em?", cô nhìn anh không chớp mắt. Mà Nam Cung Hạo Thiên thấy cô không trả lời cứ tưởng cô bị thương ở đầu liền lo lắng hỏi

- Làm sao không trả lời?

- HUHUUHU.....

Cô không nói không rằng ôm anh khóc lớn, mọi người xung quanh nhìn hai người. Cũng may họ không sao nhưng cũng có người gọi xe cấp cứu, còn chiếc xe tải khi nãy đánh tay lái sang phía khác nên đâm vào một cây bên đường. Hên đây không phải là giờ cao điểm, nếu không họ sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Nam Cung Hạo Thiên nhăn mày vì cô ôm trúng vết thương của anh, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, nhẹ giọng nói

- Ngoan, đừng khóc.

- Em sợ, em sợ lắm...

Cô ôm anh chặt hơn, sắc mặt anh trắng bệch. Anh khẽ thở dài nhưng vẫn ôm cô nhẹ nhàng an ủi, đợi cô nín khóc mới nhìn cô hỏi

- Đứng được không em?

Cô nhìn anh lắc đầu, anh không nói gì ôm cô đi về xe anh đỗ bên đường. Mọi người cũng bắt đầu giải tán, đặt cô ngồi vào ghế rồi anh mới vòng qua ngồi vào ghế lái, Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô, dịu giọng nói

- Anh đưa em tới bệnh viện.

- Em không sao, không cần đến bệnh viện. Cảm ơn anh...

Nam Cung Hạo Thiên đắm chiều nhìn cô, cô thì lảng tránh ánh nhìn của anh. Anh lấy tay nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải nhìn mình. Vương Tử Huyền nín thở nhìn anh, anh không nói gì bất ngờ hôn xuống môi cô, cô ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh.

Nam Cung Hạo Thiên một tay giữ gáy cô, một tay ôm eo cô kéo sát cô về phía mình. Vương Tử Huyền hai tay chống trước ngực anh đổi thành hai tay quàng qua cổ anh, cô khép hồ mắt hàng mi run run. Anh hôn cô một cách mãnh liệt, anh cắn lên môi cô khiến cô mở miệng la đau, anh liền nhân cơ hội đưa lưỡi vào khoang miệng, hút hết mật ngọt của cô.

- Ừm~

Cô khẽ rên lên, anh lúc này mới buông môi cô ra kéo theo một sợi chỉ bạc. Cô ngượng đỏ mặt, anh nhìn cô cười nhẹ rồi dựa vào ghế. Hai mắt nhắm lại, lúc này cô mới phát hiện anh là lạ.

- Anh..

Cô chưa nói hết thì nhìn thấy áo khoác ngoài của anh ướt một mảng lớn phía sau, cô run run đưa tay chạm vào miệng cô lắp bắp

- Máu...anh...anh bị thương ở đâu? Em đưa anh đến bệnh viện...

Cô đang định xuống xe thì bị anh ôm vào lòng

- Đừng rợn, anh không sao.

- Nhưng...

- Ngoan, cho anh ôm một lát.

Nghe anh nói vậy cô cũng không nhúc nhích, anh vùi mặt vào hõn cổ cô hít hương thơm thuộc về riêng cô. Trong lòng anh hiện lên một tia dục vọng... Hơi nóng phả vào cổ khiến cô rùng mình.

Anh ôm cô không buông, anh không biết mình muốn gì ở cô. Lúc thấy cô gặp nguy hiểm lòng anh như thắt lại, tim cũng đập nhanh hơn. Hình ảnh cô vô vọng đứng nhìn chiếc xe đang lao về phía mình, khiến hô hấp anh ngưng đọng. Ngay lúc đó, hình ảnh người con gái đó lại hiện về tâm trí anh. Không hiểu tại sao lúc đó anh nhìn ra cô thành người con gái kia. Anh không muốn tổn thương cô, không muốn xem cô là người thay thế...nhưng tại sao? Tại sao anh lại xem cô là cô ấy?

- Thiên, đi bệnh viện nha anh?

Vương Tử Huyền thấy anh trầm mặt thì lo lắng lên tiếng. Nam Cung Hạo Thiên hôn nhẹ lên tóc cô rồi nói

- Ừ.

- Để em chở.

- Không sao, anh vẫn lái xe được.

Nam Cung Hạo Thiên rồ ga, xe bắt đầu chạy vào đường lớn.

- Em xin lỗi?

Anh nhướn mày nhìn cô, cô cắn môi nói

- Tại em mà anh bị thương, với cả em làm anh tức giận. Em không nên đem đồ ăn đến cho anh rồi làm cho anh tức giận, em..

Cô chưa nói xong đã bị anh chen ngang

- Anh không tức giận.

- Thật?

- Ừm.

- Nhưng lúc đó, em thấy anh..

- Là công việc áp lực nên anh mới tức giận với em

Anh cắt lời của cô, nghe anh nói vậy Vương Tử Huyền im lặng không lên tiếng, trong xe không khí yên tĩnh. Một lát sau xe anh cũng đỗ trước cửa bệnh viện tại trung tâm thành phố T. Đây là bệnh viện thuộc quyền quản lý của bang Huyết Ưng.

Vương Tử Huyền mở cửa xe định bước xuống nhưng cô vừa đặt chân xuống đất, đi được vài bước liền nhăn mặt...đau! Đau quá!

- Đau sao?

Cô mím môi gật đầu, anh không nói liền bế cô lên. Vương Tử Huyền hốt hoảng nói

- Anh đang bị thương, mau bỏ em xuống.

- Nằm im.

Mọi người ở bệnh viện nhìn hai người đầm chiêu, anh bế cô vào ngày phòng khám của Bạch Băng.

Bạch Băng là bác sĩ riêng của anh và được anh mời về bệnh viện làm. Bạch Băng đang ngồi xem hồ sơ bệnh án thấy anh vào ánh mắt hiện lên tia khác thường nhìn anh. Cô (BB) lần đầu thấy anh gần phụ nữ nha...

- Cô ấy bị thương, xem cô ấy có bị gì không.

Nam Cung Hạo Thiên vừa nói vừa đặt cô xuống giường nằm cạnh đó, Bạch Băng đứng lên đi về phía cô. Vương Tử Huyền nhìn Bạch Băng nói

- Chị xem cho anh ấy trước đi, anh ấy bị thương nặng hơn em.

Bạch Băng nghe cô nói kinh ngạc nhìn anh, lúc này Bạch Băng mới để ý áo khoác đen bên ngoài của Nam Cung Hạo Thiên ướt một mảng lớn. Bạch Băng nhíu mày nhìn anh

- Tớ xem cho cậu trước.

- Không cần.

Anh lạnh lùng nói.

- Vậy để tớ gọi Anh.

Vừa nói Bạch Băng vừa rút điện thoại ra nhưng nhận được cái lườm của anh làm Bạch Băng rùng người, chỉ biết cất điện thoại nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ rồi đi lại chỗ cô kiểm tra. Bạch Băng nhíu mày nhìn chân cô đang chảy máu.

Kiểm tra xong Bạch Băng nói

- Cô ấy bị nứt xương, chỉ cần băng bó và nghỉ ngơi là được. Nhớ, hai tháng tiếp theo hạn chế đi lại.

Vừa dứt lời, Bạch Băng cũng băng bó vết thương cho cô xong. Sau đó nhìn qua anh

- Bây giờ đến lượt cậu.

Nói rồi cô nhấc máy gọi cho ai đó, chưa đầy một phút Hắc Ảnh đã có mặt tại phòng làm việc của Bạch Băng.

Hắc Ảnh là thuộc hạ của anh, cũng là một trong tứ đại đương gia của bang Huyết ưng. Cậu là bác sĩ giỏi, chuyên nghiên cứu các loại độc và am hiểu nhiều thứ về ngành y học.

- Chủ tử, để thuộc hạ xem cho ngài.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu không nói, anh thật sự không nói nổi nữa. Anh biết tình trạng của mình hiện giờ, Hắc Ảnh nhìn vết thương sau lưng anh mà đồng tử co rút. Sắc mặt anh đã nhợt nhạt vì mất quá nhiều máu.

- Ngài cần phải truyền máu.

Vương Tử Huyền nghe Hắc Ảnh nói gật nảy mình, vết thương nghiêm trọng vậy sao? Cô cúi gầm mặt, nước mắt bắt đầu rơi trong lòng không ngừng tự trách bản thân.

Anh ngồi một bên thấy thân thể cô run lên, mặt cúi xuống liền nhăn mày.

- Sao lại khóc?

Cô chỉ lắc đầu, không dám mở miệng cũng không dám ngẩng mặt lên. Anh nhíu mày, dịu giọng nói

- Nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiêu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người Thay Thế (2)

Vương Tử Huyền cắn môi, ngược mặt lên nhìn anh. Đôi mắt cô đỏ lên vì khóc, anh nhủ mày không vui nói

- Sao lại khóc?

- Là tại em nên anh mới bị thương, nếu lúc đó em nhìn kĩ đường thì xe không xảy ra tai nạn. Nếu không xảy ra tai nạn anh cũng không liều mình cứu em, là em có lỗi với anh. Xin lỗi, thật xin lỗi..

Cô ứa nước mắt nói, Nam Cung Hạo Thiên chỉ biết thờ dài, nhìn cô khóc như vậy tim anh như bị ngàn dao đâm, rất đau!

Anh ra lệnh cho Hắc Ảnh dừng động tác băng bó lại, không thể cãi lời Hắc Ảnh chỉ biết nhìn anh bước về phía cô. Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vào lòng an ủi, khoé môi Hắc Ảnh giật giật sau đó ra hiệu cho Bạch Băng cùng mình rời đi. Trong phòng giờ chỉ còn lại anh và cô, bầu không khí im ắng đến đáng sợ. Anh là người phá vỡ nó

- Không cần phải tự trách, biết chưa? Hử?

- Nhưng..

- Đó không phải lỗi của em, là do anh làm em buồn, là do anh tự dung nổi nóng với em, nên em mới như vậy. Tất cả là do anh..

Vương Tử Huyền nghe anh nói thì mắt mở to hết cỡ, nhìn anh giống như nhìn người ngoài hành tinh vậy. Một người kiêu ngạo, lãnh khốc. Một tổng tài của Tập đoàn thế giới thế nhưng lại nhận là mình có lỗi?

Nhìn biểu hiện của cô anh chỉ biết cười nhẹ, rồi nhìn cô hỏi

- Đói bụng không?

Nghe anh nói cô mới thấy đói, trưa nay cô là không có ăn cơm mà đưa đồ ăn đến cho anh. Sau đó cãi vã với anh một hồi cũng chẳng có tâm trạng nghĩ đến. Vương Tử Huyền nhìn anh gật gật đầu, anh không có nói gì chân bước khỏi phòng

- Anh đi đâu?

- Mua đồ.

Cô nhìn bóng anh khuất dần mà buồn bã, cô ước gì hai người cứ như vậy mãi. Anh quan tâm cô, chăm sóc cô, lo lắng cho cô...nhưng sau hôm nay, cô nghĩ tất cả sẽ về lại quỹ đạo cũ. Bởi vì, người anh yêu, quan tâm không phải cô. Vương Tử Huyền làm sao không biết anh đang nghĩ gì? Cô biết rất rõ là đang khác, nếu không sai anh lại xem cô như người con gái kia mà đối xử? Xem cô là thế thân của cô ấy?

Hỏi cô tại sao biết ư? Vì hôm trước khi Nam Cung Nguyệt đi ra nước ngoài quay phim, cô đã hỏi tên người con gái anh yêu. Nam Cung Nguyệt lắc đầu nói

"Mình không chắc chắn, nhưng lúc anh nói mơ đều gọi cô gái đó là Huyền. "

Tìm cô nhói lên khi biết được điều đó, bây giờ nghĩ lại cảm thấy bản thân thật may mắn khi cùng tên với cô gái kia. Bởi vì, nhờ thế mà anh quan tâm cô một chút, dù biết sự quan tâm ấy không thuộc về mình, nhưng như vậy cô cũng mãn nguyện.

- Đang nghĩ gì?

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên khiến cô giật mình. Vương Tử Huyền nhìn người đến thì nở nụ cười

- Anh về rồi.

- Ừ, đang nghĩ gì mà thất thần?

Vương Tử Huyền lắc đầu, nếu cô không nói anh cũng không ép. Nam Cung Hạo Thiên đưa bát cháo cho cô rồi nói

- Em nên nằm ở đây thêm một tuần nữa rồi về.

- Vâng.

Hai ngày sau, Cố Dạ Bạch từ Singapo về thì ngay lập tức đến tìm anh.

- Thiên, cậu gọi tôi về có gì sao?

Cố Dạ Bạch ung dung ngồi xuống sofa, hai chân vắt chéo. Mà anh cũng không để ý, anh không vòng vo mà vào thẳng vấn đề

- Khi nào cậu cưới Nguyệt nhỉ?

Nụ cười trên khuôn mặt của Cố Dạ Bạch có chút cứng đờ khi nghe anh hỏi.

- Sao lại hỏi vậy?

- Vì mình muốn cậu đi làm một việc, hẳn một năm mới trở về.

- Cái gì?

Cố Dạ Bạch không tin nhìn anh, sau đó uất ức nói

- Tôi vừa về chưa được bao lâu lại muốn điều tôi đi?

- Lúc mười lăm tuổi tôi phải rời khỏi Nguyệt Nguyệt, lúc đó không cam nhưng phải làm sao? Chỉ mong cô ấy đừng đau lòng, kết quả Nguyệt Nguyệt khóc cả tuần, rồi không muốn nhìn mặt tôi nữa?

- Khi tôi đi, cô ấy cũng không ra tiễn tôi. Lúc đó cậu biết tôi đau và cô đơn lắm không? Đi du học không được người mình yêu ra tiễn?

Nam Cung Hạo Thiên vẫn im lặng của nghe Cố Dạ Bạch nói. Anh biết như thế là quá đáng nhưng đây là yêu cầu của Cố lão gia, ông muốn thử thách Cố Dạ Bạch nên anh đành chấp nhận.

- Tôi biết như thế là bất công với cậu, tôi cũng không muốn nhưng đây là do cha cậu đề xuất.

- Tôi biết rồi.

Cố Dạ Bạch đứng dậy ra ngoài, bây giờ hẳn ta cần không gian yên tĩnh.

Đêm xuống, anh quay trở lại bệnh viện thì cô đã ngủ, thật ra cô đã có thể xuất viện nhưng anh muốn cô bình phục nhanh nên mới bắt cô ở lại.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đẹp mê người của cô anh lại nhớ đến người kia. Tại sao? Tại sao ngay lúc anh muốn quên cô gái anh đã yêu thì hình bóng cô lại hiện về, để rồi anh xem Vương Tử Huyền là cô gái đó mà đối xử? Tại sao?!

Anh bước lại gần bên cô, nhìn cô một hồi lâu ánh mắt anh hiện lên tia mất mát

- Xin lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy. Xem em như cô ấy...

Lời anh vừa dứt, cô khẽ cựa người quay lưng về phía anh. Một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt cô sau đó thấm vào gối. Vương Tử Huyền cố khắc chế cảm xúc của mình, cô nhắm mắt trong lòng tự nói

- Em sẽ không trách anh, Thiên, vì em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Nỗi Lòng

Tại phòng VIP bar Angle, Cố Dạ Bạch ngồi uống rượu không ngừng. Hẳn uống nhiều đến nỗi có người vào phòng cũng không biết.

Nam Cung Nguyệt nhìn hẳn như vậy mà đau lòng, cô đã biết chuyện của hẳn nên mới đến đây tìm hẳn, không ngờ Cố Dạ Bạch lại uống say như vậy.

- Dạ Bạch, anh đừng uống nữa.

Cố Dạ Bạch ngược mắt lên nhìn thấy cô thì nhếch môi cười

- Nguyệt Nguyệt, có phải anh say quá nên mới nhìn thấy em không?

Nam Cung Nguyệt không nói gì, giật chai rượu trong tay hẳn uống một hơi, rồi ngồi bên cạnh Cố Dạ Bạch

- Là em, anh không say.

- Thật là em?!

Cố Dạ Bạch quay sang nhìn Nam Cung Nguyệt, cô mỉm cười gật đầu với hắn.

Cố Dạ Bạch ôm Nam Cung Nguyệt vào lòng, hắn ôm chặt đến nỗi khiến cô khó thở.

- Dạ Bạch, anh ôm như vậy em khó thở...

Hắn nghe cô nói liền buông tay.

- Xin lỗi, Nguyệt Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt dựa vào lòng hắn không nói nhin, không gian im lặng đến lạ thường. Cố Dạ Bạch nhìn cô không rời mắt, bất ngờ hắn cúi xuống hôn vào môi cô.

Nam Cung Nguyệt cũng không phản kháng, cô quàng hai tay đáp trả nụ hôn. Cố Dạ Bạch ngấu nghiến môi của cô, hắn đưa lưỡi cạy hàm răng của cô ra mà hành hoành trong khoang miệng cô, hút lấy mật ngọt. Nam Cung Nguyệt bị Cố Dạ Bạch hôn đến đầu óc trống rỗng. Hắn rời môi cô hôn xuống cổ, rồi xương quai xanh, tay của Cố Dạ Bạch cũng bắt đầu không yên. Nam Cung Nguyệt rùng mình bắt lấy tay đang làm loạn trên người mình, giọng khàn khàn nói

- Dạ Bạch, dừng...

Cố Dạ Bạch liền dừng động tác trên tay, nhìn quần áo xóc xếch của cô cùng với đôi môi đỏ bị hắn hôn đến sưng lên mà miệng đắng lưỡi khô. Hắn ôm cô vào lòng, khẽ nói

- Xin lỗi, nhưng anh không muốn rời xa em giống như mười năm trước....

Mười năm trước là do hắn quá yếu đuối mới không thể bảo vệ được tình yêu của mình, không có cam đảm mang cô đi. Nhưng bây giờ đã khác, hắn không còn yếu đuối như xưa, hắn sẽ bảo vệ cô thật tốt, không muốn đánh mất Nam Cung Nguyệt một lần nữa.

Càng nghĩ Cố Dạ Bạch càng ôm chặt Nam Cung Nguyệt vào lòng. Hắn sẽ không để cho sự kiện đó tái diễn lại lần nữa. Cố Dạ Bạch còn nhớ như in cái ngày, hắn bị ba ép đi du học... Những lời Nam Cung Nguyệt như xé nát trái tim hắn, đau lắm, xót lắm...

- Anh muốn đi?!! Được thôi! Vậy thì anh đi luôn đi, đừng bao giờ gặp tôi nữa.

- Nguyệt Nguyệt, nghe anh nói, thật sự là do ba anh ép. Anh không muốn... "rời xa em". Chưa nói ra thì đã bị Nam Cung Nguyệt cắt ngang, cô nhìn thẳng vào hắn hét lớn

- Tôi không muốn nghe, tôi không muốn! Là anh hứa sẽ không bao giờ rời xa tôi. Bây giờ nói đi là đi. Anh xem tôi là gì? Tình cảm của tôi dành cho anh là gì? Hà?

Cố Dạ Bạch muốn tiến lại ôm cô vào lòng, nhưng hắn tiến một bước cô lùi một bước. Miệng không quên nói

- Cấm anh bước qua đây.

- Nguyệt Nguyệt, anh xin lỗi...

Cố Dạ Bạch nói xong quay lưng bước đi. Một giọt nước mắt hắn rơi xuống, hắn tự nghĩ: anh nhất định sẽ quay về tìm em Nguyệt Nguyệt.

Ngày hắn ra sân bay đi du học, cô không ra tiễn. Đau lòng cùng mất mát, là Cố Dạ Bạch này có lỗi với cô. Hắn muốn được cô tha thứ,... Cố Dạ Bạch quay lại nhìn lần cuối sau đó bước đi.

Nam Cung Nguyệt núp sau bức tường đi ra. Nước mắt đã rơi ướt mặt cô, thật ra cô đâu có giận hắn. Chỉ cần hắn mở miệng nói đi cùng, cô sẽ không từ chối. Nhưng...

Kết thúc hồi tường, Cố Dạ Bạch nhìn Nam Cung Nguyệt nói

- Nguyệt Nguyệt, em đi với anh được không? Lần này anh muốn em đi cùng.

Nam Cung Nguyệt tròn mắt nhìn Cố Dạ Bạch, sau đó cô gật đầu đồng ý với hắn.

- Thật tốt, Nguyệt Nguyệt.

- Vâng.

- Nguyệt Nguyệt!

Cố Dạ Bạch gọi khẽ tên cô

- Dạ?!

- Gà cho anh được không? Anh sẽ chăm sóc em cả đời, yêu thương em sẽ không để em chịu đau thương...nên gà cho anh, được không?!

Nam Cung Nguyệt cảm động rơi nước mắt, cô gật đầu nói

- Em nguyện ý, rất nguyện ý, vô cùng nguyện ý.

- Cảm ơn em, Nguyệt Nguyệt.

Tiếng nói biến mất dần khi môi hai người một lần nữa chạm vào nhau, Nam Cung Nguyệt quàng tay qua cổ Cố Dạ Bạch đáp trả. Môi lưỡi dây dưa không dứt, nhiệt độ trong phòng tăng lên. Cố Dạ Bạch buông môi Nam Cung Nguyệt ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, cùng đôi mắt ngập mờ hơi nước khiến hắn cảm thấy miệng khô lưỡi đắng. Cố Dạ Bạch cúi xuống gần tai cô cắn nhẹ, giọng khàn khàn nói

- Nguyệt Nguyệt, anh muốn em...

Sáng hôm sau, Nam Cung Nguyệt tỉnh dậy cảm thấy cả người toàn thân đau nhức giống như bị xe tải cán qua. Cô mệt mỏi rút người vào lòng Cố Dạ Bạch, nhớ lại chuyện tối qua mặt cô không khỏi đỏ lên. Đầu tiên tên đáng ghét nào đó tối hôm qua nói muốn cô, nên cô mới...nghĩ lại càng thấy mình đại dột.

- Nguyệt Nguyệt, tỉnh?

- Vâng.

Nam Cung Nguyệt ngượng ngùng nói.

- Còn đau không em?

Cố Dạ Bạch yêu thương hôn lên trán cô, nhẹ giọng hỏi. Nam Cung Nguyệt đỏ mặt gật nhẹ đầu. Hắn cười nói

- Ngủ thêm đi, vẫn còn sớm.

- Ừm.

Nam Cung Nguyệt gật đầu rồi rút vào hắn ngủ cho đến khi bụng đói mới thức dậy, lúc đó cũng đã quá trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Quyết Định

Nam Cung Nguyệt ngồi dậy đi vào phòng tắm (vì là phòng VIP nên giống như khách sạn năm sao) sau mười lăm phút cô bước ra ngoài với chiếc đầm trắng trễ vai. Cô đi lại bàn ăn bữa sáng mà phải nói là bữa trưa mới đúng. Nhìn tờ giấy trên bàn Nam Cung Nguyệt nở nụ cười hạnh phúc.

Trong giấy ghi: *thức dậy nhớ ăn cơm, cảm thấy nhàm chán thì đi ra ngoài dạo phố, khi xong việc anh sẽ quay lại. Yêu em.*

Sau khi thưởng thức bữa sáng thì đi thăm Vương Tử Huyền. Còn Cố Dạ Bạch đi tìm cha mình để nói chuyện.

Cố gia

Trong thư phòng làm việc của Cố lão gia không khí hết sức quái dị, trong phòng gồm có Cố lão gia, bạn thân hay nói cách khác là chủ tử của Cố Dạ Bạch_Nam Cung Hạo Thiên.

- Đã quyết định?

Cố lão gia lên tiếng

- Vâng, con quyết định sẽ đưa Nguyệt Nguyệt đi cùng. Dù cha hay Thiên phản đối đều không có tác dụng, vì con yêu cô ấy. Con không muốn đánh mất cô ấy giống như mười năm trước.

- Nhưng con nên nhớ, chuyện đi này rất nguy hiểm.

Cố lão gia nghiêm túc nói.

- Con biết, nhưng bây giờ con đủ năng lực để bảo vệ Nguyệt Nguyệt.

- Cậu chắc?!

Nam Cung Hạo Thiên im lặng này giờ, giờ mới lên tiếng. Cố Dạ Bạch không do dự mà gật đầu.

- Tốt lắm

Cố lão gia cười ha hả nói, ngay cả anh cũng nhếch mép cười. Giao em gái cho Cố Dạ Bạch hẳn là một quyết định đúng đắn. Anh đứng lên vỗ vai Cố Dạ Bạch rồi bước đi

- Ý gì đây?

-.....

Biệt thự Nam Cung

- Chị dâu, em đến thăm chị đây.

Nam Cung Nguyệt cầm bó hoa tường vi trắng trên tay vào nhà, vui vẻ nói. Dứt lời, Nam Cung Nguyệt nhận được cái lườm chết người từ cô.

- Không cần phải chọc mình.

- Mình đâu có chọc bạn, bạn cười anh mình không gọi là chị dâu thì gọi thiếu phu nhân sao?

- Đùng đùa, hôn nhân này không có tình yêu nên nửa năm sau mình và anh cậu sẽ ly hôn...

- Sao? Cậu đùa sao?!

- Nhìn mặt mình giống đùa sao?

Nam Cung Nguyệt cắn môi nói

- Cậu đã quyết định?

- Ừm

Nam Cung Nguyệt chỉ biết thờ dài, rõ ràng trong tim có đối phương mà không chịu nhận, tự tổn thương bản thân làm gì chứ?

- Chị dâu nghỉ ngơi, em về.

Lúc Nam Cung Nguyệt rời đi thì không lâu sau anh cũng về. Cô nhìn anh hỏi

- Vết thương trên lưng anh sao rồi?

- Không sao.

- Ừm

Cả hai trầm mặt hồi lâu, Nam Cung Hạo Thiên lên tiếng

- Vào trong, ở đây sẽ cảm lạnh.

- Dạ.

Vương Tử Huyền gật đầu, anh không nói gì thêm tiến lên phía trước bỗng cô đang ngồi trong xe lăn lên. Cô cũng không phản kháng mà tìm chỗ thoải mái trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Lên tới phòng anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, chỉnh lại chăn rồi mới đi tắm. Hơn mười lăm phút sau, anh đi ra với áo sơ mi đen, quần cũng đen nốt. Lâu khô tóc anh đi lại bên giường ấn xuống trên trán cô một nụ hôn, miệng khẽ nói

- Ngủ ngon.

Nam Cung Hạo Thiên hướng đến thư phòng, anh dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cô nằm bệnh viện cả tuần anh cũng không nói cho ba mẹ

biết, nên hai hôm trước hai người đã lên máy bay về lại Mĩ để giải quyết công việc. Anh còn nhớ lúc đi ba anh bảo hãy suy nghĩ những gì ông nói lúc trong thư phòng.

-----*Quá khứ*-----

Nam Cung Hạo Thiên bước vào thư phòng không quên đóng cửa lại, anh đi đến chỗ ba hỏi

- Ba gọi con vào đây có chuyện gì?

- Là chuyện con kết hôn.

Ông dừng một tí rồi nói tiếp

- Ta thấy con bé rất tốt, ta hi vọng con không xem con bé là cô bé kia.

- Con...

- Ta biết, con không thể quên được nó, nhưng tất cả đã là quá khứ. Con đừng để quá khứ ảnh hưởng đến tương lai, rồi một lúc nào đó đánh mất hạnh phúc trong tay rồi mới hối hận.

- Con bé là thật lòng yêu con, ta cũng hi vọng hai đứa sống hạnh phúc.

- Đừng tưởng con sẽ qua mặt được ta.

Ông nghiêm nghị nói

- Vâng, con sẽ nghe lời ba.

- Ủ, con về phòng đi, đừng để vợ con đợi lâu.

- Vâng.

-----*Hiện tại*-----

Nam Cung Hạo Thiên đi đến quầy bar rót cho mình một ly rượu, anh uống một hơi cạn sạch. Trái tim anh, anh biết chứ. Trái tim băng giá của anh đã bị cô vợ hờ này làm rung động. Anh thật lòng thích cô, không nói thích thì chưa đủ mà Nam Cung Hạo Thiên đã yêu Vương Tử Huyền, anh yêu cô say đắm, nhưng anh không thể đáp trả lại. Vì anh không muốn thất hứa với "ai kia". Nói anh ích kỉ cũng được, nói anh hẹp hòi cũng không sao. Anh không muốn tổn thương cô dù chỉ một chút. Thà rằng buông tay để cô yêu người khác, một người xứng đáng với làm chồng cô, một người có thể bao che, bảo vệ cô cả đời. Một người xứng đáng để cô gọi một tiếng "ông xã".

Hắn đây là quyết định tốt nhất cho cả hai, phải không?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn bức hình để trên bàn làm việc nở nụ cười đau thương.

- Anh phải làm sao đây?

- Em sẽ không hận anh nếu anh yêu cô ấy và mở lòng với cô ấy chứ?

- Nhưng...xin lỗi...

- Anh không làm được.

- Anh quá yếu đuối phải không? Anh không muốn đối diện với sự thật là mình đã yêu cô ấy mà người đó không phải em.

Nam Cung Hạo Thiên cười khổ, bây giờ anh cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, một người là mối tình đầu, ừ thì coi là vậy đi. Một người là vợ trên danh nghĩa, anh phải làm sao chứ? Làm sao để không tổn thương cả hai? Bây giờ, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn được giải thoát...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thời Gian Vô Tình

Kể từ ngày Cố Dạ Bạch rời khỏi thư phòng của Cố lão gia thì không ai nhắc đến việc anh phải đi xa một năm cả.

Một tháng sau trên các trang báo nổi tiếng đều đưa tin "ảnh đế_Cố Dạ Bạch và ảnh hậu_Nam Cung Nguyệt đính hôn, hai tháng sau sẽ làm đám cưới".

Hai người quyết định hai tháng sau đám cưới là vì muốn chân Vương Tử Huyền khỏi hẫng để có thể tham dự hôn lễ. Cho nên hai tháng tới sẽ rất bận rộn.

Hai ngày trước đám cưới

Nam Cung Nguyệt dẫn Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như đi mua ít đồ chuẩn bị cho hôn lễ. Đến trung tâm thương mại mọi người không khỏi bàn tán khi ba người bước vào.

"Đó không phải là ảnh hậu Nam Cung Nguyệt sao? "

"Không thể, làm sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? "

"Đúng đó!"

....

Cả ba không để ý đến những lời này mà đi thẳng đến khu bán trang sức.

- Cậu định mua nhẫn cưới?

Tư Không Diệp Như thấy Nam Cung Nguyệt nhìn chăm chú nhìn những kiểu nhẫn thì hỏi.

- Ừm, mặc dù đã có nhưng mình muốn tặng cho anh ấy.

- Hai cậu thấy chiếc này thế nào?

Nam Cung Nguyệt chỉ vào chiếc nhẫn nam đơn giản nhưng đầy quyến rũ.

- Rất đẹp.

Vương Tử Huyền mỉm cười nói.

- Gợi cho tôi chiếc này.

- Vâng.

Rốt cuộc ngày cưới cũng đến, đám cưới được tổ chức tại khách sạn The Win. Hội trường được trang trí hoành tráng mang sự lãng mạn và một chút gì đó giống như một câu chuyện cổ tích. Và Cố Dạ Bạch, Nam Cung Nguyệt là hoàng tử, công chúa của khu vườn cổ tích này.

Khách mời toàn những người trong giới showbiz đặc biệt là những ca sĩ, diễn viên nổi tiếng. Hôn lễ lấy màu hồng phấn làm chủ đạo, trên đường bước vào lễ đường rải những cánh hoa hồng.

Sau khi đọc lời tuyên thệ, rồi trao nhẫn cho nhau thì cả hai đi mời rượu khách và tiệc tàn cũng là nửa đêm.

Tiền khách về, Nam Cung Nguyệt mệt mỏi thả mình xuống chiếc giường kingsize màu đỏ. Cố Dạ Bạch lúc này từ phòng tắm đi ra, hần vừa đi vừa lau tóc. Hần ngồi xuống giường nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Nam Cung Nguyệt có chút đau lòng. Cố Dạ Bạch dịu dàng hỏi

- Có mệt lắm không em?

- Ừm, nhưng em rất vui.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười, cô chống tay ngồi dậy rồi cả người dựa vào lòng ngực của Cố Dạ Bạch.

Cố Dạ Bạch vuốt nhẹ tóc cô, vui mặt vào tóc Nam Cung Nguyệt để hít lấy mùi hương quen thuộc, trong lòng hần dâng lên một tia dự vọng.

- Nguyệt Nguyệt.

- Dạ?!

- Anh yêu em Vừa nói hần vừa hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, Nam Cung Nguyệt khẽ rùng mình, Cố Dạ Bạch thấy phản ứng của cô liền mỉm cười, hần đưa tay luồn vào áo ngủ của Nam Cung Nguyệt xoa nắn nơi đầy đặn, khiến cô phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Mà cô không biết tiếng yêu kiều đó làm cho Cố Dạ Bạch càng hưng phấn, hần lật người cô lại mà hôn ngấu ngiến, Nam Cung Nguyệt không kiềm chế nổi mà bật lên tiếng rên rỉ

- Ừm~Dạ... Bạch...ừ~

Cố Dạ Bạch kiểm chế không được nhanh chóng đi vào trong Nam Cung Nguyệt. Bất ngờ bị dị vật vào bên trong, làm cho cô khó chịu không thôi.

- Bạch...um~khó...chịu...ư~~

- Anh sẽ...làm em thoải mái.

Cố Dạ Bạch thở hổn hển nói, hần không ngừng luân động nhanh hơn.

Trong phòng nhiệt độ tăng lên và không ngừng vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ.

-----tia phân cách-----

Vương Tử Huyền về đến nhà liền lên phòng tắm rửa, khi ra đã thấy anh nằm ở đó. Cô lẳng lặng đi đến cạnh anh, nhìn anh ngủ say cô chỉ mỉm cười.
Vương Tử Huyền cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, môi mấp máy

- Chúc ngủ ngon, Thiên.

Cô tắt đèn ngủ rồi nhẹ nhàng đi đến ban công, nhìn những vì sao trên bầu trời nước mắt cô không nhịn được mà rơi xuống. Vậy là chỉ còn hai tháng nữa là cô phải rời xa anh. Thời gian trôi thật nhanh, mới đó đã bốn tháng nhưng hai người chẳng có kỉ niệm nào đáng nhớ.

Vương Tử Huyền cười tự giễu, gió thổi nhẹ làm thân thể cô run lên, sau đó cô cảm nhận được một vật mềm mại ấm áp đắp lên vai. Cô quay lại nhìn thì hết sức kinh ngạc

- Anh... Em làm anh thức giấc?

- Không.

Dùng một tí Nam Cung Hạo Thiên nhủ mi khi thấy nước mắt đã khô của cô. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau vệt nước, nhẹ giọng hỏi

- Làm sao lại khóc?

- Em không...sao.

Áp úng một hồi lâu cô mới nói

- Thiên, đáp ứng em một yêu cầu được không?

- Nói đi.

- Em muốn được ôm anh, liệu...

- Được.

Chưa nói hết câu, đã bị anh ngắt lời. Hơi thần thờ trước câu trả lời của anh, sau đó cô liền bỏ nhào vòng ngực cứng chắc của anh. Vương Tử Huyền siết chặt tay đang ôm anh. Nam Cung Hạo Thiên cũng ôm lấy cô, anh hỏi

- Không ngủ được sao?

- Ừm.

Cô khẽ "hừ" một tiếng rồi cọ cọ mặt vào lòng ngực ấm áp của anh. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, nếu đã không có kỉ niệm vậy trước khi rời khỏi anh cô sẽ tạo cho hai người những kỉ niệm đáng nhớ.

Thời gian vô tình nhưng trái tim cô không thể vô tình theo. Vương Tử Huyền cười nhẹ sau đó rút cả người vào lòng Nam Cung Hạo Thiên.

Nam Cung Hạo Thiên ôm cô trong lòng không lâu sau đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Vương Tử Huyền. Anh ấn nhẹ lên trán cô một nụ hôn, dịu dàng nói

- Ngủ ngon.

Sau đó nhấc bổng cô lên đi đến giường đặt Vương Tử Huyền nhẹ nhàng xuống giường, anh cũng nằm bên cạnh kéo cô vào lòng và chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Công Việc

Sáng ngày hôm sau tỉnh lại cô sờ qua bên cạnh đã lạnh. Chắc hẳn anh đã rời giường lâu rồi, Vương Tử Huyền rời giường làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà ăn sáng.

- Thiên đi làm rồi ạ?

- Vâng, thiếu gia đi rất sớm.

- Con biết rồi.

Cô gạt nhẹ đầu rồi chăm chú vào bữa sáng của mình. Ăn xong là lúc bảy giờ đúng, Vương Tử Huyền đứng lên cầm giỏ rồi đi ra ngoài.

- Thiếu phu nhân, có cần gọi người chờ đi không ạ?

- Dạ không, con bắt taxi là được rồi.

Vương Tử Huyền đi trên đường, cô đưa mắt nhìn xung quanh. Bây giờ cô mới có dịp đi dạo như vậy, vừa đi cô vừa suy nghĩ về cuộc sống sau này khi rời khỏi anh. Về gia tộc Âu Dương thì không thể, cô nghĩ mình nên tìm một công việc nào đó để sau này còn có việc làm. Nghĩ là làm, Vương Tử Huyền đi xung quanh để xem ở đâu có tuyển nhân viên. Cô mua một tờ báo đọc và đi theo địa chỉ bây giờ cô đang đứng trước công ty, dù không lớn như các Tập đoàn, công ty khác nhưng quy mô nhìn rất vừa mắt.

Cô bước vào công ty mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi nhan sắc đẹp lung linh của Vương Tử Huyền.

- Thừa tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô?

Một nhân viên tiếp tân lễ phép hỏi.

- Tôi đến phỏng vấn.

- Vâng, bây giờ cô lên tầng ba, rẽ trái phòng đầu tiên.

- Cảm ơn.

Nói xong, Vương Tử Huyền đến thang máy ấn tầng ba. Khi lên đến nơi cô choáng ngợp khi thấy người đến phỏng vấn. Họ ăn diện kinh khủng, bộ đồ họ mặc phải lên đến vài chục vạn. Không ngờ một công ty nhỏ mà lại có nhiều đến phỏng vấn như vậy. Thế thì không nói, còn ăn mặc có cần phải diện như vậy không?

Mọi người đến phỏng vấn nhìn cô với ánh mắt ăn tươi nuốt sống, cô chỉ biết cười chừ ngồi xuống ghế đợi.

- Xin chào, tôi là Nhã Lâm.

- Chào, tôi là Tử Huyền.

Cô mỉm cười khẽ gật đầu.

Nhã Lâm nhìn Vương Tử Huyền cười hỏi

- Bạn có biết sao họ lại ăn diện như vậy không?

Thấy Vương Tử Huyền lắc đầu, Nhã Lâm nhanh nhạy nói

- Là vì tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc?

Cô khó hiểu nhìn Nhã Lâm

- Phải, nghe nói tổng giám đốc rất đẹp trai. Tuổi chỉ hai mấy tuổi, vẫn còn độc thân.

Nhã Lâm hai mắt sáng lên khi nói đến vị tổng giám đốc thần bí kia.

- Thì sao?

Vương Tử Huyền tỉnh hơn chữ tỉnh nhìn Nhã Lâm hỏi, nụ cười trên mặt Nhã Lâm cứng đờ, cô ta nhìn cô nói- Dĩ nhiên là muốn lọt vào mắt xanh của tổng

giám đốc. Không nói nữa, mau lên đến lượt mình rồi.

Nhã Lâm đứng dậy đi vào phòng vấn, Vương Tử Huyền cũng vào phòng còn lại.

Vào phòng phỏng vấn cô nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của các vị lãnh đạo.

- Chào mọi người, tôi là Âu Dương Tử Huyền, đến để phỏng vấn.

- Mời ngồi.

Sau khi ngồi ghế, họ toàn hỏi cô những câu trời ơi đất hỡi, nhưng cô để ý có một người con trai khuôn mặt lạnh lùng, nhan sắc cũng không đến nỗi tệ nhưng vẫn kém xa chồng cô, từ đầu đến cuối anh ta không nói một câu nào.

- Ngày mai tám giờ cô có mặt tại công ty.

- Vâng.

Vương Tử Huyền vui vẻ rời đi, nhìn thấy trời đã trưa cô liền bắt taxi đến Tập đoàn Nam Cung. Trước khi cô vào công ty cô có mua đồ ăn trưa ở khách sạn The Win đến.

Cô bước vào đi thẳng đến phòng làm việc của anh. Hắc Phong lễ phép cúi chào cô rồi tiếp tục làm việc. Vương Tử Huyền đứng trước phòng làm việc anh gõ cửa.

- Vào đi.

"Cạch" cửa phòng làm việc của anh được mở ra, Nam Cung Hạo Thiên không ngược mặt lên, lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

-.....

Anh nhú mày khi không nghe được tiếng trả lời, lúc này anh mới rời mắt khỏi tài liệu ngẩng đầu lên. Ánh mắt Nam Cung Hạo Thiên xẹt qua tia ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh nhìn xuống chiếc hộp cô đang cầm trên tay.

- Em mang cơm trưa đến cho anh.

Vừa nói cô vừa giơ hộp đựng cơm lên nhìn anh cười. Vốn dĩ Nam Cung Hạo Thiên đang buồn bực việc cô giấu anh đi làm, hồi nãy anh nhận được điện thoại của một người bạn lâu năm nói cô đến công ty cậu ta phỏng vấn khiến anh vô cùng không vui. Cô có bằng của trường đại học MIT có thể quan mình chính đại xin vào công ty anh làm việc, nhưng cô lại chọn làm việc ở một công ty nhỏ. Buồn bực thì vậy thôi, khi anh thấy cô tâm tình anh tốt rất nhiều.

- Ừm, để đó lát nữa anh ăn.

- Vâng, anh nhớ ăn rồi làm tiếp. Em về...

Cô hơi thất vọng nhưng cũng mỉm cười cho qua, Vương Tử Huyền quay người bước đi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn bóng lưng cô độc của cô mà đau lòng.

Lúc này anh có điện cho quản gia hỏi cô ăn cơm chưa, nhưng khi quản gia nói cô ra ngoài lúc sáng đến giờ chưa về thì có chút không vui. Chính anh cũng không ngờ cô sẽ mang cơm đến cho mình.

Vương Tử Huyền khi tay chạm vào cửa thì bị một lực mạnh kéo cô lại, âm thanh trầm ấm quen thuộc vang lên

- Em cũng chưa ăn gì, lại ăn cùng rồi về.

- Không sao, em không đói. Về biệt thự em sẽ ăn...

Cô mỉm cười từ chối, nhưng bị Nam Cung Hạo Thiên kéo tới ghế ngồi. Anh mở hộp cơm ra đơ người vài giây rồi cũng bắt đầu lấy đồ ăn ra.

- Nhiều vậy anh ăn không hết.

Nói rồi anh cầm đũa lên thưởng thức các món ăn, thấy cô không động đũa anh liền gấp một miếng đưa lên miệng cô.

Vương Tử Huyền lúc đầu hơi sững sờ nhưng cô vẫn mở miệng để anh đút mình ăn. Cứ thế, Nam Cung Hạo Thiên đút cho cô miếng này đến miếng khác. Nhìn hai người bây giờ rất giống đôi tình nhân. Vương Tử Huyền ước gì thời gian sẽ dừng lại để cô được như thế này mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Quan Tâm (1)

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô suy nghĩ đến nhập thần mà không nghe anh gọi, anh liền lấy tay cốc lên trán cô một cái rõ đau. Vương Tử Huyền ôm trán nhìn anh, thấy đôi mắt cún con của cô cười nhẹ

- Nghĩ gì mà anh gọi không nghe?

- Em đang nghĩ thời gian có thể ngừng lại thì hay biết mấy. Để sự quan tâm của anh dành cho em là mãi mãi,..

Nam Cung Hạo Thiên ngó người khi nghe cô nói mà Vương Tử Huyền thấy phản ứng của anh thì mỉm cười thật tươi, cô nhẹ giọng nói

- Đừng tin là thật, em chỉ...um~

Lời con chưa nói xong đã phải nuốt trở lại khi anh ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Vương Tử Huyền tròn tròn mắt nhìn anh, hai tay đang chống trên ngực anh không biết lúc nào đã quàng qua cổ Nam Cung Hạo Thiên đáp trả nụ hôn của anh.

Nam Cung Hạo Thiên nhay nhay môi dưới của cô, rồi cắn nhẹ môi của Vương Tử Huyền khiến cô phát ra những tiếng rên làm người khác phải đỏ mặt, không bỏ qua cơ hội anh đưa lưỡi càng quét trong khoang miệng của cô. Anh tham lam hút hết mật ngọt, môi lưỡi tùy ý dầy dụa cho đến khi cảm thấy người trong ngực không thở nổi anh mới lưu luyến buông ra. Cả người Vương Tử Huyền mềm nhũn dựa vào lòng của Nam Cung Hạo Thiên, anh đưa tay lên vuốt lưng giúp cô thuận khí.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô không nhịn được cúi xuống hôn lên má của Vương Tử Huyền, anh khàn khàn nói

- Đừng nói linh tinh, sau này còn vậy anh sẽ phạt em.

- Vâng.

Cô đỏ mặt gật đầu, tự dừng lại hôn cô. Làm cho cô bây giờ cảm thấy buồn ngủ, mắt cô khép hờ. Chưa đầy hai phút cô đã ngủ say, Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô mỉm cười. Anh cũng ước gì sẽ được bên cô mãi mãi, nhưng anh không thể ích kỉ giữ cô bên cạnh, vì cô không thể bị kéo vào cuộc ân oán này.

Anh đứng dậy bế cô vào phòng nghỉ dành cho mình, anh chỉnh lại tư thế của cô rồi quay lại bàn làm việc.

Lúc cô tỉnh dậy đã thấy trời tối, Vương Tử Huyền mở cửa thấy anh vẫn còn ngồi làm việc thì nở nụ cười. Cô đi đến chỗ anh nói

- Chưa về sao?

- Ừm.

Anh gật nhẹ đầu, sau đó đóng laptop lại đứng lên lấy áo khoác rồi cầm tay cô ra ngoài.

- Anh dẫn em đi ăn.

- Về nhà nha anh? Em muốn nấu cơm cho anh ăn.

Nam Cung Hạo Thiên hơi dừng lại một chút, anh nhìn cô rồi gật đầu. Chiếc xe BMW hoà cùng vào lòng đường và dần biến mất trong bể xe cộ tấp nập.

Khi về đến nhà, anh lên phòng tắm còn cô vào bếp làm bữa tối. Chưa đầy mười lăm phút trên bàn ăn đã dọn ba món mặn và một món canh nhìn vô cùng bắt mắt.

Vừa lúc Nam Cung Hạo Thiên xuống lầu, anh nhìn những món ăn trên bàn có chút ngạc nhiên. Cô, hình như rất để ý đến khẩu vị của anh. Đây toàn là những món anh thích.

- Anh mau nếm thử, xem có hợp khẩu vị không? Nam Cung Hạo Thiên cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, rất ngon, ngon hơn cả nhà hàng năm sao.

- Thế nào? Có ngon không?

Anh nhìn thấy ánh mắt mong đợi của cô thì nổi hứng muốn chọc Vương Tử Huyền, anh nhú máy nói.

- Em cho bao nhiêu muối vào vậy? Rất mặn, thịt còn chưa chín tới. Khó ăn chết đi được.

- Sao...sao có thể? Khó ăn lắm sao?

Cô vừa nói vừa gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, ăn miếng này hết miếng khác cô thấy không mặn mà rất vừa miệng. Vương Tử Huyền nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu

- Đây có khó ăn như anh nói, ngược lại rất ngon.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt méo xệch của cô thì phì cười.

- Anh đùa em thôi, món ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị.

- Anh...đáng ghét.

Vương Tử Huyền tức giận phồng má nhìn anh, nhìn cô như vậy rất dễ thương. Nhìn là muốn cắn ngay, Nam Cung Hạo Thiên thấy bản thân mình ngày càng quan tâm cô hơn. Mà anh thấy cô có gì đó không đúng mà không biết không đúng ở chỗ nào.

- Sao anh không ăn?

- Em ăn đi.

Anh gắp cho cô một miếng thức ăn rồi ăn phần cơm của mình. Có lẽ anh quá đa nghi, trừ việc cô giấu anh đi làm thì tất cả đều bình thường.

Đội anh ăn xong cô dọn dẹp rồi rửa chén, khi làm xong tất cả cô làm cho một ly nước ép rồi bung ra phòng khách.

- Anh uống nước đi.

Vương Tử Huyền đặt ly nước trước mặt anh, sau đó ngồi xuống xem tivi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn ly nước ép nhàu mảy, anh không thích uống nước ép. Anh đang mở miệng nói thì cô đành nói trước

- Em biết anh không thích uống nước ép, nhưng nó rất tốt cho sức khỏe. Anh nên uống, sau này hạn chế uống rượu lại, uống rượu sẽ có hại cho bản thân. Sau này không có em anh phải biết chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng để bản thân bị bệnh có biết không? Vì sẽ không ai chăm sóc cho anh cả.

Vương Tử Huyền nói một lèo mà cô không biết chính mình đã lỡ lời, cô vẫn ngây thơ vừa ăn trái cây vừa xem tivi mà bỏ qua ánh mắt phức tạp của ai kia. Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh cầm ly nước lên uống hết một hơi sau đó đứng dậy, nhìn cô nói

- Anh lên thư phòng làm việc, coi tivi có buồn ngủ thì lên phòng ngủ trước đừng đợi anh.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Quan Tâm (2)

Vương Tử Huyền nhìn bóng anh khuất dần mà lòng trùng xuống, cô xem bộ phim truyền hình "*Đáng tiếc không phải em*"...Hôm nay là tập cuối, cái kết của bộ phim là nữ chính bỏ đi để thành toàn cho nam chính đến với người con gái khác. Kết thúc thật đau thương, Vương Tử Huyền hốc mắt đỏ lên nước mắt bắt đầu rơi xuống. Đúng lúc Nam Cung Hạo Thiên xuống nhà, anh thấy một màn trước mắt liền bị dọa sợ. Trên ghế sofa không biết là bao nhiêu khăn giấy, mặt mũi cô đều len lút. Anh đi lại chỗ cô ngồi xuống

- Làm sao vậy?

- Hức...đáng ghét, tên khốn nạn...hức...hức...

Vương Tử Huyền thút thít vừa nói vừa đánh vào ngực của Nam Cung Hạo Thiên.

Anh không hiểu nhìn cô, cô đang nói gì vậy?

- Em...

- Tên trời đánh, tại sao lại đối xử với nữ chính như vậy chứ?

Lúc này Nam Cung Hạo Thiên mới ngộ ra cô đang thương tâm khóc cho nữ chính của bộ phim truyền hình "*Đáng tiếc không phải em*".

Anh nhìn lên đồng hồ treo tường, đã mười rưỡi cô nhóc này không định ngủ để mai đi làm à?

- Em không đi ngủ sao?

- Em không buồn ngủ.

Cô lắc đầu, nhìn dáng vẻ của cô anh chỉ biết cười chừ.

- Vậy anh đi ngủ.

- Không, anh phải ở lại xem với em.

- Mai anh còn phải đi làm.

Vương Tử Huyền nghe anh nói liền tự cốc vào đầu mình, sao cô có thể quên mất ngày mai là ngày đi làm đầu tiên của mình chứ.

- Đi, đi ngủ.

Nói xong cô phi thẳng lên lầu, anh chỉ biết đi theo sau cô.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy đã là bảy giờ hai mươi. May mà chưa muộn, cô nghĩ thầm.

Cô nhanh chóng rời giường vệ sinh cá nhân. Khi đến phòng ăn cô nhìn thấy anh đang uống cà phê, Vương Tử Huyền nhìn anh rồi ngồi xuống ăn bữa sáng. Nam Cung Hạo Thiên nhìn đồ cô mặc trên người liền nhăn mi.

- Em ra ngoài?

- Dạ.

Cô ngây thơ gật đầu mà không nhìn thấy mặt ai kia đen lại.

- Thay đồ.

- Dạ?!

Cô ngơ ngác nhìn anh rồi lại nhìn đồ đang mặc trên người. Là bộ vest công sở bó sát người, có vấn đề gì sao?

- Đừng để anh nói lại lần hai. Vương Tử Huyền ủ rũ lên phòng thay đồ mặc dù không biết nguyên nhân. Mười phút sau cô xuống với chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, kết hợp với chân váy đen làm toát lên sự đơn thuần trong cô.

- Bộ này thì sao?

- Ừ.

Nói xong anh đi nhanh ra ngoài, cô cũng đi theo sau. Lúc cô đến công ty vừa đúng tám giờ. Vương Tử Huyền nhanh chóng làm tốt nhiệm vụ được giao, không những năng lực làm việc tốt mà thời hạn hoàn thành công việc sớm hơn thời hạn đặt ra.

Cuộc sống của cô và anh cứ như thế trôi qua cho đến khi ngày cuối cùng của bản hợp đồng đến.

Vương Tử Huyền đưa đơn từ chức cho trưởng phòng sau đó cô đến siêu thị để mua đồ về nấu cơm. Ngày mai thôi, cô phải rời xa anh, rời xa ngôi nhà đã gắn bó với cô suốt thời gian qua. Cô luyến tiếc không muốn rời đi, đặc biệt cô không muốn xa anh, xa người cô yêu. Nhưng cô không muốn anh khó xử, phải mâu thuẫn với chính bản thân mình giữa cô và người con gái kia.

Nên hôm nay cô muốn nấu cho ăn một bữa ăn cuối cùng, coi như lời từ biệt của cô đối với anh. Sau khi mua xong đồ cô đi thẳng về nhà để chuẩn bị bữa tối.

Về nhà khoảng hai tiếng thì Nam Cung Hạo Thiên cũng về, cô nhìn đồng hồ đã sáu giờ. Vương Tử Huyền đến cửa liền thấy anh, cô mỉm cười nói

- Anh đã về.

- Ừ.

Cô đón lấy áo khoác vag cặp táp trong tay anh.

- Anh lên tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

- Được.

Trong thời gian anh tắm rửa thì cô vào bếp hâm lại thức ăn sau đó dọn trên bàn. Hai mươi phút sau, anh bước xuống với bộ vest đen tón lên vẻ đẹp huyền bí và lạnh lùng. Cô nhìn thấy anh mà ngay ngắn, khi anh ngồi xuống cô mới hồi hồn.

Vương Tử Huyền kéo ghế ngồi xuống nhìn anh hỏi

- Anh ra ngoài sao?
- Tối nay anh đi bàn công việc, sẽ về trễ em đừng đợi anh.
- Dạ.

Nam Cung Hạo Thiên không nói thêm gì, anh bắt đầu ăn cơm. Vương Tử Huyền vui vẻ ăn cơm, cô muốn bữa ăn này sẽ là bữa ăn đáng nhớ.

- Anh đợi em một lát.

Nói xong cô chạy lên phòng chưa đầy năm phút cô đã trở lại và trên tay cầm thêm hộp quà. Nam Cung Hạo Thiên khó hiểu nhìn cô, Vương Tử Huyền không nói gì đi đến chỗ anh đặt món quà vào tay anh.

- Mật khẩu là ngày sinh của anh.
- Anh mau ăn đi, đừng để trễ việc.
- Ừm.

Nam Cung Hạo Thiên rời nhà là lúc bảy rưỡi, sau khi dọn dẹp xong cô lên phòng xếp gọn đồ đạc vào vali và chuẩn bị một vài thứ cần thiết. Lúc trước họ kết hôn không đăng ký nên ly hôn rất dễ. Vương Tử Huyền cần môi để kìm chế cảm xúc của bản thân. Nhưng nước mắt vẫn không nghe lời mà chảy xuống. Cô ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm đầu gối, lưng dựa vào thành giường mà khóc. Nhìn bộ dáng cô lúc này có bao thể lương, có bao đau khổ.

Vương Tử Huyền điều chỉnh lại tâm tình ổn định đã là mười giờ. Muốn vậy mà anh vẫn chưa về? Cô mệt mỏi đứng dậy đi vào nhà tắm thay đồ sau đó đi xuống sofa đợi anh về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đêm Mê Tình

Mà tối hôm nay Nam Cung Hạo Thiên đến bar Angle để giao lô hàng cho bang Xà Tinh.

Bar Angle, phòng VIP

Trong phòng không khí vô cùng lạnh lẽo, nhưng lão đại bang Xà Tinh vẫn vui vẻ với người đẹp bên cạnh.

- Nào, hợp tác vui vẻ.

Ông ta giờ ly rượu hương Nam Cung Hạo Thiên, anh cũng không từ chối ngửa cổ uống cạn.

- Ha ha ha, rất tốt.

Anh sau khi uống xong ly rượu liền nhú mày, rượu có vấn đề. Hắc Phong thấy biểu hiện trên mặt của anh có chút lo lắng, đang định tiến lên thì bị anh ngăn lại. Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy nhìn lão đại bang Xà Tinh bằng ánh mắt giết người, anh lạnh lùng nói

- Tôi còn có việc đi trước.

Nói xong anh quay đi nên không nhìn được bộ mặt giăng xảo của ông ta. Ông ta cất tiếng

- Để cô bé này đưa cậu về.

Vừa nói ông vừa ra lệnh cho người con gái mặt bộ đầm màu đỏ rượu tôn lên ba vòng của ả. ả đi lại quàng qua tay anh nhưng bị Nam Cung Hạo Thiên không thương tiếc đẩy mạnh ả xuống nền

- Muốn sống thì biến.

Trước khi rời khỏi, anh đã ra hiệu cho Hắc Phong xử lý những người trong phòng. Giám bỏ thuốc trong rượu của anh? Họ tưởng Nam Cung Hạo Thiên

này là ai?

Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy cả người nóng bừng, anh thăm rủa một tiếng chạy xe nhanh nhất có thể về biệt thự. Mà lúc Vương Tử Huyền đợi anh chưa đầy nửa tiếng ngoài sân đã truyền đến tiếng động cơ. Cô vui vẻ ra ngoài đón anh, nhưng khi Nam Cung Hạo Thiên thấy cô mặt anh khó coi đến bao giờ hết.

- Sao...còn...chưa ngủ?

Anh nhìn cô khó nhọc nói.

- Em muốn đợi anh về... Anh không khoẻ sao?

Vương Tử Huyền đi lại bên cạnh đỡ lấy anh. Nam Cung Hạo Thiên không nường tay đẩy mạnh cô ra

- Tránh ra, đừng động vào tôi. Không thôi tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Anh lạnh lùng nói, sau đó một mạch đi lên lầu. Cô nhìn anh mà ứa nước mắt, sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Vương Tử Huyền đứng dậy, cô chậm rãi đi lên phòng nhưng bị cảnh trước mắt dọa sợ.

- Anh làm gì vậy? Sao lại tự làm mình bị thương?

Cô nhanh chóng đi lại chỗ anh giật lấy chiếc kéo trên tay anh quăng ra xa. - Anh...bị thương rồi, để em băng bó cho anh.

Vương Tử Huyền giọng run rẩy nói, nhưng chưa đi được vài bước đã bị một lực mạnh đẩy ngã cô xuống sofa. Sau đó có thứ gì đó mềm mềm áp xuống đôi môi của cô. Anh hôn cô ngẫu nhiên, khiến môi cô bật máu. Vương Tử Huyền nhủ mày vì đau, không khí trong phòng có phần quý dị.

Nam Cung Hạo Thiên rời đôi môi sưng đỏ của cô, anh hôn lên chiếc cổ trần ngần của cô, rồi đến xương quai xanh. Những chỗ anh hôn qua đều để lại dấu hôn đỏ đến chói mắt.

- Thiên, anh...làm sao vậy?

Vương Tử Huyền thờ dốc nói, cô lấy tay chống lên ngực anh phản kháng nhưng anh còn nhanh hơn, anh lấy tay cầm hai tay cô khoá trụ lên phía trên. Một lần nữa anh hôn xuống đôi môi của cô.

- Ưm~Thiên, an...h...

"Xoẹt" bộ đồ ngủ của cô, anh không thương tiếc xé rách làm hai. Anh lấy tay xoa nắn nơi đầy dằm của cô, Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống ngậm lấy một bên núm hoa của cô.

- Ưm...a...Thiên~

Anh rời khỏi ngực của cô hôn xuống chiếc bụng phẳng lì của cô. Anh vừa hôn vừa cắn mút rất mạnh khiến cô đau đớn

- Thiên, đau...

Nam Cung Hạo Thiên không để ý đến phản ứng của cô, không có khúc dạo đầu anh đi thẳng vào trong cô. Con đau như xé nát cơ thể Vương Tử Huyền, mặt cô tái mét đau đến rớt nước mắt

- Đau, đau quá...Thiên...đau quá...

Nhưng anh không để ý gì cả, anh loạn động một nhanh hơn. Ra vào mạnh bạo hơn, cô không thể làm gì khác đành buông lỏng bản thân để cho anh làm gì thì làm

Vương Tử Huyền nhắm mắt, giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Lần đầu tiên của cô bị anh chiếm lấy một cách thô bạo, nhưng Vương Tử Huyền không bao giờ hận anh. Từ giờ trở đi cô là người phụ nữ của anh.

Cô đưa hai tay quàng qua cổ anh, mặt kệ anh bị gì, xem cô là ai cô cũng không bận tâm. Chỉ cần biết, cô yêu anh, nên anh làm gì cô, cô cũng sẽ không hận anh. Vương Tử Huyền chủ động hôn lên môi Nam Cung Hạo Thiên, môi cô khẽ mấp máy

- Thiên, em yêu anh.

Vương Tử Huyền giật mình tỉnh dậy lúc đêm khuya, cả người cô đau nhức như vừa bị chiếc xe tải cán qua. Cô quay sang thấy anh đang ngủ say giấc thì mỉm cười nhẹ. Vương Tử Huyền rút người vào lòng ngực anh, hai tay ôm lấy hông anh. Nam Cung Hạo Thiên đang ngủ cũng quay người lại ôm chặt cô trong lòng. Cô mỉm cười cọt cọt đầu vào ngực anh tìm tư thế thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Vương Tử Huyền tỉnh lại lần nữa là lúc bốn rưỡi sáng, cô nhẹ nhàng rời khỏi lòng ngực anh và bước xuống giường. Vừa đặt chân xuống một con đau từ hạ thân truyền đến làm cô nhớ đến đêm hôm qua. Vương Tử Huyền quay sang nhìn anh vẫn còn ngủ say thì nở nụ cười nhẹ. Cô đi một cách khó khăn

vào nhà tắm, sau khi ngâm nước ấm cô thấy đỡ hơn nhiều.

Vương Tử Huyền bận trên người bộ váy đen cổ cao, mái tóc được thả tự nhiên. Khi cô bước ra phòng tắm đã là hai mươi phút sau. Khi chuẩn bị xong tất cả, cô đi nhẹ nhàng đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên, đặt lên khuôn lên trán anh một nụ hôn

- Thiên, vĩnh biệt.

Một giọt rồi một giọt nối tiếp nhau rơi xuống, Vương Tử Huyền kim nén nước mắt kéo vali rời đi. Cô như một cái xác không hồn, đi về một phương trời vô tận.

Khi bình minh dần hiện lên, cô mới ý thức được bản thân đã rời xa thành phố T. Vương Tử Huyền không một mối vì phía trước cô là biển rộng mênh mông, trong tiềm thức rất lâu rồi cô đã đến đây cùng với một người nhưng không thể nhớ được mặt người đó. Cô nhìn biển rộng phía trước mà lòng cảm thấy thanh thoi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Rời Đi

Ánh nắng ấm áp len lỏi qua khung cửa sổ chiếu vào phòng ngủ của anh. Nam Cung Hạo Thiên vì ánh nắng mà thức giấc. Anh nhúm mày, lấy tay bóp trán, đầu anh đau như búa bổ. Anh ngồi dậy, hai tay xoa xoa huyệt thái dương. Ánh mắt anh vô tình đập vào vết máu màu đỏ chói mắt trên ra giường.

Nam Cung Hạo Thiên sững sờ, kí ức tồi qua như thước phim chạy qua trong đầu anh. Tối hôm qua anh đã... Nam Cung Hạo Thiên hất chắn qua một bên, vào nhà tắm không thấy cô đâu. Anh nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi đi xuống nhà. Phòng khách, phòng bếp, đến nhà ăn đều không thấy cô.

- Quản gia.

Anh lạnh lùng gọi to

- Thiếu gia có gì cần dặn?

Quản gia đang làm việc nghe anh gọi vội vàng chạy vào.

- Thiếu phu nhân đâu?

- Dạ, từ sáng đến giờ tôi không thấy thiếu phu nhân.

Nam Cung Hạo Thiên chạy ra vườn hoa, những nơi cô thường đến đều không thấy. Anh từng thờ bước lên lầu, em đi đâu rồi? Huyền, rốt cuộc em đang ở đâu?

Vào đến phòng, anh ngồi phịch xuống giường, hai tay ôm lấy đầu. Anh hôm qua đã đối xử với cô thế nào? Thô bạo chiếm đoạt lần đầu tiên của cô? Anh nhớ rất rõ, hôm qua cô khóc lóc xin tha nhưng anh lại vô tình bỏ qua những lời đó mà thô bạo chiếm lấy cô? Anh là một thằng đàn ông tồi...

Nam Cung Hạo Thiên ánh mắt đau khổ nhìn về phía bàn trang điểm của cô, trên đó một vật gì đó và kèm theo tờ giấy. Tim anh bắt đầu đập nhanh, anh chậm rãi đi đến bàn trang điểm của cô cầm lên chiếc nhẫn cưới. Nam Cung Hạo Thiên như không còn sức lực, anh ngồi thụp xuống đất lưng dựa vào tường nhìn những dòng chữ cô để lại

Gửi anh, Hạo Thiên

Anh nhớ chứ, hôm nay là ngày kết thúc bản hợp đồng. Em giữ đúng lời hứa, ra đi và trả lại sự tự do cho anh. Nửa năm qua em cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì được ở bên anh. Em có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho em, nhưng em biết những thứ đó không thuộc về em mà là "người con gái kia". Vì yêu anh, em chấp nhận ra đi để anh được hạnh phúc. Hi vọng anh sẽ tìm được "cô ấy" và sống hạnh phúc.

Cảm ơn anh trong thời gian qua đã chăm sóc em, giấy ly hôn em đã kí. Từ nay chúng ta là hai đường thẳng song song. Em ra đi là để anh được hạnh phúc, đừng tìm em.

Vĩnh biệt anh, Hạo Thiên.

EM YÊU ANH!

TỬ HUYỀN

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt đơn ly hôn cô mà cô đã kí. Anh gục mặt vào đầu gối, anh cảm nhận được một vật ấm nóng rơi xuống tay mình. Anh khóc ư? Phải, anh khóc vì cô. Huyền, em là đồ ngốc. Tại sao có thể chịu uất ức mà ra đi? Anh yêu em, Huyền.

Nam Cung Hạo Thiên xé đơn ly hôn ra thành nhiều mảnh. Anh đứng mặt đất đứng lên, miệng lẩm bẩm

- Đừng tìm em? Anh sẽ tìm ra em, dù em có ở chân trời góc biển. Cho dù lật tung cả thế giới này anh cũng sẽ tìm em về. Nam Cung Hạo Thiên vào phòng tắm rửa mặt, sau đó anh ra ngoài với khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm. Anh lấy điện thoại gọi cho Hắc Phong

- Cho người đi tìm thiếu phu nhân, cho dù lật tung cả thế giới này cũng phải tìm cho ra.

- Vâng.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Hắc Phong không dám chậm trễ ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm. Cậu ta còn gọi cho Cố Dạ Bạch đang đi hưởng tuần trăng mật ở Thụy Sĩ. Hắc Phong còn gọi cho Hắc Mộng, một trong tứ đại đương gia của Bang Huyền Ưng và là thành viên nữ duy nhất được nắm quyền cao như vậy. Hắc Mộng đang ở Paris nên cậu muốn cô ta tìm chủ mẫu ở đó trước sau đó mới về nước.

Khi nghe Cố Dạ Bạch nói Vương Tử Huyền mất tích, Nam Cung Nguyệt đòi về nước ngay lập tức. Vừa rời khỏi sân bay Nam Cung Nguyệt đã đi thẳng tới biệt thự Nam Cung.

- Tiểu thư.

Quản gia nói với giọng cung kính

- Anh hai con đâu.

- Dạ, ở trên thư phòng.

Nam Cung Nguyệt đi thẳng lên phòng, cô(NCN) không kiềm nể dùng chân đá bay cánh cửa thư phòng của anh. Cũng may cửa phòng của anh làm bằng loại tốt nếu không cánh cửa đã về với đất mẹ rồi.

Nam Cung Nguyệt vừa vào đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhú mày nhìn Nam Cung Hạo Thiên đang uống chai này đến chai khác. Thật không tương tượng nổi, Vương Tử Huyền mới đi có một ngày mà anh đã như vậy. Nếu như mãi mãi vẫn không tìm được Vương Tử Huyền thì sao? Anh sẽ ra sao?

Nam Cung Nguyệt tức giận đi đến giật lấy chai rượu của anh, quát

- Anh nhìn xem, bây giờ đã thành bộ dạng gì rồi? Người anh trai lí trí của em đâu?

Nam Cung Hạo Thiên xem như không thấy Nam Cung Nguyệt, anh lấy chai khác tiếp tục uống. Đàn ông mà, một khi yêu là ngu muội đến hết thuốc chữa. Nam Cung Nguyệt đập mạnh chai rượu đang cầm trên tay xuống sàn nhà, phát ra tiếng vang đến chói tai.

Mà Cố Dạ Bạch, Âu Dương Chấn Phong, Tư Không Diệp Như đứng bên ngoài nghe thấy đều giật mình. Họ đều có một ý nghĩ là sau này không nên chọc tức Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt nhìn thẳng vào anh hét lớn

- ANH LÀ THằng TỒI, NẾU LÚC TRƯỚC ANH CHỊU MỎ LÒNG THÌ BÂY GIỜ Đâu NHƯ VẬY? GIỜ THÌ HAY RỒI, CÔ ẤY BỎ ĐI CÒN ANH Ở ĐÂY UỐNG RƯỢU? NẾ TRÁNH SỰ THẬT? ANH KHÔNG ĐÁNG LÀM ĐÀN Ông.

- Phải, anh là đồ tồi, anh không đáng làm đàn ông. Anh đã làm tổn thương cô ấy,...

Nam Cung Hạo Thiên miệng nói lẩm bẩm lại lời nói của Nam Cung Nguyệt. Một tổng tài lãnh khốc, một ông trùm đứng đầu hắc đạo bây giờ những hình tượng đó đã không còn. Giờ anh cũng giống như bao người đàn ông khác, đánh mất thứ quan trọng nhất cuộc đời mình. Quá khứ đã xảy ra lần nữa với anh một lần nữa người con gái anh yêu lại rời xa anh. Nhưng tất cả là do anh mà ra, là do quá khứ ảnh hưởng đến anh nên anh mới đánh mất cô. Một lần nữa trái tim anh rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Âm Mưu

Nam Cung Nguyệt thấy anh đau khổ mà dằn vặt bản thân mình con giận không biết đã tiêu tán lúc nào. Nam Cung Nguyệt dịu giọng nói

- Nếu anh yêu Tiểu Huyền thì hãy tìm cô ấy về đi, đừng để quá khứ tiếp diễn lần nữa.

Nam Cung Hạo Thiên đang ngồi dưới đất tự dưng đứng dậy, dọa sợ bốn người đang có mặt tại thư phòng của anh. Nam Cung Nguyệt là người lấy lại tinh thần đầu tiên, vội vàng hỏi anh

- Anh đi đâu?

- Đi tìm cô ấy.

Nói xong anh bước ra ngoài nhưng bị Cố Dạ Bạch chặn lại

- Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi trước.

- Cậu, tránh ra.

Anh gần từng chữ

- Không được.

- Dưới thân phận chủ tử, tôi ra lệnh cho cậu tránh ra.

Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Cố Dạ Bạch nói. Nhưng Cố Dạ Bạch vẫn không nhân nhượng, hần nhìn anh nghiêm túc nói

- Vậy mình lấy thân phận là bạn thân của cậu, khuyên cậu nghỉ ngơi.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, mọi người không ai dám thở mạnh. Anh tức giận nắm lấy cổ áo của Cố Dạ Bạch, tay vung lên nhưng rồi dừng ở không trung khi nghe câu nói của Cố Dạ Bạch

- Đánh đi, nếu điều đó làm cậu hết tức giận.

Nam Cung Hạo Thiên buông hần ta ra rồi hướng phòng ngủ mà đi. Cố Dạ Bạch thở dài, hồi này tim hần muốn rút ra ngoài nhưng anh chịu về phòng nghỉ ngơi là tốt rồi. Cố Dạ Bạch lấy lại tinh thần, mỉm cười quay sang nói với Âu Dương Chấn Phong

- Đã không sao rồi, chúng ta đi tìm Tử Huyền.

- Được.

Âu Dương Chấn Phong gật đầu rồi quay sang Tư Không Diệp Như nói

- Em về nghỉ ngơi đi, khi nào có tin tức của Tiểu Huyền anh sẽ báo cho em

- Nhưng em lo lắng cho Tiểu Huyền.

Tư Không Diệp Như nắm chặt tay Âu Dương Chấn Phong nói

- Ngoan, em đang mang thai đừng suy nghĩ nhiều, về nhà nghỉ ngơi đi.

Âu Dương Chấn Phong khuyên nhủ, cô(TKDN) đang mang thai không nên lao lực quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Phải, anh Phong nói đúng, cậu nên về nghỉ ngơi. Đừng căng thẳng như thế sẽ không tốt cho đứa bé trong bụng.

Nam Cung Nguyệt gật đầu tán thành nói.

- Vậy được, nhưng phải nói cho mình biết khi có tin tức của Tiểu Huyền.

Không còn cách nào, Tư Không Diệp Như đành đồng ý.

- Giờ tôi đưa Như nhi về, lát gặp ở đây.

- Không vấn đề gì.

Cố Dạ Bạch gật đầu, Âu Dương Chấn Phong cẩn thận đưa Tư Không Diệp Như lên xe. Chiếc xe nhanh chóng hoà vào màn đêm và khuất dần. Khi về đến biệt thự Âu Dương, anh(ADCP) đỡ Tư Không Diệp Như về phòng nghỉ ngơi rồi xuống phòng khách. Anh vừa ngồi xuống thì Âu Dương phu nhân đã hỏi

- Sao rồi con, đã tìm được Tiểu Huyền?

Âu Dương Chấn Phong lắc đầu, lưng anh dựa vào ghế sofa.

- Đang yên đang lành tại sao lại bỏ đi chứ?

- Chắc nó cảm thấy xấu hổ khi một cô nhi không cha không mẹ cưới một người giàu có.

Âu Dương Tuyết Linh khinh bỉ nói, cô đi rồi thì trong khoảng thời gian này sẽ thuận tiện cho ả ta ra tay trừ khử cô. Và chiếc ghế thiếu phu nhân của Nam Cung sẽ thuộc về ả. Lúc trước là ả không suy nghĩ kĩ mới để cô gả thay, đó là sai lầm của ả. Bây giờ ả sẽ giành lại tất cả. Âu Dương Tuyết Linh cười lạnh trong lòng vì kế hoạch hoàn hảo của mình.

- Em còn nói như vậy nữa từ nay chúng ta không còn là anh em.

Âu Dương Chấn Phong tức giận nhìn Âu Dương Tuyết Linh lạnh lùng nói, sau đó đi ra ngoài. ả tức giận hét lên

- Anh vì một đứa em không quan hệ mà đoạn tuyệt với em, anh có xem em là em gái không hả?

- Anh không được đi, trả lời em đi chứ? Rốt cuộc ai mới là em gái ruột của anh hả?!

- ÂU DƯƠNG CHẤN PHONG, anh đứng lại.

Âu Dương Chấn Phong vẫn không dừng bước, anh ra xe rồi lái đi. Bây giờ việc quan trọng là tìm Tiểu Huyền, anh không muốn so đo với Âu Dương Tuyết Linh.

- Được thôi, sau này chúng ta không còn là anh em.

- Làm loạn đủ chưa.

Âu Dương Cẩm đặt tờ báo xuống lạnh lùng nói, ông ta nói xong đứng dậy đi vào thư phòng.

- Mẹ, cha mắng con.

- Linh nhi, đừng làm loạn nữa.

Ả nhìn mẹ vào phòng ngủ thì ánh mắt loé lên tia thâm độc.

- Mày đừng trách tao ác, cũng vì mày mà tao mất đi người anh trai, mất đi sự yêu thương vốn có.

- Tao sẽ cho mày biết, Âu Dương Tuyết Linh này không dễ bắt nạt. Tao sẽ cho mày chết không toàn thây.

Âu Dương Tuyết Linh siết chặt nắm đấm, trên môi nở nụ cười lạnh.

Ở nơi khác, người đàn ông bị bóng tối che khuất mặt nhìn hai bóng đen đang đứng trước mặt mình. Một bóng đen lên tiếng

- Lão đại, đây là thời cơ tốt cho chúng ta ra tay.

- Đúng vậy, lão đại. Nếu chúng ta không ra tay sự thật sẽ bại lộ và Mạc Từ Bắc sẽ không buông tha cho ngài.

- Điều tra cô ta đang ở đâu, tìm thấy hai người tùy ý xử trí. Nhớ, không để cô ta sống sót.

Người ngồi trong bóng tối lạnh lùng lên tiếng.

- Dạ.

Sau tiếng "dạ" hai bóng đen biến mất như chưa từng xuất hiện trong căn phòng này.

Người đàn ông trong bóng tối nhếch mép cười

- Mạc Từ Bắc tao sẽ cho mày hối hận, mười mấy năm trước hay hiện tại đều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Món Quà Cuối Cùng

Nam Cung Hạo Thiên về phòng tắm rửa xong, anh mệt mỏi nằm lên giường. Anh cảm thấy thật trống trải, anh nghiêng đầu nhìn qua chỗ nằm bên cạnh

- Huyền, anh sai rồi. Trở về được không em?

- Huyền, anh nhớ em!

Nam Cung Hạo Thiên nhắm mắt nhớ đến lời nói của ba anh lúc ở thư phòng. Anh sai thật rồi, anh không nên để quá khứ ảnh hưởng đến tương lai. Quá khứ hãy cứ là quá khứ, tại sao anh lại chấp mê bất ngộ như vậy? Bây giờ đánh mất rồi anh mới biết, hình bóng cô đã đi sâu vào tim anh, thiếu cô anh thấy cô đơn biết chừng nào.

- Huyền, anh yêu em

Nam Cung Hạo Thiên mơ hồ gọi tên cô, anh bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nhưng vẫn không ngừng gọi tên cô, Nam Cung Nguyệt ở ngoài phòng ngủ vì anh mà đau lòng.

Trời đã lạnh hơn, trăng lên cao trong căn phòng ngủ im ắng đến lạ thường bỗng có tiếng nói

- Huyền,...

Nam Cung Hạo Thiên tỉnh giấc, anh vừa thấy ác mộng. Anh nhìn thấy cô bị người ta đuổi giết mà anh chỉ biết tro mắt đứng nhìn.

Anh rời giường đi lại ban công nhìn lên bầu trời đầy sao mà thấy lòng lạnh đi. Nam Cung Hạo Thiên đứng được một lúc như sức nhớ điều gì đó, anh lại chỗ tủ lấy ra hộp quà cô tặng anh hôm trước. Bên trong là cuốn nhật kí có cái mặt khâu. Và mặt khâu như cô nói là ngày sinh của anh..

....

Ngày X, tháng Y, năm Z

Hôm nay là ngày tôi gặp được nửa kia của mình. Anh ấy rất đẹp trai, nhưng lạnh lùng. Anh ấy tên là Nam Cung Hạo Thiên.

Cứ nghĩ sẽ có cơ hội một lần tỏ tình với anh ấy nhưng đáng tiếc, lời yêu còn chưa nói ra phải giữ kín trong lòng, bởi vì anh ấy đã có người trong lòng, buồn thật...

.....

Ngày XX, tháng Y

Hôm nay tôi đi du học, tôi quyết định như vậy là để quên anh đi. Năm năm phải chăng sẽ quên được mối tình đơn phương này.

Ngày Xxx, tháng Yyy

Chỉ mới qua đây thôi mà tôi rất nhớ anh, không biết anh đang làm gì?

Ngày đầu vào trường đã gặp phải tên đáng ghét Cố Dạ Bạch, hắn ta cứ chọc tôi tức điên. Nhưng đôi khi hắn làm tôi vui đi được nỗi buồn...

.....

Ngày...tháng...năm

Đã năm năm trôi qua, hôm nay tôi quay về lại thành phố T, nơi tôi chốn giấu mối tình đầu. Nghĩ đến tôi lại muốn rơi nước mắt vì nhớ anh.....

Hôm nay anh ấy đã đến sân bay, đón tôi chẳng? Hi vọng là vậy.

.....

Hôm nay tôi mới biết được bộ mặt thật của chị ta, nhưng được sống ở bên anh trong vỏ bọc của chị ta tôi cũng mãn nguyện.

.....

.....

Vân vân và mây mây...

Đây là những gì em giấu trong lòng bao lâu nay. Em muốn được như người con gái kia, em rất ngưỡng mộ cô ấy, người con gái đã chiếm trọn trái tim của anh.

Em biết em là người thay thế, sự quan tâm, chăm sóc của anh dành cho em vì trong nhận thức của anh, người con gái đó luôn in hình bóng

trong anh. Em không hận mà cũng không trách anh, ngược lại em rất ngưỡng mộ tình yêu của anh. Có lẽ trên thế giới này ai cười được anh là người may mắn, hẳn em là một trong số đó đi?

Chỉ vài ngày nữa thôi, em phải rời xa anh. Em hi vọng anh sẽ hạnh phúc, anh phải biết chăm sóc cho bản thân của mình. Anh không được uống rượu như thế sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Em mong, anh đừng tìm em hãy sống thật tốt em sẽ mãi ở sau theo dõi anh.

EM YẾU ANH, người con trai tên Nam Cung Hạo Thiên.

Và vĩnh biệt anh, em sẽ nhớ anh nhiều lắm.

Khi anh đọc được nhớ không được rơi nước mắt, mà anh là tảng băng sẽ không vì những lời nói sến súa này mà khóc đâu. Hihi (>.<)

TỪ HUYỀN

Từng chữ từng chữ như cửa vào tìm anh, đau đến tận tâm can. Chưa bao giờ Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy hối hận như lúc này, nếu biết trước anh sẽ không buông tay cô. Nếu biết trước anh đã nắm tay cô thật chặt, không buông ra, nhưng trong cuộc sống làm gì có định nghĩa "nếu biết trước"? Là anh sai lầm, là anh ấu trĩ, là anh khiến cô đau buồn như vậy là anh sai.

Nam Cung Hạo Thiên tự trách bản thân lúc trước vô tâm với cô.

Khi nhận ra bản thân anh yêu em, yêu một cách sâu đậm và rồi anh cũng nhận ra rằng vị trí của em trong tim anh có thể sánh với vị trí của cô ấy. Nhưng tất cả đã quá muộn màng, anh lại một lần nữa đánh mất người con gái anh yêu. Nhưng em biết không, Huyền? Trong quá khứ anh đã đánh mất người con gái mình yêu cũng giống như anh đánh mất em như bây giờ, nhưng anh nhất định sẽ không để sai lầm của quá khứ lặp lại lần nữa ở hiện tại. Cho nên, anh nhất định sẽ tìm ra em Huyền.

Nam Cung Hạo Thiên đưa mắt nhìn vào khoảng không nào đó. Anh lại nhớ em nữa rồi, Huyền.

Mà ở nơi nào đó, cũng có một người con gái cũng vì nhớ anh mà ngủ không được. Nên cô đi dạo trên bờ biển, trên người Vương Tử Huyền mặc chiếc đầm ngủ màu trắng, tay cầm đôi giày búp bê. Chân cứ bước mà lòng cô luôn nghĩ về anh, không biết anh có cho người đi tìm cô không? Không biết anh có nhớ cô như cô đang nhớ anh không? Và cũng không biết anh ngủ có ngon không?

Vương Tử Huyền dừng đi bộ, nhìn lên bầu trời đầy sao, cô khẽ nói

- Thiên, em nhớ anh!

Hai người, hai trái tim, hai nhịp thở, ở hai nơi khác nhau đều nghĩ về đối phương. Muốn được nhìn thấy người trong lòng nhưng có một thứ gì đó như bức tường vô hình đã ngăn cách đoạn tình cảm này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Ký Ưc Tuổi Thơ (1)

Vương Tử Huyền ngồi trên tảng đá, mắt nhìn bầu trời đầy sao mà nhớ anh, đặc biệt hôm nay cô cảm thấy nhớ ba mẹ da diết. Nhớ lúc cả ba vẫn sống hạnh phúc bên nhau.

-----Quá khứ-----

Đằng sau khu vườn của căn biệt thự màu trắng, một cô bé với gương mặt thiên sứ vận trên người bộ đầm công chúa màu trắng, điểm trên váy là những bông hoa hồng rực thắm.

Ở giữa cánh đồng hoa tường vy trắng, cô bé như bông hoa tường vy lớn với sắc đẹp toả sáng trong cánh đồng hoa. Tiếng cười cô bé như tiếng chuông bạc dịu êm hoà lẫn vào tiếng xào xạc của lá cây.

Trong khu biệt thự, đôi vợ chồng nhìn con gái trong vó vàng cánh hoa tường vy mà mỉm cười hạnh phúc. Họ hi vọng cô bé sẽ luôn giữ được nụ cười ấy trên môi.

Cô bé xoay vòng cánh đồng hoa, xung quanh cũng có nhiều loại hoa màu sắc rực rỡ khác nhau. Dưới đất là những thảm cỏ xanh mướt, cô bé nằm dài trên thảm cỏ ngắm nhìn hoàng hôn đang buông xuống.

Đằng xa một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu đi đến chỗ cô bé đang nằm ngồi xuống. Cô bé thấy người phụ nữ liền ngồi dậy, nở một nụ cười tươi rói

- Mẹ.

Cô bé có giọng nói ngọt ngào, người phụ nữ ôm cô bé đứng dậy nói

- Tiểu Huyền của mẹ, chúng ta vào ăn cơm.

- Dạ.

Khi vào đến phòng ăn, đã có người đàn ông đang ngồi ở đó.

- Papa.

Vương Tử Huyền từ người mẹ Vương leo xuống chạy lại phía ba. Người đàn ông mỉm cười giang tay ra ôm lấy cô bé vào lòng.

Vương Tử Huyền cười khanh khách khi nằm trong vòng tay của ba Vương.

- Nào, mau ăn cơm.

Mẹ Vương kéo ghế ngồi xuống nói, Vương Tử Huyền ngoan ngoãn về vị trí ngồi ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong cô bé được mẹ Vương tắm rửa rồi đi xuống phòng khách. Ba Vương nhìn thấy Vương Tử Huyền gương mặt nghiêm nghị giờ đã ôn nhu như nước. Ông bế cô ngồi lên đùi mình, tay vuốt nhẹ tóc nói

- Tiểu Huyền, bây giờ ta đưa con đến một nơi.

- Đi đâu ạ?

Cô vẫn cười vui vẻ nhìn ba Vương nói.

- Đến rồi sẽ biết.

Nói rồi ông bế cô lên hướng phía cửa đi ra. Lúc đi ông không quên hôn nhẹ lên trán vợ mình

- Anh đi đây.

- Vâng.

Ba Vương dẫn Vương Tử Huyền đến một mặt thất, bên trong rất rộng và chứa rất nhiều súng. Ông mỉm cười nói- Tiểu Huyền ta sẽ dạy con võ phòng thân, sau này sẽ không ai bắt nạt con nữa.

Vương Tử Huyền nghe vậy thì hai mắt sáng rực nhìn ông nói

- Thật ạ?! Papa sẽ dạy võ cho con?

Thấy ba Vương gật đầu cô không ngừng vỗ tay hoan hô.

- Nhưng sẽ rất đau đấy.

- Con chịu được.

- Rất tốt, chúng ta bắt đầu.

Cứ như vậy một tuần trôi qua, mỗi buổi tối ăn cơm xong ông lại dẫn cô xuống tầng hầm để luyện võ.

Ông thấy cô rất cô năng khiếu học, dạy là biết liền. Hôm nay ông quyết định dạy cho cô bắn súng.

Vương Tử Huyền bận bộ đồ đen ôm sát người và găng tay đen đã được ba Vương chuẩn bị trước.

Ba Vương chỉ cho cô cách cầm súng, lên đạn và bắn. Thực hiện một loạt thao tác chỉ trong năm giây, Vương Tử Huyền ngắm bắn ở cự li gần. Cô từ từ đưa súng lên, ngắm vào hồng tâm và...

"Đoàng"

Viên đạn bay về phía trước, một phát trúng hồng tâm. Ba Vương cũng không ngờ đến ngay phát đầu cô đã bắn trúng hồng tâm.

- Tốt lắm, con gái.

Những viên đạn bắn sau đó, không viên nào lệch khỏi hồng tâm dù một li. Cứ như vậy, cô học đã hơn một tháng, các kỹ thuật cơ bản hay nâng cao cô đều học được hết. Nếu người ngoài nhìn vào sẽ không tin cô chỉ mới năm tuổi.

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn sáu tuổi của cô, nghĩ lại mà thấy nhanh. Mới ngày nào đó còn là một đứa nhóc năm tuổi, bây giờ đã lên sáu. Nên hôm nay mẹ Vương đặc biệt xuống bếp để nấu ăn, nhưng họ không biết rằng sóng gió đang ập đến và hẳn đây sẽ là bữa ăn hạnh phúc cuối cùng của bọn họ. Ăn xong bữa cơm, Vương Tử Huyền xin ba mẹ ra ngoài với bạn.

Vương Tử Huyền đi chưa được bao lâu thì một chiếc xe BMW đen đỏ trước khu biệt thự nhà Vương Tử Huyền. Ba Vương biến sắc khi thấy người đàn ông bước xuống kia. Ông bước đến cung kính cúi chào

- Lão đại.

Người đàn ông không nói gì đi thẳng vào nhà, ông ta tự nhiên ngồi xuống như đây là nhà của mình. Ba Vương căng thẳng, ra hiệu cho vợ đi pha trà. Sau đó ông mới đứng trước mặt người đàn ông hỏi

- Lão đại, người đến đây là?

- Nếu còn gọi tôi là lão đại, thì hãy quay về bang đi.

- Xin lỗi, lão đại. Tôi gọi người một tiếng "lão đại" là tôi nể ngài vì trước kia ngài là bề trên. Nhưng bây giờ bảo tôi quay lại bang thì thực sự xin lỗi.

- Tôi muốn rửa tay gác kiếm, muốn sống một cuộc sống bình thường như bao người khác. Muốn dùng phần đời còn lại để chăm sóc vợ con, xin lão đại hãy hiểu cho.

Ba Vương nói, giọng ông vô cùng nghiêm túc, dù trước đây ông vào bang là muốn cho vợ con có cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ hơn. Nhưng càng lúc càng sâu, ông đã giết vô số người giờ đây ông đã mệt mỏi, chỉ muốn ở bên gia đình, dù không làm trong bang nhưng giờ ông đã đủ khả năng chăm sóc và nuôi gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ký Ức Tuổi Thơ (2)

- Sao? Cậu không chịu quay lại chỉ có một con đường.

Người đàn ông lạnh lùng nói, cho dù trước kia ba Vương có là cánh tay phải đắc lực của ông thì vẫn phải chết.

- Cho dù ông có nói gì tôi cũng không quay lại, và tôi hứa sẽ không nói những bí mật trong bang cũng như của ông ra bên ngoài.

Ba Vương siết chặt tay nói, mà mẹ Vương từ lúc vào bếp pha trà không biết từ khi nào đã đứng ở cửa và nghe mọi thứ.

- Cho dù cậu nói gì, thì cậu và gia đình đều phải chết.

Lời của người đàn ông vừa dứt thì tiếng đổ vỡ vang lên. Ánh mắt mọi người nhìn về phía mẹ Vương.

Thấy vậy ba Vương nhanh chóng đến cạnh bà

- Có sao không?

Khi thấy mẹ Vương lắc đầu, ông ôm bà vào lòng rồi nhìn người đàn ông nói

- Chuyện này không liên quan đến vợ con tôi, nếu ông ra tay với họ tôi sẽ liều mạng với ông.

Người đàn ông cười lạnh, ra lệnh cho thuộc hạ đằng sau tấn công, ông ta nhếch môi nói

- Tôi đã cho cậu cơ hội, là tự cậu không cần.

Lời vừa dứt, mười mấy tên mặc áo đen lao đến tấn công ba Vương. Ông né từng đòn của bọn chúng rồi kéo mẹ Vương ra ngoài.

- Mau chạy đi.

- Không, em không thể để anh lại một mình.

Mẹ Vương lắc đầu, tay vẫn níu tay ông thật chặt. Bà rơi nước mắt nói

- Chúng ta đã thề sống chết với nhau, bây giờ anh gặp chuyện làm sao em có thể bỏ anh mà đi.

Ba Vương không thể khuyên ngăn chỉ biết che chở cho mẹ Vương. Người đàn ông từ trong nhà bước ra, ông ta nở một nụ cười lạnh tay phải ông ta cầm súng nhắm vào đầu ba Vương mà bắn và

"Đoàng" viên đạn bay như xé gió, chuẩn xác bắn vào đầu ba Vương. Nhìn thấy một màn này mẹ Vương sững sờ tại chỗ, bà hét to

- KHÔNG!!!

- LÀ ÔNG, TÔI LIỀU MẠNG VỚI ÔNG.

Bà nói xong chạy về phía người đàn ông kia, ông ta không thương tiếc viên đạn găm ngay ngực trái của mẹ Vương. Một màn này đều bị Vương Tử Huyền chứng kiến, đồng tử cô co rút mạnh. Trơ mắt nhìn người ba thân yêu người đầy máu me nằm dưới đất và người mẹ đáng kính đang dần ngã rạp trên mặt đất.

Nước mắt cô rơi giàn giụa, cô bé nói trong tiếng nấc

- Buông, buông em ra. Em muốn lại chỗ ba mẹ.

- Tiểu thư, người không thể đến đó. Nếu đến đó, người sẽ chết.

- Em mặc kệ, ba mẹ đều đã chết, em cũng không muốn sống nữa.

Ngay lúc Vương Tử Huyền muốn chạy về phía trước và hét to thì bị người vệ sĩ bịt miệng lại. Anh ta nhìn cô nói

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và sống cho thật tốt. Đừng nghĩ đến việc trả thù.

- Không, có đi thì cùng đi, em không thể bỏ anh lại một mình.

- Ba mẹ đã không còn, bây giờ em chỉ có mình anh.

- Tiểu thư, nếu người không chạy thì cả hai đều phải chết.

- Không, không muốn.

- Bây giờ không phải là lúc bướng bỉnh. CHẠY NHANH!!!

Người vệ sĩ hét lên rồi đẩy cô về phía trước, Vương Tử Huyền khóc càng nhiều cô nhắm mắt chạy về phía trước. Trong lòng quyết tâm sau này lớn lên sẽ trả thù.

Người vệ sĩ thấy cô chạy đi, anh ta bước ra chặn đường những tên kia. Giọng lạnh lùng nói

- Tôi mới là đối thủ của các người.

Chuyện gì xảy ra sau đó thì cô không biết, nhưng cô chỉ biết một điều. Tất cả người thân năm đó của cô đã chết hết.

-----Hiện tại-----

Vương Tử Huyền không biết lúc nào thì nước mắt đã rơi giàn giụa, cô co người ngồi nhìn về phía chân trời. Bây giờ trời đã khuya, gió biển một cơn mà cô không thấy lạnh, chỉ thấy cô đơn. Ở đâu đó trong trái tim cô, hi vọng được nhìn thấy anh, được nằm trong vòng tay ấm áp của anh. Giống như lúc còn bé, được ba ôm thật ấm áp, được mẹ vỗ về thật tốt biết bao nhiêu.

Vương Tử Huyền thấy mệt mỏi vì khóc quá nhiều, cô đứng dậy đi về phía căn nhà nhỏ của mình đang ở. Cô mệt mỏi gục mặt xuống sofa và ngủ thiếp đi. Trong cơn mê cô như lạc vào hư không, cô nhìn người con trai đang mỉm cười với mình mà lòng ấm áp hơn. Cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của người con trai

"Huyền, đợi em lớn lên chúng ta sẽ kết hôn. Cả đời này ngoài em ra anh không cưới ai khác.... "

Vương Tử Huyền giật mình tỉnh dậy, lúc này cô mới thấy mình quỳ ở sofa mà ngủ thiếp đi. Giờ cô mới có cảm giác nền đất thật lạnh lẽo. Vương Tử Huyền chóng tay đứng dậy đi về phía cửa phòng mà không ngừng ho, có lẽ cô bị cảm mạo rồi.

Mà lúc này, Nam Cung Hạo Thiên không ngủ được. Anh vào phòng thay bộ đồ khác rồi ra ngoài. Anh muốn tìm cô nhanh nhất có thể, muốn nói với cô rằng: Em đã thắng. Em đã cướp mất trái tim anh, làm cho trái tim nguội lạnh của anh sống lại lần nữa. Em đã làm cho anh yêu em, yêu rất nhiều. Khiến anh mỗi phút mỗi giây đều tưởng tượng em đang ở cạnh anh.

Người ta thường nói, phải biết nắm bắt cơ hội. Hạnh phúc đang ở trước mắt bạn hãy nắm giữ thật chặt đừng để vụt mất rồi mới hối hận. Hẳn là nói anh đi, lúc trước cô còn ở bên anh, cười nói vui vẻ với anh. Hạnh phúc đó chỉ trong tầm tay vậy mà anh không biết thức thời vãn ngu muội vì quá khứ mà đánh mất em. Bây giờ anh muốn được ôm em, được hôn lên đôi môi của em và nói rằng "anh yêu em".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bắt Cóc (1)

Nam Cung Hạo Thiên lái xe đi khắp thành phố T để tìm cô nhưng vẫn không thấy. Lúc này mặt trời đã lên cao, anh đổi hướng một đường về Tổng bộ bang Huyết Ưng.

Ở đó tứ đại đương gia đã chờ sẵn, đó là Cố Dạ Bạch đại đương gia, Hắc Phong nhị đương gia, Hắc Ảnh tam đương gia và Hắc Mộng tứ đương gia. Thuộc hạ hai bên cung kính cúi chào và đồng thanh hô

- Chủ tử.

Nam Cung Hạo Thiên mặt không đổi sắc đi vào bên trong, anh ngồi lên vị trí cao nhất. Hai chân vắt chéo, lưng ngửa ra sau nhắm mắt dưỡng thần. Anh đã tìm cô khắp nơi, nhưng đều không thấy. Cô giống như bốc hơi không để lại dấu vết, như muốn nói lên cô chưa bao giờ tồn tại..

Một tháng sau

Một tháng, đã một tháng anh không tìm thấy cô. Một môi cùng công việc của Tập đoàn anh ngày càng nên lạnh lùng. La Kì Kì sau hơn nửa năm sang nước ngoài cũng trở về. Nhưng thời điểm cô ta trở về không đúng một tí nào. La Kì Kì thấy tổng tài đạo này không hề đến công ty thì có chút buồn bực. Đáng lẽ kì công tác này gần một năm, nhưng vì anh cô ta đã sớm hoàn thành để về bên anh thế mà về hơn một tháng nay số lần gặp anh đếm trên đầu ngón tay.

Và hôm nay là ngày thứ ba trong vòng một tháng tổng tài mạt lạnh đến công ty.

Nam Cung Hạo Thiên đi thẳng lên phòng làm việc, anh một môi xoa huyết thái dương đang đau nhức. La Kì Kì nhìn thấy vậy có chút đau lòng

- Tổng tài, ngài bị đau đầu ă? Có cần mua thuốc?

- Không cần.

Anh lạnh lùng nói, mắt nhìn vào dãy số đang nhấp nháy trên màn hình máy tính. Giá cổ phiếu giảm xuống 2% so với tháng trước. La Kì Kì nhìn anh cũng chỉ báo cáo lịch làm việc hôm nay rồi ra ngoài.

Chờ La Kì Kì ra ngoài, Nam Cung Hạo Thiên rút điện thoại ra rồi ngơ ngẩn nhìn màn hình. Anh vô thức đưa tay lên vuốt khuôn mặt cô gái đang ngủ say trên màn hình

- Huyền, anh nhớ em!

Mà lúc này Vương Tử Huyền mới thức giấc, không biết vì sao dạo này cô đặc biệt thích ngủ một khi đã đặc lưng xuống giường là ngủ không biết trời chẳng mây gió gì.

Vương Tử Huyền nhìn đồng hồ, đã chín rưỡi, trễ như vậy sao? Cô nhanh chóng rời giường làm vệ sinh cá nhân.

Sau đó xuống bếp làm bữa sáng, dạo gần đây không biết tại sao cô vừa buồn ngủ vừa thèm ăn kinh khủng, chẳng biết sao nữa.

Vương Tử Huyền thờ dãi ăn nhanh bữa sáng rồi thay đồ đi ra ngoài. Cô đến đây đã một tháng mà vẫn chưa tìm được công việc thích hợp, tiền cô dành dụm không còn nhiều. Hai tháng lương cô làm được cũng không còn vì phải chi trả nhiều thứ. Càng nghĩ cô càng phiền não, lúc này Vương Tử Huyền đi qua một con hẻm nhỏ thì bị ba người lạ mặt chặn lại, cô cảm thấy bất an lên tiếng

- Các người muốn gì?

Một gã đàn ông nhếch mép cười nham hiểm, gã ta tiến một bước thì cô lùi một bước cho đến khi tới ngõ cụt. Gã ta vẫn không ngừng bước tới, chưa kịp định thần một con dao sau gáy truyền đến, ý thức dần mờ hồ và phía trước chỉ còn lại một mảnh tăm tối.

Tập đoàn Nam Cung

Ở trong phòng họp không hiểu sao Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy trái tim đau đến khó thở, trong lòng anh dấy lên tia lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Trong đầu anh xẹt qua một suy nghĩ nhưng nhanh chóng loại bỏ, không cô sẽ không xảy ra chuyện đúng không?

Mà các cô đồng thấy sắc mặt nhợt nhạt của anh đều đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn anh. La Kì Kì bất an nhìn anh gọi khẽ

- Tổng tài?

-....

- Tổng tài, nên bắt đầu hội nghị.

La Kì Kì lưng đổ mồ hôi, tổng tài của bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?

Nam Cung Hạo Thiên lấy lại tinh thần khẽ "ừ" một tiếng, cuộc hội nghị bắt đầu. Nhưng anh luôn cảm thấy khó chịu trong lòng, trong suốt cuộc họp anh chẳng nghe được bao nhiêu. Tâm trí đã dồn hết về người con gái anh không thấy mặt hơn một tháng nay.

Ở một nơi khác, Vương Tử Huyền từ từ tỉnh dậy. Cô cảm thấy phía sau gáy đau đớn, cô cố gắng ngồi dậy nhưng để ý tay chân đều bị cột chặt vào ghế. Ngồi ở đây cô có thể đoán đây là một căn nhà bỏ hoang, cô đang bị nhốt ở lầu hai vì nhìn ra phía cửa có thể nhìn thấy ban công.

Tuy là nhà hoang nhưng vô cùng sạch sẽ, bỗng cánh cửa bật mở kéo cô thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn loạn. Vương Tử Huyền nhìn ba người bước lại lạnh lùng hỏi

- Các người là ai? Tại sao lại bắt tôi?

- Chúng tôi là ai không cần cô quan tâm, cô chỉ cần biết có người thuê chúng tôi giết cô.

- Sao?

Vương Tử Huyền ngơ ngàng, giết cô sao? Cô nhớ không có thù oán với ai, tại sao lại làm như vậy?

- Muốn biết người ra lệnh là ai đúng không? Chờ gặp Diêm Vương mà hỏi..hahaha...

Gã ta nói xong cười ha hả, sau đó ra lệnh cho hai tên còn lại

- Trông chừng cho kĩ, tao đi gọi điện thoại.

Nơi khác

Trong căn phòng tối, không chút ánh sáng. Người đàn ông lạnh lùng nhìn hai bóng đen đang quỳ dưới đất

- Đồ vô dụng, có chút chuyện mà không làm được?

- Lão đại, là thuộc hạ vô dụng. Đã chậm một bước, khi thuộc hạ đến nơi thì người đã bị tiểu thư mang đi.

- Tiểu thư?

Người đàn ông bắt lực dựa vào ghế, vậy là ông vẫn chậm một bước nhưng không sao ông sẽ từ từ khiến Mạc Tử Bắc mất tất cả ha ha.

- Giúp đỡ tiểu thư, người nhất định phải chết. Dọn sạch hiện trường, sau khi xong việc hộ tống tiểu thư về nhà an toàn.

- Rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Bắt Cóc (2)

Hai bóng đen nhanh chóng biến mất, trong không khí chỉ còn tiếng gió.

Mà lúc này Vương Tử Huyền nhìn hai gã mặt đầy xẹo trước mắt mà sợ hãi. Lúc này đây hơn bao giờ hết cô muốn được nhìn thấy anh, muốn được ôm anh vào lòng.

Cửa bật mở lần nữa, đi vào không chỉ có gã đàn ông hồi nãy mà còn có một cô gái, cô ta mặc bộ váy đen ôm sát người chân mang đôi giày cao gót mười phân. Cô ta bước vào nhìn Vương Tử Huyền đầy khinh bỉ.

Mà Vương Tử Huyền khi thấy người con gái bước vào liền cứng đờ, môi mấp máy

- Tuy...ét L...inh?

- Phải, là tao, mày cũng không ngờ đúng không?

À ta cười đầy ác ý bước đến chỗ cô, Âu Dương Tuyết Linh quay sang nhìn tên đằng sau mình nói

- Quay video lại.

Gã kia không nói gì lấy điện thoại ra quay lại.

À bước đến chỗ cô không nói không rằng tát mạnh vào mặt cô. Bị tát bất ngờ, đầu óc Vương Tử Huyền trở nên choáng váng, bên má truyền đến sự đau rát. Khoé miệng cô chảy ra dòng máu tươi, mặc dù đau nhưng cô không hề la lên. Âu Dương Tuyết Linh tức giận tát mạnh vào mặt cô thêm một cái nữa, giọng nói của ả ta vang lên một cách quái dị

- Xin tha đi tao sẽ không đánh mày nữa, cầu xin tao đi... Hahaha

Nhưng Vương Tử Huyền vẫn không mở miệng ngược lại còn nhìn ả ta bằng ánh mắt lạnh lùng. Âu Dương Tuyết Linh đánh cô giữ dội hơn, vết thương đau rất nhưng cô không hề miệng nói một lời.

- Rất tốt, tao sẽ cho mày hồi hận.

Nói xong, ả ta rút điện thoại cho ai đó, ả không quên nhìn cô một cách đầy thách thức.

Mà lúc này, tại phòng họp không khí vô cùng ngưng đọng thì chuông điện thoại reo lên, mọi người trong phòng như ngừng thở nhìn về tổng tài đầy uy quyền đang ngồi trước mặt.

Khi thấy Nam Cung Hạo Thiên rút điện thoại ra mọi người không khỏi há hốc trợn mắt, mà anh khi thấy số điện thoại lạ trong lòng cảm thấy bồn chồn. Chuông chưa đổ được hai giây thì anh đã nhấc máy nghe

- Alo?

Âu Dương Tuyết Linh cười tươi, chính mình mở loa ngoài nhằm để cho cô nghe cuộc nói chuyện này. ả cất giọng ngọt ngào khiến người khác phải nổi da gà

- Nam Cung tổng, lâu ngày không gặp.

- Cô là ai? _*nhieu mày*

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là vợ anh đang ở trong tay tôi.

- *Cô muốn gì? Tôi nói cho cô biết nếu cô ấy bị tổn hại tôi nhất để định sẽ không tha cho cô.*

Nam Cung Hạo Thiên ở đầu ghế bên kia kích động vô cùng khi anh nghe ả nói cô đang ở trong tay ả. Mà mọi người đều ngạc nhiên khi thấy tổng tài mặt lạnh của họ tức giận.

- Đơn giản, muốn cứu cô ta anh phải đáp ứng điều kiện của tôi.

Ả gian xảo nói

- *Nói. _lạnh lùng*

- Trừ phi anh...cười tôi, bằng không cô ta phải chết.

Vương Tử Huyền nghe ả nói mà tim thất lại, từ đầu tới cuối khi biết ả gọi cho anh tâm trạng cô vô cùng kích động, vì cô có thể nghe được tiếng nói quen thuộc mà cô hằng mong nhớ từng đêm.

- Tôi lấy gì để tin tưởng Huyền đang ở chỗ cô?

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt nắm đấm, anh cố gắng điều chỉnh tâm trí của mình. Anh biết bây giờ cần phải bình tĩnh, tức giận sẽ không giải quyết được vấn đề.

-*Tôi sẽ cho anh nghe giọng cô ta.*

Ả ta đầu ghế bên kia lên tiếng, Âu Dương Tuyết Linh đi lại chỗ cô lạnh giọng nói

- Là chồng mày, lên tiếng đi.

-....

- Mày không nghe tao nói hả?! _tức giận, quát

-.....

- Con khốn.

Ả đầu giấy bên kia quát lên, tay giờ lên không trung tát thẳng vào mặt cô.

Một tiếng "chát" thanh thúy vang lên, Nam Cung Hạo Thiên nghe rất rõ tiếng la lên vì đau đớn của cô. Tâm tình anh kích động đến cực hạn, anh tức giận đập bàn, đứng dậy gầm lên qua điện thoại

- Cô không được đánh cô ấy, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.

Nói xong anh đã ra khỏi phòng hội nghị không quên ra hiệu cho Hắc Phong đi theo, những người còn lại trong phòng họp người nhìn ta, ta nhìn người không hiểu chuyện gì xảy ra.

Xuống tầng hầm lấy xe anh ra hiệu cho Hắc Phong chạy thẳng về tổng bộ bang Huyết Ứng, anh lạnh lùng nói với đầu giấy bên kia

- Tôi muốn nghe giọng của cô ấy.

- Được thôi!

Âu Dương Tuyết Linh nhướn mày nhìn cô, ý bảo cô lên tiếng. Vương Tử Huyền khẽ mở môi, nhẹ giọng lên nói

- Thiên...

- Huyền, em có sao không?

Khi nghe thấy tiếng cô anh vui mừng không thôi. Nhưng chưa kịp hỏi gì đã bị ả ngắt lời

- Đã nghe thấy, anh đồng ý điều kiện?

- Cô nghĩ sao?

Nam Cung Hạo Thiên nhếch mép đầy âm hiểm.

- Anh, sẽ...có.

-...

Anh không trả lời nhưng điện thoại vẫn không cúp, xe chạy vào tổng bộ. Thuộc hạ trong bang cung kính cúi chào, lúc định mở miệng thì bị Hắc Phong chặn lại.

Anh đi thẳng vào trong khi nhìn thấy Hắc Mộng, anh ra lệnh cho cô ta tra địa chỉ nơi gọi đến, làm việc cho anh lâu nên Hắc Mộng ngay lập tức hiểu ý và tay bắt đầu lướt trên bàn phím máy tính. Mọi người chỉ biết đứng bên nhìn thao tác nhanh như bay của Hắc Mộng trên máy tính.

Mà Âu Dương Tuyết Linh khi nghe tiếng "lạch tạch" liền biết mình trúng kế. Ả nhanh tay tắt điện thoại, miệng chửi một tiếng

- Chết tiệt.

Ả nhanh chóng lấy SIM ra và... bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Giải Cứu

Tại Tổng bộ bang Huyết Ứng, mọi người im lặng đến lạ thường.

Cố Dạ Bạch không hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra, nếu hần đoán không nhầm đây là manh mối để tìm Vương Tử Huyền?

"Tỉnh"

Màn hình máy tính không ngừng nhấp nháy, sau hai giây trên màn hình hiện lên thông tin mà anh cần. Hắc Mộng quay sang nhìn anh cung kính nói

- Chủ tử, số điện thoại này từ tỉnh K gọi đến.

Ngừng một chút Hắc Mộng lại nói

- Địa chỉ cụ thể là khu nhà hoang ở đường X quận Y của tỉnh K.

- Lập tức đến đó.

Nam Cung Hạo Thiên đứng lên lạnh lùng nói, anh đi ra phía cửa ra lệnh cho Hắc Phong

- Chuẩn bị trực thăng.

- Vâng.

Sau đó quay sang nhìn Cố Dạ Bạch

- Gọi cho Âu Dương Chấn Phong đến, còn nữa báo cho Nguyệt nhi biết để con bé khỏi lo lắng.

- Cậu nói Âu Dương Chấn Phong sau năm phút phải có mặt tại biệt thự Nam Cung.

- Rồi.

Sau khi căn dặn xong, anh lái xe thẳng về nhà.

Nam Cung Nguyệt sau khi nghe tin tức cũng đòi đi, không thể khuyên, Cố Dạ Bạch đành nói anh không cho cô đi nên mới ở nhà.

Năm phút sau, Âu Dương Chấn Phong có mặt tại biệt thự Nam Cung. Không nhiều lời anh ta nhanh chóng lên trực thăng đi đến tỉnh K.

Tại khu nhà hoang

- Mau cởi trói cho cô ta, nhanh lên.

Âu Dương Tuyết Linh sốt sắn lên tiếng, là do ả sơ suất nên mới để sự việc thành ra như vậy. Nếu ả tính không sai thì anh đã biết ả và cô ở đây nên mới muốn rời khỏi đây nhanh chóng. Âu Dương Tuyết Linh đã tính thời gian, nếu từ thành phố T đến tỉnh K đi xe ít nhất phải hơn một tiếng mới đến nơi. Nên bây giờ rời đi vẫn còn kịp, nhưng ả vẫn quên một điều rằng từ thành phố T đi trực thăng đến tỉnh K chưa đầy hai mươi phút.

Khi Vương Tử Huyền được cởi trói, cô không còn sức lực đứng lên vì một ngày cô đã không ăn uống gì rồi.

Âu Dương Tuyết Linh thấy vậy tức giận quát

- Còn không kéo nó dậy, nếu không chết cả đám

Ba gã đó thấy vẻ gấp gáp của ả cũng không dám chậm trễ, nhưng bị cô đẩy ra. Cô nhìn Âu Dương Tuyết Linh lạnh lùng nói

- Cô bắt tôi cũng vô dụng, Thiên sẽ không đến.

- Vì một người con gái mình không yêu mà đồng ý cưới cô để cứu tôi, cô nghĩ đáng không?- Chẳng có người đàn ông nào ngu ngốc đánh đổi hạnh phúc cả đời vì người con gái mình không yêu cả.

Vương Tử Huyền nhếch môi cười lạnh, những điều cô nói là đúng sự thật. Cho dù anh đến đã sao? Anh đến cứu cô hay đến để tự tay giết cô, để cô không còn là gánh nặng cho anh.

- Mày im miệng.

Âu Dương Tuyết Linh hét lên đẩy mạnh cô ra, vì chỗ cô đứng là gần bậc thang nên khi ả ta đẩy cô, cô không kịp chuẩn bị mà ngã cầu thang. Vương Tử Huyền chỉ kịp la lên một tiếng, lăn xuống không có điểm dừng cho đến khi đầu cô đập mạnh vào cạnh cầu thang máu không ngừng chảy, ý thức cũng mờ hồ dần. Cô nghe thấy tiếng "leng keng" như đồ vật rớt, cô nhìn sợ hãi "huyết lệ" đã đứt và văng ra ngoài thì cố gắng bò đến cầm chặt sợi dây trên tay.

Còn anh từ lúc ngồi trực thăng không lâu thì nhận được mail, anh đã nhanh chóng mở ra xem. Khi thấy người con gái anh yêu thương, người con gái anh ngày nhớ đêm mong bị người ta đánh đập, tìm anh như nghìn lười kiếm đám qua, đau, rất đau, đau đến tận tâm can.

Nam Cung Hạo Thiên mong sao nhanh đến một tí, nhưng khi đến nơi nhìn cảnh tượng trước mắt, không khí xung quanh anh như bị rút cạn khó thở vô

cùng

Mà Âu Dương Tuyết Linh khi lỡ tay đẩy cô xuống cầu thang thì chân không nhấc lên nổi, còn ba gã kia đã ôm tiền bỏ chạy không thấy tâm hơi đâu.

Âu Dương Chấn Phong không tin vào mắt mình, người em gái bé bỏng mà anh yêu thương nay một thân đầy máu nằm bất động dưới cầu thang, mà người gây ra không ai khác chính là đứa em gái anh ta luôn che chở.

- Linh nhi, tại sao em lại làm như vậy?

- Anh hai, em...

Ả nói không nên lời, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn anh đang đi lại bên cạnh cô.

Nam Cung Hạo Thiên quỳ xuống ôm lấy cô vào lòng, miệng không ngừng gọi tên cô

- Huyền, tỉnh dậy đi em, anh cầu xin em...

- Huyền,...

Chứng kiến cảnh này ai còn nói anh vô tình? Luôn lạnh lùng? Anh cũng yếu đuối đấy thôi, Âu Dương Chấn Phong cùng tứ đại đương gia nhìn cảnh phía trước chỉ thấy đau lòng. Họ không nói gì chỉ đứng nhìn anh còn Âu Dương Tuyết Linh không biết từ lúc nào đã biến mất như chưa từng có mặt ở đây và dĩ nhiên cô sẽ không trốn thoát cho dù có người giúp đỡ.

Vương Tử Huyền đang mê mẩn nghe thấy có ai gọi thì cố gắng mở mi mắt đang nặng trĩu lên, nhìn thấy anh cô vui đến chảy nước mắt

- Thiên, cuối cùng cũng gặp được...

Chưa nói xong con đau dưới bụng truyền đến khiến mặt cô trắng bệch cắt không còn giọt máu, cô rên rỉ đau đớn

- Thiên, bụng...e...m...đau...đau quá...

Nam Cung Hạo Thiên nghe cô nói đau liền nhìn xuống hạ thân cô đang không ngừng chảy máu, anh hét hoảng lên tiếng

- Huyền, em làm sao? Đau ở đâu?

- Bụng...em đau...

Cô thều thào nói rồi ngất lịm đi, Hắc Mộng thấy vậy đành lên tiếng nhắc nhở

- Chủ tử, nên đưa chủ mẫu vào bệnh viện.

Sau lời nói của Hắc Mộng, anh nhanh chóng bế cô lên đi về phía cửa, nhưng đi vừa hai bước thì một viên đạn bay xẹt qua vai anh và rồi...

"Đoàng"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bệnh Viện

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh, sau tiếng súng nổ không biết từ đâu xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân.

Mà thuộc hạ bang Huyết Ưng sau khi nghe tiếng súng thì nhanh chóng xông vào, hai bên đều chia súng vào nhau. Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nhìn mấy tên hắc y nhân, sau đó quay người đi nhanh ra phía cửa, bây giờ tình trạng của cô vẫn quan trọng hơn. Khi vừa khuất bóng, bên trong xảy ra một cuộc ẩu đả hai bên hầu như cân sức.

Nhưng phút chốc khi Âu Dương Chấn Phong vào cuộc thì tình hình thay đổi. Chẳng mấy chốc bên trong toàn những xác chết, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Tại bệnh viện của tỉnh K

Một chiếc xe BMW đen thẫm gấp trước cổng bệnh viện. Nam Cung Hạo Thiên bế cô từ xe xuống rồi đi nhanh vào trong. Khấp đường đi, mọi người không khỏi nhìn anh.

Một người đàn ông mặc quần tay đen, áo sơ mi trắng bây giờ đã nhuộm đầy máu. Đặc biệt cô gái đang được người đàn ông bế trên tay, sắc mặt trắng bệch chiếc đầm trắng giờ đã biến thành đỏ.

Bác sĩ đi khúm núm sau lưng anh, anh bế cô vào thẳng phòng cấp cứu sau đó bị bác sĩ không thương tình đuổi ra ngoài. Dù anh có thân phận cỡ nào bọn họ cũng không thể để anh trong phòng cấp cứu như vậy rất áp lực a.

Nam Cung Hạo Thiên đỡ ngồi nhìn cửa phòng cấp cứu, hi vọng cô không xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, trên hành lang bệnh viện truyền tới tiếng bước chân. Không phải của một người mà là của nhiều người, chưa đầy một phút đã thấy một đàn nam thanh nữ tú xuất hiện, không ai khác là Nam Cung Nguyệt, Tư Không Diệp Như, Âu Dương Chấn Phong, Cố Dạ Bạch, Hắc Phong, Hắc Ảnh và Hắc Mộng.

Nam Cung Nguyệt thấy anh đang ngồi thẩn thờ, áo nhuộm đầy máu liền hốt hoảng đi tới

- Anh, đã xảy ra chuyện gì? Sao...người anh...

- Nguyệt Nguyệt.

Cố Dạ Bạch nhìn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, thấy vậy cô cũng không lên tiếng im lặng đứng cạnh anh, không khí căng thẳng vô cùng.

Hai tiếng...

Bốn tiếng...

Sáu tiếng....

Cuối cùng đèn phòng cấp cứu cũng vụt tắt. Vương Tử Huyền được đẩy ra ngoài, vừa nhìn thấy bác sĩ Nam Cung Nguyệt cùng Tư Không Diệp Như bước nhanh lại hỏi

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Các người là người nhà của cô ấy?

Tư Không Diệp Như bất mãn nhìn bác sĩ, tại sao ông bác sĩ lại lằng nhằng như vậy chứ?

Nam Cung Nguyệt thờ dài, bây giờ là lúc nào rồi còn hỏi người nhà? Cô đang định lên tiếng thì bị bác sĩ cắt ngang

- Ai trong các vị là người nhà của bệnh nhân?

Âu Dương Chấn Phong định nói "tôi" thì anh nhanh hơn một bước lên tiếng trước

- Là tôi, tôi là chồng cô ấy.

Nam Cung Hạo Thiên chậm rãi đứng lên đi về phía bác sĩ.

Bác sĩ nhìn thấy anh liền nói

- Anh chăm sóc vợ mình kiểu gì vậy? Đến cả cô ấy mang thai cũng không biết?

Nam Cung Hạo Thiên thật sự kinh ngạc khi nghe bác sĩ nói cô mang thai. Con anh?

- Cô ấy...có thai?

Anh khó nhọc thốt lên những lời này.

- Phải, chỉ vài tuần nhưng bị va chạm mạnh đưa bé trong bụng không thể giữ được.

- Sao?

Không chỉ anh sững sờ mà mọi người ở đây đều kinh hãi nhìn về phía bác sĩ.

Anh vô lực dựa vào tường, cả người như không còn chút sức lực. Cô mang thai? Vậy mà anh không biết, anh đã hại cô rồi. Huyền, anh xin lỗi.

Bác sĩ nhìn anh chỉ biết lắc đầu nói

- Chăm sóc cô ấy cho tốt.

Nam Cung Hạo Thiên lững thững bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, anh ngồi xuống bên cạnh cô. Anh nắm chặt lấy tay Vương Tử Huyền, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay lạnh lẽo của anh.

Một lần nữa anh không bảo vệ được người con gái mình yêu, anh lần này đã sai thật rồi. Sai ngay từ phút đầu, khi anh biết cô không phải Âu Dương Tuyết Linh anh nên ly hôn mới phải.

- Huyền, anh xin lỗi, thật xin lỗi,...

Nam Cung Nguyệt nhìn anh trai của mình mà đau lòng, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh đau đớn như vậy. Nam Cung Nguyệt dựa vào lòng Cố Dạ Bạch, cô muốn nhận được sự an ủi từ hân. Cố Dạ Bạch vuốt tóc Nam Cung Nguyệt an ủi, hân ôm cô đang mệt mỏi ra ngoài. Không bao lâu mọi người cũng giải tán để lại không gian riêng cho anh và cô.

Nam Cung Hạo Thiên vào phòng thay đồ, rồi ra ngoài trên tay cầm thêm chiếc khăn bông và chậu nước ấm. Anh cẩn thận lau người cho cô, khi lau đến tay anh hơi dừng lại một lát khi thấy tay cô đang cầm chặt vật gì đó, nếu không nhầm thì đó là sợi dây chuyền. Nam Cung Hạo Thiên thử mở tay cô ra nhưng cô nắm rất chặt, đành bỏ qua.

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên cao. Bên ngoài gió thổi nhẹ, trong căn phòng yên tĩnh bỗng có tiếng nói

- Nước...nước...

Giọng nói thều thào không chút sức lực, anh nằm gục đầu bên cạnh giường nghe thấy liên đứng dậy rót nước cho cô uống.

Anh nhẹ nhàng đỡ đầu cô dậy, cẩn thận đút từng miếng nước cho cô uống. Mà Vương Tử Huyền cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Anh gác ly nước lên tủ nhỏ bên cạnh giường, cẩn thận cúi đầu nhìn cô nằm xuống khi anh đắp chăn cho cô thì nghe thấy tiếng "leng keng", Nam Cung Hạo Thiên chính chắn lại cho Vương Tử Huyền rồi nhìn tại nơi phát ra tiếng động nhỏ. Khi nhìn thấy vật đang nằm trên mặt đất anh thật sự thất kinh. Tâm trạng vừa hồi hộp vừa lo lắng, anh tiếng lại nhặt lên sợi dây chuyền, anh quả thật nhìn không nhầm đây là

"Huyết lệ"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thân Phận Của Vương Tử Huyền

"Huyết lệ"

Tại sao nó lại ở chỗ cô? Chỉ là trùng hợp hay là...

Nam Cung Hạo Thiên quay người nhìn cô gái đang im lặng nằm trên giường bệnh ngủ say giấc. Phải chăng là em?

Sáng hôm sau, cô được anh làm thủ tục chuyển viện về bệnh viện ở trung tâm thành phố T. Vì anh muốn cô được chăm sóc tốt nhất, mà ở tỉnh K y học còn chưa tiên tiến nên anh quyết định chuyển viện cho cô và tiện thể chăm sóc.

BỆNH VIỆN

Nam Cung Hạo Thiên đẩy nhẹ phòng bệnh đi vào, trên tay anh cầm hộp giữ ấm. Theo bác sĩ nói rất có thể sáng nay cô tỉnh lại, anh không muốn khi tỉnh lại mà không có gì lót dạ cho cô.

Anh đi lại đặt hộp giữ ấm bên chiếc bàn cạnh giường, Nam Cung Hạo Thiên vén tóc trên mặt cô ra sau mép tai. Đúng lúc này, Vương Tử Huyền tỉnh, cô nhìn anh khẽ gọi

- Thiên...

- Anh đây, có thấy chỗ nào không thoải mái hay không? Hà?!

Vương Tử Huyền cười nhẹ lắc đầu, anh yêu thương hôn nhẹ lên trán cô dịu dàng hỏi

- Có đói bụng hay không?

- Ừm.

Cô gật đầu, anh mỉm cười đỡ cháo từ hộp giữ ấm ra chén. Anh cẩn thận đỡ cô dậy, sau đó cẩn thận đút từng muỗng cho cô. Vương Tử Huyền rất phỗng hớp ăn hết cháo anh đút.

Lúc này theo thói quen cô đưa tay lên sờ cổ, nhưng không thấy đau cả, sắc mặt cô khề biến. Anh nhìn mày của cô nhú lại thì lo lắng hỏi

- Không khoẻ chỗ nào sao?

-....

- Ngoan, nói cho anh biết, em cảm thấy khó chịu ở đâu?

Cô ngước đôi mắt đã đỏ lên của mình nhìn anh nói

- Mất rồi.

- Hả?! _ anh không hiểu nhìn cô

- Sợi dây chuyền, mất rồi.

Anh à một tiếng hiểu ra chuyện, là cô đang tìm sợi "huyết lệ"?

- Ngoan, nói cho anh biết, sợi dây đó từ đâu mà em có.

Vương Tử Huyền lắc đầu nói

- Em cũng không biết, khi tỉnh lại trong bệnh viện thì nó đã ở trên cổ rồi.

Dừng một chút cô nhìn anh hỏi

- Anh có thấy nó không?

Nam Cung Hạo Thiên không biết trả lời thế nào, đúng lúc này cửa bật mở, bước vào là Cố Dạ Bạch và Âu Dương Chấn Phong. Còn hai người kia, khóc đến sáng mắt nên bây giờ không thể đến.

- Em thấy thế nào rồi?

Âu Dương Chấn Phong đặt túi hoa quả xuống ân cần hỏi.

- Em khoẻ rồi.

Cố Dạ Bạch nhìn thấy cô mặt tràn đầy khiêu khích nói

- Tôi tưởng cô chết rồi?

Vương Tử Huyền liếc xéo hần nói

- Cậu còn chưa chết sao tôi chết được?

- Có...

- Có đây cháu?

Vương Tử Huyền làm mặt hài nhìn Cố Dạ Bạch mặt đang đỏ lên vì tức giận.

- Có, tin, tôi, giết, chết, cô?

Cố Dạ Bạch gầm lên, cô nhếch môi làm vẻ sợ sệt nói

- Ôi, tôi sợ quá. Vương Tử Huyền tôi không sợ trời, không sợ đất, chẳng lẽ lại sợ lời đe dọa của cậu?

- VƯƠNG TỬ HUYỀN....

Cố Dạ Bạch hét lên, giận đỏ cả mặt. Mà không hề biết rằng người nào nó đã hoá đá khi nghe cô nói "Vương Tử Huyền tôi..."

Nam Cung Hạo Thiên nét mặt khó coi nhìn Cố Dạ Bạch sau đó nhìn cô, nhẹ giọng hỏi

- Em, tên thật là Vương Tử Huyền?

- Ách...phải.

Vương Tử Huyền giật mình nhìn anh gật đầu. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đậm chiều, sau đó quay người ra ngoài nói

- Cố Dạ Bạch tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Sau khi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cô và Âu Dương Chấn Phong

- Thật xin lỗi.

- Đó không phải là lỗi của anh.

- Tiểu Huyền, em sẽ bỏ qua cho Linh nhỉ?

Vương Tử Huyền nghe vậy cũng không lên tiếng, cô cảm thấy đầu đau nhức vô cùng

- Em...muốn nghỉ ngơi.

- Được, anh không làm phiền em nữa.

Âu Dương Chấn Phong đứng dậy rời đi, cùng lúc đó sắc mặt cô khó coi đến tột độ. Đầu cô đau như búa bổ, cô mơ hồ dần rồi chìm sau vào giấc ngủ.

Mà lúc này bên Cố Dạ Bạch cùng Nam Cung Hạo Thiên không khí vô cùng ngưng đọng.

Anh lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này

- Cậu đã sớm biết, cô ấy là Vương Tử Huyền?

- Phải.

- Cậu biết những gì về cô ấy?

- Sao?

Cố Dạ Bạch có chút bất ngờ sau đó chậm rãi kể lại cho anh, từ việc gia đình đến việc cô mất trí nhớ. Một từ cũng không thiếu. Nam Cung Hạo Thiên bỗng nhiên đứng lên, anh nhìn Cố Dạ Bạch lạnh lùng nói

- Từ này cậu phải đối xử với cô ấy như đối với tôi. Phải xem cô ấy là chủ mẫu của cậu.

Nói xong, anh không đợi Cố Dạ Bạch trả lời đã rời đi, hắn ta nhìn anh bằng ánh mắt oán giận, chủ mẫu? Trời ạ!

Cố Dạ Bạch sần nảo rời đi.

Anh quay lại phòng bệnh thấy cô đã ngủ rồi mỉm cười. Nhẹ nhàng ngồi cạnh giường, anh đưa tay vuốt khuôn mặt đã có chút sắc hồng của cô. Anh dịu giọng nói

- Em ác lắm có biết không Huyền?

- Bất anh tìm em lâu như vậy, hại anh đau lòng không thôi.

- Nhưng bây giờ đã không sao rồi, anh sẽ không đánh mất em như mười lăm năm trước.

Chắc chắn! Anh sẽ bảo vệ em, không để cho em chịu tổn thương. Anh sẽ dùng cả cuộc đời này bù đắp cho em. Vương Tử Huyền, em là của anh. Đời này, kiếp này em chỉ có thể là của anh, mãi là của anh. Anh yêu em, Huyền!

Anh đặt nhẹ môi mình lên môi cô, nụ hôn như chuông chuông lướt. Anh khẽ mỉm cười, vuốt lên mái tóc đen của cô.

- Mãi yêu em, Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chấp Vấn

Chiều hôm đó, anh ra lệnh cho Hắc Mộng ở lại trông chừng cô còn chính mình đến tổng bộ Huyết Ưng xử lý vài chuyện.

Hắc Mộng nhìn cô đang ngủ trên giường liền tự kỷ nói một mình

- Thật không ngờ chủ mẫu lại đẹp như vậy.
- Không biết chủ mẫu làm thế nào để thu phục trái tim đóng băng của chủ tử?
- Haizzz....

Tại tổng bộ bang Huyết Ứng

Nam Cung Hạo Thiên nhìn người con gái trước mặt đã bị tra tấn không ra hình người. Anh lạnh lùng lên tiếng

- Cô, tại sao phải làm vậy?

Âu Dương Tuyết Linh nhìn anh căm phẫn nói

- Bởi vì nó đáng bị như thế, haha từ lúc có nó ai cũng nghĩ về nó. Nó cướp tất cả mọi thứ của tôi.
- Cô ấy cướp gì của cô?
- Tất cả.
- Kể cả tôi sao?

Nam Cung Hạo Thiên cười lạnh nhìn ả ta, ả bị ánh mắt lạnh băng của anh nhìn mà da đầu run rẩy.

- Phải.
- Nực cười, là cô bảo Huyền lấy tôi thay cô, bây giờ lại đổ lỗi cho Huyền, tôi thấy cô rất hèn hạ.
- Sao?

Âu Dương Tuyết Linh kinh ngạc khi nghe anh gọi tên cô thân mật như vậy, ả cắn môi nhìn anh

- Giờ anh muốn làm gì tôi?
- Cô nghĩ đừng tới người phụ nữ của tôi sẽ có kết cục gì?

Âu Dương Tuyết Linh bị giọng nói sắc lạnh của anh làm sợ hãi

- cầu xin anh, tôi biết lỗi rồi, hãy tha cho tôi. Tôi không muốn chết.

Ả lên tiếng van xin anh, nhưng anh mặt vẫn vô cảm nhìn cô

- Giết cô? Đâu đơn giản như vậy?! Tôi sẽ cho cô sống không bằng chết, muốn chết không được muốn sống cũng không xong.

Anh nói giọng đầy sát khí, sau đó quay sang Hắc Ảnh ra lệnh

- Đưa cô ta vào khu rừng "Tứ Hồn" nhớ không để cho cô ta chết.
- Rõ.

Hắc Ảnh nhận mệnh lệnh, không dám chần chừ ngay lập tức thi hành. Âu Dương Tuyết Linh giãy giụa kịch liệt

- Không, tôi không muốn,...
- Thả tôi ra, cha tôi sẽ không tha cho các người.

Ả la lên, anh nghe thấy liền ra lệnh cho Hắc Mộng dừng lại

- Cho dù có gọi tổng thống đến cũng không thể cứu được cô.
- Anh...anh là kẻ không có nhân tính.

Âu Dương Tuyết Linh đầu tóc rối bù hét lên, anh nhếch mép cười nham hiểm nói

- Tôi, từ trước đến giờ không hề có nhân tính.

Trong một căn phòng xa hoa đang không ngừng phát ra tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc của người đàn ông. Trong phòng tràn ngập mùi vị hoan ái,...

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, người đàn ông nhú máy nhưng vẫn không rời khỏi người phụ nữ, ông ta ôm người phụ nữ vào lòng, cất giọng lạnh lùng

- Vào đi.

Cửa bật mở, hai người mặc áo đen bước vào. Cả hai không nói gì liền quỳ rạp xuống đất- Lão đại, xin hãy trách phạt.

- Chuyện gì?

Người đàn ông lạnh lùng chấp vắn

- Nhiệm vụ thất bại, tiểu thư đã bị người của bang Huyết Ưng bắt đi.

Người đàn ông tay đang vuốt ve thân thể người phụ nữ bên cạnh liền dừng lại, hướng hai người mặc áo đen quát lớn

- Đồ vô dụng, tôi nuôi các người để làm gì hả?!

- Lão đại, xin trách phạt.

- Tự đi lĩnh hình phạt, còn nữa bằng mọi cách phải cứu tiểu thư về.

- Rõ.

Hai bóng đen vụt mất, người phụ nữ nhìn sắc mặt ông ta dịu dàng lên tiếng

- Lão đại, tức giận sẽ không tốt cho sức khoẻ.

- Hừm?! Vậy sao?

Người đàn ông nhếch môi, ông ta lật người đè người phụ nữ xuống thân, tay không ngừng vuốt ve thân thể của người phụ nữ.

Người phụ nữ sung sướng rên rỉ, giọng có chút khàn khàn nói

- Lão đại, muốn a~

- Được thôi...

Người đàn ông nói xong liền động thân, trong phòng lại vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ.

Mà lúc này, tại bệnh viện. Phòng VIP I

Nam Cung Hạo Thiên mở cửa bước vào, thấy Hắc Mộng ngủ gục bên cạnh liền thở dài, anh lạnh lùng lên tiếng

- Hắc Mộng.

Hắc Mộng đang ngủ liền giật mình tỉnh lại, nhanh chóng quay người khi thấy anh liền tỉnh ngủ

- Chủ tử.

- Từ lúc tôi đi có ai đến không?

- Có Nguyệt tiểu thư cùng thiếu phu nhân của gia tộc Âu Dương có đến.

- Được rồi, cô có thể ra về.

- Dạ.

Đội Hắc Mộng rời đi, Nam Cung Hạo Thiên mới đi đến bên chỗ cô. Anh ngồi xuống bên cạnh nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô.

Anh cảm thấy thật hạnh phúc, ước gì thời gian dừng lại để giây phút này ngừng lại mãi mãi. Anh mỉm cười, hôn lên tóc cô rồi nói

- Ngủ ngon, Huyền.

Nói xong, anh lại ghé sofa mở laptop ra xử lý vài việc ở Tập đoàn. Mà lúc này, Vương Tử Huyền đang ngủ mà trong đầu không ngừng hiện lên những

hình ảnh xa lạ mà quen thuộc. Ký ức bị đánh mất, cứ như thước phim tua chậm.

Những hình ảnh xung quanh không ngừng chuyển đổi, cảnh vật cũng chuyển đổi theo, tất cả, tất cả mọi thứ cô đã nhớ lại.

Căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng "lạch tạch" của bàn phím máy tính, bỗng chốc một tiếng nói yếu ớt vang lên

- Từ Bắc...

Nam Cung Hạo Thiên cứng người, dừng lại việc đánh máy. Anh bước nhanh lại chỗ cô, Vương Tử Huyền vẫn còn ngủ. Nhưng miệng không ngừng không gọi tên người con trai tên Từ Bắc.

Mặt anh đen lại, tay siết chặt, cô thể cư nhiên trong mơ không nhìn thấy anh mà còn gọi tên người con trai khác.

- Từ Bắc...

Nam Cung Hạo Thiên không chịu được cúi xuống ngậm lấy môi cô, anh hôn ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng của Vương Tử Huyền.

Anh hôn cho đến khi mặt cô đỏ lên không còn đường khí mới lưu luyến rời khỏi.

- Tiểu yêu tinh, sau này em còn dám gọi tên người đàn ông khác trước mặt anh, thì anh sẽ trừng phạt em.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Mảnh Vỡ Ký Ức (1)

Những ánh nắng gay gắt của buổi trưa khiến người khác phải khó chịu, trên con đường nhỏ một cô bé khi đi ngang qua một con hẻm nhỏ thì thấy những người mặc áo đen, đi qua đi lại như tìm kiếm thứ gì đó làm cô bé có chút sợ hãi. Cô bé ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trong hẻm, thấy một người con trai khuôn mặt đầy mồ hôi. Cùng lúc đó cậu con trai cũng đưa mắt nhìn về phía cô bé như muốn nói gì đó. Bé như hiểu ý, nhìn cậu cười híp mắt. Lúc này một tên mặc áo đen bước lại chỗ bé hỏi

- Cháu bé, cháu có thấy một bé trai tầm 9 tuổi?

- Dạ có, anh ấy chạy về phía kia.

Bé chỉ tay về phía ngược lại con hẻm, một người đàn ông mặc đồ đen ra lệnh rồi tất cả đều chạy theo hướng đó. Cô bé nở nụ cười tươi rói, nhưng bên trong tràn đầy sự chế giễu: ngu ngốc! Vậy mà đi tìm lời một đứa con nít. (ôi! Đây là đứa bé mới 5 tuổi?) Bất quá bé không để ý nha, cô bé nhanh chóng chạy đến chỗ cậu con trai kia, cô bé mỉm cười hỏi

- Anh trai, anh có sao không?

- Cảm ơn em.

- Không có gì, mà tay anh đang bị thương sao?

Cô bé nhìn về phía cánh tay đang chảy máu của cậu lo lắng hỏi.

Cậu bé như nhận ra sự lo lắng trong mắt bé, liền lên tiếng an ủi

- Không sao.

- Chắc đau lắm.

Cô bé vừa nói vừa lục lọi trong cặp mình, một hồi tìm kiếm thì không thấy đâu hết. Cô bé ảo não bỏ cặp qua một bên, cậu nhìn thấy cười cười hỏi

- Sao vậy?

Cô bé lắc đầu rồi xé một bên váy của mình, cậu nhìn cô bé một cách kinh ngạc. Cô bé quỳ đầu gối xuống đất rồi tập trung băng bó vết thương cho cậu. Bé nói

- Sẽ rất đau, anh ráng chịu lát nha!

Khuôn mặt bé nghiêm túc chưa từng thấy, cậu bé nhìn gương mặt ửng đỏ vì nằng kềm theo vài giọt mồ hôi trên mặt cô bé liền vươn tay ra dịu dàng lau

đi. Cô bé mím chặt môi, một lúc sau cũng băng bó xong. Cậu bé mím cười nói

- Cảm ơn, anh là Mạc Tử Bắc, còn em?

- Em tên Huyền, Vương Tử Huyền.

- Tên em đẹp lắm, tên đẹp cũng như người vậy.

Mạc Tử Bắc vuốt mái tóc đen của Vương Tử Huyền nhẹ nhàng nói. Được anh khen, cô bé cười híp cả mắt

- Em phải về rồi.

Nói rồi, Vương Tử Huyền đứng lên phúi phúi đầu gối, đang định quay đi thì khựng lại. Cô bé nhìn anh nói

- Anh đang bị thương a, không thể bỏ anh lại đây được.

- Anh "ồn". Chưa kịp nói ra thì Mạc Tử Bắc thấy cô kéo tay anh nói

- Đi, em đưa anh về nhà em. Nhà em rất an toàn nha~

- Được. Mạc Tử Bắc gạt đầu, anh đứng dậy đi theo sau cô bé. Thật ra vết thương này so với mấy lần trước vẫn còn nhẹ a, bất quá anh không thể để tiểu thiên thần mất vui nha.

Đi được một lúc, phía trước liền hiện lên một căn biệt thự màu trắng. Vương Tử Huyền nhìn anh vui vẻ nói

- Đó là nhà của em

Nói xong cô bé kéo tay Mạc Tử Bắc về phía trước. Đến trước cổng đã có người chờ sẵn.

- Mẹ.

Vương Tử Huyền buông tay anh ra chạy nhanh về phía trước, Mạc Tử Bắc có chút mất mát đi về phía trước. Mẹ Vương thấy bé con của mình chạy nhanh đến liền lo lắng giang tay ra đón lấy

- Căn thân nào bé con, coi chừng ngã.

- Mẹ, mẹ xem con đưa ai đến.

Cô bé từ trong lòng mẹ Vương ngẩn đầu ra nhìn về phía anh nói. Mẹ Vương có chút lo lắng nhìn về Mạc Tử Bắc nói

- Cậu là?

- Anh ấy là bạn con, tên là Tử Bắc. Anh Tử Bắc, còn đây là mẹ em.

Vương Tử Huyền giới thiệu hai người xong liền kéo tay anh vào nhà miệng nhỏ khẽ nói

- Trời rất nóng nha, em đưa anh vào nhà.

Mẹ Vương nhìn bé con chỉ biết lắc đầu, sau đó cũng bước vào. Hi vọng bé con không chọn nhầm người...

Vương Tử Huyền dắt anh lên phòng mình, là con gái nhưng cô bé không thích màu hồng mà lại thích màu trắng, nên trong phòng bé hầu hết mọi thứ đều lấy màu trắng làm chủ đạo. Mạc Tử Bắc nhìn căn phòng có chút ngạc nhiên, không phải con gái đều thích màu hồng sao.

- Bảo bối, sao em lại chọn màu này làm màu chủ đạo? Không phải con gái đều thích màu hồng sao?

Cô bé rất tự nhiên thay đồ trước mặt anh, sau đó bấu môi leo lên ngồi trên đùi anh nói

- Màu hồng rất bánh bèo, Huyền thích màu trắng trang nhã nha, còn anh Tử Bắc thì sao?

Vương Tử Huyền cũng không để ý đến cách xưng hô của Mạc Tử Bắc rất tự nhiên làm mọi việc trước mặt anh, như hai người đã biết nhau lâu rồi.

Mạc Tử Bắc lúc đầu có chút kinh ngạc đối với hành động của tiểu bảo bối này, nhưng anh cũng không có cảm giác bài xích. Liền thuận tay ôm eo bé nói

- Anh cũng thích màu trắng.

Vương Tử Huyền không nói gì liền dựa vào lòng ngực anh, hai mắt nặng trĩu. Mạc Tử Bắc nhìn bộ dạng đáng yêu của cô bé không kiềm chế được hôn nhẹ lên mặt cô bé.

- Ưm, Huyền muốn ngủ a~

Mạc Từ Bắc buồn cười trước hành động dễ thương của cô, anh muốn đặt bé xuống giường nhưng lại bị bé ôm chặt. Anh chỉ biết thở dài rồi ôm cô bé vào lòng rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn nở nụ cười.

Mà mẹ Vương đứng ngoài cửa thấy vậy liền mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại xuống bếp nấu cơm. Bé con dậy sẽ thấy đói nha, không thể bỏ đói bé con được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Mảnh Vỡ Kí Ức (2)

Vương Từ Huyền và Mạc Từ Bắc ngủ một giấc đến chiều tối. Khi anh thức dậy thì cô bé vẫn con rúc người vào ngực của anh ngủ ngon lành. Mạc Từ Bắc nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của bé mà mỉm cười. Nói điều này thì không đúng mấy với một đứa bé 9 tuổi, nhưng anh nghĩ anh thích cô bé đáng yêu này mất rồi.

Khi Vương Từ Huyền tỉnh dậy đã không thấy Mạc Từ Bắc đâu, khuôn mặt bé mếu máo đến sắp khóc

- Anh Từ Bắc?!

-....

- Anh Từ Bắc...hic...anh đâu rồi?

Mà Mạc Từ Bắc từ phòng tắm đi ra thấy tiểu bảo bối khóc liền bị dọa sợ. Anh bước nhanh đến chỗ Vương Từ Huyền ôm bé vào lòng, dịu dàng hỏi

- Bảo bối, làm sao khóc? Có phải gặp ác mộng hay không? Há?!

- Không có a, chỉ là không thấy anh đâu. Tưởng anh bỏ Huyền rồi.

Cô bé chu môi nói, sau đó rúc vào ngực anh. Đang không biết làm thế nào thì tiếng gõ cửa vang lên

- Bé con, con dậy chưa?

- Dạ rồi.

- Vậy xuống ăn cơm, ba con cũng đã về.

- Vâng ạ.

Sau khi mẹ Vương rời khỏi, cô bé nhảy khỏi lòng ngực của anh đi làm vệ sinh cá nhân, rồi nhìn thấy bộ đồ đã giặt sạch của anh liền mỉm cười

- Anh Từ Bắc, đi ăn cơm.

- Được.

Tại phòng ăn

- Ba.

Vương Từ Huyền thấy ba đang ngồi trên bàn ăn liền chạy đến ôm lấy chân ông. Ba Vương bế cô bé lên, cho bé ngồi lên đùi mình hỏi

- Hôm nay đi học có vui không?

- Ân!

Cô bé gật đầu, lúc này ba Vương mới nhìn về phía Mạc Từ Bắc, anh khẽ cúi người chào ông. Mà ba Vương cũng không nói gì đặt Vương Từ Huyền xuống ghế bên cạnh bắt đầu ăn cơm

Cô bé trượt khỏi ghế ngồi đi lại chỗ Mạc Từ Bắc, anh nhìn cô bé đang ôm chân mình liền phì cười, tay xoa đầu bé hỏi

- Làm sao vậy?

Vương Tử Huyền giang hai tay về phía anh, môi chu ra nũng nịu nói

- Ôm~

Mạc Tử Bắc khẽ lắc đầu, ôm bé vào lòng. Cô bé vui vẻ ngồi trên đùi anh, mà ba mẹ Vương thấy một màn này liền đen mặt, đúng là giới trẻ bây giờ a.

- Anh Tử Bắc, dứt Huyền ăn com nha~

Cô bé chớp chớp mắt nhìn anh, Mạc Tử Bắc không chịu được cô làm nũng liền đưa tay véo nhẹ má bé nói

- Được.

- Bé con, sao lại phiền anh ăn com?

Ba Vương nhìn bé con của mình thờ dài nói

- Không sao đâu ạ.

Mạc Tử Bắc mỉm cười, gấp một miếng thức ăn dứt cho cô bé. Vương Tử Huyền thoải mái cười cười nhận lấy thức ăn anh đưa qua.

Sau khi ăn com xong, Vương Tử Huyền muốn ra sau vườn dạo, nên Mạc Tử Bắc dẫn bé đi. Trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Vương

- Anh chưa bao giờ thấy con bé vui như vậy.

Ba Vương vừa đọc báo vừa nói

- Ủm, em thấy là do có thêm nhóc Tử Bắc.

Mẹ Vương đầu dựa vào vai ba Vương nói

- Ủ, chúng ta có nên nuôi con rể từ nhỏ không nhỉ?!

Ba Vương nửa thật nửa đùa nói, chọc cho mẹ Vương cười một trận.

Mà lúc này Vương Tử Huyền được anh ôm ra ngoài thì không ngừng cười, Mạc Tử Bắc nhìn bé nói

- Bảo bối rất vui sao?

- Dạ. Vương Tử Huyền gật đầu, sau đó rút vào ngực anh tìm ấm áp

- Lạnh sao?

Anh ôm cô vào lòng dịu dàng hỏi

- Dạ.

- Vậy vào nhà.

Mạc Tử Bắc đứng lên thì bé lên tiếng

- Không muốn,...

- Được, không vào.

Anh sùng nịnh nhéo mũi bé rồi ôm bé chặt hơn, bé ngước lên nhìn Mạc Tử Bắc hỏi

- Anh Tử Bắc.

- Hửm?!

- Ngày mai anh sẽ về nhà sao?

- Ủ, anh phải về không thôi ba mẹ lo lắng.

Vương Tử Huyền nghe anh nói hai mắt liền ứa nước, giọng nghẹn ngào nói

- Không muốn...hic...Huyền muốn...hic...anh... Tử Bắc ở đây cơ.

Thấy cô bé anh hốt hoảng vỗ về

- Ngoan, đừng khóc, nín anh thương.

- Nhưng...

- Anh không đi nữa, sẽ ở lại chơi với em.

- Thật à?

- Ừm.

- Anh Từ Bắc.

- Ừ.

- Em buồn ngủ.

- Vậy ngủ đi.

- Ngủ ngon.

Bé nhón người hôn lên mặt anh, Mạc Từ Bắc cứng người sau đó mỉm cười, anh hôn nhẹ lên mái tóc của bé

- Ngủ ngon, bảo bối.

- Dạ~

Ngồi thêm một lúc anh mới bế cô bé lên phòng, đặt nhẹ cô bé xuống giường đắp chăn cho bé, khi định rút tay về mới phát hiện tay bị Vương Từ Huyền nắm chặt

- Anh Từ Bắc, đừng đi...

Nhìn thấy nước mắt trên mặt bé, anh không đành lòng hôn lên những giọt nước mắt đó. Yêu thương nói

- Anh không đi đâu hết, ngoan, đừng khóc...

Mạc Từ Bắc ngắm nhìn Vương Từ Huyền một lúc rồi cũng ngủ thiếp đi. Tay hai người vẫn còn nắm chặt nhau, giờ phút này anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Như vậy chúng ta sẽ sớm mất con gái nha.

Ba Vương khép cửa phòng rồi ảo não nói, nhưng trong lòng ông lại nghĩ ngược lại.

- Như vậy cũng tốt. Sau này không phải lo bé con không có người chăm sóc.

Mẹ Vương buồn cười nhìn ông, đã muốn thế mà còn làm bộ, haizzz

- Được rồi, đi ngủ.

Sáng hôm sau

Những ánh nắng ấm áp len lỏi vào trong căn phòng màu trắng. Trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, tư thế cực kì cực kì bá đạo, có thể nói là "hữ thượng nam hạ".

Vương Từ Huyền thân hình nhỏ bé nằm trọn trên người Mạc Từ Bắc, hai tay ôm chặt hông anh, đầu không ngừng dụi vào lồng ngực anh tìm hơi ấm. Mà Mạc Từ Bắc bị động tác của bé làm thức giấc, khi thấy bé nằm hoàn toàn trên người anh còn anh vòng tay qua ôm bé, tư thế hết sức thân mật khiến anh dờ khóc dờ cười. Mạc Từ Bắc sùng nịnh nheo nheo mặt bé rồi để bé nhẹ nhàng xuống giường đứng dậy đi làm vệ sinh, nhưng đi chưa được hai bước đã nghe tiếng gọi nhỏ

- Anh Từ Bắc, chào buổi sáng~

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mảnh Vỡ Kí Ức (3)

Mạc Tử Bắc nghe thấy giọng ngái ngủ của cô bé liền quay người lại. Anh đi lại giường vuốt mái tóc rối của bé dịu dàng hỏi

- Anh đánh thức em sao?

Cô bé lắc đầu ôm lấy anh, mặt dựa vào ngực anh hai mắt cũng bắt đầu híp lại. Mạc Tử Bắc phì cười nhìn bé

- Muốn ngủ sao?

- Dạ~

Vương Tử Huyền giọng ngái ngủ.

- Vậy ngủ thêm đi.

- Anh phải ôm em ngủ.

Cô bé chu môi nói, nhìn khuôn mặt phẫn hồng của bé, anh không nhịn được mà véo lên mặt bé.

- Được.

Thức dậy lần nữa đã là ba tiếng sau đó, Vương Tử Huyền ngồi dậy

Một tay chống lên giường một tay dụi dụi mắt. Chiếc áo ngủ tơ lụa hai dây của bé vì thế mà trượt xuống. Đúng lúc này, Mạc Tử Bắc đẩy cửa bước vào nhìn thấy màn phía trước liền đỏ mặt. Aizzz, sao cô bé lại tự nhiên như vậy chứ? Hôm qua thay đồ trước mặt anh đã không nói, bây giờ con có đáng về quyền rũ nữa, thật hại chết anh.

- Bảo bối, tỉnh?

Mạc Tử Bắc đặt khay thức ăn xuống giường đi đến cạnh bé ngồi xuống. Vương Tử Huyền gật đầu nhìn anh, sau đó trượt người xuống giường lon ton chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau bé bước ra với chiếc đầm hồng phấn kiểu dáng công chúa, tóc đen được bé cột lệch qua một bên. Mạc Tử Bắc đang ngồi đọc sách thì cảm giác có ai đó ngồi lên đùi mình, anh bỏ cuốn sách sang một bên nhìn xuống thấy bé đang ngồi trên đùi anh ăn cơm ngon lành. Anh mỉm cười cũng không nói gì tiếp tục đọc sách. Vương Tử Huyền uống sữa xong liếm liếm môi ngược lên nhìn anh hỏi

- Ba mẹ em đi làm ạ?

- Ừm, họ nhờ anh chăm sóc em.

- Hay quá!

Cô bé ngồi trên đùi anh vỗ tay hoan hô, sau đó quay đầu nhìn Mạc Tử Bắc

- Anh dẫn em đi chơi nha?!

- Em không đi học?

- Không ạ, hôm nay em ở nhà với anh. Anh dẫn em đi chơi, nha, nha~~

Vương Tử Huyền làm nũng, không ngừng lắc tay anh. Anh thật sự không thể vững tâm khi thấy khuôn mặt của bé khi làm nũng, anh vuốt tóc bé gật đầu

- Được, bảo bối muốn đi đâu chơi?

- Đi đâu cũng được, chỉ cần có anh Tử Bắc đi cùng nha.

Mạc Tử Bắc ngán ngán nhìn cô bé, không biết anh có mắc nợ gì cô bé không nữa. Mà chắc là có đi!

Ngày hôm đó anh dẫn cô bé đi chơi công viên, bé rất thích thú cười mãi không thôi. Anh nhìn thấy nụ cười bé mà không nỡ nói cho bé biết ngày mai anh phải đi, khi bé đang anh que kem anh mua cho, Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng vuốt mái tóc bé nói

- Bảo bối, ngày mai anh phải đi rồi.

- Dạ.

Cô bé gật đầu rồi tiếp tục ăn kem, bé biết ngày này sẽ xảy ra. Anh sẽ phải đi, anh không thể ở bên cạnh bé mãi vì anh còn có gia đình. Gia đình sẽ rất lo lắng cho anh nếu anh không về nhà trong thời gian dài.

Mạc Từ Bắc khá ngạc nhiên trước vẻ mặt thản nhiên của bé, có lẽ anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Anh ôm bé vào lòng nói

- Đi, anh dẫn em đi chơi tiếp.

- Vâng.

Nói rồi anh ôm bé đứng dậy đi về phía trước, Vương Từ Huyền vòng tay qua ôm lấy cổ anh. Đôi mắt đã đỏ lên, bé nói vậy thôi chứ bé không muốn rời xa anh. Bé thật muốn khóc,... Vương Từ Huyền đưa tay lên mặt dụi mắt, bé không muốn Mạc Từ Bắc thấy bé yếu đuối, bé muốn dành nụ cười để tiễn anh.

- Bảo bối?!

Mạc Từ Bắc bế cô bé trên tay thấy bé có gì đó không đúng liền khẽ gọi.

- D...ạ...

Giọng bé có chút khàn, anh nghi ngờ nhìn lên khuôn mặt cùng đôi mắt đỏ ửng của bé, Mạc Từ Bắc đau lòng nhìn bé hỏi

- Sao lại khóc? Có phải không khoẻ ở đâu không? Há?!

- Không, chỉ...chỉ là...bụi bay vào mắt.

Vương Từ Huyền lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nhìn anh mỉm cười, nụ cười hết sức gượng gạo.

- Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lắm! Biết không?

Anh hôn lên nước mắt của bé, dịu dàng nói. Mạc Từ Bắc biết bé đang buồn nhưng anh bây giờ không thể giữ bé ở bên cạnh được. Vì anh vẫn chưa đủ sức mạnh để bảo vệ bảo bối, người con gái làm anh động lòng.

Mạc Từ Bắc đưa tay lên vuốt má bé, dịu dàng nói

- Anh sẽ đến thăm em, được không?!

- Dạ.

Cô bé gật đầu rồi tựa má lên vai anh, Mạc Từ Bắc cũng không nói gì. Hai người về đến nhà đã là chiều tối.

Sau khi tắm rửa xong cả hai xuống ăn cơm, nhưng bầu không khí không được tốt lắm vì bảo bối của bọn họ mặt buồn thiu.

Mạc Từ Bắc ôm bé ngồi lên đùi mình nói

- Đừng buồn, cười lên đi. Em cười rất đẹp.

Cô bé ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh, sau đó lại nhìn anh không chớp mắt. Ba mẹ Vương không biết chuyện gì xảy ra đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn hai người họ.

- Đút em ăn.

- Được.

Mạc Từ Bắc mỉm cười đút thức ăn cho bé, có lẽ đây là lần cuối cùng. Anh không biết khi nào mới gặp lại bé. Vương Từ Huyền mỉm cười ăn hết thức ăn anh đút. Bầu không khí lại trở lại bình thường.

Sáng hôm sau, Mạc Từ Bắc lặng lẽ rời giường, anh hôn nhẹ lên trán bé nói

- Bảo bối, anh phải đi rồi. Nhưng anh nhất định sẽ đến thăm em.

Anh lặng lẽ đi ra cửa mà không gây ra tiếng động. Vừa mở cửa anh đã thấy ba Vương đứng bên ngoài, ông nhìn anh hỏi

- Phải đi sao?

- Vâng, nhưng cháu sẽ quay lại.

- Được, nhớ chăm sóc tốt bản thân.

Mạc Từ Bắc gạt nhẹ đầu, khi anh rời khỏi biệt thự thì có người đến đón. Ở trên căn phòng bé nhìn chiếc xe đi xa dần nước mắt cũng không kìm được nữa mà rơi xuống.

- Anh Từ Bắc, tạm biệt.

Thực ra khi anh tỉnh bé cũng đã thức nhưng không muốn dùng nước mắt để tiễn anh, nên bé quyết định giả vờ ngủ, khi anh bước ra ngoài thì nước mắt cũng đã ướt đầm gối.

Vương Từ Huyền đứng thẫn thờ nhìn xe đã khuất, nước mắt bé vẫn cứ rơi. Ba mẹ Vương đứng ngoài cửa mà đau lòng, họ nghĩ thẳng bé đã chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cô bé

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Mảnh Vỡ Kí Ức (4)

Từ ngày Mạc Từ Bắc rời đi cũng đã một tháng, anh cũng chưa quay lại thăm bé. Trong những ngày tháng đó bé cứ lao đầu vào học võ và bắn súng, cứ học và học (không giống đứa bé 5 tuổi tẹo nào)

Và hôm nay, ngày sinh nhật lên sáu của bé. Bé mong anh đến nhưng vẫn không thấy anh cũng tại giờ phút này bé mong có anh bên cạnh để an ủi.

Gia đình bé bị người ta sát hại, bé bây giờ không còn người thân. Nên bây giờ bé sống nhà dì, dì không thương bé. Chỉ suốt ngày la mắng đánh đập bé, ở với dì được vài tháng cũng bị đưa vào cô nhi viện. Ở đó bé không nói chuyện hay cười đùa. Viện trưởng đưa bác sĩ đến khám cho Vương Từ Huyền, ông bảo do cú sốc lớn đánh vào tâm trí bé nên bé bị mắc bệnh trầm cảm.

Cuộc sống của Vương Từ Huyền cứ tẻ nhạt và trôi qua. Ngày ngày bé tự nhốt mình trong phòng, ban đêm thì ngồi cạnh cửa sổ rơi nước mắt, nhìn rất thương tâm.

Nửa năm sau

Khi Vương Từ Huyền đang dờ dẫm ngồi trên xích đu nhìn trên bầu trời thì một bóng dáng đi đến, không phải viện trưởng mà là một cậu con trai.

Anh đau lòng nhìn bé, Mạc Từ Bắc đi lại ngồi trước mặt bé. Vương Từ Huyền nhìn anh không chớp mắt, nhưng một câu bé cũng không nói ra. Mạc Từ Bắc đưa tay lên định vuốt tóc bé thì bị bé tránh né, anh cũng không trách bé. Mạc Từ Bắc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Từ Huyền, anh nhìn vào khuôn mặt vô cảm của bé dịu dàng nói

- Huyền, cười lên đi em. Em cười rất đẹp.

-....

- Huyền, anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em lúc đó. Thật xin lỗi.

Mấy đứa bé xung quanh đang chơi không khỏi nhìn về phía đó, viện trưởng cũng bất ngờ khi thấy một cậu con trai đang ôm cô bé mà nửa năm nay không mở miệng nói chuyện.

Mạc Từ Bắc ôm chặt Vương Từ Huyền vào lòng, mà trên khuôn mặt bé nửa năm nay không co biểu cảm gì. Mà bây giờ trên khuôn mặt ấy đã rơi đầy nước mắt, Vương Từ Huyền vòng tay qua ôm lấy Mạc Từ Bắc khóc to

- Huhu....anh là tên lừa đảo...huhuhu..

- Ngoan, đừng khóc, là anh sai. Anh xin lỗi, Huyền.

- Anh Từ Bắc.

- Ừ.

- Anh Từ Bắc.

- Ừ.

- Em nhớ anh!

-....

Một màn này bị viện trưởng mà mấy đứa bé khác nhìn thấy, viện trưởng vui mừng vì cuối cùng bé cũng chịu nói chuyện. Cũng nhờ cậu bé kia, anh ôm bé đã ngủ thiếp vào lòng.

Mạc Từ Bắc hôn nhẹ lên trán cô nỉ non nói

- Nửa năm qua vất vả cho em rồi.

Vương Tử Huyền rút vào ngực anh ngủ ngon lành, anh mỉm cười vì tính trẻ con của bé. Anh bế bé lên rồi lại chỗ viện trưởng

- Phòng của Huyền ở đâu ạ?

- À, hướng này, tôi dẫn cậu đi.

Viện trưởng lúc này mới hồi hồn nhanh chân dẫn đường cho anh. Đến phòng của Vương Tử Huyền, anh nhẹ nhàng đặt bé xuống, đắp chăn cẩn thận cho bé rồi mới quay sang viện trưởng nói

- Nhờ viện trưởng chăm sóc em ấy, cháu sẽ còn quay lại.

- Được.

Tối hôm đó, khi đang ngủ Vương Tử Huyền bỗng giật mình tỉnh dậy. Cô co rúm ngồi ở một góc giường, lại là con ác mộng ấy. Nửa năm qua bé không bao giờ dám ngủ, vì mỗi khi ngủ bé lại nhìn thấy cảnh ba mẹ bị giết, đó là con ác mộng ám ảnh cả đời bé.

Vương Tử Huyền đưa mắt nhìn xung quanh, không có, anh ấy đi rồi. Anh ấy không cần Huyền nữa, anh Từ Bắc.

Hôm sau, cũng bao ngày khác Vương Tử Huyền tự nhốt mình trong phòng, bé ngồi co ro một góc tường mà ngủ.

Cánh cửa phòng bé bị mở ra rất nhẹ nhàng, khi đưa mắt lên chiếc giường nhỏ bé không thấy bóng dáng bé đâu Mạc Từ Bắc hốt hoảng đưa mắt nhìn xung quanh. Khi thấy bé ngủ ở một góc tường anh liền đau lòng không thôi, bao năm qua bé vẫn sống như vậy?

Mạc Từ Bắc bước lại chỗ bé, ôm bé lên đặt nhẹ lên giường nhưng vì động tác của anh mà làm bé thức giấc. Mạc Từ Bắc nhìn Vương Tử Huyền dịu dàng nói

- Làm em thức giấc sao?

-....

Thấy bé không trả lời, anh khẽ nhủ mảy. Đặt bé ngồi lên đùi mình, anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé kia khẽ gọi

- Huyền?

-....

- Bảo bối?!

- Anh...là ai?

Mạc Từ Bắc kinh ngạc khi nghe bé hỏi, bé không nhớ anh? Làm sao có thể, hôm qua đến vẫn còn rất tốt mà?

- Bảo bối đừng dọa anh sợ, anh là Mạc Từ Bắc.

- Từ...Bắc?!

- Phải, là anh.

Mạc Từ Bắc sốt sắn nói, Vương Tử Huyền chớp chớp mắt nhìn anh nói

- Anh trai, anh thật xinh.

Nghe bé nói, anh dờ khóc dờ cười, tay điểm nhẹ lên chiếc mũi của cô bé nói

- Huyền, không ai khen con trai xinh cả.

- Vậy phải nói thế nào?

Vương Tử Huyền ngây ngô nhìn Mạc Từ Bắc hỏi

- Có thể không trả lời không?

- Dạ.

Cô bé gật đầu rồi ôm lấy Mạc Tử Bắc bé giờ giọng quở trách

- Tại sao mấy năm nay anh không tìm em?

- Em không mất trí nhớ?

Mạc Tử Bắc kinh ngạc

- Không a~

Cô bé cười cười

- Vậy lúc này...?

- Chọc anh thôi, ai bảo anh nhân lúc Huyền ngủ, không cần Huyền mà bỏ đi.

Bé bĩu môi nói, Mạc Tử Bắc nghe bé nói thở phào nhẹ nhõm

- Bảo bối, có biết lúc này anh sợ lắm không?

- Ai bảo anh Tử Bắc không cần Huyền nữa?

- Ai bảo anh không cần bảo bối? Anh là rất thích bảo bối nha.

- Thật?

- Ừm

Nhận được cái gật đầu của anh, cô bé mới mỉm cười thật tươi, nửa năm qua đây được xem là nụ cười đầu tiên của cô bé, kể từ ngày ấy xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Mảnh Vỡ Kí Ức (5)

Tối hôm đó, Mạc Tử Bắc đang ngồi trên ghế đọc sách kinh tế. Lâu lâu anh ngược lên nhìn khuôn mặt buồn ngủ của Vương Tử Huyền thì buồn cười.

- Huyền.

- Dạ?

Cô bé ngược mặt lên nhìn anh.

- Buồn ngủ thì đi ngủ đi.

- Không chịu.

Cô bé lắc đầu nguây nguẩy, cổ mở to mắt ra. Bé cảm thấy kì lạ, lúc trước cứ mỗi tối đến là bé tỉnh hơn bao giờ hết, nhưng bây giờ bé buồn ngủ riu cả mắt lại không dám ngủ, sợ khi tỉnh lại anh đi mất.

- Lại đây.

Mạc Tử Bắc đặt cuốn sách xuống bàn, tay ngoắc ngoắc cô bé lại. Vương Tử Huyền từ giường trườn xuống đi đến bên anh.

Anh ôm bé ngồi lên đùi, vuốt nhẹ tóc bé nói

- Ngủ đi.

- Không chịu, Huyền nghĩ anh sẽ đi mất.
- Ngoan, anh sẽ không đi đâu hết.
- Anh hứa?

Vương Tử Huyền nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Hứa.

Thấy câu trả lời chắc chắn của anh bé mím cười rồi rút đầu vào lòng ngực của anh, nhanh chóng trong ngực anh truyền đến hơi thở đều đều. Mạc Tử Bắc cười nhẹ, ôm cô bé đặt lên giường chính mình ôm bé chìm vào giấc ngủ, trên môi treo một nụ cười hạnh phúc.

Ba năm sau

Vương Tử Huyền năm nay đã tám tuổi, cô đã trưởng thành hơn so với năm trước.

Cô mỉm cười ngược lên nhìn anh đang dựa vào gốc cây hai chân dũi ra cho cô gối.

Mạc Tử Bắc cảm thấy có người nhìn liền cúi đầu xuống, bốn mắt chạm nhau, anh mỉm cười vuốt mặt cô hỏi

- Làm sao vậy?

Giọng anh dịu dàng như lá mùa thu rơi, khiến cô bị cuốn hút. Cô nhìn anh hồi lâu rồi nói

- Không có gì, chỉ là em rất vui.
- Vui?! Có thể nói cho anh nghe không?
- Nhưng, anh Tử Bắc, em muốn hỏi anh một chuyện.
- Được.
- Sau này trưởng thành có phải anh sẽ cưới vợ mà không cần Huyền nữa không?
- Tại sao em lại hỏi vậy?

Mạc Tử Bắc như rồng mây, thủ vị hỏi lại cô

- Vì mấy bạn trong cô nhi viện nói vậy, họ nói sau này lớn lên anh sẽ không cần Huyền nữa.
- Không có, anh sẽ dùng cả đời này chăm sóc em. Sau này có cưới vợ cũng chỉ cưới mình em.

Anh nửa thật nửa đùa nói, Vương Tử Huyền vui vẻ nói

- Anh đã nói không được nuốt lời, sau này chỉ được ở bên cạnh em.
- Được. Vậy bây giờ nói cho anh biết, em vui gì được không?
- Em vui vì có thể ở bên anh mãi mãi.
- Ừ, anh cũng vậy.

Cả hai không nói gì, im lặng nhìn về phía biển. Bây giờ họ không cần gì cả, chỉ cần được ở bên đối phương là được.

Mạc Tử Bắc tay vuốt lên mái tóc mềm mại của cô, anh khẽ gọi

- Huyền.
- Dạ?
- Đời sau này lớn lên, anh sẽ cưới em. Cả đời này, ngoài em ra anh sẽ không cưới ai hết.
- Vâng.

Vương Tử Huyền cười, mắt cô đã đỏ lên. Đừng nghĩ cô mới tám tuổi mà không biết gì, cô biết chứ đó là anh đang cầu hôn cô nha. Cô thấy hạnh phúc.

Mạc Tử Bắc nhìn xuống khuôn mặt đỏ ửng của cô, không kiềm chế được hôn xuống đôi môi mềm mại kia. Vương Tử Huyền mở to mắt kinh ngạc nhìn

anh, môi mấp máy

- Anh...T...ừ... Bắc...um~

Anh không bỏ qua giây phút nào, nhân cơ hội cô mở miệng anh đưa đầu lưỡi vào càn quét khoang miệng của cô. Môi của bảo bối thật mềm và ngọt nha. Mạc Tử Bắc tham lam hút hết mật ngọt của cô, một tay ôm lấy eo Vương Tử Huyền, một tay giữ lấy gáy của cô.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, hàn lông mi run run hép hờ. Anh nhìn khuôn mặt phong tình của cô không nhịn được mà hôn sâu hơn, Vương Tử Huyền cũng vòng tay qua hông ôm lấy anh đáp trả nụ hôn. Được cô đáp trả anh cực thoải mái trong lòng a.

Một lúc sau, khi cảm thấy bảo bối anh thờ không được nữa mới lưu luyến buông ra, kéo theo một sợi chỉ bạc lấp lánh. Vương Tử Huyền thờ hồn hèn, khuôn mặt đỏ lên như gấc vì xấu hổ vùi vào ngực anh. Mạc Tử Bắc cười cười, tay vuốt lưng cô, giúp cô thuận khí.

Vương Tử Huyền đập nhẹ vào ngực anh nói

- Anh...lưu manh.

- Haha...bảo bối, em thật dễ thương.

Anh vừa nói vừa xoa lấy bàn tay đang đỏ lên vì đánh anh.

- Có đau hay không? Há?!

- Không có!

Vương Tử Huyền lắc đầu nhìn anh.

Anh áp trán mình lên trán cô, anh nhìn cô đầy sủng nịnh nói

- Bảo bối, anh yêu em

Nói xong anh hôn nhẹ lên môi cô sau đó rời khỏi, Vương Tử Huyền cười hạnh phúc ôm lấy anh, khẽ nói

- Em cũng vậy, Tử Bắc.

Mạc Tử Bắc ôm lấy cô vào lòng, anh nhìn thiên hạ của mình mà mỉm cười. Có lẽ cả đời này, việc anh không hối hận là gặp được cô và yêu cô.

"Bảo bối, anh yêu em, rất yêu, rất yêu em"

Hiện tại, hay tương lai, anh vẫn sẽ mãi mãi yêu em. Bảo bối! Em là vô giá của anh.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt lúc khóc lúc cười của cô liên nhủ mày. Có khi gương mặt cô còn đỏ ửng lên khiến anh tưởng cô bị sốt làm anh bị dọa sợ.

Nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của cô thì đau lòng không thôi, rốt cuộc cô đã trải qua những gì mà trong mơ cũng khóc?

Nam Cung Hạo Thiên dịu dàng lau nước mắt cho cô, anh khẽ nói

- Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tự Trách

Ngày hôm sau, những ánh nắng len lỏi chiếu vào căn phòng bệnh làm cô thức giấc. Vương Tử Huyền đưa tay lên che đi những ánh nắng kia, cô đưa mắt nhìn xung quanh và tầm mắt rơi xuống cánh tay đang bị Nam Cung Hạo Thiên nắm chặt. Cô nhìn anh một hồi lâu sau đó rời tầm mắt, cô đã nhớ lại tất cả. Bây giờ cô và anh đã không còn quan hệ gì cả. Mặc dù như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh. Nhưng thật xin lỗi, cô cũng không thể nào quay lại với anh nữa. Mạc Tử Bắc, là em có lỗi với anh. Là em thất hứa, nhưng bây giờ em sẽ tìm anh để nói lời xin lỗi. Còn việc, chúng ta kết hôn em thật không còn tư cách.

Vương Tử Huyền nhắm hai mắt lại, giọt nước mắt rơi xuống khoé mắt cô. Đúng lúc này, Nam Cung Hạo Thiên tỉnh lại, anh hốt hoảng khi thấy cô khóc

- Làm sao khóc? Có phải gặp ác mộng hay không?

Vương Tử Huyền giật mình nhìn anh, sau đó rút cánh tay anh đang nắm ra. Anh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, Vương Tử Huyền nhìn anh khó nhọc mở miệng

- Nam Cung thiếu, bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì. Tôi nghĩ anh không nên mất thời gian ở bên cạnh tôi.

- Anh về đi.

Nam Cung Hạo Thiên sững sờ, nhìn cô với ánh mắt không thể tin.

- Huyền...

- Anh đừng gọi tôi như vậy, tôi không là gì của anh cả. Mời anh về, tôi muốn nghỉ ngơi.

- Vậy được, anh về, tối anh sẽ đến.

- Không cần đến nữa.

Nam Cung Hạo Thiên cười đau khổ, anh quay người bước đi. Cô nhìn bóng lưng cô đơn của anh mà nước mắt rơi

- Thật xin lỗi, Thiên, em không thể tổn thương anh thêm nữa. Chỉ bằng làm anh chết tâm, như thế em mới an tâm rồi khỏi anh.

"Cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên, Vương Tử Huyền nhanh chóng đưa tay lau nước mắt. Giọng cô có chút khàn

- Vào đi.

- Thưa cô, đến giờ thay thuốc.

- Được.

Vương Tử Huyền gạt đầu, cô y tá bước vào bắt đầu thay thuốc. Cô y tá vừa băng vừa nói

- Em thật ngưỡng mộ chị, chị có người chồng yêu thương mình vô cùng.

- Sao?!

- Chị không biết đâu, lúc anh ấy bế chị một người toàn máu, trên mặt anh ấy rất đau lòng. Biết tin chị sảy thai nhưng vẫn không bỏ chị, đây là người chồng tốt, chị nên biết trân trọng.

- Xong rồi, chị nghỉ ngơi đi.

Nói xong cô y tá ra ngoài, mà Vương Tử Huyền khuôn mặt đỏ dần, tay vô thức sờ xuống bụng. Cô bị sảy thai, tại sao không ai nói cho cô biết?

Đứa con bé bỏng chưa thành hình người đã bị cô hại chết, cô, chính cô đã tự tay giết chết cốt nhục của mình.

Vương Tử Huyền hai tay run rẩy ôm đầu, nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống.

- Aaaaa...tại sao??

Vương Tử Huyền hét lên, miệng luôn lắp bắp

- Chính tôi đã giết chết con mình...

- Tôi là tội phạm giết người,...không, không phải vậy, không phải..."Cách"

Nam Cung Nguyệt đẩy cửa bước vào thấy cảnh trước mắt liền bị dọa sợ.

Vương Tử Huyền đầu tóc rối bù, mặt thì nhem nhuốc. Nam Cung Nguyệt bước nhanh đến chỗ cô vội vàng hỏi

- Làm sao lại thế này, anh hai đâu? Sao lại để cậu ra nông nổi này...?

- RA NGOÀI! RA NGOÀI HẾT ĐI!..

Vương Tử Huyền hét lên, đuổi Nam Cung Nguyệt ra ngoài. Nam Cung Nguyệt đau lòng nhìn cô

- Tiểu Huyền,...

- Ra ngoài, tôi không muốn gặp ai cả.

- Nhưng...

- Nếu còn không đi, tôi sẽ chết cho mấy người xem

Nam Cung Nguyệt thấy cô đem dao gọt trái cây kê lên cổ mình thì sợ hết hồn

- Tiểu Huyền, bình tĩnh, mình sẽ ra ngoài. Cậu đừng làm chuyện dại dột.

- ĐI.

Nam Cung Nguyệt vừa ra khỏi cửa liền run rẩy gọi điện thoại cho anh. Nam Cung Hạo Thiên sau khi nghe Nam Cung Nguyệt nói liền từ sân vườn bệnh viện chạy lên.

Anh mở cửa nhẹ nhàng bước vào, anh thấy Vương Tử Huyền đang ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, hai tay ôm lấy đầu trên tay vẫn cầm con dao gọt trái cây. Nam Cung Hạo Thiên tìm như nhảy ra ngoài, anh tiến lại giật con dao trên tay cô quăng ra xa rồi ôm chặt Vương Tử Huyền vào lòng.

- Đừng sợ, anh ở đây.

- Buông ra...anh buông tôi ra.

Vương Tử Huyền bây giờ mới kịp phản ứng, cô đưa tay lên đập lưng anh. Sức vô cùng mạnh, Nam Cung Hạo Thiên để cho cô đánh, anh vẫn ôm cô vào lòng nhẹ giọng an ủi

- Đó không phải là lỗi của em, đừng trách mình...

- Không phải, là lỗi của tôi. Tôi đã giết chết con mình, là tôi hại nó, là tôi...

Anh đau lòng khi nghe cô nói vậy, anh biết không thể giấu chuyện này mãi. Nhưng anh không nghĩ tới cô sẽ thành ra như vậy.

- Huyền ngoan, không được tự trách bản thân nghe không hả?

- Là anh có lỗi với em, là anh không bảo vệ em được. Là anh đã hại con và em, tất cả là tại anh, không phải lỗi của em.

Vương Tử Huyền ngừng đánh lên lưng anh, nước mắt đã ướt hết một bên vai anh. Cô nhìn anh nói

- Không phải như vậy, anh không có lỗi gì cả.

Bốn người ngoài cửa nhìn một màn tình cảm lâm li bi đát này không biết làm gì. Nam Cung Nguyệt và Cố Dạ Bạch nhìn người đàn ông ôm cô vào lòng an ủi mà trợn tròn mắt, đây là người anh lạnh lùng, chủ tử tàn nhẫn của họ?

Mà ở bên cạnh Âu Dương Chấn Phong cảm thấy rầy rức trong lòng, là tại anh không biết quản em gái nên mới để cho sự việc ngày hôm nay xảy ra. Tư Không Diệp Như biết anh(ADCP) đang tự trách chỉ biết an ủi, cô đau lòng nhìn Vương Tử Huyền, lúc này nghe Nam Cung Nguyệt gọi điện nói cô muốn tự sát thì tim của Tư Không Diệp Như đã muốn rớt ra ngoài.

- Ngaoan, không sao, không phải lỗi của mình, biết không? Bây giờ em hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Nam Cung Hạo Thiên vỗ nhẹ lên lưng cô, Vương Tử Huyền nao loạn một hồi cũng ngủ thiếp đi. Nhưng nước mắt vẫn hiện lên khuôn mặt của cô, sự thật này không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Mạc Tử Bắc (1)

Một tuần sau đó, sức khỏe của Vương Tử Huyền được xuất viện về biệt thự Nam Cung.

Nhưng kể từ ngày đó, cô tự nhốt mình trong phòng, không ra ngoài cơm cũng không ăn được mấy. Cô cứ im lặng, không khí của căn biệt thự trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nam Cung Hạo Thiên lo lắng cho cô nên cũng không đến Tập đoàn, mọi việc anh đều ra lệnh cho Hắc Phong làm.

Anh đứng trước cửa phòng ngủ nói vọng vào

- Huyền, mở cửa ra đi em

Bên trong là một khoảng yên lặng, anh sợ bên trong xảy ra chuyện liền đi lấy chìa khoá dự phòng.

"Cạch"

Cánh cửa bật mở, bên trong tối đen không có chút ánh sáng nào. Vương Tử Huyền ngồi một góc ngán đầu lên nhìn anh, anh bật công tắc điện lên bỗng chốc căn phòng sáng lên, cô theo phản xạ nhắm mắt lại. Sau khi thích ứng được mới từ từ mở mắt ra, lúc mở mắt ra anh đã đi đến bên cạnh cô

- Em uống sữa đi, dạo này em gầy đi rồi đó.

-...

- Ngoan.

Vương Tử Huyền cầm lấy ly sữa anh đưa uống một hơi, sau đó đặt ly xuống nền. Anh nhìn cô dịu dàng nói

- Em ngồi đây sẽ bị cảm lạnh, mau đứng lên.

- Anh..

- Ừ.

- Anh đừng đối tốt với em có được không?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô nói

- Em là vợ anh, anh không đối tốt với em thì anh đối tốt với ai?

- Nhưng chúng ta đã ly hôn.

- Ai nói?

Anh nhưn mảy nhìn cô, trong lòng khẽ thở phào, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh. Một tuần qua cô luôn im lặng và lảng tránh anh, khiến anh thật lo.

- Đơn ly hôn em đã kí.

Vương Tử Huyền e dè nhìn anh nói.

- Anh xé rồi.

- Sao?! Nói vậy là anh chưa kí?

Cô ngớ ngàng nhìn anh

- Phải.

- Nhưng tại sao? Không phải anh không yêu em sao? Nếu anh kí đơn anh sẽ được tự do.

- Đồ ngốc, trên đời này không ai ngốc như em.

- Em không có.

- Vậy tại sao sau khi xảy ra quan hệ với anh em lại rời đi? Hử?!

- Em...em không muốn anh ghét em, nói em dùng lần đầu tiên của người con gái trói buộc em, nên em...

- Mới bỏ đi.

Nam Cung Hạo Thiên chen ngang lời cô đang nói, anh thở dài, ôm cô vào lòng để cô ngồi lên đùi mình

- Anh mới không như vậy, em cho anh là loại người nào? Đem đó là do anh bị người ta hại nên mới làm tổn thương em, anh xin lỗi..

Nói xong anh vùi mặt vào tóc cô, hít hương thơm quen thuộc trên người cô. Vương Tử Huyền để mặc anh làm gì thì làm, cô đang có việc muốn nói với anh, nhưng lại sợ nói ra anh sẽ giận.

- Sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với anh?

Hơi nóng của anh phả vào tai cô khiến cô rùng mình, Nam Cung Hạo Thiên cắn nhẹ lên tai Vương Tử Huyền, cô đỏ mặt nói

- Ừ...em, phần kí ức bị mất, em nhớ lại rồi.

Anh không lên tiếng tiếp tục chờ cô nói.

- Em...đã hứa với Tử Bắc sau này lớn lên sẽ cưới anh ấy.

Vương Tử Huyền mím môi nhìn anh, nhưng anh không có biểu hiện gì là khuôn mặt anh vẫn dịu dàng như vậy.

- Sau đó thì sao?

Nam Cung Hạo Thiên tay vẫn vờ đường cong nữ tính của cô, anh hôn lên cổ cô hỏi.

- Ừm~em không muốn thất hứa, em sợ Tử Bắc sẽ giận em.

Vương Tử Huyền rên lên một tiếng, sau đó thờ dốc nói. Cô bị anh chọc cả người nóng lên, anh mỉm cười nhìn cô, anh ôm cô đặt lên giường sau đó đè lên người cô. Nam Cung Hạo Thiên hôn lên trán, mắt, mũi và dừng lại ở môi cô, anh nhìn cô nói

- Hắn ta không có tư cách giận hay trách em, bởi vì hắn ta là người đã đánh mất em.

Câu nói của anh biến mất khi môi hai người chạm vào nhau, anh tham lam hút lấy mật ngọt của cô, tay anh luồn vào váy cô xoa nắn nơi đầy dãi của cô, Vương Tử Huyền không chịu được cong người, miệng cô không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ

- Ah...um... Thiên...

Anh bị tiếng rên yêu kiều của cô mà suýt mất đi lí trí. Nam Cung Hạo Thiên rời khỏi môi cô, hôn xuống cổ rồi đến cương quai xanh. Anh đưa tay kéo váy cô xuống dưới, nhìn cảnh xuân trước mắt anh không nhận được cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa của cô mà cắn mút.

- Ừm~...

- Gọi tên anh.

Anh thở hổn hển nói, tay bên kia không ngừng vuốt ve đường cong cơ thể cô

- Ah... Thiên...

Dục vọng lên cao, anh nhanh chóng cởi quần áo cho anh và cô. Cô nhìn thấy thân thể cường tráng của anh liền đỏ mặt, anh thấy biểu hiện của cô liền phì cười. Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống gặm lấy tai cô nỉ non nói

- Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

- Ừm...anh...biến...thái.

- Được, anh sẽ cho em biết anh biến thái như thế nào.

Anh vừa dứt lời đã đi vào trong cô, làm cô chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị dị vật xâm chiếm khiến cô không ngừng rên rỉ.

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, bên trong không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ và tiếng thờ dốc của đàn ông khiến người khác phải đỏ mặt tía tai.

Kích tình qua đi, anh ôm lấy Vương Tử Huyền toàn thân mềm nhũn vào lòng. Nam Cung Hạo Thiên hôn lên mái tóc của cô, anh nói khẽ

- Bảo bối, anh yêu em.

- Ừm~

Vương Tử Huyền khẽ "hừ" một tiếng rồi rút đầu vào lòng ngực anh ngủ ngon lành. Anh cười khỏ nhìn cô, nhìn đầu cô không ngừng cọ cọ vào ngực anh. Khiến anh dục vọng nổi dậy, nhưng anh không muốn bảo bối của anh mệt mỏi a, lát nữa chắc phải đi tắm nước lạnh.

Nam Cung Hạo Thiên gỡ nhẹ tay cô ra, đang định đứng dậy thì chân cô quàng qua người anh, hai tay Vương Tử Huyền ôm anh chặt cứng. Nam Cung Hạo Thiên cười khỏ, đây gọi là "hành hạ ngọt ngào" nha.

Không còn cách nào khác, anh chịu đựng lửa dục. Ôm bảo bối vào lòng nói

- Bảo bối, ngủ ngon.

Rồi chính mình cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cực Chiêu: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Mạc Tử Bắc (2)

Khi Vương Tử Huyền tỉnh lại thì trời đã tối đen, cô đưa tay sang bên cạnh thì chỉ còn lại một mảnh lạnh tanh, trong lòng có chút mất mát nhưng rồi cô nhanh chóng rời giường đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau, cô mặc chiếc đầm trắng đi xuống dưới nhà. Phòng khách cũng không thấy anh, cô đi vào bếp thì thấy một thân hình cao lớn đang mặt tạt dề màu hồng hình con thỏ, cô nhìn ánh mỉm cười. Mà Nam Cung Hạo Thiên đang lay hoay nấu thức ăn nên không để ý phía sau có người đang cười mình. Vương Tử Huyền bước nhẹ đến chỗ anh sau đó ôm ngang hông anh, Nam Cung Hạo Thiên đang nấu ăn thấy có người ôm mình liền dừng động tác, anh quay người lại đối diện với cô, chính mình cũng ôm cô vào lòng

- Bảo bối, có phải đói rồi không?

- Vâng.

Vương Tử Huyền gật đầu.

- Đợi một chút, sắp xong rồi.

- Dạ.

Cô buông anh ra lại bàn ăn ngồi đợi. Một lúc sau, anh bung thức ăn lên, toàn những món cô thích nha. Vương Tử Huyền hai mắt sáng rực nhìn anh hỏi

- Toàn bộ là do anh nấu sao?

- Phải.

- Không ngờ chồng em giỏi như vậy.

Cô nhìn những món ăn không ngừng khen ngợi, mà không biết người nào đó nở nụ cười gian xảo.

- Vậy bảo bối thưởng cho anh đi.

Nam Cung Hạo Thiên ung dung ngồi xuống ghế sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo nói.

- Thưởng?! Anh muốn cái gì?

- Hôn.

Anh nói xong nghiêng một bên má lấy tay chỉ, cô có chút đỏ mặt nhưng cũng nhượng người lên hôn. Nhưng anh bất ngờ quay lại khiến hai người môi chạm môi, anh đột từ thế bị động sang chủ động. Một tay ôm eo cô kéo cô sát lại anh, một tay giữ lấy đầu cô để cố định. Nam Cung Hạo Thiên hôn ngấu ngiến môi cô, làm cho môi cô sưng đỏ. Tay anh cũng không nhàn rỗi vuốt ve thân hình của cô.

- Ưm~...Thiên, em...đói...rồi...

Vương Tử Huyền khó nhọc nói.

Nam Cung Hạo Thiên buông môi cô ra, anh điểm nhẹ lên mũi cô nói

- Đói rồi thì ăn cơm

Anh vừa nói vừa dứt cơm cho cô, cô ngoan ngoãn ngồi im cho anh dứt. Ai ngờ một màn này bị bốn người khách không mời mà đến thấy.

Nam Cung Nguyệt cười cười nhìn hai người họ, Cố Dạ Bạch thì không kiêng nể gì lớn tiếng nói

- Có phải tôi bị ảo tưởng không?

- Không đâu, tôi cũng nhìn thấy. Âu Dương Chấn Phong đang đỡ Tư Không Diệp Như hòa theo nói. Mà Vương Tử Huyền nghe họ nói vậy liền đỏ mặt, úp mặt vào ngực anh. Nam Cung Hạo Thiên vuốt mái tóc đen mượt của cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mấy vị khách kia.

- Uầy, không phải nhìn mọi người như vậy. Em là đến thăm chị dâu nha.

Nam Cung Nguyệt thấy anh liếc mắt lạnh lùng về phía này liền lên tiếng minh oan cho bản thân.

- Em khoẻ hơn chưa?

Âu Dương Chấn Phong nhìn cô nói, anh vẫn còn ấy nấy việc Âu Dương Tuyết Linh làm.

- Em đỡ hơn rồi, mọi người mau ngồi đi.

- Tốt.

Cố Dạ Bạch tự nhiên ngồi xuống.

Đội cô ăn cơm xong mọi người hỏi thăm sức khoẻ cô một hồi rồi cũng về vì lệnh đuổi khách của ai kia.

-----Sáng hôm sau-----

Vương Tử Huyền tỉnh dậy khi đưa tay qua bên cạnh không thấy ai mà chỉ là một mảnh trống không, cô chóng tay ngồi dậy nhìn đồng hồ, 9 giờ, chắc anh đã đi làm rồi.

Cô bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân, sau đó xuống nhà. Quản gia thấy cô liền cúi chào

- Thiếu phu nhân.

Vương Tử Huyền gạt đầu rồi đi đến phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn. Cô ngồi xuống nhìn tờ giấy ghi chú bên cạnh: *thức dậy nhớ ăn sáng, cảm thấy chán có thể ra ngoài chơi không thì lên thư phòng anh chơi máy tính...*

Nhìn chữ ghi bên trên cô nở nụ cười hạnh phúc, ăn sáng xong cô quyết định lên thư phòng của anh để tham quan. Kể từ lúc kết hôn, cô chưa từng đặt chân vào đó.

Vương Tử Huyền mở nhẹ cánh cửa phòng, bên trong toàn sách với sách. Cô đi xung quanh nhìn căn phòng, ánh mắt cô dừng trên khung hình trên phòng làm việc của anh. Vương Tử Huyền từng người, đó không phải là cô năm tám tuổi sao? Sao anh lại có nó? Không lẽ trước kia hai người từng biết nhau? Trong đầu cô vô vàng câu hỏi đặt ra, cô bước lại gần hơn cầm khung hình được úp xuống kia.

Nhìn tấm hình bên trong cô kinh hãi, bên trong là một cậu con trai đang mỉm cười, còn cô bé kia đang hôn lên má người con trai.

"Xoảng"

Khung hình rơi xuống đất khiến cô giật mình, cô nhặt tấm hình lên lật ra đằng sau, bên trong có chữ. Cô đọc dòng chữ xong nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Vương Tử Huyền chạy ra ngoài, cô chạy nhanh xuống cầu thang nói với quản gia

- Con ra ngoài một lát, bác kêu tài xế đợi con.

- Dạ, thiếu phu nhân.

Quản gia thấy vẻ vội vàng chạy lên lầu của cô liền cảm thấy lo lắng. Nhưng ông vẫn không quên nhiệm vụ. Chưa đầy năm phút cô bước xuống với bộ đồ khác, cô đi nhanh ra cửa rồi lên chiếc xe đã chờ sẵn một đường đến thẳng Tập đoàn Nam Cung.

Vương Tử Huyền căng thẳng siết chặt bức hình của anh, liệu người trong hình có phải là anh?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Mạc Tử Bắc (3)

Một chiếc xe BMW màu đen dừng lại Tập đoàn Nam Cung, cô vội vàng mở xe bước vào. Nhân viên tiếp tân thấy cô lễ phép chào hỏi

- Phu nhân, người đến tìm tổng tài?

- Phải, Thiên có trên đó không?

- Dạ có, tổng tài đang họp.

- Được rồi, cô làm việc đi, tôi có việc gấp phải đi.

- Dạ, phu nhân đi thông thả.

Cô tiếp tân cúi chào, Vương Tử Huyền gật đầu rồi bước lại thang máy dành cho tổng tài, lên thẳng phòng của anh.

"Đình"

Cửa thang máy mở ra, Vương Tử Huyền nhanh chóng đi ra ngoài. Nên cô không để ý phía trước có người liền đụng trúng người khác.

- Thật xin lỗi, tôi đang bận.

Vương Tử Huyền cúi người, sau đó quay lưng bước đi. La Kì Kì tức giận nhìn cô, ả quát

- ĐÚNG LẠI.

Cô dừng cước bộ quay lại nhìn La Kì Kì.

- Cô nói tôi?

- Phải.

La Kì Kì đứng dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, ả nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Cô là ai?

- Cô gọi tôi có chuyện gì? Tôi đang có việc bận.

Vương Tử Huyền kìm chế tức giận trong lòng.

- Cô không phải nhân viên công ty, ai cho cô vào đây.

La Kì Kì chắn trước mặt cô nói, mặt cô đen lại gần giọng nói

- Tránh, ra.

- Không.

Ả nhìn cô đầy thách thức, muốn đến đây quyến rũ tổng tài? Đừng hòng, có ả ở đây đừng ai dám lại gần tổng tài một bước. Vương Tử Huyền không nói gì đẩy ả ra đi thẳng đến phòng họp.

La Kì Kì thấy vậy tức giận quát

- Cô không được vào trong.

Lời vừa dứt, một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa phòng họp bật mở.

Không khí trong phòng họp ngưng đọng, nhân viên không khỏi nhìn lên phía anh, chỉ thấy anh nhú máy khó chịu vì có người phá rối cuộc họp.

Nam Cung Hạo Thiên chưa kịp ngẩng đầu lên thì một bóng dáng ôm chặt lấy anh. Vương Tử Huyền ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy anh, mặt vùi vào cổ anh. Mọi người trong phòng họp không khỏi hít một ngụm khí lạnh nhìn cô như nhìn sinh vật lạ.

Ai không biết tổng tài Tập đoàn Nam Cung không gần nữ sắc? Vậy mà cô gái trước mắt cứ nhiên ôm lấy tổng tài của bọn họ a.

La Kì Kì nhìn thấy một màn này, tay siết chặt đến nỗi móng tay đâm vào da cũng không thấy đau.

Lúc đầu, Nam Cung Hạo Thiên có chút ngạc nhiên. Nhưng khi thấy cô người vào là cô, anh đưa tay vuốt mái tóc của cô. Dịu dàng hỏi

- Làm sao vậy?

Nhìn những giọt nước mắt của Vương Tử Huyền làm anh đau lòng không thôi, anh đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

Cô vùi mặt vào cổ anh khẽ gọi

- Từ Bắc.

Nam Cung Hạo Thiên cứng người sau đó mỉm cười, anh đứng dậy bế cô lên. Nhìn mọi người lạnh lùng nói

- Tan họp.

Sau đó bế cô đi về phòng làm việc, để lại trong La Kì Kì và nhân viên đầu chằm hỏi to ùng.

Anh bế cô vào phòng rồi ngồi xuống ghế sofa, cô vẫn ngồi trong lòng anh. Nam Cung Hạo Thiên vuốt tóc cô, anh vẫn giữ chủ nghĩa im lặng.

- Từ Bắc, anh ác lắm.

Cô ghen ngào ôm chặt anh nói.

- Em dám gọi tên người đàn ông khác trong khi đang ôm anh?

Nam Cung Hạo Thiên đen mặt nói với giọng lạnh lùng, nghe câu nói của anh cô lúc này mới ngẩng đầu lên. Vương Tử Huyền đưa tấm hình lên trước mặt anh, hỏi bằng giọng điệu nghiêm túc

- Người con trai trong hình là anh?

Anh nhìn tấm hình rồi nhìn cô gật đầu, Vương Tử Huyền mỉm cười nói khẽ vào tai anh

- Mạc Từ Bắc mãi yêu Vương Tử Huyền.

Hơi thở nóng ẩm phả vào tai anh, khiến cơ thể anh nóng lên. Nam Cung Hạo Thiên đưa tay vuốt ve mặt cô nói

- Bảo bối, em đang câu dẫn anh sao?

- Em mới không có, trả lời em. Anh là Từ Bắc, đúng không?

Cô đánh nhẹ vào ngực anh, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh hỏi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô một lúc lâu, sau đó khẽ nói

- Nếu anh nói không phải thì sao?

- Anh...Em không tin, rõ ràng người trong hình là anh với em, lúc đó em tám tuổi anh mười...ừ...ừm~

Cô chưa nói xong đã bị môi anh chặn lại, Nam Cung Hạo Thiên bá đạo liếm mút đôi môi đỏ mọng của cô. Tay anh cũng không nhàn rồi ngao du khắp người Vương Tử Huyền.

- Ừ...Thiên, đừng..

- Tại sao? Không phải bảo bối cũng muốn?

Nam Cung Hạo Thiên cười tà, động tác trên tay cũng không dừng lại.

- Thiên, anh còn...chưa...nói cho em biết.

Hơi thở cô dồn dập, khó khăn lắm mới nói hết một câu.

- Phải, anh là Mạc Từ Bắc.

- Ngay...ngay..từ đầu anh đã biết em là cô bé...đó...ừm~

- Lúc đầu anh chỉ nghi ngờ, em luôn gọi "Từ Bắc" khi chìm vào giấc ngủ, làm anh rất ghen tị, tại sao em không gọi tên anh mà cứ gọi Từ Bắc?

- Thiên à,...anh ghen với chính mình đấy à?

Vương Tử Huyền dờ khóc dờ cười, sao anh lại bá đạo không nói lí lẽ như vậy chứ?

- Phải, từ nay về sau anh không cho phép gọi "Từ Bắc" trong giấc mơ nữa.

- Gì chứ? Lúc gặp mặt, chính anh nói mình là Mạc Từ Bắc.

Vương Tử Huyền bất mãn nhìn anh, cô không biết phải nói gì với anh, nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

- Thiên, anh nhận ra em khi nào?

- Lúc anh nhìn thấy sợi huyết lệ.

Anh trả lời cô rồi rời khỏi môi cô, anh hôn xuống cổ sau đó là xương quai xanh. Vương Tử Huyền nhin không được bật ra những âm thanh kiều mị, hai tay cô chống lên ngực anh, thờ hồn hên nói

- Anh...vậy tại sao anh không trả nó lại cho em...ah...

Cô bị anh cắn ngay cổ khẽ la lên, Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đầy phong tình của cô mỉm cười

- Anh muốn xem, em coi trọng nó như thế nào.

- Anh...xấu xa.

Vương Tử Huyền vịn vẹo trên người anh muốn xuống thì bị anh ôm chặt, hơi thở của anh có chút rối loạn nhìn cô nói

- Bảo bối, anh muốn em

Nói xong anh một đường hôn xuống trán, môi, mũi rồi môi cô. Tay anh côi chiếc đầm của cô ra, Vương Tử Huyền đỏ mặt ngăn hành động của anh

- Không...được...ah...đây là công ty...um~, lỡ có người vào thì sao?

- Không ai vào cả.

Anh nói xong bế cô đi vào phòng nghỉ, chẳng mấy chốc bên trong vang lên tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ngọt Ngào

Kích tình qua đi, Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vợ nhỏ đã mệt lã vào lòng. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, Vương Tử Huyền ôm anh sau đó nói

- Anh có thể trả em sợi dây được không?

- Hừm?! Bảo bối, muốn anh trả?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô với ánh mắt đầy thú vị, xem ra vợ nhỏ của anh rất ngây thơ nha. Vương Tử Huyền mỉm môi nhìn anh, rồi gật đầu.

- Được rồi, có đói bụng hay không? Há?!

- Có ạ.

- Anh dẫn em đi ăn cơm trưa.

- Không chịu, em muốn ăn cơm anh nấu.

Cô chu môi nhìn anh nói.

Anh cười nhẹ nhìn khuôn mặt cực đáng yêu của cô rồi cũng đồng ý. Anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi rời giường. Nam Cung Hạo Thiên đi đến bên tủ, lấy ra chiếc áo sơ mi nam màu trắng của anh đưa cho cô mặc. Chính anh cũng mặc đồ lại chỉnh tề, anh nhìn cô đang ngồi trên giường mỉm cười. Nam Cung Hạo Thiên đi lại vuốt mái tóc của cô, sau đó hôn nhẹ lên trán Vương Tử Huyền

- Bảo bối, đợi anh một lát.

- Dạ.

Nhận được câu trả lời của cô, anh mới yên tâm đi vào phòng bếp. Vì đây là phòng nghỉ riêng của anh nên rất rộng, có thể xem đây là căn nhà bình dân có đầy đủ các tiện nghi.

Vương Tử Huyền ngồi trên giường thấy chán, liền rời giường đi vào phòng bếp. Cô nhìn anh đang bận rộn nấu đồ ăn thì mỉm cười ngọt ngào. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh từ đằng sau, mặt cô áp vào tấm lưng rộng lớn của anh. Nam Cung Hạo Thiên một tay xào thức ăn, một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa lên môi hôn.

Anh có thể cảm nhận được nơi đầy đặn của cô áp lên lưng anh, cô vợ nhỏ của anh thật biết khơi dậy dự vọng nguyên thủy trong người anh nha.

Sau khi nấu xong, anh dọn đồ ăn ra bàn thì cô mới buông hong anh ra. Nhìn những món trên bàn cô cười híp cả mắt. Nam Cung Hạo Thiên ngồi xuống ghế, nhìn cô dịu dàng nói

- Bảo bối, lại đây.

Vương Tử Huyền ngoan ngoãn từ ghế đứng lên đi lại chỗ anh. Cô vừa đi tới chỗ anh liền bị anh kéo ôm vào lòng, cả người cô dựa vào lồng ngực săn chắc của anh.

Anh vùi đầu vào mái tóc của cô, tham lam hít mùi hương hoa tường vy quen thuộc

- Bảo bối, thật thơm.

Vương Tử Huyền bỏ ngoài tai lời anh nói, bắt đầu sự nghiệp cao cả của mình đó là "ăn cơm". Anh nhìn cô ăn nhanh liền nói

- Ăn từ từ, không ai dành với bảo bối cả.

- Anh không ăn sao?

- Anh không đói.

- Không được, anh không ăn sẽ không có sức làm việc.

Cô chu môi nói, sau đó gấp một miếng dưa tới miệng anh. Nam Cung Hạo Thiên rất phối hợp để cho cô nuốt, Vương Tử Huyền mỉm cười sau đó tiếp tục ăn cơm, lâu lâu lại nuốt cho anh ăn.

Hai người cứ ăn một miếng em một miếng anh hết thức ăn trên bàn. Sau khi ăn xong cô cảm thấy buồn ngủ, nên dựa vào lòng anh ngủ một giấc thật say.

Nam Cung Hạo Thiên đặt cô xuống giường rồi ra ngoài làm việc. Anh làm việc mà tâm trí đều đặt trên người cô gái đang nằm trong phòng ngủ cách một cánh cửa. Cứ khoảng ba mươi phút anh lại gần đầu lên nhìn về phía cửa một lần.

Mà lúc này, Vương Tử Huyền ngủ đến ba giờ chiều mới thức dậy. Cô nhìn xung quanh không thấy anh đâu, liền mở cửa ra ngoài phòng làm việc tìm anh. Nhìn thấy anh đang ngồi chỗ bàn làm việc, cô khẽ gọi

- Thiên...

Nam Cung Hạo Thiên ngẩng đầu khỏi sắp tài liệu, anh nhìn về phía cô đang đứng thiếu chút nữa đã nhào đến mà ăn sạch cô.

Vương Tử Huyền một tay cầm chốt cửa, một tay dụi dụi mắt, cộng thêm trên người cô đang mặc áo sơ mi của anh chỉ che được những chỗ cảm che. Nhưng vì động tác của cô mà để lộ cảnh xuân.

- Đã tỉnh?

- Ừm~

Cô khẽ gạt đầu rồi đi lại chỗ anh, rất tự nhiên ngồi lên đùi anh, sau đó rút vào lồng ngực anh. Hai mắt nhắm hờ, anh vuốt nhẹ hai má phúng phính cô, sùng nịnh hỏi

- Rất mệt rồi sao?

- Ừm.

Cô khẽ "hừ" một tiếng liền rút vào ngực anh ngủ, Nam Cung Hạo Thiên cũng chiều hôn lên tóc cô sau đó tiếp tục làm việc.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên làm anh nhú mảy, ánh mắt không tự chủ nhìn xuống bảo bối đang nằm trong lòng mình ngủ, thấy cô không có dấu hiệu tỉnh dậy mới lạnh lùng lên tiếng

- Vào đi.

La Kì Kì nở nụ cười bước vào, nhưng khi thấy cảnh trước mắt nụ cười liền cứng đờ. Ánh mắt cô nhìn về phía cô gái đang nằm trong ngực anh, điều làm ả tức giận là cô trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của anh.

Vương Tử Huyền đang ngủ cảm thấy có người nhìn mình liền nhú mảy, quay mặt về phía lồng ngực của anh. Mà Nam Cung Hạo Thiên nhìn thấy hành

động này của cô liền liếc mắt nhìn về phía La Kì Kì

- Chuyện gì?

- Có tài liệu cần ngài kí.

La Kì Kì thoát khỏi mớ suy nghĩ của mình vội vàng lên tiếng.

- Để đó rồi ra ngoài, từ giờ đến lúc tan tầm, không có việc gì quan trọng thì không được vào.

Anh lạnh lùng nói. La Kì Kì khẽ gật đầu, để tài liệu trên bàn anh sau đó rời đi.

Sau khi thấy ả rời đi anh liền thu lại khuôn mặt lạnh lùng của mình, thay vào đó là ánh mắt dịu dàng và đầy sùng nịnh nhìn cô. Anh cười nhẹ rồi tập trung vào làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tình Thâm

Lúc Vương Tử Huyền tỉnh lại trời đã tối, cô nhìn căn phòng xa lạ nhũn mảy. Lúc này, Nam Cung Hạo Thiên từ phòng tắm bước ra, cô nhìn anh nói với giọng ngái ngủ

- Thiên, đây là đâu?

Anh nghe cô hỏi cười cười ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nói

- Phòng nghỉ của anh ở công ty.

- Chúng ta chưa về sao?

Cô vừa nói vừa lại cạnh anh, cả thân thể cô dựa vào lòng anh.

- Ừm.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu, sau đó cúi đầu vào cổ cô hít hương thơm quen thuộc trên người cô. Vương Tử Huyền vòng tay qua hông anh nũng nịu nói

- Thiên, em đói...

- Ha ha...đói rồi thì ăn cơm, thay đồ đi anh dẫn bảo bối đi ăn.

Nam Cung Hạo Thiên cười, anh vuốt mái tóc cô nói. Vương Tử Huyền vẫn nằm trong lòng anh, lười biếng nói

- Em mệt a, anh lấy đồ giùm em nha~

- Chiều em, bảo bối.

Anh cười híp mắt hôn lên môi cô rồi tới túm lấy cho cô áo sơ mi cùng chiếc váy đen xòe đuôi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô đang lười biếng nằm trên giường thì cười nói

- Bảo bối, anh thay đồ cho em?

- Vâng.

Vương Tử Huyền gật đầu, ngồi dậy đi đến trước mặt anh. Nam Cung Hạo Thiên gỡ chiếc áo sơ mi của anh trên người cô ra, chẳng mấy chốc toàn thân cô không một mảnh che thân.

Vương Tử Huyền không muốn để anh nhìn liền áp người mình lên ngực anh, nơi mềm mại của cô áp lên lồng ngực cứng rắn của anh làm anh suyết nửa đề cô ra mà ăn sạch. Nhưng nghĩ lại bảo bối nhỏ bé của anh đang đói bụng nên đành nhẫn nhịn.

Nam Cung Hạo Thiên chậm rãi đặt đồ cho cô, dĩ nhiên trong quá trình mặc đồ anh không ngừng ăn đậu hũ của cô nha. Mặc đồ cho cô xong, anh lấy hai tay vỗ nhẹ lên má cô, sùng nịnh nói

- Bảo bối, đi thôi.

Nói xong, anh cầm túi xách cùng áo khoác ngoài của cô lên, tay kia nắm lấy tay cô dẫn ra ngoài.

Giờ tan tầm đã lâu nên mọi người hầu như về hết, chỉ có một vài người ở lại tầng cà. Anh cầm tay cô dẫn đến thang máy dành cho tổng tài, một đường đi thẳng đến tầng hầm đỗ xe.

Vương Tử Huyền vui vẻ ngồi vào trong xe, anh đóng cửa lại rồi vòng qua tự mình mở cửa ngồi vào. Sau khi cho xe chạy, anh mới mở miệng hỏi cô

- Bảo bối, em muốn ăn gì?

- Em muốn ăn món Tây.

- Được, nghe theo bảo bối.

Anh một tay cầm vô lăng một tay đưa lên vuốt mái tóc cô dịu dàng nói.

Một lúc sau, xe anh dừng lại trước nhà hàng Tây. Lúc xuống xe, anh khoác cho cô cái áo khoác lúc nãy rồi mới xuống mở cửa cho cô.

Anh dẫn cô vào phòng VIP của nhà hàng. Sau khi cả hai an toạ ngồi xuống ghế, anh nhìn cô hỏi

- Em ăn món gì?

- Anh ăn gì em ăn đó.

- Vậy anh ăn em thì sao?

Anh cười tà mị cúi xuống sát tai cô nói nhỏ, không quên đưa lưỡi liếm vành tai của cô. Vương Tử Huyền đỏ mặt đẩy anh ra, giọng lí nhí

- Thiên, anh không đứng đắn.

- Ha ha...bảo bối, da mặt thật mỏng.- Anh...

- Không chọc bảo bối nữa, ăn cơm.

Anh vuốt nhẹ tóc cô, sau đó quay sang phục vụ lạnh lùng nói

- Cho hai phần bít-tết chín vừa và một trái rượu vang.

- Vâng, xin quý khách chờ trong ít phút.

Phục vụ nói sau đó đi ra ngoài, cô nhìn anh cười nói

- Anh dọa sợ người ta rồi kìa.

- Bảo bối không sợ là được rồi.

Nam Cung Hạo Thiên nói, chẳng mấy phút thức ăn được bưng lên. Cô nhận lấy thức ăn từ phục vụ sau đó ăn lấy ăn để, cô thật sự rất đói.

Anh nhìn cô ăn nhanh như vậy lo lắng nói

- Bảo bối, ăn từ từ thôi, kẻo nghẹn.

Lời vừa dứt, cô liền ho sặc sụa. Cô ho đến ứa nước mắt, khuôn mặt cũng đỏ lên. Anh lo lắng đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, ân cần hỏi

- Làm sao rồi? Có đỡ hơn không em?

- Khụ...em...khụ khụ...không sao.

- Đây, uống đi.

Anh đưa cho cô ly nước lọc, Vương Tử Huyền nhận lấy uống từng ngụm một.

- Đỡ hơn không?

- Ừm.

Cô gạt gạt đầu rồi tiếp tục ăn phần ăn của mình, Nam Cung Hạo Thiên chỉ biết lắc đầu. Anh cầm ly rượu uống một ngụm, sau đó lấy tay nâng cằm cô

lên. Anh cúi xuống hôn lên môi cô, Vương Tử Huyền chưa kịp định thần thì một chất lỏng sánh màu đỏ được truyền vào miệng cô.

Cô không kịp nuốt xuống liền bị tràn ra ngoài, cô nhìn anh ánh mắt mờ sương. Hai tay cô luồn vào tóc anh, Nam Cung Hạo Thiên siết chặt eo cô, môi lưỡi dây dưa, một lúc sau khi cảm thấy cô không còn đường khí mới lưu luyến buông ra. Anh đưa đầu lưỡi liếm rượu chảy ra ngoài miệng cô, khiến cô đỏ mặt.

Vương Tử Huyền vui đầu vào ngực anh, để che đi sự xấu hổ. Bọn họ đang ở nhà hàng a, sao anh không biết xấu hổ mà hôn cô như vậy chứ?

- Anh...xấu xa.

- Ừm, bảo bối, em thật dễ thương.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô liền nổi hứng trên trọc. Cô đánh vào ngực anh, giận dỗi quay mặt đi chỗ khác. Anh cười cười nhìn về giận dỗi đáng yêu của cô

- Bảo bối, dỗi anh sao?

-...

- Bảo bối à...

-....

Anh thấy cô không trả lời liền cuống lên, chỉ có vậy đã không nhìn mặt anh nữa rồi?

- Bà xã, anh sai rồi. Đừng dỗi anh nữa được không?

- Em mới không có dỗi nha.

Vương Tử Huyền cười mỉm nhìn anh nói, cô thật không ngờ anh lại có bộ mặt trẻ con như vậy. Anh nhìn khuôn mặt cười đến híp mắt của cô, không nhịn được đưa tay véo hai má cô.

- Bà xã, trễ rồi anh đưa em về.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Kịch Tình

Về đến nhà, cô nhanh đi lên phòng nằm lăn qua lăn lại trên giường. Aizz, hồi nãy trên đường về cô đã suy nghĩ rất kỹ nha, cô muốn đi làm. Ở nhà thật chán, nhưng anh sẽ cho cô đi sao. Aaaa...Vương Tử Huyền đưa tay vò đầu, đúng lúc này anh bước vào thấy vậy liền hỏi

- Sao vậy, bảo bối?

- Em có chuyện phiền lòng.

Cô chau môi nhìn anh nói, thật phiền chết mà. Nếu nói ra anh sẽ cho cô đi làm chứ? Aizzz, cô thờ dài...sau đó đứng dậy lại túm đồ lấy quần áo đi tắm. Không biết do mãi suy nghĩ hay cô cố ý, vớ lấy chiếc áo sơ mi đen của anh rồi bước vào trong. Anh nghe tiếng nước xả bên trong cười cười, đi về túm quần áo lấy đồ ở nhà ra thay. Sau đó lấy cuốn sách, lại giường nằm đọc.

Khoảng hai mươi phút, cô bước ra với chiếc áo sơ mi của anh, làm tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của cô, anh rời mắt khỏi sách vừa nhìn thấy cô, anh liền miệng đắng lưỡi khô. Chết tiệt! Bảo bối của anh sao lại mê người như vậy?

Nam Cung Hạo Thiên đặt cuốn sách xuống rồi nhìn về phía cô nói

- Huyền, lại đây.

Cô ngoan ngoãn bước lại chỗ anh, anh lấy máy sấy trong tủ ra. Sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình để sấy tóc cho cô. Vương Tử Huyền nhắm mắt hưởng thụ sự dịu dàng của anh đối với mình, lúc trước cô luôn muốn như vậy, thật không ngờ nó lại trở thành sự thật. Nam Cung Hạo Thiên nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc của cô, sau khi tóc khô anh cất máy đi ôm cô vào lòng. Đầu vui vào tóc cô hít hà hương thơm

- Bảo bối, em đang nghĩ gì?

- Ừm, em cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Cô vòng tay qua ôm hong anh nói, anh nhìn cô hạnh phúc nở nụ cười như vậy cảm thấy trong lòng thoải mái. Mười lăm năm, anh không ngừng tìm kiếm cô. Cho đến khi anh gần như tuyệt vọng, cô lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Hai lần gặp mặt, với hai thân phận khác nhau nhưng cùng là một người, lại khiến anh yêu em say đắm. Kiếp này đã định, em là của anh.

- Thiên.

- Ừ.

- Em...em muốn đi làm.

Cô nói nhỏ, nhưng trong phòng chỉ có hai người nên anh nghe rõ cô nói gì, cô muốn đi làm? Sao có thể? Anh làm sao lại để bảo bối tâm can của mình làm việc một nhọc.

- Không được, em chỉ cần ở nhà để anh nuôi em là được rồi.

Vương Tử Huyền mặc dù đoán được 99% anh sẽ nói như vậy, nhưng cô vẫn còn 1% cơ hội nha.

- Đi mà, ở nhà chán lắm a~

Cô bắt đầu giả vờ làm nũng, khiến anh mềm lòng nhưng anh không muốn cô cực khổ

- Bảo bối, anh không muốn em cực khổ. Như vậy anh sẽ đau lòng. Nam Cung Hạo Thiên cầm tay cô đưa lên môi hôn nhẹ, cô nghe anh nói có chút đau lòng, cô vòng tay qua cổ anh nói

- Không cực khổ, em bây giờ rất không cực khổ.

- Nha, ông xã... cho em đi nha~

Nhìn dáng vẻ làm nũng của cô khiến cơ thể anh nóng như lửa đốt, anh nhìn cô nở nụ cười gian xảo

- Tùy vào tâm ý của em.

- Là sao?

- Nếu em làm anh hài lòng.

Nam Cung Hạo Thiên ngã người về phía giường, nhìn cô với ánh mắt đầy khiêu khích. Vương Tử Huyền đỏ mặt, làm sao cô không hiểu ý anh chứ? Nhưng vì sự nghiệp cao cả, cô nhất định phải làm anh thoải mái a.

Cô ngồi lên người anh, khuôn mặt đỏ như gấc nhìn anh không biết làm gì.

- Em...em không biết.

- Hừm?! Bảo bối, em có muốn đi làm không?

Anh nhìn cô đầy thú vị, Vương Tử Huyền cắn cắn môi dưới sau đó cúi người xuống hôn lên môi anh, nụ hôn cô trặc trặc khiến anh càng hưng phấn. Hôn anh một hồi, cô mới dời xuống liếm láp cổ sau đó là lồng ngực rắn chắc của anh. Cơ thể Nam Cung Hạo run lên vì sung sướng, tay anh cũng không nhàn rồi ngao du khắp người cô, chọc cho cô phát ra những tiếng rên rỉ.

Vương Tử Huyền cũng không thua kém, cô đưa tay kéo khóa quần của anh xuống, sau đó tự cởi đồ cho mình. Phía dưới của cô không ngừng chảy ra mật dịch ướt át. Nam Cung Hạo Thiên bị cô khiêu khích đến điên cuồng. Người anh đầy mồ hôi vì phải nhẫn nhịn, anh sắp chịu không nổi rồi.

Anh đưa tay vuốt ve nơi đầy đặn của cô, sau đó ngậm lấy nhũ hoa cắn mút, một bên bị anh xoa nắn không thương tiếc. Anh đưa tay vuốt ve vùng bụng phẳng lì của cô, khiến mật dịch của cô tiết ra nhiều hơn làm ướt một mảnh lớn tại bụng của anh.

Nam Cung Hạo Thiên tay sờ xuống nơi riêng tư của cô mà trêu đùa, cô chịu không được ngứa ra sau thở dốc, miệng không ngừng ngậm nga

- Ừm...ừ...ah...Thiên...em...khó chịu...ừ~

Anh lật người, đặt cô nằm dưới thân thể của mình. Tay anh không ngừng trêu chọc nơi riêng tư của cô, khiến cô chảy mật dịch ướt hết tay anh. Anh cười tà đưa một ngón rồi một ngón tay vào trong cô và trêu đùa.

- Ah...Th...iên...anh...ừ~

Nam Cung Hạo Thiên bị tiếng ngâm nga của cô kích thích, anh rút tay ra sau đó đi thẳng vào trong cô, khiến cô không ngừng rên rỉ. Vương Tử Huyền vòng hai chân qua hông anh, tư thế này khiến anh vào sâu trong cô hơn. Anh loạn động ra vào ngày càng nhanh hơn, làm cô không nói nên lời. Những lời muốn nói đều trở thành những tiếng rên rỉ yêu kiều làm anh ra vào một cách điên cuồng hơn.

Trong phòng bật điều hoà mà lưng anh chảy đầy mồ hôi, nhiệt độ trong phòng tăng cao. Bên ngoài trăng đã lên cao, gió nhẹ nhàng thổi, bên trong phòng không ngừng truyền ra âm thanh yêu kiều và tiếng thờ dốc của đàn ông. Trong phòng tràn ngập mùi vị của cuộc hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đi Làm

Kích tình qua đi, Vương Tử Huyền cả người mềm nhũn vô lực nằm trên giường. Nam Cung Hạo Thiên yêu thương hôn lên trán cô sau đó bế cô vào phòng tắm, cô vô lực để mặc anh tắm rửa.

Khi tắm xong, anh ôm cô ra ngoài đặt nhẹ nhàng trên giường. Vương Tử Huyền hí mắt nhìn anh nói

- Anh...cho em đi làm.

Nam Cung Hạo Thiên nghe cô nói liền cười cười

- Được, bảo bố phải vào công ty anh làm.

- Hông chịu.

Cô phụng phịu nhìn anh nói, cô nhìn thấy vậy cũng không ép cô, nhẹ giọng nói

- Được, được, em làm ở đâu cũng được nhưng không được làm mình mệt mỏi nghe hay không?! Há?

- Em biết ông xã thương em nhất.

Vương Tử Huyền ôm chặt lấy anh cười cười nói, anh cũng vòng tay qua ôm lấy cô, tay vuốt ve lưng cô nói

- Ngủ đi.

Cô không nói gì rút vào ngực anh, chẳng mấy chốc cô đã ngủ say. Anh cười hạnh phúc, ôm thiên hạ của mình ngủ một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau

Vương Tử Huyền bận trên người chiếc đầm trắng dài tới đầu gối, tóc xoã tự nhiên, bước xuống lầu đã thấy anh ngồi ở bàn ăn

- Thiên, chào buổi sáng.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô rồi nói

- Bảo bố, chào buổi sáng.

Cô cười đi lại chỗ anh.

- Hôm nay em đi làm sao?

- Dạ.

- Anh đưa em đi.

- Không cần, em có thể tự đi, anh đừng lo.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô gật đầu, sau đó đứng dậy lại chỗ cô vuốt nhẹ tóc cô, anh nhẹ giọng nói

- Từ từ ăn, hôm nay anh có cuộc họp nên đi trước. Tạm biệt, bảo bố.

- Tạm biệt, Thiên.

Anh đi không bao lâu thì cô cũng đi, Vương Tử Huyền không đi xe nhà mà bắt taxi. Cô đứng nhìn toà cao óc trước mặt mỉm cười, sau đó bước vào. Tiếp tân thấy cô lễ phép hỏi

- Tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho người?
- Tôi là nhân viên mới của bộ phận thiết kế, xin hỏi phòng thiết kế ở đâu?
- Đi thẳng lên lầu hai mươi, rẽ phải là tới.
- Cảm ơn.

Cô gạt đầu rồi bước vào thang máy ấn tầng hai mươi. Hỏi tại sao cô làm bên bộ phận thiết kế sao? Vì mấy ngày trước cô đến đây phỏng vấn, với bằng đại học của trường MIT danh giá, thế là cô được chọn vào bộ phận thiết kế nha. Mà hình như cô nhân viên đó là người mới nên không nhận ra cô.

"Đình"

Cửa thang máy mở ra, cô nở nụ cười tự tin bước ra. Đi đến bộ phận thiết kế, cô mỉm cười giới thiệu

- Chào mọi người, em là nhân viên mới, tên là Tử Huyền, mong được giúp đỡ.
- Chào, tôi là Lâm Hân, tổ phó bộ phận thiết kế.
- Chào, tôi là Lâm Uyển, Lâm Hân là chị song sinh với tôi.

Vương Tử Huyền nhìn hai người gạt đầu, hèn gì giống nhau như vậy.

Sau khi giới thiệu xong cô đi lại chỗ làm việc của mình. Bỗng "rầm" một người đập tay mạnh xuống bàn khiến cô giật mình, cô rời khỏi màn hình máy tính nhìn người phụ nữ ăn mặc sexy đang đứng trước mặt mình.

- Cô là người mới?
- Phải.
- Vậy thì nên an phận một chút, đừng tưởng bản thân có chút sắc đẹp thì đi quyến rũ đàn ông?
- Tôi sao?

Vương Tử Huyền nhìn ả ta rồi lấy tay chỉ vào mình.- Không nói cô chẳng lẽ nói tôi.

Ả tức giận quát.

- Tôi có chồng rồi.

Cô thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói. Ả ta nghe giọng nói của cô liền rùng mình, rồi hừ lạnh một tiếng quay lưng bỏ đi. Lâm Uyển nhìn ả ta quay đi liền nói

- Tiểu Huyền, cô đừng để ý tới ả.
- Phải đó, lúc nào cũng dùng giọng dạy đời lên mặt với người khác.

Lâm Hân gạt đầu tán thành với Lâm Uyển.

- Ả có tâm tư với tổng tài lâu rồi, nhưng đáng tiếc tổng tài lại không để ý đến ả, nên ả ta lúc nào cũng tìm người khác trút giận.

Vương Tử Huyền nghe Lâm Hân nói liền đen mặt, có tâm tư với tổng tài? Ả ta sao? Lâm Hân cùng Lâm Uyển thấy sát khí trên người của cô liền tránh xa.

- Tiểu Huyền, làm sao vậy?

Lâm Uyển giọng run run hỏi

- Cô, ta, tên, gì?

Cô gằn giọng.

- Ách, ả ta tên Lê Dung.

Lâm Uyển giật mình nói, cô nhìn Lâm Uyển hỏi

- Cô ta bao nhiêu tuổi?

- 32 tuổi.

Đầu Vương Tử Huyền chảy ba vạch đen, 32 tuổi? Được lắm, Lê Dung phải không? Tôi đã nhớ mặt cô.

"Rắc rắc" cô siết chặt tay đến nỗi cây bút gãy ra làm hai, khiến Lâm Uyển cùng Lâm Hân phải trợn mắt há mồm, lấp bắp nói

- Tiểu Huyền à, cô thật mạnh nha.

Lúc này một tiếng nói dịu dàng dễ nghe vang lên

- Mọi người sao còn không đi làm việc?

- Tổ trưởng.

Song Lâm (gọi vậy cho nhanh nha) quay lại cúi chào, Vương Tử Huyền ngược lên nhìn cô gái phía trước. A, còn rất trẻ nha mà cô gái đó khi nhìn thấy cô liền lấp bắp kinh hãi

- Sao, sao...người lại ở đây?

- Tôi sao?

- Dạ.

Hắc Mộng gạt đầu, đang định lên tiếng thì bị Vương Tử Huyền kéo sang một bên hỏi

- Chúng ta quen nhau?

- Tôi gặp người lúc ở bệnh viện.

- Bệnh viện? Vậy cô là...

- Tôi tên Hắc Mộng, là thuộc hạ của chủ tử.

- Chủ tử? Ý cô là Thiên?

- Dạ.

Hắc Mộng cung kính nói, Vương Tử Huyền như muốn điên lên. Sao đi đâu cũng gặp người của anh hết vậy? Cô quay sang nhìn Hắc Mộng nói với giọng uy hiếp

- Tôi không muốn Thiên biết tôi làm ở công ty anh ấy.

- Xin lỗi, thuộc hạ chỉ nghe lời chủ tử.

- Vậy chủ tử các người nghe lời ai?

- Chủ mẫu.

- Vậy thì đúng rồi, Thiên nghe lời ta nói thì cô cũng phải nghe. Vì ta là lớn nhất.

Nói xong không để Hắc Mộng phản bác cô đã quay đi, để lại Hắc Mộng khuôn mặt đen sì nhìn về phía cô.

- Chủ mẫu thật bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Bảo Bối! Em Thật To Gan...

Vì công ty sắp ra mắt sản phẩm mới nên bộ phận thiết kế bận đến mù đầu mù cổ. Thế mà ả Lê Dung lúc nào cũng đến đây gây sự, làm người trong tổ

thiết kế tức muốn học mấu. Chỉ còn hai ngày nữa là đến kì ra mắt sản phẩm, thế mà tất cả sản phẩm không biết tại sao lại trùng với bản thiết kế của Lê Dung. Thế nên tổ của cô làm việc đến cơm trưa cũng không ăn, nhưng chỉ mới hoàn thành được 1/3 bản thiết kế, thế này thì làm sao mà kịp thời hạn đây.

Tối hôm đó, Vương Tử Huyền về đến nhà liền lên phòng nằm lăn ra đó. Nam Cung Hạo Thiên thấy vẻ mệt mỏi của cô thì đau lòng không thôi

- Bảo bối, công việc mệt lắm sao?

Vương Tử Huyền nhìn anh một hồi lâu mới lười biếng mở miệng

- Vâng, tại bản thiết kế bị người dở trò nên phải làm lại từ đầu. Ngày mai là hạn cuối nhưng chưa đâu vào đâu cả.

- Là bản thiết kế em thức mấy đêm liền để về lúc trước sao?

- Vâng.

Cô ừ ừ nói, rồi lại nhìn anh

- Làm sao bây giờ, nếu không có bản thiết kế ngày mai chắc cả tổ bị đuổi việc quá.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô than thở như vậy thì cảm thấy buồn phiền. Cô không vui anh làm sao vui nổi

- Bảo bối, không sao, nếu em thất nghiệp anh nuôi em

Nam Cung Hạo Thiên nửa đùa nửa thật nói, cậu nói của anh liền nhận được cái liếc xéo của cô

- Anh...đồ vô lương tâm...hic hic...

- Bảo bối, đừng khóc có được hay không?

-...

- Anh sai rồi, là anh không hiểu được tâm trạng của em, nhưng mà bảo bối...nếu bản thiết kế đó là do em làm thì chỉ có em mới làm cho nó trở nên hoàn hảo.

- Hic...thật...hic...sao?

- Thật.

Anh gạt đầu chắc chắn với cô, anh vuốt nhẹ mái tóc của cô nói

- Bảo bối, em nên ngủ sớm để ngày mai có sức chiến đấu.

- Dạ.

Sáng hôm sau

Vương Tử Huyền mặc bộ vest đen lịch lãm, đứng chất một nhà thiết kế chuyên nghiệp. Cô đến văn phòng thì thấy mặt ai cũng ửng đỏ trừ một người, đó là Hắc Mộng.

Vương Tử Huyền mỉm cười nhìn Song Lâm rồi nhìn Hắc Mộng, nói

- Phấn chấn lên nào, chúng ta sẽ không thua.

- Chúng ta không có bản thiết kế, đã định sẵn là sẽ thua.

Hắc Mộng lạnh lùng nói, nhưng trong lời nói vẫn mang theo sự cung kính của thuộc hạ đối với chủ mẫu. Vương Tử Huyền nở một nụ cười thần bí nói

- Đã là của mình, ắt hẳn sẽ là của mình. Nào, chuẩn bị đi.

Tại phòng họp, tất cả các nhân viên cấp cao đều có mặt kể cả tổng tài lạnh lùng của bọn họ. Hai tổ thiết kế thì mới đến một tổ còn tổ kia thì chưa thấy.

Ả Lê Dung tỏ vẻ đắc ý, lần này phần thắng chắc chắn nằm về phía ả. "Cạch" cánh cửa phòng họp được mở ra, bước vào là Hắc Mộng, tiếp theo là Vương Tử Huyền và đi cuối là Song Lâm.

Vương Tử Huyền liếc mắt về phía anh, thì thở phào. Thật may, anh không có ngán đầu lên. Mà Hắc Phong khi thấy cô liền ngỡ ngàng, Vương Tử Huyền liền đưa tay lên miệng ra hiệu cho cậu im lặng. Hắc Phong đưa mắt về phía cô rồi nhìn anh sau đó gạt đầu.

Vương Tử Huyền cùng mọi người ngồi xuống, Hắc Phong thấy ổn định thì lên tiếng

- Hai tổ bắt đầu trình bày bản thiết kế.

Song Lâm sắc mặt trắng bệch nhìn về phía Hắc Mộng và cô vẫn đang thản nhiên ngồi đó, mặt không hề có biểu cảm này.

- Tổ 1 bắt đầu trước. _Hắc Phong nói

- Không có.

Hắc Mộng lạnh lùng lên tiếng, Hắc Phong nhìn Hắc Mộng nhú mày

- Không có? Chúng tôi đã cho các người thời gian. Bây giờ nói không có là không có sao?

Lệ Dung nghe Hắc Phong vờ trách tổ của cô liền cười đắc ý. Ắ cũng không quên nhìn về phía Nam Cung Hạo Thiên đang ngồi.

Vương Tử Huyền thu hết mọi hành động của ả vào trong mắt, cô thật không nhịn nổi nữa rồi. Dám mơ tưởng đến chồng của cô, tôi sẽ cho cô biết đụng đến tôi có kết cục gì. Cô đứng dậy đi đến chỗ Lệ Dung, mọi người trong phòng họp không biết cô tính làm gì.

Vương Tử Huyền không nhanh không chậm giật lấy bản thiết kế trong tay của Lệ Dung, sau đó lạnh lùng nói

- Đây là bản thiết kế của chúng tôi.

Song Lâm thấy hành động của cô liền nuốt nước bọt, cô có biết mình đang làm gì không vậy, còn Hắc Mộng ung dung nhìn cô như chờ kịch hay.

Mà Nam Cung Hạo Thiên khi nghe thấy tiếng của cô liền ngẩn đầu lên, trong mắt xẹt qua tia ngạc nhiên. Cô nhìn anh mỉm cười rồi nhìn qua Lệ Dung nói

- Đây là bản thiết kế tôi đã cất công làm trong mấy đêm liền, tại sao nó lại ở chỗ cô?

Lời nói của cô khiến mọi người trong phòng họp bàn tán xôn xao, Lệ Dung tức giận đến đỏ mặt. Ắ tức giận quát

- Cô nói láo, bản thiết kế này là tôi vẽ.

- Vậy cô nói cho tôi biết, hình mẫu cô lấy từ đâu? Ý tưởng là gì?

- Tôi...tôi...

- Sao? Không nói được, vậy để tôi nói cho cô biết.

- Người mẫu để tôi thiết kế những bộ trang phục này là chồng tôi.

Mọi người ở đây nghe câu nói của cô liền tròn tròn mắt, còn anh thì môi khẽ nhếch lên trong mắt hiện lên tia tán thưởng.

- Cô, cô nói láo.

Lệ Dung nói xong đưa tay lên định tát cô thì bị cô chặn lại, Vương Tử Huyền cười lạnh nhìn Lệ Dung

- Muốn đánh tôi? Cô không có cửa.

"Chát"

Một tiếng thanh thúy vang lên, mọi người không khỏi ngỡ ngàng nhìn Lệ Dung đang ôm một bên má của mình. Song Lâm đã bị cô dọa chi sợ, còn anh khi thấy cô dùng bàn tay nhỏ bé của mình đánh ả liền tức giận

- Bảo bối! Em thật to gan.

Vương Tử Huyền nghe anh nói giọng đầy tức giận liền không kiêng nể nhìn anh nói

- Em làm gì sai? Là ả muốn đánh em, em chỉ dạy cho cô ta một bài học. Hay là anh thương tiếc ả?! Đau lòng cho ả, vậy còn em là gì chứ?

Cô nói mà hốc mắt đỏ lên, trong phòng họp không ngừng có tiếng rút khí. Cô gái này quá to gan rồi, dám nói những lời này trước mặt tổng tài bọn họ. Lệ Dung đắc ý khi cô bị anh mắng, nhưng mọi người quên mất một điều, lúc anh mở miệng câu cửa miệng anh nói ra là "bảo bối". Nam Cung Hạo Thiên đứng từ ghế lên đi lại chỗ cô, ả thấy liền tỏ ra đắc thắng. Nhưng nụ cười trên môi ả lập tức cứng đờ khi thấy hành động và lời nói của anh phát ra.

Anh cầm bàn tay đỏ lên của cô dịu dàng xoa bóp, dịu dàng nói

- Bảo bối, có phải đau lắm không? Sau này không cho phép em đánh người nữa, có đánh để cho anh đánh.

Khoé miệng Vương Tử Huyền giật giật, mọi người đơ toàn tập chỉ trừ Hắc Phong và Hắc Mộng.

- Anh sẽ đánh con gái sao?
- Sẽ, nếu người đó bắt nạt em.
- Nhưng hồi này anh mắng em.

Cô uất ức nói. Nam Cung Hạo Thiên nhíu mày, anh mắng cô khi nào? Như hiểu được ý nghĩ của anh, cô nói

- Anh bảo em to gan.
- Đúng, em rất to gan.
- Anh...
- Em to gan vì dám làm tổn thương bản thân, người như vậy không đáng để em đánh, sẽ bắn tay.

Mọi người trợn mắt như muốn rút ra ngoài. Có ai nói cho họ biết đây là tình huống gì nha? Tổng tài mặt lạnh của họ khi nào thì trở nên dịu dàng, ôn nhu như nước vậy? Còn thân phận cô gái đó là gì mà để anh phải đau lòng đứng ra bảo vệ? Hắc Phong và Hắc Mộng thì không có thái quá như bọn họ, nhưng khoe miệng của họ không nhịn được mà giật giật từng hồi. Chủ tử của bọn họ là vô hạn súng ái chủ mẫu đi?

Lệ Dung nhìn không được nữa liền quay sang anh uất ức nói

- Tổng tài, là cô ta đánh tôi, còn đổ oan cho tôi lấy bản thiết kế của cô ta, sao ngài lại bao dung cho cô ta?
- Đánh cô là đúng, còn bản thiết kế cô ấy nói cô lấy thì chính là cô lấy.

Anh lạnh lùng nhìn Lệ Dung nói, tại sao Tập đoàn của anh lại tuyển một người vô dụng như vậy?

- Tổng tài, ngài không nói lí lẽ.
- Tôi không nói lí lẽ chỗ nào? Từ nay, cô bị xa thải.
- Tổng tài, tôi không làm sai.
- Cô xúc phạm đến phu nhân tổng tài, vậy đã đủ chưa?

Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nói, liếc cũng không thèm liếc ả một cái. Lệ Dung lấp bắp kinh hãi

- Ph...u...nhân...tổng...t...ài, là cô?
- Không cô nghĩ là cô chắc? Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn mơ mộng đến chồng người khác? Lòng tự trọng của cô quăng cho ch* ăn rồi hả?

Vương Tử Huyền tức giận nói, mọi người không khỏi giật giật khoé môi. Phu nhân tổng tài thật hung dữ, tốt nhất không nên có lỗi với cô nha. Không thì hậu quả khó lường...

Nam Cung Hạo Thiên thấy cô nụ khí liền cười nhẹ, anh cúi người xuống nói nhỏ vào tai đủ hai người nghe

- Bảo bối, em ghen?!
- Mới...mới không có.

Vương Tử Huyền đỏ bừng mặt, mọi người không biết còn tưởng anh đang hôn cô. Mà Hắc Phong với Hắc Mộng đầu chảy ba vạch đen, hình tượng chủ tử bọn họ cũng kính còn đâu nữa a?

Nam Cung Hạo Thiên thu lại nụ cười, lạnh lùng nhìn một đám người trong phòng họp nói

- Tan họp.

Đôi lời tác giả:

- Đầu tiên, cảm ơn mọi người đã ủng hộ bộ truyện của mk trong thời gian qua.
- Thứ hai là truyện mình viết đang lệch theo một quỹ đạo khác, không giống như mình đã tính trước. Lúc trước mình chỉ định cho bộ này kết thúc tầm độ 50-60 chương, nhưng bây giờ có thể lên đến 100 chương hoặc hơn, nên nhớ là "có thể" thôi nha. Cho nên mình sẽ chia truyện thành hai phần (các bạn đọc rõ hơn ở phần giới thiệu truyện mk ms đăng)

- Điều thứ ba mk muốn hỏi là các bạn có muốn mình cho Âu Dương Tuyết Linh yêu một ai đó ko? Khi cô đã biết hối lỗi (cái này lấy theo ý kiến số đông)

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Dự Tiệc

Mọi người nghe câu "tan họp" của anh như nhận được một đặc ân nhanh chóng rời đi, bây giờ trong phòng chỉ còn lại năm người. Nam Cung Hạo Thiên nhìn Lệ Dung lạnh lùng nói

- Cô còn không đi?
- Tổng tài, tôi thật sự không biết cô ấy là phu nhân tổng tài, xin tổng tài bỏ qua.
- Bỏ qua? Không đời nào, Hắc Phong.

Hắc Phong liền bước lại chỗ ả, không kiêng nể ả là còn gái mà nương tay. Cậu kéo ả ra khỏi phòng họp, đợi hai người rời đi anh mới lạnh lùng nhìn Hắc Mộng

- Đã biết tội?
- Chủ tử, thuộc hạ xin chịu phạt.
- Tốt, đến rừng Tử Hồn ba tháng.
- Vâng.

Vương Tử Huyền thấy Hắc Mộng vì mình mà chịu phạt liền lên tiếng

- Thiên, cô ấy không có lỗi a. Anh bỏ qua cho cô ấy đi. Nha~

Cô đưa ánh mắt tội nghiệp nhìn anh, Nam Cung Hạo Thiên nhướn mày nhìn cô sau đó gật đầu.

- Chỉ lần này.
- Em biết Thiên thương em nhất.

Cô ôm chặt lấy anh, không quên giơ ngón cái lên với Hắc Mộng. Khoé miệng giật giật, Hắc Mộng cảm thấy chủ mẫu này rất trẻ con. Nam Cung Hạo Thiên không nói gì ôm cô về phòng làm việc, đúng lúc La Kì Kì từ công ty đối tác về nhìn thấy một màn này. ả nghiêng rặng nghiêng lợi đi lại bên anh nở nụ cười dịu dàng

- Tổng tài.
- Ừ.

Anh lạnh lùng "ừ" một tiếng rồi đi vào trong. Vương Tử Huyền mỉm cười gật đầu với ả rồi theo anh bước vào. La Kì Kì nhìn cánh cửa khép lại đôi mắt hiện lên sự căm phẫn, đúng lúc Hắc Mộng đi qua nhìn ả nói

- Thứ gì của mình sẽ là của mình, không phải của mình thì mãi mãi không phải của mình. Đừng nên cưỡng cầu sẽ để lại hậu họa sau này.
- Không cần cô lo chuyện bao đồng.
- Tùy cô thôi.

Hắc Mộng nhún vai tỏ vẻ không quan tâm sau đó rời đi.

- Các người hãy chờ đó.

Trong văn phòng

- Anh, em xuống làm việc nha?- Không được.

- Tại sao chứ?

Cô chu mỏ hỏi, cô có làm gì sai đâu? Tại à Lê Dung mà.

- Máy ngày nay em mệt rồi, nghỉ ngơi đi. Tối đi dự tiệc với anh...

- Còn dự án thì sao?

- Anh lo được.

- Vâng.

Cô gật đầu rồi lại ghé sofa nằm, mười lăm phút trôi qua cô không hề buồn ngủ. Vương Tử Huyền bức bối ngồi dậy nhìn anh đang chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Cô đứng dậy đi lại bên cạnh anh, cô tự nhiên ngồi lên đùi anh. Mặt vùi vào lòng ngực rắn chắc kia, nghe nhịp tim anh đập đều đều cảm giác buồn ngủ kéo đến. Chẳng mấy chốc cô đã ngủ say, Nam Cung Hạo Thiên không có phản ứng gì, chỉ chỉnh lại tư thế để cô thoải mái hơn. Mắt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Lúc anh làm việc xong đã là một giờ chiều, anh cúi xuống nhìn cô vợ bé vẫn đang ngủ thì mỉm cười, anh đưa tay vuốt nhẹ tóc cô

- Bảo bối, vất vả cho em rồi.

Tối đến, anh và cô đến khách sạn The Win để dự tiệc. Một chiếc siêu xe với số lượng có hạn dừng trước khách sạn. Nam Cung Hạo Thiên một thân tây phục bước xuống xe làm cho mấy tiểu thư không khỏi ngoái đầu nhìn lại, nhưng chỉ dám đứng từ xa không dám lại gần vì sát khí lạnh lùng trên người anh.

Anh bỏ mặc những ánh mắt thèm thuồng của mấy người con gái kia, đưa tay vào trong ôm cô ra khỏi xe. Vương Tử Huyền hai tay quàng cổ anh, khi được anh cẩn thận đặt cô xuống đất thì cô mới gỡ tay ra.

Vương Tử Huyền mặc đầm dạ hội màu bạc ôm sát người, chân mang đôi giày cao gót mười phân, tóc được búi gọn thả vài cọng phía trước. Mọi người nhìn thấy cô không khỏi há hốc mồm, trên đời này sao lại có người con gái đẹp như vậy? Còn đi với Nam Cung thiếu nổi tiếng không gần nữ sắc?

Vương Tử Huyền quàng qua tay anh bước vào, anh lạnh lùng quét mắt về đám người đang nhìn bảo bối anh. Cô nhìn anh mỉm cười, từ khi nào anh đã trở thành bình giảm chua vậy? Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô cười liên tục, anh cúi xuống tai cô nghiêng rằng nghiêng lợi nói

- Bảo bối, em còn cười?

Cô nhìn anh không nói gì nhưng thu lại nụ cười, trên mắt cô vẫn có ý cười. Buổi tiệc hôm nay được xem là lớn nhất vì có sự hiện diện của tứ đại gia tộc. Đầu tiên là Nam Cung gia, do Nam Cung Hạo Thiên thay mặt đến tham dự. Thứ hai là Âu Dương gia, do Âu Dương Cẩm người đứng đầu gia tộc đến tham dự. Thứ ba là Tư Không gia, do Tư Không lão gia người đứng đầu gia tộc đến tham dự. Cuối cùng là Cố gia, do Cố Dạ Bạch nhị thiếu gia thay mặt tham dự.

Hai người bước vào là trung tâm chú ý của mọi người, mọi người không ngừng đến chào hỏi Nam Cung Hạo Thiên nhằm gây ấn tượng tốt. Vương Tử Huyền vì mang guốc cao mà không quen, cô nhăn mặt nhìn anh đang bàn công việc. Mặc dù anh luôn nói chuyện công việc, nhưng luôn để ý biểu hiện của cô. Thấy cô nhăn mặt anh nhẹ giọng hỏi

- Làm sao vậy?

- Em đau chân.

- Vậy anh dẫn em lại kia ngồi.

- Không cần, anh nói chuyện đi em đi kiếm đồ uống.

- Ừm.

Thấy anh gật đầu, Vương Tử Huyền mới quay người bước đi. Cô lại ngồi ở góc khuất ra hiệu cho phục vụ đem thức uống đến, ngồi chưa ấm ghế thì một cô gái ăn mặc hở hang, trang điểm lòe loẹt người nồng nặc nước hoa đi lại chỗ cô nói với giọng chanh chua

- Cô là gì của anh Thiên?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Đổi (1)

Vương Tử Huyền đen mặt khi nghe ả gọi tên anh một cách thân mật. "Anh Thiên"? ả nghĩ ả là ai mà gọi anh như vậy?

- Tôi là gì của Thiên có liên quan gì đến cô?

Vương Tử Huyền lạnh lùng nhìn ả nói. Mà Lâm Tiểu Yến nghe cô nói vậy liền tức giận quát

- Ai cho cô gọi tên anh ấy? Há?!

- Cô gọi được, sao tôi lại không?

- Bởi vì tôi là vợ chưa cưới của anh ấy?

Sau khi ả dứt lời, không khí xung quanh ngưng đọng. Nam Cung Nguyệt không biết từ lúc nào đến bên cạnh

- Ha ha...cô là vợ chưa cưới của anh hai tôi? Sao tôi lại chưa nhìn thấy cô bao giờ?

Nam Cung Nguyệt trên người mặc chiếc đầm màu hồng phấn, phía eo có đính đá, bên dưới xoè ra như vảy công chúa. Chân mang đôi giày cao gót, tóc được uốn gọn sóng. Lâm Tiểu Yến nhìn Nam Cung Nguyệt cười khinh bỉ

- Anh cô có vợ sắp cưới phải nói cho cô biết sao?

- Phải.

Bên cô dù chỉ cái vãi nhỏ nhưng không gây ít sự chú ý, Cố Dạ Bạch đang nói chuyện với Âu Dương Chấn Phong thấy vậy liền đi lại.

- Chuyện gì vậy?

Âu Dương Chấn Phong lên tiếng, hôm nay anh (ADCP) đến dự tiệc một mình vì Tư Không Diệp Như đang mang thai nên không thể đi được.

- Có người mạo nhận là vợ chưa cưới của anh hai.

Nam Cung Nguyệt nghiêng răng nói, nghe vậy Cố Dạ Bạch nhìn Vương Tử Huyền đang vờ ỷ rượu trên tay mà không mư ừ đến chuyện này, đầu hấn chảy ba vạch hắc tuyến. Đang định mắng cô thì nhớ đến lời của anh nên hấn thu lời lại, nhẹ giọng hỏi

- Tử Huyền, cô không tức giận?

- Tức giận? Tại sao tôi phải tức giận?

Vương Tử Huyền nhếch mép cười lạnh,tức giận? Dĩ nhiên có, dám mạo nhận vợ chưa cưới của anh, ả muốn chết sao?

- Cô ta làm gì có quyền tức giận, chỉ là tình nhân của anh Thiên mà thôi. Khi anh ấy chơi chán cô rồi sẽ chán ghét cô thôi.

Lâm Tiểu Yến nói cay độc, nhiệt độ không khí giảm xuống nhanh chóng. Tuy ở đại sảnh buổi tiệc có lắp máy lạnh nhưng họ vẫn thấy lạnh băng, vì hàn khí trên người cô phát ra. Nam Cung Hạo Thiên từ chỗ Cố lão gia đi đến lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

Vương Tử Huyền không thèm trả lời, bởi vì cô đang tức giận a. Cô muốn giết người để phát tiết, trong lòng cô không ngừng gào thét. Mà Lâm Tiểu Yến thấy anh ả liền bám dính vào người anh như bạch tuột

- Anh Thiên, lâu rồi không gặp.

Vương Tử Huyền nhìn ả bám vào tay anh sắc mặt khê biến, máu xong lên đại não khi thấy anh đứng im cho ả ôm. Cô nhìn Lâm Tiểu Yến gần từng chữ

- Bỏ, tay, anh, ấy, ra.

Nam Cung Nguyệt thấy thú vị liền nói nhỏ với Cố Dạ Bạch

- Chị dâu ghen rồi.

- Cô ta cũng biết ghen sao?

Cố Dạ Bạch làm như không tin hỏi lại, ai ngờ vừa thấy ánh mắt lạnh như dao của Nam Cung Nguyệt liền im lặng.

- Tại sao?

- Đừng để tôi nói lần hai.

Nam Cung Hạo Thiên đứng bên cạnh thấy cô đỏ mặt vì tức giận, a phải nói là ghen mới đúng. Anh cười cười đẩy Lâm Tiểu Yến ra trong sự ngỡ ngàng của a ta, anh đi đến bên cạnh cô

- Bảo bối, em ghen?

- Ai thèm, em mệt, em đi về trước. Anh muốn làm gì thì làm.

Nói xong cô bỏ đi thì rơi vào vòng tay quen thuộc, Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vào lòng trước sự ngỡ ngàng của mọi người đang có mặt tại bữa tiệc. Lâm Tiểu Yến tức đến đỏ mặt nhìn anh

- Anh Thiên, anh...

- Cô đừng vào vợ tôi, tôi chưa cho gia đình cô ra đường ở là may mắn rồi. Còn không nhanh cút.

Anh lạnh lùng nhìn a nói, thấy anh đang có dấu hiệu nổi giận a liền dậm chân quay lưng bỏ đi.

- Bảo bối?!

Thấy cô quay mặt đi chỗ khác, anh dịu dàng vuốt lên mái tóc cô khẽ gọi. Nhận lại chỉ là sự im lặng của cô.

- Bảo bối, đổi sao?

Vương Tử Huyền không nói gì đẩy anh ra, sau đó rời đi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô rời đi có chút ngỡ ngàng, rồi mỉm cười: bảo bối giận thật rồi.

Anh cười cười rồi cũng rời khỏi hội trường. Âu Dương Chấn Phong đứng nhìn hai người rời đi lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Có lẽ, từ nay cô sẽ không còn chịu đau khổ. Cái giá mà em gái anh đã trả khi đụng vào cô cũng quá đắt, Âu Dương Chấn Phong hi vọng em gái mình sẽ có ngày quay về, vì từ lúc đó trở đi anh không còn gặp được Âu Dương Tuyết Linh nữa.

Trong một góc tối của bữa tiệc, người đàn ông nhìn hai người rời đi liền nhếch mép cười nham hiểm. Ánh mắt ông ta hiện lên tia ác động, ông ta uống một ngụm rượu miệng nói những lời cay độc

- Các người sẽ không còn hạnh phúc lâu đâu.

Mà Vương Tử Huyền sau khi rời bữa tiệc liền đi một mạch ra khỏi nhà hàng, cô đi bộ trên con đường khuya vắng, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cô run mình đưa tay lên ôm vai mình, miệng không ngừng lẩm bẩm

- Thiên đáng ghét, anh là đồ vô lương tâm...hic...

Bỗng, cô rơi vào lòng ngực rắn chắc của ai kia. Cô biết đó là anh, nên cô vùng tay đánh mạnh lên ngực anh

- Đáng ghét, buông em ra.

- Bảo bối.

- Buông ra, em bảo anh buông ra. Anh đi mà an ủi cô ta...hức...

- Bảo bối, anh và cô ta không có gì cả.

Nam Cung Hạo Thiên thở dài, nhìn cô khóc tìm anh nói lên từng hồi, đã dặn lòng không để cho cô rơi nước mắt thêm lần nào nữa, nhưng tại sao? Anh vẫn phạm phải sai lầm này...?!

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đổi (2)

Nam Cung Hạo Thiên sợ cô lạnh nên cởi áo khoác bên ngoài của mình khoát lên cho cô. Vương Tử Huyền nhìn anh thút thút nói

- Vậy tại sao lúc cô ta ôm anh, anh không đẩy cô ta ra?

Anh lúc này mới bừng tỉnh, thì ra cô vợ của anh vì chuyện này mà dối anh. Nam Cung Hạo Thiên vuốt mái tóc cô nói

- Anh là vô tội nha, rõ ràng là anh có đầy mà. Bảo bối, đừng giận anh nữa được không?

- Hừ, tại sao anh lại đào hoa như vậy chứ? Hết Lệ Dung rồi đến cô ta.

Vương Tử Huyền hừ lạnh, sau đó bước lên xe anh đang đỗ bên đường, lạnh lùng nói

- Em muốn về nhà.

- Tuân lệnh bà xã.

Anh cười cười nói rồi vòng qua bên ngồi vào ghế lái, lái xe về biệt thự Nam Cung.

Về đến nhà, cô đi thẳng lên phòng không thèm ngó ngang gì về anh. Nam Cung Hạo Thiên thờ dài, trầm nghĩ

"Sau này sẽ không để bảo bối phật lòng a, nếu không người chịu thiệt sẽ là anh"

Lúc Nam Cung Hạo Thiên lên tới phòng cô đã lấy đồ đi vào phòng tắm, anh thờ dài rồi đi lại tủ lấy đồ chính mình đi phòng tắm khác. Lúc anh quay lại cô đang ngồi ở bàn trang điểm sấy tóc. Anh đi lại cầm máy sấy trên tay cô, rồi chính mình tự sấy tóc cho cô. Vương Tử Huyền để mặc anh, cô mệt mỏi dựa vào người anh nhắm mắt.

Tóc khô anh cất máy sấy rồi bế cô lên giường, cô rút đầu vào ngực anh, hai mắt nặng trĩu. Nam Cung Hạo Thiên đặt nhẹ cô lên giường, lúc này anh mới để ý đồ mặc trên người Vương Tử Huyền. Là chiếc áo sơ mi màu trắng của anh, anh đen mặt cô là đang thử thách sự kiên nhẫn của anh? Mà cô khi được anh đặt xuống giường liền quay lưng về phía anh, nếu như thường ngày cô đã rút vào lòng anh ngủ. Nam Cung Hạo Thiên phiền não, sao cô lại giận lâu như vậy? Anh nhìn về phía cô sau đó đứng dậy đi về thư phòng. Vương Tử Huyền nhìn anh đi về thư phòng nước mắt liền ứa ra, cô ngồi dậy ôm lấy hai đầu gối của mình. Có phải anh ghét cô rồi không? Không cần cô nữa đúng không?

Vương Tử Huyền càng nghĩ càng sợ, sợ một ngày anh không cần cô nữa.

Cô đứng dậy đi đến nhà bếp làm thức ăn khuya cho anh, rồi đem lên thư phòng.

"Cốc cốc"

- Vào đi.

Vương Tử Huyền mở nhẹ cửa, đi đến chỗ anh nói

- Thiên, em làm thức ăn khuya cho anh. Anh ăn đi rồi làm việc.- Ừm, em để đó lát nữa anh ăn. Em về phòng ngủ trước đi đừng đợi anh.

Nam Cung Hạo Thiên nói, anh vẫn không rời mắt khỏi màn hình máy tính, tay thì không ngừng đánh trên bàn phím. Vương Tử Huyền thấy anh không để ý tới mình hốt mất liên đồ lên, cô hít một hơi thật sâu rồi nói

- Vậy anh làm việc, em ngủ trước.

- Ừ.

Cô về đến phòng liền đi đến quầy bar trong phòng ngủ, tự rót cho mình một ly Whisky, sau đó ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Whisky là một loại rượu mạnh, do cô uống vội nên không ngừng ho sặc sụa, cộng thêm độ cay nồng của rượu khiến mặt cô đỏ bừng. Nước mắt cũng vì thế mà rơi xuống, Vương Tử Huyền vốn không biết uống rượu, bây giờ lại chọn rượu mạnh uống nên cả người nóng bừng. Cô lại rót thêm một ly nữa, đang định uống thì có người giật lấy. Cô nhúm mày, nói với giọng khó chịu

- Đưa đây, tôi còn muốn uống.

Nam Cung Hạo Thiên nhúm mày nhìn cô, hồi nãy anh tập trung làm việc nên chỉ nói vài câu với cô, lúc ngẩng đầu lên thì thấy thức ăn khuya ở đó anh mới nhớ đến cô, lúc rồi đi giọng nói có chút khác thường nên anh vội vàng về phòng ngủ. Khi mở cửa ra, cảnh phía trước làm anh bị dọa sợ. Nam Cung Hạo Thiên đặt ly rượu một bên sau đó ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hỏi

- Bảo bối, em không uống được rượu sao lại tự hại bản thân?

- Hức...anh...không quan tâm...hức...em nữa.

Anh nhúm mày, anh không quan tâm cô khi nào? Rõ ràng anh thấy cô ngủ rồi nên mới đi sang thư phòng, không hiểu sao cô lại thức, còn mang điểm tâm lên cho anh.

- Anh...không thèm nhìn em, anh ghét em rồi. Anh không còn yêu em nữa...

Vương Tử Huyền nói mà nước mắt ướt đầm mặt, áo sơ mi bị cô vung vẩy mà để lộ cảnh xuân. Anh nhìn cô nuốt nước miếng, anh cúi xuống hôn lên đôi

môi đỏ mọng của cô. Vương Tử Huyền lấy tay đẩy anh ra nhưng càng đẩy càng bị anh siết chặt. Nam Cung Hạo Thiên tách hàm răng cô ra, đưa lưỡi vào trong khoang miệng cô mà tham lam hút hết mật ngọt. Cô vô thức đưa tay quàng qua cổ anh, thấy cô đáp trả anh càng hôn sâu hơn. Anh rời môi cô hôn xuống cổ, anh mút mạnh để lại một đóa hoa mai kiêu mị, sau đó hôn xuống xương quai xanh, tay anh cũng không yên phận mà xoa nắn nơi đầy đặn, dù cách một lớp vải nhưng anh làm cô hưng phấn không thôi. Những tiếng ngân nga của cô như kích thích dây thần kinh của anh.

- Bảo bối, anh yêu em

Vương Tử Huyền bây giờ không thể nghe được những lời anh nói, cô bị anh chọc đến hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Anh đưa tay gỡ từng cúc áo xuống, chẳng mấy chốc trên người cô không còn mảnh vải che thân. Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa của cô mà cắn mút, làm cô không khỏi thoát ra những tiếng rên rỉ

- Ừm...Thiên...ừ~

Nam Cung Hạo Thiên ngắm nhìn thân thể của cô, nhếch miệng cười

- Bảo bối, em thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Virus 415

Sáng hôm sau, Vương Tử Huyền tỉnh dậy bên cạnh đã không còn anh nữa. Cô mệt mỏi lê thân sát vào nhà tắm, nhìn vết hôn như đóa hoa mai nở rộ trên cổ, cô không khỏi đỏ mặt.

Sau khi thay đồ xong, cô xuống nhà nhưng vẫn không thấy anh đâu. Vương Tử Huyền ngồi vào bàn ăn nhìn quán gia hồi

- Thiên đâu rồi ạ?!

- Sáng nay thiếu gia đến công ty rất sớm, nói khi thiếu phu nhân dậy nhớ bảo người ăn sáng.

Vương Tử Huyền nghe quán gia nói thì gật đầu, ngoan ngoãn ăn bữa sáng. Sau đó lên thư phòng của anh, đang định chơi máy tính thì màn hình không ngừng chạy những con số nhìn mà hoa cả mắt. Vương Tử Huyền nhíu mày nhìn những con số đang không ngừng chạy.

Bỗng hiện lên một dòng chữ màu đỏ, "xâm nhập thành công" rồi màn hình tối đen. Cô giật mình nhìn màn hình, đây là...

Mà lúc này, tại phòng tổng tài. Nam Cung Hạo Thiên nhìn những con số chạy trên máy tính chủ liên nhíu mày. Máy tính ở công ty có kết nối với máy tính ở thư phòng của anh nên ở đó xảy ra việc gì anh liền biết.

Anh đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, lần này mệt rồi đây. Nam Cung Hạo Thiên đưa tay nhấn điện thoại nội bộ

- Gọi Hắc Mộng ở tổ thiết kế lên gặp tôi.

- Vâng.

La Kì Kì trả lời một tiếng, sau đó liền gọi cho phòng thiết kế bảo Hắc Mộng lên gặp tổng tài. Chưa đầy hai phút Hắc Mộng đã có mặt tại phòng anh.

- Chủ tử.

- Ừ, cô xem đó là loại virus nào?

Anh nhàn nhạt lên tiếng, thật ra anh giỏi về mọi mặt nhưng người đâu ai hoàn hảo? Và anh cũng vậy, anh cũng có khuyết điểm của mình. Hắc Mộng nhìn những con số đang chạy nhíu mày nói

- Virus 415, loại virus này thuộc hạ chưa từng thấy chỉ mới nghe qua.

- Lão ta đã bắt đầu hành động.

- Ý chủ tử là...

- Có thể phá?!

Hắc Mộng nhìn anh sau đó nhìn những con số đang chạy khê vuốt ngược

- Thuộc hạ không chắc.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu, Hắc Mộng hiểu ý cô ngồi xuống trước màn hình máy tính, tay không ngừng lướt trên bàn phím. Không khí bây giờ chỉ nghe tiếng "lạch tạch" của máy tính.

1 tiếng trôi qua....

2 tiếng...

Hắc Mộng bắt đầu chảy mồ hôi, anh ngồi ở ghế sofa vẫn không rời khỏi nhất cử nhất động của Hắc Mộng.

Sau năm tiếng, Hắc Mộng cũng dừng lại nhìn anh nói với giọng cung kính

- Thuộc hạ vô năng, xin chủ tử trách phạt.

Anh không nói gì ra hiệu cho Hắc Mộng lui đi, Nam Cung Hạo Thiên nhìn đồng hồ đã qua trưa, không biết bảo bối của anh đã ăn cơm chưa. Nghĩ đến bảo bối, anh lại nhớ cô. Công việc mệt nhọc cũng vui đi vài phần. Anh cầm điện thoại ấn dãy số quen thuộc, một hồi sau mới có người bắt máy

- Thiên~

Vương Tử Huyền nói với giọng ngái ngủ, nghe được giọng của cô mệt nhọc của anh liền tan biến

- Bảo bối, em đang làm gì?

- Ngủ a~, ở nhà chẳng có gì làm.

Nghe giọng lười biếng của cô anh phì cười

- Bảo bối muốn đi làm?

- Dạ.

Vương Tử Huyền giọng phấn chấn hẳn lên, mà anh không biết nên vui hay buồn đây. Anh thật không nỡ để bảo bối mệt

- vậy em đến làm thư kí riêng của anh.

- Hà?! Thư kí? Không phải anh có rất nhiều thư kí sao?

- Nhưng anh muốn em làm thư kí riêng của anh.

- Vậy được, lát nữa em đến.

Cô vui vẻ nói, làm thư kí cũng không tệ.

- Vậy tạm biệt, bảo bối, lát gặp.

- Dạ.

Hai mươi phút sau, cô đến công ty anh. Trên người mặc bộ đầm màu hồng dài quá gối, mọi người trong công ty ai cũng biết cô nên cô rất thuận lợi đi lên phòng của anh. Mở cửa phòng làm việc của anh ra, cô khá bất ngờ khi thấy Hắc Phong, Hắc Ảnh và Hắc Mộng đều có mặt tại phòng anh. Vương Tử Huyền thấy anh đang chau mày nhìn màn hình máy tính thì khê gọi

- Thiên, làm sao vậy?

Nam Cung Hạo Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô mỉm cười, Vương Tử Huyền mặc cho sự có mặt của ba người kia, thản nhiên ngồi lên đùi anh, hai tay xoa mi tâm đang nhũn nhũn của Nam Cung Hạo Thiên, anh nắm lấy tay cô nói

- Màn bảo vệ máy tính bị người ta phá bỏ, nên tất cả các dữ liệu đều bị mất.

Vương Tử Huyền nghe anh nói thì gật gù sau đó liền nhìn vào máy tính. Nhưng chưa nhìn được hai giây, mắt cô đã bị anh che lại

- Bảo bối, không nên nhìn sẽ chóng mặt.

Hắc Phong, Hắc Ảnh và Hắc Mộng đầu chảy ba vạch đen, hai người xem bọn họ là không khí sao?

Vương Tử Huyền kéo tay anh xuống nhìn vào máy tính nói

- Virus 415?

Không những anh mà ba người kia cũng ngạc nhiên nhìn cô. Nam Cung Hạo Thiên hỏi

- Em biết?

- Anh đừng có mà khinh thường em.

Cô hừ lạnh, hất cằm nhìn anh nói. Anh cười cười điểm nhẹ lên mũi cô, Vương Tử Huyền đứng dậy nhìn anh ra lệnh

- Anh, qua kia ngồi.

Tay cô chỉ về ghế sofa đối diện.

-...

- Bảo bối, em..

- Nếu không nhanh lên công ty sẽ bị phá sản, anh muốn sao?

Cô ngắc lờ anh nói, Nam Cung Hạo Thiên lần đầu á khẩu không biết nói gì, chỉ biết nhìn cô ngồi xuống ghế sau đó tay lướt nhanh lên bàn phím máy tính, tốc độ nhanh hơn Hắc Mộng rất nhiều.

Mọi người không khỏi cả kinh nhìn cô, bao gồm Nam Cung Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Sự Thật Bất Ngờ

Trong phòng vang lên tiếng "lạch tạch" không ngừng, mọi người trong phòng như nín thở nhìn cô. Hắc Mộng nhìn khuôn mặt tập trung của cô mà toát mồ hôi lạnh. Khuôn mặt Vương Tử Huyền lạnh lùng đến đáng sợ, còn anh trong mắt hiện lại tia ngạc nhiên, sau đó là tia tán thưởng. Nam Cung Hạo Thiên không ngờ cô vợ bé nhỏ của anh lại lợi hại như vậy, nhìn cô đánh máy một cách điêu luyện và thành thục đã nói lên tất cả.

Thời gian từng phút, từng phút trôi qua. Không biết có phải máy điều hoà trong phòng không đủ mát, nên trán Vương Tử Huyền lấm tấm mồ hôi, anh nhìn mà đau lòng.

Nam Cung Hạo Thiên đi lại bên cô, anh nhẹ nhàng lấy khăn tay lau những giọt mồ hôi kia. Cô cũng không phản kháng, hai mắt vẫn nhìn vào những con số đang di động trên màn hình máy tính. Màn hình bỗng nhấp nháy liên tục, mọi người quan sát nét mặt của Vương Tử Huyền chỉ thấy cô nhíu mày cười lạnh, sau đó tay nhanh chóng nhấn vào phím Enter. Màn hình trở nên trắng xóa, sau đó trở lại bình thường, tất cả các dữ liệu bị virus 415 phá hủy cô đều lấy lại toàn bộ, kể cả thông tin mật. Vương Tử Huyền cười như không cười nói

- Không tự lượng sức.

Hắc Mộng như không tin vào mắt mình khi màn hình máy tính hiện lên hai chữ, hai chữ này luôn khắc sâu trong đầu Hắc Mộng. "*The Queen*" hacker huyền thoại, được mệnh danh là *nữ hoàng hacker*, chưa bao giờ thất bại. Nhưng thân phận thật sự thì không một ai biết.

- The Queen?! Là em sao?

Nam Cung Hạo Thiên nghi hoặc nhìn cô, lưng cô đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Vương Tử Huyền nghe anh hỏi chỉ gật đầu nhẹ, cũng không để ý đến sắc mặt hết trắng rồi lại xanh của đám người Hắc Phong.

Mà cô cũng chẳng để tâm đến, anh nhìn cô mỉm cười, đưa tay kéo cô đứng dậy, chính mình ngồi xuống ghế rồi đặt Vương Tử Huyền ngồi vào lòng mình, anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của cô, cất giọng dịu dàng

- Bảo bối, em thật giỏi.

- Hừ, em mà lại.

Vương Tử Huyền hất hàm nhìn anh, kiêu ngạo nói. Nam Cung Hạo Thiên điểm nhẹ lên chóp mũi của cô, cười cười. Hai người biểu hiện thân mật mà quên đi sự hiện diện của ba người kia. Hắc Phong và Hắc Mộng đã quen với cảnh trước mắt nhưng khoẻ môi không khỏi giật giật. Còn đối với Hắc Ảnh, đây là lần đầu tiên cậu thấy chủ tử ôn nhu như nước, lại dịu dàng cười nói. Hắc Ảnh nhìn một màn phía trước không khỏi thờ dài, trời ạ, cậu không

nghĩ đến một ngày nào đó chủ tử sẽ rơi vào lưới tình.

Khi cả ba ra lẳng lặng ra ngoài không gây một tiếng động nào cả, làm cô cảm thấy có chút áy náy. Tại sao lại xem bọn họ như người vô hình a? Nam Cung Hạo Thiên như đọc được suy nghĩ của cô, anh nói

- Không cần tự trách, bọn người đó sẽ không để ý.

- Vâng.

Cô gạt đầu dựa vào lòng anh, một hồi lâu cô như nhớ ra điều gì đó, cô ngồi thẳng dậy nhìn vào mắt anh nói

- Em đến đây là để làm việc nha?

Nam Cung Hạo Thiên dờ khóc dờ cười, sao mà cô lại nhớ dai như vậy? Điều quan trọng là cô sợ anh không đủ tiền nuôi cô sao? Đùa nhau chắc?

Anh đưa tay lên vuốt mái tóc cô, nói

- Được rồi, anh dờ hai tay đầu hàng. Bảo bối, anh đã sai người chuẩn bị phòng làm việc cho em, như vậy hài lòng chứ?

- Dĩ nhiên.

Vương Tử Huyền gạt đầu, sau đó đứng dậy muốn rời đi ai ngờ bị anh kéo lại, chưa biết chuyện gì xảy ra thì môi anh đã dán lên môi cô, hôn thật sâu anh mới buông ra

- Bảo bối, thật chẳng muốn xa em.

- Được rồi, anh đừng trẻ con như vậy.

Cô đánh nhẹ vào ngực anh, mặt đỏ bừng. Sao lại hôn cô? Bọn họ là đang ở phòng làm việc, lỡ ai vào thì phải làm thế nào? Vương Tử Huyền, cắn cắn môi dưới, đôi mắt làm bộ ủy khuất nhìn anh. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô mặt anh liền nở nụ cười nham hiểm, anh cúi thấp người, thổi khí vào tai cô nói

- Bà xã, là đang câu dẫn anh?

- Ừm...không có.

Cô đỏ bừng mặt nói, người đàn ông này không biết xấu hổ. - Vậy bà xã, em đã quên lời anh nói?

- Anh nói? Anh nói cái gì?

Cô ngơ ngác hỏi lại mà không biết mình đang bị sói dẫn dụ, anh cười tà nhìn cô

- Vậy để anh nhắc cho em nhớ.

Anh liếm mút vành tai cô, sau đó cắn nhẹ vào tai khiến cô rùng mình, giọng anh đều đều vang lên trong bầu không khí ám muội

- Đừng để anh nhìn thấy vẻ mặt đó lần nào nữa, nếu không anh không biết sẽ làm gì với em đâu. Đến lúc đó em đừng hối hận. (Bạn nào còn nhớ chương 15 không? Đó là câu nói của anh khi kéo cô ra ngoài, chỉ khác cách xưng hô là tôi-em)

Vương Tử Huyền nghe anh nói liền đỏ mặt

- Anh sao có thể vô sỉ như vậy?

- Vô sỉ? Anh sẽ cho em biết thế nào là vô sỉ.

Nói xong, anh luồn tay vào trong váy cô vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô, làm cô không khỏi thở dốc, váy của cô bị anh vén cao đến ngang hong, phía dưới chỉ còn lại chiếc quần nhỏ màu đen viền ren che chắn cảnh xuân, Nam Cung Hạo Thiên thờ dốc nói

- Tiểu... yêu tinh, đây không phải... gọi là câu dẫn... thì là gì? Hửm?!

- Em...um...không có a~

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô liền thích thú, anh lấy tay kéo vật cản cuối ở bên dưới của cô. Vương Tử Huyền xấu hổ vội lấy tay che lại

- Thiên, không được...đây là công ty...

- Công ty thì đã sao? Là em câu dẫn anh.

Không đợi cô phản kháng, anh kéo khoá quần của mình xuống, sau đó để cô ngồi quay mặt đối diện với anh, hai chân cô quần chặt hong anh. Nam

Cung Hạo Thiên đột ngột đi vào khiến cô than nhẹ. Anh ra vào một cách nhanh chóng, làm cô lắc đầu mạnh liệt

- Ah...Thiên...chậm lại...ah...r...

Anh nghe tiếng rên rĩ yếu đuối của cô liền ra vào nhanh hơn, khiến cô ngửa đầu ra sau thờ đốc. Tay anh không ngừng vuốt ve trên người cô, đúng lúc này tiếng gõ cửa vang lên. Nhưng hình như anh không để ý đến, tiếp tục ra vào trong cô. Vương Tử Huyền nhìn về phía cửa kính hãi, cũng tại anh hết

- Thiên...r...có...ah...người... um...mau...dừng lại...

- Kệ họ.

- Không được...ah...r...

Nam Cung Hạo Thiên chửi thầm trong bụng, tốt nhất là chuyện quan trọng nếu không sẽ biết tay anh. Anh chỉnh sửa lại trang phục, đầu tóc cho cô nhưng vẫn không chịu rút vật kia ra, làm cô đỏ mặt

- Thiên...anh...

- Bảo bối, ngồi im nào.

Anh cười nhẹ, sau đó lạnh lùng nhìn về hướng cửa nói

- Vào đi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Giận Dỗi

La Kì Kì rùng mình khi nghe thấy giọng nói lạnh lùng của anh, ả mở cửa bước vào nhìn thấy cảnh phía trước liền tức đến sôi máu. Quên nói một điều, trong công ty hầu hết ai cũng biết cô là tổng tài phu nhân, ngoại trừ ả.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn ả lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

- Tổng tài, tôi đem tài liệu đến cho ngài kí.

Anh mặt mũi tối sầm lại, chỉ có vậy mà dám phá hỏng chuyện tốt của vợ chồng bọn họ? La Kì Kì nhìn sắc mặt không được tốt của anh liền run sợ, có phải ả vào không đúng lúc? ả nhìn Vương Tử Huyền đang ngồi trong lòng anh, mặt úp vào lòng ngực anh. Có kẻ ngu mới không biết vừa rồi bên trong xảy ra chuyện gì. Đến tuốt cùng cô gái này là ai mà được anh quan tâm như vậy.

Vì Vương Tử Huyền quay lưng với ả, nên ả không thể nhìn thấy vẻ mặt chịu đựng của cô. Cô oán thầm sao anh có thể biến thái như vậy trước mặt người khác? Lúc này anh lấy tay khẽ nhắc cô lên, sau đó lại đè xuống khiến vật kia của anh vào sâu bên trong cô hơn, suýt nữa là cô không nhận được mà la lên.

La Kì Kì nhìn cô bằng ánh mắt thù hận, ả siết chặt tay. Anh nhú mày nhìn ả

- Còn gì nữa?

- Hết rồi ạ.

Ả từ tốn lên tiếng mà không biết lửa giận của anh đã bốc lên tới đâu. Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói

- Ra ngoài, không có việc quan trọng, không được vào phòng của tôi.

- Dạ.

La Kì Kì nhìn khuôn mặt như quỷ sát nhân của anh, liền vội vàng đi ra ngoài, không quên khoá cửa lại. Đợi ả ra ngoài, anh không nhận được nữa liền hôn xuống đôi môi đỏ mọng của cô. Vương Tử Huyền cũng quàng tay qua cổ anh đáp trả nụ hôn, bên dưới anh không ngừng ra vào bên cô.

- Ừm..

Nam Cung Hạo Thiên buông môi cô ra, anh hôn xuống cổ rồi xuống quai xanh của cô. Anh kéo sệt ba tia sữa sau lưng cô xuống, chiếc váy nhanh chóng rơi xuống. Nam Cung Hạo Thiên vùi vào ngực cô cắn mút, những nơi anh hôn đều để lại dấu hôn. Anh gạt bỏ những vật cản trên bàn làm việc xuống đất, anh đặt cô ngồi lên bàn làm việc. Vương Tử Huyền không ngừng rên rỉ khi anh liên tục ra vào. Tay anh cũng không nhàn rỗi, anh đẩy áo ngực cô lên cao sau đó cúi xuống cắn mút nhũ hoa, bên còn lại bị anh xoa nắn đến muôn hình đủ dạng. Tiếng rên rỉ vang khắp phòng, cô thở dốc nói với anh

- Thiên...dừng lại...em...em chịu không được rồi.

Nam Cung Hạo Thiên ngẩng đầu lên nhìn cô, giọng khàn khàn nói

- Bảo bối, anh chịu hết nổi rồi.

- Lưu manh, bỏ em ra, em muốn đi làm.

- Không muốn.

Nói rồi, anh ôm cô hướng phòng ngủ đi đến, và chuyện gì xảy ra cũng sẽ xảy ra.

Sáng hôm sau, cô bị đánh thức bởi ánh nắng ngoài kia. Vương Tử Huyền ngồi dậy, cô vươn vai nhìn xung quanh, không thấy anh đâu cả. Chắc giờ này anh đi làm rồi.

Cô bước xuống giường rồi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân. Khi cô bước xuống lầu thì khá ngạc nhiên khi nhìn thấy anh đang ngồi đọc báo.

- Anh không đi làm sao?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô cười, sau đó trả lời

- Không, anh muốn ở nhà với vợ. Ngày mai anh phải đi công tác.

- Sao, công tác?

Cô xụ mắt ngồi bên cạnh anh, giọng buồn buồn nói

- Anh sẽ về sớm mà bảo bối.

Anh thấy cô buồn liền ôm cô nhẹ vào lòng

- Anh sẽ rất nhanh trở về.

Cô chu môi nhìn anh

- Anh đi đâu? Đi bao lâu?

- Nhật Bản, còn đi bao lâu thì...nhanh nhất một tuần muộn thì hai tuần.

- Sao? Hai tuần sao? Hay là anh cho em đi cùng.

- Không được.

Anh dứt khoát từ chối, chuyến đi này nói là công tác chứ thật ra không phải. Lô hàng vũ khí của anh giao qua Nhật Bản thì bị cướp, nên anh phải đích thân đến đó. Muốn mang cô đi lắm chứ, hai tuần không nhìn thấy cô anh sẽ nhớ cô chết mất. Nhưng vì an toàn của cô, anh sẽ không dẫn cô theo.

- Tại sao chứ? Chỉ là đi công tác thôi mà. Anh cho em đi nha?

- Anh nói không là không.

Anh kìm nén cơn tức giận trong lòng nói

- Tại sao không được? Có phải anh ghét em rồi không? Không muốn em đi cùng anh sợ làm lỡ việc của anh chứ gì? Vậy anh đi luôn đi, đừng về đây nữa.

Cô tức giận nói, anh cũng chẳng kém gì cô. Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nhìn cô, tức giận gầm lên

- Vương Tử Huyền, có phải tôi chiều em quá thành hư rồi phải không?

- Ai thèm anh cưng chiều tôi, đó là do anh tự nguyện.

Nước mắt cô ứa ra, anh không bận tâm đến cô nữa đi thẳng lên thư phòng. Lần này, anh thật sự tức giận. Quân gia đứng bên cạnh thấy cô định lên lại lầu thì nói

- Thiếu phu nhân người chưa ăn sáng.

- Con không đói.

Nói xong cô bỏ lên phòng, đóng cửa tự nhốt mình. Cả ngày hôm đó cô không ra ngoài. Lúc ăn cơm trưa anh không nhìn thấy cô liền nhăn mày hỏi quản gia

- Thiếu phu nhân đâu?

- Thiếu gia, thiếu phu nhân bảo không đói, không muốn ăn.

- Hỏi sáng cô ấy có ăn sáng không.

- Dạ không.

Nam Cung Hạo Thiên bóp chán, anh đứng dậy đi lên phòng gõ cửa. Nhưng một hồi lâu vẫn không có hồi âm, anh nhíu mày nói vọng vào

- Vương Tử Huyền, em ra ngoài ăn cơm cho tôi.

-...

- Em có nghe không hả?!

- Tôi mệt, muốn ngủ anh ăn một mình đi.

Vương Tử Huyền giọng mệt mỏi nói, không thấy anh trả lời cô nghĩ anh đã rời đi nên cũng để ý bên ngoài nữa. Anh quay người đi về phía thư phòng, quản gia chỉ biết lắc đầu rồi quay về phòng ăn kêu người làm dọn dẹp.

Nam Cung Hạo Thiên ngồi dựa vào ghế tay vịn về ly rượu vang trong tay. Ánh mắt tĩnh lặng của anh khiến người khác không biết anh đang nghĩ gì. Anh uống một hơi cạn sạch ly rượu, sau đó nhắm hai mắt lại dưỡng thần, nào ngờ lại ngủ quên đến tám giờ tối.

Anh nhìn bầu trời tối đen ngoài kia liền thở dài, sau đó tắm rửa rồi xuống lầu. Quản gia nhìn thấy anh ở liền nói

- Thiếu gia, ngài muốn ăn cơm chưa ạ?

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu sau đó đi đến phòng ăn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Công Tác

Anh ngồi xuống bàn ăn mà chẳng nuốt vào. Anh lạnh lùng hỏi quản gia

- Cô ấy ăn cơm chưa?

- Vẫn chưa ạ?

Nghe quản gia nói, anh tức giận đập đũa xuống bàn

- Em đang thách thức tính nhẫn nại của tôi sao?

Nam Cung Hạo Thiên đi đến đập cửa phòng ngủ, lớn tiếng nói

- Em ra đây cho tôi.

-...

- Vương Tử Huyền.

-...

- Em mà không ra tôi sẽ phá cửa, lúc đó em đừng trách tôi độc ác.

-...

Vẫn im lặng, không một tiếng trả lời. Trong lòng anh dâng lên tia lo lắng, anh lấy chân đạp mạnh cánh cửa. Lực lớn đến nỗi cánh cửa sắp bay ra ngoài, anh nhìn cô đang nằm trong chăn mới thờ phào nhẹ nhõm. Anh đi lại lấy nhẹ cô

- Em mau ra ngoài ăn tối cho tôi.

Vương Tử Huyền hai mắt nặng trĩu nhìn anh, nói với giọng mệt mỏi

- Không đói, anh ra ngoài đi. Tôi muốn nghỉ ngơi.

- Nghỉ ngơi? Cả ngày em nghỉ ngơi còn chưa đủ?

- Thật phiền, không phải mai anh đi công tác? Sao không ngủ rồi đi, quan tâm tôi làm gì?

- Em..

- khu...khu...

Anh chưa nói xong thì bị tiếng ho của cô cắt đứt, anh nhanh chóng đưa tay sờ lên trán của cô

- Sao lại nóng như vậy? Em bị sốt?

-....

Cô không trả lời, quay đầu đi tránh bàn tay đang đặt lên trán cô. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô thờ dài nói

- Anh đưa em đến bệnh viện.

- Không...khu...khu...cần.

- Em đừng có bướng nữa được không?

- Tôi cứ bướng đó, anh làm gì tôi?

Anh không trả lời cô, rút điện thoại gọi cho Bạch Băng

- Tôi cho cô năm phút để đến đây.

Chưa để Bạch Băng trả lời, anh đã cúp máy. Anh quăng điện thoại một xó rồi xuống lầu căn dặn quản gia nấu cháo rồi lên phòng chăm sóc cô. Năm phút sau Bạch Băng có mặt tại phòng anh.

- Mau qua xem cô ấy thế nào rồi.

Bạch Băng gật đầu rồi kiểm tra cho cô, sốt 39°5? Bạch Băng nhíu mày lấy thuốc đưa cho anh rồi căn dặn quản gia nấu cháo lên. Anh nhận lấy tô cháo đi đến bên cạnh cô dịu dàng nói

- Huyền, dậy ăn miếng cháo rồi uống thuốc. Vương Tử Huyền mệt mỏi ngồi dậy, lấy chén cháo của anh mút một muỗng đưa vào miệng, nhìn cô ăn vội như vậy anh lo lắng nói

- Cháo còn nóng, ăn coi chừng bỏng.

Không cần anh nói cô cũng biết, cô lại mút một miếng đưa vào lên miệng thổi nhẹ rồi ăn luôn không cần biết đã nguội hay chưa, đồng thời mở miệng

- Không cần anh quan tâm cho tôi.

Giọng của cô khàn đặc làm anh nhíu mày, anh lấy tay nâng khuôn mặt đang cặm cùi ăn cháo của cô. Mặt cô đầy nước mắt, cô vừa khóc vừa ăn làm anh khó chịu. Đến lúc mắt anh nhìn tô cháo còn đang bốc khói mà cô thần nhiên cho vào miệng ăn khiến anh giật nảy mình, Nam Cung Hạo Thiên giật tô cháo trong tay cô sau đó mút một muỗng đưa lên miệng ăn thử

- Nóng như vậy làm sao em ăn?

-...

- Có phải đau, rất lắm không? Há?!

- Không sao, tôi còn muốn ăn. Anh đưa cho tôi.

Cô vẫn thờ ơ trước thái độ quan tâm của anh, cô chỉ muốn anh nghỉ ngơi sớm mai lên máy bay cho khỏi mệt, bây giờ trời cũng đã khuya. Vương Tử Huyền tiếp tục ăn mà không để ý đến sắc mặt đen kịt của ai kia. Cô ăn thêm vài miếng thì không ăn nữa, sau đó tự lấy thuốc đã chia sẵn bỏ trên tủ cạnh giường uống hết. Trong lòng cô chỉ nghĩ nếu làm nhanh một chút anh sẽ được nghỉ ngơi sớm, mai anh mới không mệt mỏi mà lên máy bay. Nhưng những hành động thờ ơ đó lại khiến trái tim anh nhói lên, Vương Tử Huyền ngược nhìn anh đang ngồi bất động trên giường nói

- Anh mau ngủ đi, trời khuya rồi. Mai anh còn phải đi công tác.

Nói xong cô cũng nằm xuống, do tác dụng cô thuốc khiến cô quên đi cơn đau rất ở miệng khi ăn cháo nóng và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của cô mà đau xót, anh nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt còn đọng lại chưa khô trên mặt cô. Anh dịu dàng nói

- Xin lỗi em, là anh sai. Anh không nên tức giận với em.

-....

- Huyền, anh yêu em

-...

Anh hôn nhẹ lên trán cô sau đó lấy khăn lau sạch người cô, anh lấy chiếc áo sơ mi của mình, mặc lên người cô. Rồi ôm cô vào lòng khẽ nói

- Ngủ ngon, Huyền.

Tờ mờ sáng hôm sau, anh cùng đám thuộc hạ đến Nhật Bản. Nhưng điều họ không ngờ là anh mang cô theo, lúc này cô còn đang ngủ say. Con sốt đã giảm đi phần nào. Anh bế cô lên máy bay tư nhân, sau đó đi về khoang dành riêng cho anh.

Lúc cô tỉnh dậy đã là chín giờ sáng lúc này anh cũng không có ở đây. Cô nhìn đồng hồ mà mặt ảo não, anh đi rồi. Vậy là cô không tiễn được anh ra sân bay, Vương Tử Huyền mệt mỏi rời giường và dường như cô không để ý mọi thứ xung quanh cho đến khi anh bước vào

- Tỉnh?!

Cô nghe tiếng nói quen thuộc liền quay lại nhìn anh, Vương Tử Huyền không khỏi ngớ người. Người đáng lẽ đang ngồi trên máy bay sang Nhật sao lại ở đây?

- Anh còn ở đây làm gì? Không đi Nhật?

- Chúng ta đang sang Nhật.

Nam Cung Hạo Thiên bình thần đáp, hai tay anh đút vào túi quần cả người dựa vào cánh cửa, đứng nhìn cô bằng ánh mắt đầy ý cười. Cô chẳng để ý đến lời nói của anh

- Anh xem tôi là con nít dễ lừa?

- Hừm?!

Anh nhún mày

- Không phải anh nói không cho tôi đi sao? Bây giờ lại nói đang đi Nhật? Lừa người.

- Em thử xem căn phòng này thử đi.

Vương Tử Huyền lúc này mới nhận ra đây không phải là phòng của mình. Cô kinh ngạc nhìn anh

- Đây...đây là đâu?

- Trên máy bay.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Nhật Bản

Sau mấy tiếng đi máy bay, cuối cùng máy bay tư nhân của anh cũng hạ cánh tại khu vườn rộng lớn phía trước căn biệt thự. Đến nơi cũng là đã chiều tối, Nam Cung Hạo Thiên nhẹ nhàng bế Vương Tử Huyền đang say giấc, có lẽ vẫn còn mệt do con sốt nên cô mới ngủ không biết trời chẳng gì.

Hai hàng vệ sĩ đứng trước cúi đầu chào, nhanh chóng bị Hắc Phong cản lại để bọn họ không đánh thức chủ mẫu dậy. Vào đến nhà, anh bế cô lên thẳng phòng, mà cô sau khi được đặt xuống chỉ cựa quậy một chút rồi lại ngủ say giấc. Nam Cung Hạo Thiên yêu chiều vuốt mái tóc cô, nhẹ giọng mắng

- Quý tham ngủ.

Tuy nói là mắng, nhưng trọng giọng nói đã bảy phần dịu dàng ba phần cưng chiều. Anh đắp chăn cho cô xong rồi rời đến thư phòng, Nam Cung Hạo Thiên nhìn ba người đang đứng trước mặt lạnh giọng hỏi

- Đã tra ra vị trí?

- Vâng, thưa chủ tử, hiện giờ ông ta đang ở Tokyo Disneyland Hotel tại Urayasu tỉnh Chiba của Nhật Bản.

- Tập hợp tất cả tối nay xuất phát

- Tập hợp tất cả tối nay xuất phát.

- Rồi.

Hắc Phong, Hắc Ảnh, Hắc Mộng sau khi nhận lệnh xong liền rời đi. Nam Cung Hạo Thiên ngả người ra đằng sau, hai tay day day huyết thái dương thì nghe tiếng cửa mở. Anh không mở mắt liền lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

-...

Không nghe thấy tiếng trả lời, Nam Cung Hạo Thiên nhíu mày, mở mắt ra nhìn người đang đứng phía cửa không dám bước vào. Anh nhíu mày nhìn Vương Tử Huyền, giọng dịu đi phần nào

- Đã tỉnh?!

Gật gật đầu

- Lại đây.

Vương Tử Huyền không cãi lời ngoan ngoãn bước về phía anh, khi còn cách ăn cỡ hai bước thì đã bị anh kéo mạnh vào lòng. Lúc lấy lại tinh thần đã thấy mình ngồi trên đùi anh, Nam Cung Hạo Thiên vùi đầu vào tóc cô, anh hít mùi hương quen thuộc trên người cô, nhẹ nhàng nói

- Tối nay anh đi công việc, em ở nhà ngủ trước. Đừng đợi, biết chưa.

- Vâng.

Cô không nghĩ nhiều mà trả lời ngay, cô vẫn nghĩ anh giận mình vì chuyện lúc trước nên không có phản đối. Cũng phải, anh đi công tác rồi sẽ về vậy mà cô một mực đòi theo anh không giận mới lạ. Càng nghĩ cô càng nghĩ mình ngốc, không tự chủ đưa tay lên cổ đầu. Mà Nam Cung Hạo Thiên nhìn động tác của cô liền nhanh tay cầm tay của cô lại, nói với giọng trách cứ nhưng tám phần là lo lắng

- Làm gì vậy hả? Có phải rất đau hay không? Về sau không được tự làm mình đau, nghe không?

- Dạ.

Thấy cô cúi gầm mặt, trả lời ừ ừ liên lo lắng khi nãy mình lớn tiếng liền nâng mặt cô lên, ngay lập tức bị dọa sợ

- Bảo bối, không khóc. Anh không mắng em, chỉ lo lắng cho em..

Nam Cung Hạo Thiên nhẹ nhàng đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Vương Tử Huyền vùi đầu vào ngực anh thút thít nói

- Hic...sau này...em sẽ không làm anh giận nữa. Huyền sai rồi, anh đừng không để ý tới Huyền có được hay không?

- Bảo bối, anh không giận em. Chỉ giận bản thân lớn tiếng với em, ngoan, anh không bao giờ không để ý bảo bối. Biết hay không hả? Không được nghĩ lung tung

- Dạ.

- Ngoan, bây giờ anh phải đi rồi. Nhớ ăn tối rồi mới ngủ.

Anh yêu thương vuốt nhẹ mái tóc cô, nhận được cái gật đầu chắc chắn của cô anh mới hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đứng dậy rời đi. Vương Tử Huyền

nhìn anh khuất bóng liền ngồi lì trên ghế không muốn rời nữa bước, đúng lúc này người hầu của khu biệt thự lên, gõ cửa sau đó cung kính nói

- Chủ mẫu, chủ tử bảo người xuống ăn tối.

- Được.

Vương Tử Huyền không để ý cách xưng hô của cô hầu cho lắm. Liền đi xuống phòng ăn, sau khi ăn xong cô lên phòng tắm rửa, bỗng đầu óc quay cuồng phía trước còn lại mảnh tối tăm, cô rơi vào hôn mê.

Tại Tokyo Disneyland Hotel

Phòng VIP

Người đàn ông mặc áo choàng ngủ màu trắng, trên tay vẫn vờ ly rượu vang đỏ. Lúc này cánh cửa phòng bật mở, một người áo đen bước vào

- Lão đại, đã đen cô ta nhốt lại.

- Tốt, ta không muốn lại thất bại như lần trước.

- Dạ.

- Người lui ra ngoài.

- Vâng.

Tên áo đen lui ra ngoài, cũng đúng lúc đó phòng tắm bật mở. Một người phụ nữ trẻ tuổi với thân hình nóng bỏng bước ra, trên người à chỉ quần chiếc khăn tắm. Người đàn ông đặt ly rượu xuống, nhìn à nhếch môi. Ra hiệu cho à lại gần, à bước lại nhìn người đàn ông nói

- Lão đại.

- Ừ.

À thấy người đàn ông không hành động gì, liền lớn mật tự à ngồi lên đùi ông ta, tay cũng gỡ khăn tắm quấn trên người ra. À áp bầu ngực của mình vào ngực ông ta, bàn tay cũng bắt đầu cởi áo ngủ ông ta ra. Người đàn ông thờ dốc, à vui vẻ rời khỏi đùi ông ta, hai chân quỳ xuống cầm dương vật của người đàn ông đưa lên miệng liếm mát, người đàn ông thờ dốc thoả mãn, ông ta giữ chặt đầu à sau đó ấn dương vật vào sâu trong miệng à. À thờ dốc, người đàn ông đưa tay xoa nắn nơi đây của à khiến à rên rĩ

- Ừm...lão đại...ah...

- Muốn không?

Giọng ông ta có chút khàn đục vì dục vọng hỏi người phụ nữ đang nằm dưới thân mình.

- Muốn...ah...muốn...lão đại...cho em ư...ah...

À vừa dứt lời, ông ta đã mạnh bạo đi vào bên trong à, luận động nhanh chóng. À không ngừng ngâm nga

- Ah....sướng....quá...lão đại...um~...nhanh a...nhanh nữa a...ư~

- Dâm dăng.

Ông ta nhìn à khinh bỉ nói, sau đó ra vào ngày càng nhanh. Hai tay à bấu chặt vào vai người đàn ông, chẳng phút trong bên trong căn phòng chỉ còn lại những tiếng rên rĩ và thờ dốc.

Ở một nơi khác, Nam Cung Hạo Thiên quan sát màn hình theo dõi lạnh lùng phun ra hai chữ

- Kinh tởm.

Nhưng ngược lại với anh, những người thuộc hạ kia mặt đã đỏ lên như gấc, sao chủ tử có thể bình thản khi nhìn thấy cảnh nóng kia a. Nam Cung Hạo Thiên làm như không nghe những lời oán trách kia liền ra lệnh cho Hắc Anh

- Chuẩn bị tấn công.

- Rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Mặt Nạ Khắc Hình Hoa Lan Tím

Trong căn phòng vừa trải qua kích tình vẫn vuran lại mùi vị hoan ái khi nãy, người đàn ông nhìn người phụ nữ ngủ say thì nhếch môi

- Người đầu.

Ngay lập tức một bóng đen xuất hiện.

- Đem cô ta qua phòng bên.

- Rõ.

Đôi khi ả được mang đi, người đàn ông mới chỉnh tề lại quần áo. Ông ta mặc bộ vest màu đen lịch lãm, thông thả ngồi xuống sofa rót mình một ly rượu. Bỗng

"Rầm"

Cánh cửa bật mở, dẫn đầu không ai khác là anh, Nam Cung Hạo Thiên. Đi sau là tứ đại đương gia, chỉ thiếu mỗi Cố Dạ Bạch vì anh cũng chẳng biết hắn ôm em gái mình đi đến nước nào rồi, aizz, nói chung là tung tích hắn nay thì nước này mai nước kia nên anh cũng chẳng thèm quản.

Người đàn ông nhìn anh nói

- Không biết ngọn gió nào đưa thủ lĩnh bang Huyết Ưng tới đây?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mắt nhìn người đàn ông đang giấu mặt sau chiếc mặt nạ huyền bí kia, mặt anh vô cảm giọng lạnh tanh bây giờ anh quay lại đúng bản chất con người thật

- Hắn ông biết rõ.

- Lô hàng?

-...

- Tôi sẽ trả lại với một điều kiện.

- Nói.

- Giữa lô hàng và vợ của mày, tao chỉ thắc mắc mày sẽ chọn cái nào.

Ông ta nhếch mép cười nham hiểm, lòng anh tự dưng dâng lên nỗi bất an nhìn ông ta hỏi

- Ý ông là?

- Như những gì mày đang nghĩ trong đầu,...đem cô ta ra đây.

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt nắm đấm, anh đưa mắt nhìn người con gái đang ngất xỉu trên sàn nhà. Ánh mắt đỏ ngầu, giọng anh lạnh hơn bao giờ hết

- Không ngờ một lão đại của bang Hắc Nguyệt lại hèn hạ đến vậy.

- Hèn hạ? Tôi sẽ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.

Nam Cung Hạo Thiên nghiêng răng ken két

- Cô ấy là người không liên quan, thả cô ấy ra.

- Tôi lại không nghĩ như vậy. Mười mấy năm về trước và bây giờ cũng vậy Mạc Tử Bắc mày chỉ là kẻ thua cuộc.

Nam Cung Hạo nhìn ông, lạnh lùng lên tiếng

- Ngay từ đầu, ông đã biết?!

Ông ta nhếch môi, uống cạn ly rượu trong tay rồi nói

- Phải. Bây giờ mày chỉ được chọn một, cô ta hoặc lô hàng.
- Vô sĩ, ông không phải là quân tử.

Hắc Mộng tức giận nói

- Ha ha ha...

Ông ta cười lớn

- Chưa bao giờ tôi nhận mình là quân tử cả.
- Ông..

Hắc Mộng đang định lên tiếng thì nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh nên liền im lặng. Anh nhìn ông ta nói- Thà cô ấy ra, lô hàng đó sẽ là của ông.

- Chủ tử.

Hắc Phong, Hắc Mộng và Hắc Ảnh lên tiếng, họ không thể ngờ anh sẽ quyết định như vậy.

- Ý tôi đã quyết.
- Nhưng...

- Ha ha ha...không hổ là thủ lĩnh bang Huyết Ưng, có chí khí nhưng...bây giờ tôi không muốn trả hàng cũng không muốn trả người.

Ông ta cười nham hiểm, đúng lúc này Vương Tử Huyền đang nằm dưới sàn nhà kẻ "hử" một tiếng rồi tỉnh lại, cô đưa mắt nhìn xung quanh thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của anh đang nhìn mình

- Thiên..

Nam Cung Hạo Thiên "ừ" một tiếng sau đó nhìn qua ông ta, lạnh lùng lên tiếng

- Bây giờ ông muốn gì.
- Tao muốn giết mày.

Ông ta dứt lời, gờ súng lên chia thẳng vào ông. Thuộc hạ của anh thấy vậy liền rút súng ra, hai bên bắt đầu giằng co. Lúc này Vương Tử Huyền mới nhìn người đàn ông kia, đồng tử cô co rút mảnh liệt miệng không tự chủ thốt ra hai từ

- Là ông.

Mười mấy năm về trước, chính người đàn ông này đã giết hại gia đình cô. Khi đó cô còn quá nhỏ để nhớ tướng mạo kia, nhưng chiếc mặt nạ khắc hình hoa lan tím này cô vẫn nhớ như in. Cho đến ngày sinh nhật lần thứ mười chín của Âu Dương Tuyết Linh, một lần nữa cô nhìn thấy chiếc mặt nạ ấy.

-----Quá khứ-----

Thư phòng

- Lão đại, chúng ta nên ra tay trước khi mọi việc quá muộn.
- Hiện giờ cô ta vẫn chưa nhớ lại.

Người đàn ông ngồi trong bóng tối trên tay cầm chiếc mặt nạ nói. Đúng lúc này Vương Tử Huyền đi ngang qua và nghe được tất cả mọi chuyện.

- Lão đại, ngài nên nhớ Vương Tử Huyền không nên để cô ta sống quá lâu. Bởi vì cô ta đẹp như một cây hoa hồng đầy gai, rất nguy hiểm
- Ha ha ha...ba mẹ cô ta có giỏi như thế nào cũng chết trong tay ta, chỉ cần một cái hất tay Vương Tử Huyền đó sẽ chết không chỗ trốn thân.
- ...
- Người lui đi.

Bóng đen không nói gì vụt cái đã biến mất. Lúc này người đàn ông kia mới rời khỏi ghế, đi về phía cửa sổ. Thông qua ánh sáng trong thư phòng, cô có thể nhìn thấy chiếc mặt nạ ông ta cầm trên tay và khuôn mặt của ông ta. Vương Tử Huyền suy nghĩ nửa thì hét lên, cũng may cô nhanh tay bịt miệng mình lại. Nước mắt từng hạt rơi xuống, tai cô ù ù không nghe rõ những gì ông ta nói, nhưng nhìn nụ cười nguy hiểm của ông ta toàn thân cô cứng đờ.

Kẻ thù giết hại gia đình cô là ông ta.

-----Hiện tại-----

Người đàn ông thú vị nhìn cô

- Cô biết tôi?

- Ông là kẻ năm đó.

Người đàn ông như chết sững, mặt ông ta biến sắc nhưng nhờ chiếc mặt nạ mà không ai phát hiện. Vương Tử Huyền không nhìn vào khuôn mặt khó coi của những người còn lại, tiếp tục nói

- Mười tám năm về trước, ông cũng trong bộ dạng này. Chiếc mặt nạ này đã giết chết cha mẹ tôi.

Không khí trở nên im lặng một cách kì quái.

- Năm tôi mười tám, đã vô tình biết được ông là kẻ thù giết chết cha mẹ mình.

-...

- Có ai như tôi không? Gọi kẻ thù của mình là "cha"?

- Ông nói tôi phải là con cóc không? Âu Dương Cẩm?!

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Kết Thúc Cho Sự Mở Đầu

Trong không khí chỉ còn lại tiếng hít thở của mọi người, tiếng người của người đàn ông vang lên

- Ha ha ha...lúc trước ta nên giết cô mới phải.

Người đàn ông từ từ gỡ chiếc mặt nạ xuống, khuôn mặt không thể quen thuộc hơn hiện ra trước mắt mọi người.

- Không thể nào, sao lại là ông?

Hắc Mộng cả kinh, thật không ngờ một lão đại được mọi người biết đến là thần bí lại là Âu Dương Cẩm, khá khen cho ông ta che giấu kĩ như vậy.

Nam Cung Hạo Thiên mặt vẫn vô cảm, anh không bất ngờ vì anh đã biết trước. Chỉ là không ngờ, cô vợ của anh cũng biết a. Vương Tử Huyền nhìn ông cười trào phúng

- Ân oán mười tám năm trước ta nên giải quyết rồi. Thù giết cha mẹ tôi, cũng đến lúc phải trả.

Âu Dương Cẩm nhìn cô cười lớn

- Để xem cô có thể sống không đã rồi nói tiếp.

Ngay sau đó là một cây súng chĩa vào đầu cô, tình hình bây giờ là Âu Dương Cẩm chĩa súng vào anh, anh chĩa súng vào Tiểu Huy thuộc hạ của Âu Dương Cẩm, còn Tiểu Huy thì chĩa súng vào cô. Một điều bất ngờ là, Vương Tử Huyền đang chĩa súng vào Âu Dương Cẩm. Nhưng không biết cô lấy ở đâu ra, cô nhếch môi cười lạnh

- Chỉ cần ông nổ súng, ông cũng sẽ chết ngay tức khắc.

Mọi người nhìn tình hình trước mắt mà nín thở, hai bên trong lúc giằng co thì cánh cửa mở lần nữa. Bước vào là Nam Cung Nguyệt, Cố Dạ Bạch. Và một người không nên xuất hiện ở đây nhất chính là Âu Dương Chấn Phong. Cả căn phòng lại rơi vào trầm mặc khi cả ba xuất hiện, Âu Dương Chấn Phong nhìn người cha anh ta luôn tôn kính mà nở nụ cười chua xót

- Tại sao ba lại làm như vậy? Tiểu Huyền là người vô tội kia mà.

- Khi biết mình có thêm một người em gái con rất vui. Vậy còn ba thì sao? Muốn giết em ấy? Ba phá hoại hạnh phúc của một bé gái năm tuổi, ba vui lắm sao?

- Đây là ân oán cá nhân, con không cần xen vào.

Âu Dương Cẩm tức giận nói

- Ân oán cá nhân? Nực cười.

Nam Cung Nguyệt khinh bỉ nói

- Là lòng dạ ông ác độc muốn giết người giết khẩu.

Cố Dạ Bạch nhếch môi cười, Vương Tử Huyền nhìn mọi người sau đó nhìn ông ta nói

- Là hận thù của tôi và ông, thả họ đi.

Nghe được giọng nói của cô, lúc này cô (NCN) mới nhìn lại tình hình trước mắt, Nam Cung Nguyệt mới thất kinh nhìn cô hét lên

- Cậu đang làm gì vậy hả? Sao...sao lại thành như thế này?

Âu Dương Chấn Phong và Cố Dạ Bạch cũng không khỏi ngỡ ngàng nhìn cô. Nhìn lại tình cảnh phía trước, không nói nên lời. Nam Cung Hạo Thiên mặt không đổi, nhân lúc Âu Dương Cẩm không chú ý anh đánh rút súng của Tiểu Huy sau đó xoay người đá mạnh vào bụng của Tiểu Huy. Tình hình thay đổi, hiện trường bắt đầu loạn lên, hai bên giao chiến. Âu Dương Cẩm chia súng vào cô nhưng bị cô đá bay, Vương Tử Huyền bắt chấp lao về phía ông, những cú đâm đá đều rất dứt khoát và mạnh, nhưng cô biết mình không phải là đối thủ của ông. Thuộc hạ ông nhanh chóng bị chèn ép, chỉ còn vài tên gắng gượng được. Mọi người căn mắt nhìn cô, họ không ngờ cô giỏi như vậy. Tưởng chừng yếu đuối nhưng vô cùng mạnh mẽ, giọng nói lạnh băng của cô khiến mọi người rùng mình

- Để xem súng của tôi nhanh hay dao của ông nhanh.

Lời nói của cô mới làm mọi người để ý, trên tay ông ta đang cầm một con dao...

"Pằng"

Viên đạn bay xé gió, ghim thẳng vào vai trái của ông. Vương Tử Huyền lùi ra sau vài bước, vì cũng mười mấy năm cô mới cầm lại súng. Nam Cung Hạo Thiên nhanh chóng ôm cô vào lòng

- Bảo bối, em dọa chết anh rồi.

Khi này nhìn cô giao đấu với Âu Dương Cẩm tim anh như rút ra ngoài, cũng may Cố Dạ Bạch cùng Hắc Ảnh nhanh tay ra giúp cô.

- Xin lỗi.

Cô rời khỏi lòng anh, tiến về phía Âu Dương Cẩm. Không ngần ngại cô chia thẳng vào trán ông

- Nếu lúc này tôi bắn ngay tim ông thì thế nào nhỉ?

- Tiểu Huyền...

Âu Dương Chấn Phong nhìn thù hận đầy trong mắt cô, anh không biết phải làm gì. Bây giờ trong mắt cô chỉ có hận thù, cô không còn là một Vương Tử Huyền ngây thơ, hoạt bát như trước nữa.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô, ngay từ lúc đầu anh dự đoán kết quả này sẽ xảy ra. Giữa yêu và thù, cô sẽ chọn báo thù. Khi này cô rời khỏi vòng tay anh, anh đã đoán được. Nhưng dù cô chọn tình yêu hay thù hận anh sẽ luôn ủng hộ cô, bởi vì anh yêu cô, rất yêu, rất yêu cô.

"Cạch"

Cây súng bị cô ném xuống đất, Vương Tử Huyền lùi dần về sau nhìn ông nói

- Tôi không giết ông, bởi vì ông có công nuôi dưỡng tôi.

- Tôi không giết ông, bởi vì anh Phong và mẹ đều rất thương tôi, cũng như nể mặt Diệp Như.

- Tôi không giết ông, bởi vì giữa ranh giới tình yêu và thù hận. Tôi chọn tình yêu, vậy nên từ nay về sau tôi và ông không còn quan hệ gì nữa. Vết đạn đó coi như hình phạt dành cho ông, tôi không ác độc như ông, phá hoại hạnh phúc của người khác.

Nói xong cô đi về phía anh, một giọt nước mắt rơi trên khoé mi, xin lỗi ba mẹ con không thể trả thù cho hai người. Mong hai người sẽ không trách con...

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười nhìn cô, anh giang tay ôm cô vào lòng. Anh biết, bảo bối của anh rất nhân từ, sẽ không vì thù hận mà đánh mất lí trí.

- Bảo bối, mọi chuyện qua rồi, em đừng khóc nữa.

- Vâng.

Âu Dương Cẩm nhìn cô sau đó nở nụ cười, nụ cười thật lòng. Có lẽ ngay từ lúc đầu ông đã sai, nhưng...mọi chuyện liệu có êm đẹp như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Á Lam Cúc

Sau khi mọi việc được giải quyết, anh và cô trở về biệt thự dĩ nhiên Cố Dạ Bạch và Nam Cung Nguyệt cũng đi theo. Âu Dương Cẩm cũng trả lại lô hàng cho anh, rồi ở lại khách sạn dưỡng thương. Còn Âu Dương Chấn Phong về nước ngay trong đêm vì anh ta lo lắng cho Tư Không Diệp Như, cũng phải thôi vì vợ anh ta sắp sinh nha.

Vương Tử Huyền mệt mỏi ngã người ra giường, nghỉ lại ân oán nhiều năm qua cuối cùng cũng giải quyết khiến cô thở phào.

Một bên giường lún xuống kéo lực chú ý của cô. Cô quay người nhìn anh, rồi co rút người trong lòng ngực ầm ập ầm. Nam Cung Hạo Thiên đưa tay vuốt tóc cô

- Bảo bối, anh thật sự rất sợ.

Cô nghe anh nói liền ngước mặt lên, anh yêu thương điểm nhẹ lên mũi cô nói tiếp

- Anh sợ em xảy ra chuyện. Sợ em sẽ không cần anh nữa. Sợ em sẽ vì thù hận mà tự làm mình bị thương, anh rất sợ...

- Thiên, mọi việc đã qua rồi, đừng nghĩ đến nữa, được không anh?

- Ừm

Anh gạt đầu, hôn nhẹ lên tóc cô rồi nhắm mắt lại. Cô biết ngày hôm nay anh rất mệt mỏi nhưng cô phải làm rõ một điều mà trước nay cô vô tình bỏ ra.

- Thiên rốt cuộc anh là ai?

- Hừm?! Bảo bối, anh là anh chứ còn ai nữa.

Nam Cung Hạo Thiên nhướn mày, nói.

- Em là nghiêm túc, ngoài là tổng tài của Tập đoàn Nam Cung, anh còn có thân phận khác, có đúng hay không hả?

- Bảo bối, anh tưởng em biết.

Anh cười cười nhìn cô, Vương Tử Huyền bữu môi nhìn anh uất ức nói

- Anh không nói làm sao em biết?

- Được, được, là lỗi của anh. Khi nào về nước anh sẽ nói, còn bây giờ em nên ngủ, trời cũng đã gần sáng.

- Xì, không thèm nói chuyện với anh nữa.

Vương Tử Huyền quay mặt đi chỗ khác, anh chỉ biết cười trừ sau đó ôm cô ngủ tới sáng.

Sáng hôm sau, khi thức dậy cô không thấy anh liền chán nản bước xuống giường. Làm vệ sinh cá nhân xong xuôi đã là chín giờ mười lăm phút, cô diện bộ đầm trễ vai màu hồng xuống nhà.

- Tiểu Nguyệt, mọi người đâu hết rồi?

Vương Tử Huyền thấy Nam Cung Nguyệt đang ngồi ở sofa phòng khách liền hỏi.

- Sáng nay anh hai với Dạ Bạch đều ra ngoài rất sớm, nên em cũng không biết.

Nam Cung Nguyệt nhún vai, bặc đặc dĩ trả lời. Cô không hỏi thêm liền ngồi xuống ăn bữa sáng, Nam Cung Nguyệt thở dài

- Chán quá đi.

- Chán thì đi đâu cho khoay khoả đi.
- Hay là đi shopping?
- Ủ.

Sau khi rời khỏi nhà, cả hai thẳng tiến đến khu thương mại lớn nhất của tỉnh Chiba. Hai người đi đến đâu cũng là tâm điểm chú ý của mọi người. Hai người đến shop trưng bày áo quần liền dừng lại.

- Vào đây xem đi.

Nam Cung Nguyệt nói, cô gật đầu rồi đi theo vào trong. Nam Cung Nguyệt lựa đến lựa lui mà bộ nào cũng muốn mua, cô đầu chảy ba vạch đen nhìn Nam Cung Nguyệt. Cô bước đến lấy cho Nam Cung Nguyệt bộ váy màu xanh ngọc, phần trên cúp lại, phần eo có đính ngọc trai đuôi váy hơi xoè ra nhìn đơn giản mà quý phái

- Cậu vào thử bộ này đi.
- Được.

Khi Nam Cung Nguyệt đi thử đồ thì cô bắt đầu đi xem xung quanh. Chiếc váy dạ hội màu trắng có đính lông cừu trên cổ thu hút sự chú ý của cô. Đang lúc Vương Tử Huyền định bảo nhân viên lấy ra cho cô xem thì một giọng nói vang lên

- Lấy cho tôi bộ này.
- Vâng, xin tiểu thư đợi một lát. Mặc dù có chút tiếc nhưng dù sao cũng còn nhiều bộ khác, thôi thì chọn cái khác vậy. Nhưng trời đâu chiều lòng người, cô tiểu thư kia nhìn cô khinh bỉ nói
- Ở đây là nơi nào mà loại người nào cũng vào được?
- Dạ?!

Cô nhân viên khó hiểu nhìn vị tiểu thư trước mặt. Vị tiểu thư kia kiêu ngạo nhìn cô, nhưng cô lại không chú ý đến ả khiến ả tức giận

- Tôi là đang nói cô.
- Tôi sao?

Vương Tử Huyền quay lại nhìn vị tiểu thư xa lạ kia chỉ vào mình, ả nghiêng răng nói

- Phải.
- Xin lỗi, ở đây không có nói loại người như thế nào thì mới được đến đây mua đồ. Cho nên...
- Cho nên?!
- Cho nên mong tiểu thư tự trọng, đừng có ý vào gia thế tốt mà ăn hiếp người khác.

Nam Cung Nguyệt từ trong phòng thay đồ bước ra, lúc này trên người đang mặc bộ đồ khi nãy cô đưa. Nam Cung Nguyệt không để ý đến sắc mặt khó coi của ả, đi lại chỗ cô đang đứng

- Thế nào, có phải rất đẹp không?
- Ủm, Tiểu Nguyệt mặc cái gì cũng đẹp.

Vương Tử Huyền nhìn Nam Cung Nguyệt một hồi thì gật đầu nói. Bị cho ăn bọ, vị tiểu thư kia liền tức giận

- Tôi đang nói chuyện với hai người.
- Chúng tôi không việc gì phải nói chuyện với loại người như cô cả. Thích gây sự đi chỗ khác mà gây, chị đây không tiếp.

Nam Cung Nguyệt hất hàm lớn tiếng nói, làm không ít người chú ý. Mọi người bắt đầu xôn xao, có người còn nhận ra Nam Cung Nguyệt là ai liền nói lớn

"Đó không phải là ảnh hậu Nam Cung Nguyệt sao? "

"Đúng rồi, nhưng sao cô ấy lại ở đây? "

"Đi du lịch chẳng...? "

- Ha, thì ra là ảnh hậu?

Vị tiểu thư kia nói

- Thì sao, có liên quan gì tới cô?

- Cô có tin, chỉ cần tôi nói một tiếng thì cái ngôi ảnh hậu của cô không còn?

Ả ta kiêu hãnh nói, nhưng Nam Cung Nguyệt là ai? Là tiểu thư của gia tộc Nam Cung, là em gái cưng của tổng tài Tập đoàn Nam Cung, là vợ của đại đương gia bang Huyết Ưng, chẳng lẽ lại đi sợ ả? Nam Cung Nguyệt nhìn ả thú vị nói

- Tôi sợ quá.

- Cô không tin? Chỉ cần Á Lam Cúc tôi nói là sẽ làm được?

- Á Lam Cúc? Chưa nghe bao giờ.

Nam Cung Nguyệt nhún vai nhìn vị tiểu thư vừa xưng tên kia nói, ả tức đến hộc máu

- Nghe cho rõ, gia đình tôi là gia tộc lớn nhất tỉnh V. Nghe rõ chưa?

- Tỉnh V? À là cái tỉnh thuộc thành phố T ấy hả?

- Phải.

- Lần đầu nghe nha.

Nam Cung Nguyệt cười đến chói mắt, cô đứng cạnh bên môi cứ giật giật liên hồi còn ả Á Lam Cúc kia chắc máu dồn lên não rồi a.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cưng Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Chủ Mẫu Đánh Người

Á Lam Cúc nhìn Nam Cung Nguyệt bằng ánh mắt lửa điện, nếu mắt ả ta phóng được điện chắc Nam Cung Nguyệt phải nhập viện điều trị nha.

- Tiểu thư Á Lam đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó chứ.

- Cô...cô...

Á Lam Cúc tức giận nói không nên lời, Nam Cung Nguyệt khoái trá. Gia tộc Á Lam ở tỉnh V, không phải Nam Cung Nguyệt chưa từng nghe qua, chỉ là nhìn mặt ả tức giận lại khiến bản thân vui vẻ.

- Tôi làm sao?

- Được rồi, đừng gây sự nữa.

Vương Tử Huyền thở dài, xem như chuyện to hoá nhỏ, chuyện nhỏ hoá không đi. Chứ đứng cãi nhau ở đây thật sự là không được nha. Là nhân vật của công chúng sao có thể cãi nhau, cô chỉ lo cho Nam Cung Nguyệt, nhưng sao cô(NCN) vô tư như vậy chứ?

- Được thôi, nghe lời chị vậy. Chị dâu, chúng ta đi.

Nam Cung Nguyệt nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, khi hai người định bỏ qua thì người không biết điều kia lại lên tiếng

- Sao có thể bỏ qua như vậy?

Lời ả vừa dứt, thì cô và Nam Cung Nguyệt đã bị chặn lại bởi vệ sĩ của Á Lam Cúc.

- Á Lam tiểu thư, xin cô tự trọng, là cô gây sự với chúng tôi trước.

Vương Tử Huyền không nhịn được lên tiếng, thấy bọn họ hiền mà được nước làm tới?! (Vâng, chị rất hiền a!)

- Xin lỗi tôi mọi việc sẽ chấm dứt.

Á Lam Cúc không biết điều nói, à từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều. Á muốn gì thì muốn cái đó, à muốn ai làm gì thì phải làm cái đó, chưa ai dám làm à phật lòng. Nên à luôn dương dương tự đắc, cho mình là lớn nhất.

- Á Lam tiểu thư, chúng tôi không việc gì phải xin lỗi cô.

Vương Tử Huyền kéo Nam Cung Nguyệt đang nổi trận lôi đình ra đằng sau, từ tốn nói.

- Tôi muốn cô xin lỗi thì cô phải xin lỗi.

Á tức giận nói

- Á Lam tiểu thư, đây là cô không nói lí lẽ.

- Á Lam Cúc tôi từ trước đến giờ không biết hai chữ "lí lẽ" là gì?

- Vậy cô không được ăn học sao? Lí lẽ là gì mà cũng không biết?

Nam Cung Nguyệt không nhịn được nói, trên đời này sao lại sinh ra cái người vô lí như vậy? Á gây sự lại bắt người khác xin lỗi, thiên lí ở đâu ra a?

- Cô nói ai không ăn học? Có tin tôi cho nhà cô ra đường ở?

- Tôi mới không sợ.

Á quá đáng, là à không nói lí lẽ, là à được nước lam tới. Tức, tức quá mà...

Á Lam Cúc thấy Vương Tử Huyền không nói gì liền đắc ý

- Sợ rồi sao? Không thôi để tôi đánh cô năm bạt tai, mọi chuyện xem như chấm dứt?

-...

- Đó là nhân nhượng cuối cùng khi các cô dám đắc tội với Á Lam Cúc tôi.

- Không biết ai đắc tội ai.

Nam Cung Nguyệt tức giận, còn nói chuyện với à chắc cô(NCN) phải nhập viện vì bị nhồi máu cơ tim a.

- Cô cảm mềm, không mượn cô làm lời.

Á quay sang Nam Cung Nguyệt quát.

- Cô mới là người cảm mềm.

Á Lam Cúc không để ý đến Nam Cung Nguyệt, từng bước đến chỗ cô đang đứng. Á cười trào phúng- Sợ quá nên không có phản ứng sao?

-....

- Yên tâm, chỉ có năm cái tát, sẽ không đau.

-...

Á Lam Cúc giơ tay lên định tát cô, thì bị cản lại. Vương Tử Huyền lạnh lùng nhìn cánh tay à đang bị cô nắm chặt, cô nhếch môi nói

- Rất thích đánh người? Vậy để tôi cho cô biết mùi vị khi bị đánh là thế nào...

Á Lam Cúc nghe cô nói liền hoảng sợ

- cô...cô...

"CHÁT"

Không hề nương tay, cái tát này cô sử dụng hết lực vốn có của mình. Trên mặt Á Lam Cúc đỏ một vùng, khoé miệng cũng rỉ máu. Á ứa nước mắt nhìn cô, sau đó quát mấy tên vệ sĩ

- Mau ngăn à điên này lại.

Ả vừa dứt lời, một cái tát lại rơi xuống mặt ả. Cô lạnh lùng nói

- Là tiểu thư của một gia tộc thì không nên nói những lời này.

- Hay lắm, chị dâu.

Lúc này một giọng nam đầy uy quyền vang lên

- Ai cho cô đánh em gái tôi.

Là giọng nói vô cùng tức giận, cô và Nam Cung Nguyệt không hẹn mà nhìn lại người đàn ông kia. Nhìn cũng đẹp trai nhưng thua xa chồng của các cô a (@.@)

- Anh.

Á Lam Cúc khóc oà lên, hất tay cô ra chạy về phía người đàn ông kia. Người đàn ông nhìn gương mặt sưng đỏ thì tức giận

- Có phải cô không muốn sống?

- Tôi chỉ thay anh dạy lại em gái.

Vương Tử Huyền bình thản nói, Nam Cung Nguyệt nhìn cô hai mắt sáng lấp lánh

- Chị dâu, em thật ngu ngốc. Chị của em đúng là ngầu...

...đầu ba vạch đen.

- Ai đắc tội với Á Lam Quân này đều phải trả giá đắt.

Mà lúc này, Nam Cung Hạo Thiên cùng Cố Dạ Bạch đang giải quyết một số chuyện thì Hắc Ảnh bước vào. Hắc Ảnh nhìn anh rồi nhìn Cố Dạ Bạch, chẳng biết nói gì trước. Nhìn ra được sự phân vân của Hắc Ảnh, Cố Dạ Bạch lên tiếng

- Có gì thì cứ nói.

Hắc Ảnh nhìn anh thật lâu rồi mới nói

- Chủ tử, chủ mẫu đánh người.

Mặt anh ngay lập tức đen lại, lạnh giọng hỏi

- Ai?

- Tiểu thư của gia tộc Á Lam.

- Chết tiệt, cô ấy có bị thương hay không?

Nam Cung Hạo Thiên tức giận chửi một tiếng rồi hỏi, chưa đợi Hắc Ảnh trả lời thì người đã không thấy đâu. Có phải chủ tử nhầm người không? Người bị đánh là tiểu thư Á Lam kia, chứ không phải chủ mẫu? Đáng lẽ phải hỏi, vị tiểu thư kia có bị thương hay không chứ?

Cố Dạ Bạch thích thú nhìn khuôn mặt đầy biểu cảm của Hắc Ảnh, hần cười cười rồi cũng bước theo. Sắp có kịch hay để xem nha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Nên Đánh

Ở trung tâm thương mại không khí lạnh lẽo đến đáng sợ, từ xa họ nghe tiếng bước chân dồn dập. Không phải của một người mà là của nhiều người.

Dẫn đầu không ai khác chính là Nam Cung Hạo Thiên, anh khoát trên người bộ vest đen lịch lãm, chân mang đôi giày nhập khẩu của Ý. Đi theo anh phía sau là tứ đại đương gia và hơn mười tên thuộc hạ diện một cây đen. Khi anh xuất hiện gây chấn động không hề nhỏ, làm mọi người ai cũng chú ý. Vương Tử Huyền thấy anh đến liền nở nụ cười như thiên thần. Nam Cung Hạo Thiên thấy cô đang cười với anh gánh nặng trong lòng liền bỏ xuống, anh bước nhanh hơn về phía cô. Anh ôm cô vào lòng, giọng dịu dàng nói

- Bảo bối, ai cho phép em đánh người hả?!

Anh xoa bàn tay đỏ lên vì đánh người kia liền đau lòng, không để cô trả lời anh vừa cầm tay cô nhẹ nhàng xoa vừa nói

- Về sau không cho phép em đánh người, có đánh để anh đánh. Không cho phép làm mình đau, nghe không hả?!

Trên đầu mọi người vì lời nói của anh mà một đoàn quạ đen bay qua.

- Anh là gì của cô ta?

Á Lam Quân không chịu được cảnh hai người ân ái liền lạnh giọng chấp vấn. Anh lúc này mới để ý đến Á Lam Quân, muốn chấp vấn anh? Còn khuya.

- Tôi là chồng cô ấy.

- Tốt, bảo vợ anh xin lỗi em gái tôi mọi việc có thể bỏ qua, bằng không...các người đều ra đường ở.

Nam Cung Hạo Thiên cười lạnh, làm vợ anh tức giận đến độ đánh người mà giám bảo vợ anh xin lỗi? Em gái hắn không có cửa đâu.

- Vợ tôi không làm gì sai cả.

Lời anh vừa dứt, Nam Cung Nguyệt còn thêm dầu vào lửa nhưng lời Nam Cung Nguyệt nói không để thái quá mà hoàn toàn đúng

- Phải, chị dâu tôi không làm gì sai cả. Tại Á Lam tiểu thư đây muốn đánh chị tôi nên chị tôi mới theo phản xạ có điều kiện mà đánh lại.

- Cô nói láo, tôi không đánh cô ta, là cô ta đánh tôi.

- Chẳng lẽ để cô đánh rồi chị dâu tôi mới đánh lại. Nói cho cô biết, chị dâu tôi là người có học, không phải người vô học như ai kia tùy tiện mà cắn bậy, aizzz.

Cố Dạ Bạch khoé môi co quắp lại, người anh phúc hắc, bá đạo thì người em cũng chẳng thua kém gì, đúng là ranh ma.

Á Lam Cúc mặt đỏ lên vì tức giận

- Ý cô nói tôi vô học? Không nói lí lẽ?

- Tôi không nói cô, là cô tự nhận ha ha...

- Được rồi, Nguyệt Nguyệt.

Cố Dạ Bạch kéo Nam Cung Nguyệt lại chỗ mình, lắc đầu. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn đùa giỡn, Nam Cung Nguyệt bĩu môi không vui nhưng cũng dựa vào lòng hãnh chờ xem kịch.

- Tôi không cần biết, là vợ anh đánh em gái tôi cho nên cô ta phải xin lỗi.

- Đây là lí lẽ của anh?

Vương Tử Huyền khinh bỉ lên tiếng, lí lẽ không hề logic, ả gây sự, ả muốn đánh cô không lẽ đứng yên cho ả đánh, đúng là lí sự cùn.

Nam Cung Hạo Thiên vuốt mái tóc cô lên tiếng

- Con người có giới hạn nhất định, đừng để tôi phải phá bỏ giới hạn đó.

- Là cô ta đánh tôi trước.

- Cô đáng bị đánh, nên vợ tôi đánh cô, không có gì là sai cả.

Cạn lời, bọn họ thật sự không nói nổi. Có ai bá đạo như anh không?

Nam Cung Hạo Thiên không nói thêm lời nào liền quay lưng đi, nhưng không quên để lại một câu- Nếu có bản lĩnh thì hãy lật đổ gia tộc Nam Cung..

- Bộ này, tôi lấy.

Anh lấy bộ đầm dạ hội lúc này cô nhìn trúng nhưng không mua được. Mọi người khoé môi giật giật, cái này là ăn cướp trắng trợn?

Á Lam Cúc nhìn họ rồi đi thì tức giận nhìn anh trai nói

- Sao anh lại bỏ qua cho họ? Không phải hồi này khí phách lắm sao?

- Em thì biết gì hả? Họ là người của gia tộc Nam Cung, gia tộc lớn nhất thành phố T. Em tốt nhất đừng nên gây sự nữa...

- Em...

- Em nên nhớ, bọn họ bỏ qua cho chúng ta đã là nhân nhơn lớn rồi, đừng có mà không biết điều.

- Vâng.

Nghe anh trai nói vậy, ả cũng không dám lớn tiếng. Nhưng ả tiếc bộ đầm dạ hội a. Á Lam Cúc thở dài, nhanh chóng bước theo anh mình.

Ngồi trên xe mà như ở núi băng, cô nhìn anh đang toả ra hàn khí mà nuốt nước miếng

- Thiên à, anh giận sao?

-...

- Huhu...em biết mình sai rồi mà.

Nam Cung Hạo Thiên không chịu được bộ dạng làm nũng của cô liền kéo cô vào lòng mình

- Bảo bối, em sai ở đâu?

- Em không nên ra ngoài mà không xin phép anh.

- Hử?!

Anh nhướn mày

- Aaa, em...em không nên đánh người.

- Không, cô ta đáng đánh.

- Há?!

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô ngây ngốc liền phì cười, anh hôn nhẹ lên đôi môi đang đóng mở của cô. Vương Tử Huyền nhắm mắt, vận vẹo người muốn xuống nhưng không biết rằng mình đang đốt lửa cho ai kia.

- Bảo bối, là tự em chuốt lấy.

Giọng anh khàn đặc, anh ấn nút làm rèm che trong xe thả xuống, lúc này cô mới biết mình không xong rồi.

Anh đưa tay luồn vào váy cô, vuốt ve bắp đùi trắng nõn của cô

- Ừm...Thiên...đừng anh...

- Không phải em cũng rất muốn sao?

Anh thờ dốc nói, bàn tay anh dần đi lên nơi đầy đà của cô mà xoa nắn. Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống hôn lên mặt, môi, cổ và xương quai xanh của cô. Vương Tử Huyền thờ dốc, hai cô quàng qua cổ anh. Anh nở nụ cười xấu xa nhìn cô, chiếc váy cũng bị anh vén lên tới hông.

Hắc Phong ngồi phía trước lái xe mà sắc mặt đen kịt, đừng tưởng cậu không biết phía sau đang xảy ra chuyện gì. Mặc dù màn che xuống, có kính thủy tinh cách âm nhưng nghĩ đến cậu không khỏi đỏ mặt, chủ tử thật không biết chọn thời điểm.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Người Phụ Nữ Lạ Mặt

Nhiệt độ trong xe tăng cao, Vương Tử Huyền cố khuyên ngăn anh, nhưng những lời nói ra đều trở thành những tiếng rên yêu kiều.

Nam Cung Hạo Thiên gỡ vật cản cuối cùng ở thân dưới của cô, nơi u cốt của cô không ngừng tiết ra mật dịch. Anh cười gian xảo nói

- Bảo bối, đã ướt như vậy còn nói không muốn?

- Tại...tại...ai hả?

Anh liếm mút tai cô, sau đó nhảy nhảy khiến cô rùng

minh. Anh không báo trước đưa dương vật đang cương cứng vào sâu bên trong cô. Vương Tử Huyền rên lên vì sung sướng

- Ừm...ah...Thiên...ừ...anh...

- Bảo...bối...ừm...sướng không?!

Anh không ngừng luận động bên trong cô, Vương Tử Huyền ngửa cổ ra sau thờ dốc. Tiếng rên rỉ của cô càng kích thích anh

- Ah...sướng...ừm...Thiên...ừ...

Nam Cung Hạo Thiên hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, hai tay xoa nắn nơi đầy đặn. Hai chân cô vòng qua hông anh, trên người anh đồ vẫn còn mặt, chỉ hở mỗi bên dưới. Còn cô váy chỉ bị vén lên cao, phía trên cũng không bị còi ra hết.

Anh ra vào ngày càng nhanh khiến cô theo không kịp, mái tóc đen của cô ướt đầm do mồ hôi.

- Ừm...Thiên...a...em...không chịu nổi...ừ...a...anh...chậm lại...ân...ừm~

Anh như không nghe lời cô nói, thúc mạnh một cái rồi bắn tất cả tinh dịch vào bên trong cô. Vương Tử Huyền thở hổn hển, tay chân bần rần mặc kệ anh đang chỉnh sửa quần áo cho cả hai, nhưng anh chưa hề rút dương vật của mình ra.

- Thiên...anh đi ra...ừm~

- Không muốn, bảo bối. Anh muốn ở bên trong em.

Anh cúi xuống liếm nhẹ lên môi cô.

- Anh...vô sĩ.

Đúng lúc vừa đến nơi, Hắc Phong xuống xe sau đó giọng cung kính nói

- Chủ tử, đã đến nơi.

- Ừ.

Anh gạt đầu

- Thiên, mau đi ra nhanh...a...ừm~

Cô không kịp nói liền bị anh thúc mạnh một cái, anh nhìn cô tà mị nói

- Bảo bối, ngoan nào.

- Nhưng...họ...thấy...ừ~

Nam Cung Hạo Thiên cười cười, anh ôm cô quay mặt vào trong lòng ngực của anh. Lúc này anh mới chịu rút dương vật của mình ra khỏi cô, chỉnh trang lại sau đó ung dung bế cô xuống xe.

Vào tới phòng anh liền đề cô lên cửa mà hôn, giọng tà mị nói

- Bảo bối, làm thêm lần nữa nhé?!

- A, anh....vô sĩ.

- Vô sĩ cũng là chồng em.

- Ai...ai nói, chúng ta còn chưa đăng kí kết hôn.

Không khí bởi câu nói của cô mà trầm xuống, khuôn mặt anh cũng khẽ biến. Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống hôn ngẫu nhiên môi cô, không biết trong lòng anh đang nghĩ gì?

- Ngày mai liền đi.

- Há?!

Không đợi cô tiêu hoá hết câu nói không đầu đuôi của anh, cô liền bị anh lần nữa chiếm lấy. Lúc đầu còn phản kháng nhưng về sau cô cũng thuận theo anh...

Khi cô thức dậy trời đã tối đen như mực, cô mệt mỏi ngồi dậy. Miệng không ngừng mắng anh nhưng trong lòng vô cùng ngọt ngào.

Anh mở cửa bước vào thấy không ngừng mắng mình liền nhếch mép cười, anh ôm lấy cô từ đằng sau. Tay anh đưa lên vén những sợi tóc xoã xuống qua mép tai cô

- Bảo bối, em dám mắng anh?

- Ai bảo anh biến thái như vậy.

- Anh biến thái?

- Phải.

Cô chu môi nói, Nam Cung Hạo Thiên cười ha hả sùng nịnh nhéo má cô

- Bảo bối có đói không?

- Ừm.

- Đợi anh một lát.

Nói xong, anh buông cô ra chưa đầy năm phút sau đã quay lại. Trên tay anh bung một mâm cơm với hai món mặn và một món canh. Nam Cung Hạo Thiên dứt từng miếng cho cô, Vương Tử Huyền ngoan ngoãn ăn hết. Một hồi sau cô mới hỏi

- Chúng ta đang ở đâu?

- Đang trên máy bay về nước.

Vương Tử Huyền à một tiếng, sau đó liền nằm xuống nói

- Em muốn ngủ.

- Được, em nghỉ ngơi lát anh vào.

Anh đứng dậy đắp chăn cho cô, hôn nhẹ lên trán cô rồi bung mâm cơm ra ngoài. Mười phút sau anh quay lại thì cô đã ngủ say giấc, anh tắt đèn rồi cũng ôm cô ngủ một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau, tại sân bay của thành phố T. Một cảnh tượng chưa từng có xảy ra, đó là một đoàn người mặc áo đen đi phía sau một cách nghiêm chỉnh. Hai người đằng trước thì kéo vali, cung kính đi phía sau anh và cô. Vương Tử Huyền khoát tay anh cười nói vui vẻ. Trên người cô mặc chiếc đầm trắng kiểu công chúa, còn anh thì mặc tây trang, đeo kính râm đen che đi khuôn mặt tuyệt hảo kia.

Cô nói nhỏ vào tai anh cái gì đó rồi rời đi, anh nhìn theo bóng lưng cô sau đó ngồi xuống ghế chờ. Thuộc hạ của anh thì đi làm giấy tờ nhập cảnh.

Hai mươi phút trôi qua thấy cô chưa quay lại Nam Cung Hạo Thiên bắt đầu đứng ngồi không yên. Anh đứng lên đi về hướng của cô, nhưng chưa đi được bao xa thì thấy bóng dáng cô từ xa đang chạy lại, anh mỉm cười rồi đi đến chỗ cô. Nhưng do Vương Tử Huyền chạy quá nhanh mà đụng phải người khác và..."rầm" cô ngã ngồi dưới đất còn người phụ nữ ăn mặc sang trọng kia được vệ sĩ đỡ.

Anh lo lắng bước nhanh về phía cô, Nam Cung Hạo Thiên đỡ cô lên hỏi

- Bảo bối, em có làm sao không? Có bị đau ở đâu không?!

- Em không sao.

Cô lắc đầu rồi nhìn qua người phụ nữ kia

- xin lỗi phu nhân, là con không cẩn thận đụng trúng người. Người không sao chứ ạ?!

Người phụ nữ ngược mặt lên nhìn cô sau đó lạnh giọng nói

- Đi đứng cho đoàng hoàng, đụng trúng người khác chỉ cần lời xin lỗi là xong?

- Dạ?!

Cô ngớ ngàng khi nghe người phụ nữ ăn mặc sang trọng nói như vậy.

- Mộc Tâm Lan tôi chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Bà ta hừ lạnh rồi lướt sang cô vẫn không quên để lại một câu

- Đừng để tôi gặp lại cô, cô bé à.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Vô Hạn Cung Chiều

Trên đường về nhà cô không khỏi trầm mặt, cái tên "Mộc Tâm Lan" cứ vang mãi ở đầu cô. Hình như cô đã nghe cái tên này ở đâu rồi thì phải?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đăm chiêu của cô nhin không được liền hỏi

- Làm sao vậy?

Vương Tử Huyền nhìn anh nói

- Thiên, anh có thấy tên người phụ nữ kia rất quen không?

- Quen? Anh không nghĩ vậy.

Anh kéo cô ngồi lên đùi, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

- Mộc Tâm Lan, cái tên này...phải rồi, mẹ em...mẹ em cũng tên là Mộc Tâm Lan.

Cô kích động nói, anh suy nghĩ một lát rồi nói

- Trên đời này tên trùng không ít, với lại mẹ em không phải đã mất rồi sao? Chính mắt em nhìn thấy...

- Phải rồi, em sao lại lú lẫn như vậy?

- Đừng lo lắng, anh sẽ giúp em điều tra.

- Vâng.

Vương Tử Huyền dựa đầu vào lòng anh, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Lúc này cô mới giật mình, đây không phải đường về biệt thự?

- Chúng ta đi đâu?

- Cục dân chính.

- Hà?! Đến đó làm gì?

- Đăng kí kết hôn.

Vương Tử Huyền nhìn anh không chớp mắt, hôm qua chỉ là tùy hứng nói vậy thôi. Không ngờ anh lại dẫn cô đi đăng kí kết hôn?

Một lát sau, xe dừng lại cục dân chính, anh cùng cô đi vào. Đầu tiên là chụp ảnh hai người sau đó mới đi đăng kí. Quá trình diễn ra chưa đầy hai mươi phút, cô nhìn tờ giấy chứng nhận kết hôn mà không tin nổi.

Nam Cung Hạo Thiên kéo cô lên xe thì cô mới hồi hồn.

- Thiên, chúng ta...

- Chúng ta bây giờ là vợ chồng hợp pháp. Sau này anh sẽ tổ chức hôn lễ bù cho em.

Nghe anh nói cô cảm động đến rơi nước mắt, cô ôm chặt lấy anh nói

- Không cần tổ chức hôn lễ, em chỉ cần như vậy là đủ.

- Được, nghe lời bảo bối.

Anh đưa tay vỗ về lưng cô. Hạnh phúc đơn giản chỉ có vậy....

Sáng hôm sau, cô dậy để chuẩn bị đi làm. Cô vẫn không quên anh đã cho cô một chân thư ký tổng tài nha. Mà hình như cô quên điều gì đó thì phải? Lúc trước ở Nhật anh nói cái gì nhỉ? Sao cô không nhớ gì vậy? Đang vò đầu bứt tóc suy nghĩ thì bị anh ôm vào lòng, anh đặt cằm lên vai cô hỏi

- Bảo bối, nghĩ gì mà nhập tâm vậy?

- Ày nha, em đang nghĩ lúc ở Nhật đã hỏi anh cái gì. Lúc đó anh bảo khi nào về anh sẽ cho em biết.

"Thì ra là chuyện này".

- Được rồi, anh sẽ nói cho em sau. Bây giờ đi làm.

- Tuân lệnh tổng tài.

- Em vừa nói gì.

- Ách, không có.

Nam Cung Hạo Thiên bá đạo ôm lấy eo cô, cả hai sóng vai xuống nhà nhìn rất đẹp đôi. Cô và anh đi cùng xe đến tập đoàn, hai người đi thang máy ở gara đỗ xe lên thẳng phòng tổng tài nên không ai để ý.

Đến trước cửa phòng, anh thơm nhẹ lên má cô rồi mới đi vào phòng làm việc. Vương Tử Huyền mỉm cười đi đến chỗ làm việc anh đã chuẩn bị cho cô. Chưa ngồi như nóng ghế thì La Kì Kì đi đến, ném sấp tài liệu dày cộp lên bàn cô.

- Cô dịch hết đóng tài liệu này, chiều nay cần cho buổi họp.

- Sao? Nhiều như vậy?

- Nhiều? Cô nghĩ gần một tuần thì đóng tài liệu này quá ít rồi.

Nói xong ả bỏ đi, trên môi nở nụ cười đắc ý. Như vậy cô sẽ nhanh chóng nghỉ việc và lực chú ý của tổng tài sẽ nhằm vào ả. (—)

Vương Tử Huyền thở dài, sau đó chú tâm vào dịch đóng tài liệu kia. Hắc Mộng đi ngang qua nhìn thấy cô liền kinh ngạc, chẳng qua Hắc Mộng muốn đem kế hoạch cho buổi ra mắt sản phẩm mới cho anh xem, nhưng không ngờ lại gặp cô ở đây.

- Chủ mẫu.

Vương Tử Huyền nghe tiếng ngược lên, thì thấy Hắc Mộng. Cô lễ phép gật đầu chào hỏi

- Chị đến gặp Thiên?

- Đúng vậy.

- Anh ấy bên trong

- Cảm ơn, tôi còn có việc xin phép đi trước.

Hắc Mộng nói xong liền hướng phòng anh gõ cửa đi vào. Vương Tử Huyền nhìn tài liệu mới dịch được 2/5 liền ngao ngán. Cô nằm dài lên bàn, mắt nhìn để đóng tài liệu đêm chiều.

Một lát sau Hắc Mộng đi ra thấy cô đang cắn bút liền lảng lảng rời đi, sợ làm phiền đến cô. Đúng lúc này, chuông điện thoại nội bộ trên bàn làm việc của cô vang lên, Vương Tử Huyền chuyên nghiệp nhắc điện thoại lên nghe

- Alo, văn phòng tổng tài xin nghe.

- Vào phòng anh.

Đầu giây bên kia vang lên tiếng cười làm cô đỏ mặt. Vương Tử Huyền gác máy, đem tài liệu đang dịch cầm lên sau đó đi vào phòng anh.

- Thiên.

Cô mở cửa bước vào, khẽ gọi tên anh. Nam Cung Hạo Thiên từ tập tài liệu ngăn đầu lên nhìn cô, anh bỏ tập tài liệu xuống dịu dàng nói

- Bảo bối, lại đây.

Cô đi đến trước anh, chỉ còn cách hai bước nữa là tới thì bị lực mạnh kéo. Làm cô ngã ngòai vào lòng anh, anh ôm cô ngòai lên đùi mình hỏi

- Một không?

- Ừm.

- Ngủ một lát đi, đến giờ ăn trưa anh gọi.

- Em còn phải dịch tài liệu.

Cô xụ mặt, giờ sắp tài liệu đang dịch dở ra trước mặt anh. Nam Cung Hạo Thiên nhìn sắp tài liệu liền không vui

- Tại sao em phải làm những việc này?

- Là trợ lý La bảo em làm a.

- La Kì Kì? Cô ta không có quyền sai em, em đừng quên em là thư ký riêng một trợ lý nhỏ nhỏ như cô ta không cần để tâm.

Nói xong, anh lấy sắp tài liệu trên tay cô đặt lên bàn, Vương Tử Huyền nhìn anh bảo

- Tài liệu này chiều nay cần.

- Để đó anh làm cho, em ngủ đi.

Nghe câu nói của anh cô như bắt được vàng, liền dựa vào lòng ngực anh kiếm chỗ thoải mái mà ngủ. Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười vuốt tóc cô. Trong đầu nghĩ: Chắc phải đổi trợ lý mới.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Nhớ, Đây Là Phu Nhân Tổng Tài

Vương Tử Huyền nằm trong lòng anh ngủ một giấc đến mười hai giờ, lúc cô tỉnh dậy cũng là lúc anh dịch xong sắp tài liệu kia.

Anh nhìn bộ dáng lúc ngủ dậy của cô liền phì cười, Nam Cung Hạo Thiên đưa tay vuốt tóc rồi của cô nói

- Đã tỉnh?! Có đói không?

- Ừm.

Vương Tử Huyền tay dụi dụi mắt gạt đầu. Aizzz, không biết cô đến đây làm việc hay đến đây để ngủ nhỉ?!

- Anh dẫn em đi ăn.

- Không muốn đi.

Vương Tử Huyền chu môi mè nheo với anh.

- Được, không đi. Vậy anh gọi người đem đồ ăn tới?

Thấy cô gạt đầu anh liền lấy điện thoại gọi thức ăn.

Sau khi cả hai ăn trưa xong cũng đã 1h, Vương Tử Huyền đứng lên nói

- Lát nữa 1h30" anh có cuộc họp, em đi chuẩn bị tài liệu.

- Được.

Cô rời khỏi lòng anh định đi ra ngoài thì bị anh kéo lại, Vương Tử Huyền nhìn anh thắc mắc

- Làm sao vậy?

- Em cứ như thế mà đi sao?

- Phải, chứ anh muốn sao?

Cô gật đầu, anh nhủ mày không hài lòng về câu trả lời của cô. Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy cúi xuống hôn lên môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng

- Bảo bối, em thật vô tâm đó.

- A, em...em đi làm việc.

Cô đỏ mặt, sau đó chạy trời chết ra ngoài, anh nhìn thấy chỉ biết cười trừ.

Vừa ngồi xuống bàn làm việc, Vương Tử Huyền đã bị La Kì Kì mắng xối xả

- Cô đi đâu từ nãy đến giờ? Có phải trốn việc hay không? Nếu không có khả năng thì từ chức đi...

- Này...

Không để cô lên tiếng La Kì Kì tiếp tục nói

- Phần tài liệu kia đâu, đưa cho tôi. Chỉ cần cô dịch sai một chữ liền lập tức đuổi việc.

- Đây.

Vương Tử Huyền đưa sấp tài liệu cho ả. Trong lòng cười thầm, nếu ả cố tình gây sự thì người bị đuổi việc không phải cô ả. Phần tài liệu này cô dịch chỉ được 2/5 số còn lại đều là anh dịch, nếu bị đuổi thì anh là người mất việc nha. Nghĩ đến đây, cô muốn cười lại không dám cười, tổng tài, người điều hành một tập đoàn, ai dám đuổi?

La Kì Kì nhìn sấp tài liệu liền không kìm lòng, đây là cô ta dịch? Có quý mới tin, nhìn phần đầu không nói còn phần sau ả dám chắc 99,99% là do tổng tài dịch. Vì sao ả biết? Dĩ nhiên nhiều lần đưa tài liệu cho anh kí nên ả sẽ ngay lập tức nhận ra. Cơ hồ bây giờ La Kì Kì muốn xé tập tài liệu trong tay. Dựa vào gì mà cô(VTH) được tổng tài quan tâm như vậy? Đến tột cùng cô là ai?

La Kì Kì còn đang suy nghĩ miên man thì cánh cửa phòng làm việc tổng tài mở ra. Nam Cung Hạo Thiên bước đến chỗ cô, dịu dàng nói

- Em ở đây nghỉ ngơi, không cần vào họp.

- Vậy có ổn...

- Tổng tài, thư ký Vương tại sao không cần phải họp? Cô ấy đến đây để làm việc chứ không phải đến đây chơi.

Chưa đợi cô nói xong, La Kì Kì đã chen ngang, ả vô cùng tức giận, nên giọng nói có phần chanh chua mà không để ý đến sắc mặt của anh. Nam Cung Hạo Thiên nhìn ả nói

- Cô không có quyền chấp vấn ai cả, nhớ kĩ thân phận của mình.

- Nhưng...

- Nhớ, đây là phu nhân Tổng tài.

Nam Cung Hạo Thiên mặt vô cảm nói, dứt lời anh hướng phòng họp đi đến. Để lại La Kì Kì với sắc mặt trắng bệch. ả không nghe lầm, cô gái trước mặt cư nhiên là phu nhân Tổng tài? Ha, thật buồn cười, vậy mà ả còn mơ tưởng đến vị trí "Nam Cung thiếu phu nhân" cơ đấy.

Vương Tử Huyền nhìn sắc mặt của La Kì Kì liền thở dài, sau đó tốt bụng nhắc nhở

- Trợ lý La, cô không đi họp sao?

- À, tôi...tôi đi ngay đây.

La Kì Kì hoàn hồn, chân ả bước nhanh về phía phòng họp, ả biết tổng tài ghét những ai đến muộn.

Cuộc họp đã diễn ra gần hai tiếng, nhưng chưa có dấu hiệu kết thúc, Vương Tử Huyền nằm dài trên bàn làm việc chán nản, sao lâu vậy chứ? Chỉ họp về đề án ra mắt sản phẩm mới thôi mà? Hay trang phục họ thiết kế có vấn đề? Tổ thiết kế chỉ có mấy người Song Lâm là chuẩn bị cho đề án lần này, Hắc Mộng là tổ trưởng nhưng cô(HM) mới từ Nhật trở về căn bản là không chuẩn bị kịp. Cô do dự một hồi lâu, sau đó quyết định đi bước vào phòng họp.

Vương Tử Huyền gõ cửa sau đó từ từ mở cửa ra, trong phòng không khí im lặng đến đáng sợ. Cô nhìn những người trong tổ thiết kế cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, rồi lại nhìn Hắc Mộng lưng dựa vào ghế, hai chân vắt chéo, tay khoanh trước ngực bộ dạng thông thả khác hẳn với mấy người kia.

Mà mấy người đang cúi đầu, nghe tiếng mở cửa liền liếc mắt sang nhìn, khi thấy là cô hai mắt bọn họ lập tức sáng rực, trong lòng thầm thở phào: được cứu rồi.

Nam Cung Hạo Thiên vẫn im lặng quan sát từ lúc cô bước vào cho tới giờ, cô thân nhiên kéo ghế ngồi cạnh anh sau đó tươi cười nói

- Mọi người cứ tiếp tục.

Một đàn quạ đen bay qua đầu mọi người, Vương Tử Huyền đến đây căn bản không phải giúp bọn họ nha. Là cô thấy chán, nên mới vào đây chơi a. (Hắc tuyến đây đây, người ta đang họp chị vào để tìm thú vui??)

Song Lâm hết nhìn nhau rồi nhìn cô, sau đó Lâm Hân mạnh dạng đứng lên nói

- Tổng tài, chúng...chúng ta có thể lấy bản thiết kế của Tiểu Huyền

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chủ Mẫu Bang Huyết Ứng

Sau câu nói của Lâm Hân, tất cả mọi người không khỏi nín thở để xem phản ứng của "tổng tài mặt lạnh". Thế nhưng anh chỉ nhếch môi, sau đó quay sang nhìn cô hỏi

- Bảo bối, em thấy thế nào?

- A, em sao cũng được...nếu họ thích thì cứ việc lấy.

Vương Tử Huyền hào phóng nói, mà mọi người nghe được câu trả lời của cô như bắt được vàng. Vậy là được cứu rồi, cuộc họp dai dẳng mấy tiếng liền cuối cùng cũng kết thúc.

Ra khỏi phòng họp, La Kì Kì không khỏi đỏ kị nhìn cô và anh cười nói thân mật. Nhưng ả đây là biết thân phận, biết chừng mực. ả biết, người con gái tên Vương Tử Huyền kia là ranh giới cuối cùng của anh, có lẽ đời này ả được gặp anh đã là may mắn rồi. Hắc Mộng hắc nói đúng, thứ gì của mình sẽ là của mình, còn không phải của mình có cưỡng cầu cũng không được. Đến lúc đó lại tự rước họa vào thân thì khổ... La Kì Kì mỉm cười, một nụ cười thật lòng, ả nên buông tay để tìm hạnh phúc mới.

Còn anh, sau khi kết thúc cuộc họp đã dẫn cô rời khỏi công ty. Vương Tử Huyền thắc mắc nhìn anh

- Chưa hết giờ làm việc, anh dẫn em đi đâu?

- Đến một nơi, để trả lời những thắc mắc của em về anh.

Nghe anh nói vậy, cô gạt gù đầu xem như đã hiểu ý. Anh mở cửa xe, một tay chống lên thành cửa để tránh cô đụng đầu, một tay nhẹ nhàng dìu cô vào trong sau đó thắt dây an toàn. Rồi anh mới vòng qua ngồi vào ghế lái.

Chẳng mấy chốc, chiếc siêu xe với số lượng có hạn hoà vào dòng người đông đúc kia.

Chiếc siêu xe dừng lại ngay cánh cửa sắt màu đen to lớn kia, cánh cửa từ từ mở ra. Nam Cung Hạo Thiên lên ga rồi điều khiển xe chạy theo con đường mòn. Vương Tử Huyền kinh ngạc nhìn cảnh vật hai bên, tất cả chỉ có cánh đồng hoa tường vy màu trắng, khác hẳn với sự uy nghiêm khi nhìn thấy cánh cổng màu đen sừng sững kia. Trong lòng cô thắc mắc, đây là đâu?

Đi không lâu, một khu biệt thự to lớn, mà đúng hơn là toà lâu đài cổ kính hiện lên trước mắt cô. Vương Tử Huyền há hốc mồm, hết nhìn anh rồi nhìn toà lâu đài đồ sộ kia. Nam Cung Hạo Thiên phải cố lắm mới không cười thành tiếng khi thấy biểu hiện của cô.

- Còn nhiều thứ phải khiến em ngạc nhiên hơn.

Nghe câu nói của anh, cô càng cảm thấy tò mò về thân phận anh hơn. Lúc trước, nghe Cố Dạ Bạch cùng đám người Hắc Phong gọi anh là "chủ tử", ban đầu có chút nghi ngờ nhưng nghe họ gọi mãi cũng thành quen nên cô quên bèn phải hỏi anh. Thế nhưng lần đi Nhật, cô đoán chắc 99,9% anh là người của hắc đạo. (-.-)

Xe vừa dừng đã có người mở cửa cho anh, Nam Cung Hạo Thiên mặt vô cảm bước xuống xe, sau đó vòng qua ghế phụ mở cửa xe rồi ôm cô ra ngoài. Đám thuộc hạ nhìn thấy cảnh này liền hít thở không thông, họ tò mò về thân phận của cô gái này.

Nam Cung Hạo Thiên ôm eo cô đi vào toà lâu đài, người hai bên đường cung kính cúi chào

- Chào mừng chủ tử quay trở lại.

Đi đến đâu cô cũng nghe câu nói đó, bây giờ cô dám khẳng định thân phận anh không hề đơn giản. Anh, không đơn thuần tham gia hắc đạo mà là một nhân vật máu mặt.

Đi đến đại sảnh của toà lâu đài, anh bình thản ngồi xuống chiếc ghế cao nhất, rồi kéo cô ngồi vào lòng trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Ngồi bên trái của anh là Cố Dạ Bạch và Hắc Ảnh, ngồi bên phải là Hắc Phong và Hắc Mộng, bọn họ đều là cánh tay trái và phải của anh. Đại sảnh lúc này đông nghịt người, nhưng trong không khí ngoài tiếng hít thở thì hầu như không nghe thấy âm thanh gì khác. Bầu không khí cứ như vậy cho đến khi anh cất giọng lạnh lùng mà uy nghiêm lên

- Cô gái này, sau này sẽ là chủ mẫu của các người.-....im lặng

- Là chủ mẫu của bang Huyết Ưng. Lời của cô ấy chính là lời của ta, ai cãi lời cô ấy chính là cãi lời với ta. Ai đắc tội với cô ấy chính là đắc tội với ta...

- Các người đã nghe rõ?!

- Đã rõ.

Nam Cung Hạo Thiên gạt đầu hài lòng nhìn đám thuộc hạ, sau đó cúi đầu nhìn cô vợ nhỏ đang ngây ngốc trong lòng mình liền nhếch môi cười. Anh lặng lẽ lấy ra sợi dây chuyền "huyết lệ" đeo lên cổ cho cô, cảm giác lạnh lạnh ở cổ kéo cô về thực tại. Vương Tử Huyền nhìn xuống cổ thì đã thấy sợi dây chuyền yên vị ở đó. Anh cúi xuống nói nhỏ vào tai cô

- Bảo bối, em không cần phát ngốc như vậy.

- Ai...ai phát ngốc hả?!

Vương Tử Huyền tức giận, chu môi phản kháng. Mà anh chỉ cười cười không nói, còn những thuộc hạ có mặt tại đại sảnh hoàn toàn hoá đá khi nhìn thấy nụ cười của anh. Hôm nay, trời có bão lớn a. Nam Cung Hạo Thiên không để ý đến đám thuộc hạ kia liền ôm cô lên phòng, đám người Cố Dạ Bạch đầu chảy đầy vachh đen, sau đó hân hướng xuống mọi người nói

- Có thể giải tán.

Chẳng mấy chốc, trong lâu đài chỉ còn lại đám người Hắc Phong. Cố Dạ Bạch nhìn họ nói

- Tôi về đây.

- Sợ vợ cho ra sofa ngủ thì nói đại đi. Ai mà không biết Cố thiếu từ khi lấy vợ về chưa một lần về nhà quá tám giờ.

Hắc Mộng nhìn thấy vẻ gấp gáp của Cố Dạ Bạch liền chăm chọc, hân liếc xéo Hắc Mộng nói

- Ghen tị tôi có người chăm sóc chứ gì? Đầu như ai kia, gần 30 vẫn chưa lấy một người thương.

- Cái gì là gần 30 chứ? Tôi đây chỉ mới có 26, 26 tuổi thôi. Biết chưa hả?

- Dù gì cũng là bà cô già.

Cố Dạ Bạch nói xong câu này liền chạy ra cửa, sau đó đi mất hút. Hắc Mộng nghiêng răng ken két

- Tôi gặp lại cậu lúc đó sẽ là ngày chết của cậu.

Hắc Phong nhìn Hắc Mộng tức giận đến đỏ mặt liền muốn cười. Tại sao lúc tức giận, cô (HM) có thể dễ thương như vậy chứ? Đang mãi nhìn Hắc Mộng, nên khi cô quay lại Hắc Phong không khỏi bối rối nhìn đi nơi khác.

Hắc Ảnh nhìn Hắc Phong lúng túng khi bắt gặp ánh mắt của Hắc Mộng chỉ biết lắc đầu, yêu rồi mà không nói. Gặp cậu, cậu yêu ai sẽ nói liền chứ không như tên nào đó. Cứ như vậy, ba người với ba suy nghĩ khác nhau, sau đó chậm rãi rời đi. Tối nay hẳn có hai người không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Gặp Lại (1)

Một tuần sau đó

Từ cái ngày anh nói với đám thuộc hạ, cô là chủ mẫu bang Huyết Ưng liền có biến động lớn. Cô đi đâu, hay gặp ai trong số họ, câu cửa miệng đầu tiên đều là "chủ mẫu" làm cô phát phiền. Cũng đã một tuần, cô ở lại tổng bộ bang Huyết Ưng. Ngày ngày cứ quanh quẩn ở trong cái lâu đài rộng lớn này cũng thấy chán.

Vương Tử Huyền đang ngồi suy nghĩ nên không phát hiện có người ngồi bên cạnh mình. Nam Cung Hạo Thiên nhú máy, kéo cô vào lòng hỏi

- Đang nghĩ gì vậy?
- Ừm, chỉ nghĩ vài việc thôi.
- Có thể nói cho anh biết không?
- Chỉ là em đang nghĩ về người phụ nữ lúc trước gặp ở sân bay. Còn có...
- Còn có gì?
- Tuyết Linh, đã gần hai tháng em không thấy chị ấy. Từ cái ngày em bị bắt cóc đến giờ.

Càng nói giọng cô càng nhỏ, nhưng anh lại không bỏ sót từ nào anh đưa tay lên vuốt tóc cô nói

- Tuyết Linh cô ta phải trả giá đắt cho việc đã đụng đến em. Anh đã cho cô ta vào rừng "Tử Hồn".
- Sao...rừng Tử Hồn?
- Phải.
- Thiên, anh tha cho chị ấy đi. Đòi người mà, ai cũng mắc sai lầm không phải sao?
- Được, nghe lời em. Anh sẽ cho người thả cô ta ra. Còn về người phụ nữ kia, bà ta không phải mẹ em.

Nói đến đây, mắt anh xẹt qua tia khác thường. Anh không biết bà ta xuất hiện là vì trả thù Âu Dương Cẩm hay vì cô, nên anh đành phải nói dối cô. Chỉ lần này thôi,... Vương Tử Huyền cũng không nhận ra tia khác thường đó của anh, cô chỉ gật đầu rồi dựa vào lòng anh. Đúng lúc này, điện thoại của cô vang lên

- Alo?
- *Tiểu Huyền, em đến bệnh viện được không? Như nhi sắp sinh rồi.*
- A, Diệp Như không phải gần một tháng nữa mới sinh sao?
- *Cô ấy sinh non.*
- Em tới liền.

Vương Tử Huyền cúp máy rồi vội vàng nói với anh

- Chúng ta đến bệnh viện, Diệp Như sắp sinh rồi.
- Được.

BỆNH VIỆN

Vương Tử Huyền đi đến phòng sinh thì người nhà của hai bên đã có mặt đông đủ, mà Cố Dạ Bạch cùng Nam Cung Nguyệt cũng ở đó. Cô bước lại gần Âu Dương Chấn Phong hỏi tình hình thế nào, thì anh nói cô vào đã gần nửa tiếng rồi. Nghe Âu Dương Chấn Phong nói vậy, làm cô cảm thấy lo lắng. Vương Tử Huyền đi qua đi lại, lúc thì dậm chân tỏ vẻ mình đang rất khẩn trương. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô nói

- Bảo bối, là Diệp tiểu thư sinh cũng đâu phải em sinh mà khẩn trương?
- Em..
- Con không cần lo lắng. Âu Dương Cẩm ngồi ở ghế chờ nói, họ đã khuyên cô chỉ đành tỏ ra mình ổn. Ánh mắt Vương Tử Huyền vô ý lướt qua hàng ghế chờ liền sững người, bà ta sao lại ở đây? Mộc Tâm Lan cũng không khác cô, bà ngạc nhiên khi thấy cô nhưng sau đó liền nhếch môi cười rồi nhanh chóng biến mất, nhưng làm sao qua mắt anh? Ánh mắt anh hiện lên tia nguy hiểm, Mộc Tâm Lan bây giờ đã khác xưa, bà ta sẽ không từ thủ đoạn để trả thù Âu Dương Cẩm. Anh cần phải cẩn thận hơn..

Đúng lúc này, từ phòng sinh vang lên tiếng khóc của con nít, mọi người không khỏi thở phào. Cánh cửa phòng sinh bật mở, một cô ý ta bồng trên tay

một đứa bé dễ thương, khẩu khinh tới chỗ Âu Dương Chấn Phong

- Chúc mừng ngài, thiếu phu nhân hạ sinh một bé trai.

- Cảm ơn.

Âu Dương Chấn Phong nâng niu đứa bé trong tay, anh (ADCP) mỉm cười với đứa bé nói

- Hoàng tử nhỏ, sau này tên con sẽ là Âu Dương Chấn Nam.

- Chúc mừng anh, anh hai.

Mọi người vui vẻ chúc mừng, Tư Không Diệp Như được chuyển đến phòng hồi sức.

- Cảm ơn em, Như nhi.

Tư Không Diệp Như mỉm cười, ôm tiểu hoàng tử vào lòng

- Phong, em thật hạnh phúc.

Âu Dương Chấn Phong không nói gì, chỉ ôm Tư Không Diệp Như vào lòng, giờ đây anh cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Vương Tử Huyền nhìn một nhà ba người họ vui vẻ liền nghĩ đến bảo bảo chưa thành hình đã phải rời xa mình. Hốc mắt cô bắt đầu đỏ lên, nhưng cô không rơi nước mắt. Anh phát hiện được sự khác thường của cô liền lo lắng hỏi

- Làm sao vậy?

- Em...chỉ đang nghĩ đến bảo bảo thôi, có phải em không sảy thai thì trong bụng đã có một sinh linh nhỏ hay không?

- Đừng buồn, anh vẫn ở đây với em. Bảo bảo có thể mất, nhưng còn anh, còn em chúng ta vẫn sinh được bảo bảo, không phải sao?

Nam Cung Hạo Thiên cúi đầu nói nhỏ vào tai cô, mặt cô lúc này xuất hiện một tầng mây hồng, sao anh lại không biết xấu hổ chứ?

Mọi người hầu như sau khi thăm xong thì về hết, ở bệnh viện chỉ còn lại anh, cô và gia đình Âu Dương. Lúc này cô phát hiện có cái gì đó không đúng, cô hết nhìn Âu Dương Cẩm rồi nhìn hai người phụ nữ trước mặt, cuối cùng cô cũng hiểu không đúng ở chỗ nào. Vương Tử Huyền đi đến bên Âu Dương phu nhân, cô nhẹ nhàng lên tiếng

- Mẹ, làm sao từ nãy đến giờ mẹ không nói lời nào?

- À, mẹ hơi mệt.

Âu Dương phu nhân bị cô hỏi liền giật mình, theo bản năng trả lời lại.

- Vậy mẹ nên về nhà nghỉ ngơi.

- Được.

Âu Dương phu nhân đứng lên đi được hai bước thì Âu Dương Cẩm lên tiếng

- Tôi đưa bà về.

- Không cần.

Âu Dương Cẩm nhìn bóng lưng cô đơn của bà, trong lòng cực kì không thoải mái. Trước đây dù ông có ngoại tình cũng không thấy như vậy. Âu Dương Cẩm liếc sang Mộc Tâm Lan, tất cả do bà ta. Nếu ông không mắc mưu bà ta, hẳn bây giờ ông đã có một gia đình hạnh phúc, ông đúng là hồ đồ.

Mộc Tâm Lan nhìn Âu Dương phu nhân rời đi mà trong lòng hả hê, bà nhếch môi: đây, chỉ mới là bắt đầu thôi

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Gặp Lại (2)

Ngay chiều hôm đó, cô hẹn Âu Dương Chấn Phong ra nói chuyện. Trước khi đi, cô cũng đã nói với anh, lúc đó anh chỉ nói đi rồi về sớm. Vương Tử Huyền liền vui vẻ đồng ý.

Tại quán nước, đối diện bệnh viện Tư Không Diệp Như đang nằm.

Cô vừa bước vào đã thấy Âu Dương Chấn Phong ngồi ở đó, cô mỉm cười bước lại kéo ghế ngồi. Âu Dương Chấn Phong đợi cô yên vị rồi mới lên tiếng

- Em uống gì?

- Cho một ly nước ép dâu, cảm ơn.

Cô hướng phục vụ nói.

- Tiểu Huyền, em gọi anh ra đây có chuyện gì?

- Gia đình, xảy ra chuyện gì sao?

Âu Dương Chấn Phong nhìn cô rồi gật đầu, anh mệt mỏi lên tiếng

- Tuần trước, ba có đi bàn một vụ làm ăn. Bị người ta hại, khi tỉnh dậy thấy bên cạnh mình là một người phụ nữ, không cần nói cũng biết tối đêm đó xảy ra chuyện gì.

- Bà ta bắt ba phải cưới bà ta làm vợ, nhưng mẹ lại không đồng ý. Mẹ nói, nếu cưới bà ta thì hãy ly hôn. Aizz, em cũng biết tính ba, ông ấy không chịu, vài hôm trước mới làm vài nghi thức đơn giản cưới người phụ nữ kia làm vợ hai. Từ lúc đó, mẹ cũng không cùng ba nói chuyện hai người ngủ riêng...

Vương Tử Huyền nghe Âu Dương Chấn Phong nói, mày lập tức nhấn lại

- Anh đừng nói, người phụ nữ đó là Mộc Tâm Lan?

- Em biết bà ta.

- Gặp nhau ở sân bay, em không ngờ bà ta lại như vậy.

- Biết làm...

Âu Dương Chấn Phong chưa nói hết câu thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, anh lập tức đứng dậy, vừa đi anh vừa gọi

- Linh nhi.

Cô nghe vậy cũng cầm túi xách đuổi theo, mà người con gái kia nhất thời hoảng sợ chạy đi. Âu Dương Chấn Phong nhanh chóng đuổi theo, miệng vẫn không ngừng gọi

- Linh nhi, là em đúng không? Linh nhi...

- Tuyết Linh, chị đứng lại đó.

Vương Tử Huyền bức bối hét lên, cô đã tha thứ cho chị ta cũng như việc làm của Âu Dương Cẩm năm xưa, bây giờ cô xem Âu Dương Tuyết Linh như chị gái của mình vậy.

Âu Dương Tuyết Linh bởi vì cô gọi mà chôn chân tại chỗ, cô(ADTL) thật sự bị giật mình. Mất thấy Âu Dương Tuyết Linh đứng lại, cô nhanh chóng chạy đến chụp lấy tay chị ta nói

- Tại sao phải trốn? Đã quay lại tại sao không về nhà?

Âu Dương Tuyết Linh hất tay cô ra lạnh lùng nói

- Tôi không quen cô.- Tuyết Linh/Linh nhi tại sao chị/em lại thay đổi như vậy?

Âu Dương Chấn Phong và cô không hẹn mà đồng thanh lên tiếng hỏi. Âu Dương Tuyết Linh ngăn chặn cảm xúc của mình lại, cô biết, cô làm sai quá nhiều. Cô bây giờ không oán hận ai cả, chỉ trách cô lúc trước quá nóng nổi làm nhiều việc sai trái.

- Tôi nói, các người nhận nhầm người rồi.

Nói xong, Âu Dương Tuyết Linh bỏ đi. Cả Âu Dương Chấn Phong và cô đều chết trân tại chỗ, chân bước cũng không bước được.

Lúc Âu Dương Tuyết Linh khuất bóng cũng là lúc nước mắt cô rơi. Cô không còn mặt mũi gặp họ, cô chỉ về đây để xem gia đình một lát rồi sẽ rời khỏi nơi này thật xa. Hắn, cả đời sẽ không quay lại. Âu Dương Tuyết Linh lo đi mà không nhìn đường phía trước, ngay lập tức đứng trúng bức tường thịt cứng rắn phía trước. Cô đưa ngang đầu, đưa tay lau nước mắt rồi nói

- Xin lỗi.

Nói xong liền tránh người sang một bên, nhưng đi được vài bước tay liền bị nắm lại

- Tại sao khóc?

Giọng đàn ông trầm ổn vang lên, lúc này Âu Dương Tuyết Linh mới nhìn rõ người đàn ông trước mắt, ngũ quan tuấn tú, mặt cương nghị mà lạnh lùng.

- Không liên quan tới anh, buông tay.

Người đàn ông nhếch môi, cô gái phía trước thật thú vị.

- Em tên gì?

- Tôi tên gì thì mắc mớ gì tới anh?

Âu Dương Tuyết Linh gất gồng, người đàn ông này đẹp mà đầu óc có vấn đề. Cô hất mạnh tay người đàn ông kia ra, rồi bỏ đi. Người đàn ông vẫn đứng đó nhếch môi nói

- Nhớ kĩ, tên tôi là Lãnh Quân Ngụy.

- Anh tên gì liên qua đến tôi?

Âu Dương Tuyết Linh lẩm bẩm, vì cô quay lưng nên không thấy được nụ cười gian xảo của Lãnh Quân Ngụy.

Vương Tử Huyền vừa đến nhà thì thấy anh đang ngồi xem tivi, cô mệt mỏi đi lại chỗ anh sau đó ngồi phịch xuống ghế đầu dựa vào vai anh. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô mệt mỏi như vậy liền đau lòng, anh đưa tay ôm lấy cô đặt cô ngồi lên đùi mình, quan tâm hỏi

- Làm sao vậy? Em không khoẻ ở đâu?

- Ừm, em không sao. Chỉ là lúc chiều gặp chị Tuyết Linh, nhưng chị ấy bảo nhận nhầm người.

Vương Tử Huyền lắc đầu nói với anh, anh chỉ "à" một tiếng rồi đưa tay lên vuốt tóc cô

- Chắc cô ta cảm thấy không còn mặc mĩ để nhìn mọi người.

- Nhưng em đã tha thứ cho chị, cả việc Âu Dương Cầm hại gia đình em, chuyện của quá khứ thì cứ để nó mãi chôn vùi trong quá khứ đi.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, trong lòng anh thầm nghĩ: bảo bối của anh quá đơn thuần, cô dễ mềm lòng, dễ bỏ qua mọi chuyện. Nhưng người đó sẽ bỏ qua sao? Người đó bây giờ đã trở về, chỉ để trả thù chuyện năm đó. Nếu không cẩn thận, thì gia tộc Âu Dương một ngày nào đó, sẽ không còn tồn tại trên mảnh đất này nữa. Ân ân oán oán, không biết bao giờ mới hết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cuộc Sống Yên Bình Trước Sóng Gió

Hôm sau, vẫn như mọi ngày cô và anh đến Tập đoàn làm việc. Và khác với mọi hôm, La Kì Kì không đến tìm cô gây sự nữa. Như vậy cũng tốt, cô thầm nghĩ.

Vương Tử Huyền đang bận rộn với mớ giấy tờ thì chuông điện thoại nội bộ reo lên. Cô dừng công việc trong tay, sau đó tao nhã cầm điện thoại lên nghe

- Alo, văn phòng tổng tài xin nghe.

-...

- Vâng, tôi sẽ thông báo cho tổng tài.

Ngắt điện thoại, cô đứng lên đi về phía phòng làm việc của anh. Không cần gõ cửa, cứ như vậy cô tự nhiên bước vào.

- Thiên, bên công ty đá quý JA muốn hợp tác với chúng ta.

- JA? Không phải lúc trước họ không đồng ý sao?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mày, hai tay anh đan vào nhau để lên bàn nhìn cô hỏi.

- Em không biết.

Vương Tử Huyền lắc đầu, cô cũng đang thắc mắc tại sao JA lại đồng ý hợp tác.

- Được rồi, chiều nay anh sẽ đích thân tới đó xem sao.

- Dạ.

Cô gật đầu.

- Huyền, lại đây.

Anh nhẹ giọng gọi, cô cũng ngoan ngoãn bước lại gần anh. Nam Cung Hạo Thiên kéo cô vào lòng, một tay ôm lấy eo cô, một tay cầm lấy tay cô đưa lên môi hôn nhẹ.

- Làm sao vậy?

- Cho anh ôm một lát.

- Ừm, Thiên chiều nay anh cho em nghỉ nha? Em muốn đến bệnh viện thăm Diệp Như.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu, anh đưa tay vuốt tóc cô rồi hôn nhẹ.

- Nhớ cẩn thận.

- Em không phải là con nít, anh đừng lo.

Nam Cung Hạo Thiên không lo sao được? Anh đã điều tra ra âm mưu của "người đó", rất có thể cô là mục tiêu tiếp theo để "người đó" lợi dụng để thực hiện ý đồ thâu tóm Âu Dương gia. Chuyện hợp tác lần này, chắc chắn cũng do "người đó" giật dây. Nếu không bên JA sẽ không hợp tác với Tập đoàn của anh. Dù nói Tập đoàn Nam Cung là tập đoàn lớn đa ngành, nhưng về kinh doanh đá quý lại không có mở rộng. Chắc chắn, bên trong còn có âm mưu thâu tóm luôn tập đoàn của anh. Nhưng họ chưa từng nghĩ thử, Nam Cung Hạo Thiên là ai? Thử hỏi xem, họ có gì đâu lại anh ngoài tiền tài?

- Thiên!

-...

- Thiên...

- Há?! Em gọi anh.

Anh giật mình, thoát khỏi những suy nghĩ của mình nhìn cô. Nhìn thấy Vương Tử Huyền bĩu môi không vui anh vội nói

- Bảo bối, là anh đang nghĩ tại sao JA lại hợp tác với ta, nên mới thất thần như vậy. Em đừng giận, có được hay không?

Vương Tử Huyền xoa xoa cằm, rồi nheo mắt nhìn anh, nói với giọng độ lượng

- Ừm...tạm tha cho anh.

Nam Cung Hạo Thiên buồn cười trước giọng điệu của cô anh thom nhẹ lên má cô sùng nịch nói

- Bảo bối, em thật dễ thương.

Bị anh nói vậy cô liền đỏ mặt đứng dậy nói

- Em đi làm việc.

Nhìn bóng dáng chạy trốn của cô anh liền phì cười. Anh ước gì, cuộc sống cứ như này mãi nhưng đòi đâu như là mơ, không phải sao?

Chiều đến, tại bệnh viện

Phòng VIP

Vương Tử Huyền mang theo đồ ăn dinh dưỡng cho phụ nữ mới sinh vào thăm Tư Không Diệp Như.

- Diệp Như cậu thấy khoẻ hơn chưa?

- Mình rất tốt.

Vương Tử Huyền đặt đồ ăn mang đến một bên sau đó kéo ghế ngồi xuống. Cả hai nói chuyện rất lâu, nếu không phải cô nhìn ra cửa và phát hiện có người ở ngoài thì cuộc nói chuyện vẫn sẽ kéo dài. - Mình đi vệ sinh rồi sẽ quay lại.

- Được.

Vương Tử Huyền đi nhanh ra cửa, cô ngo xung quanh liền thấy bóng dáng của người khi nãy, cô liền đuổi theo

- Tuyết Linh...

Bước chân của Âu Dương Tuyết Linh ngày một nhanh hơn, đi đến ngõ rẽ hành lang thì Âu Dương Tuyết Linh bị một lực mạnh kéo về một bên, cô ta chao đảo sau đó cảm nhận mình nằm gọn trong lòng ngực rộng lớn và ấm áp. Vương Tử Huyền dừng lại nhìn xung quanh thì không thấy người đâu cả. Vì cả người Âu Dương Tuyết Linh bị người đàn ông trước mắt che nên không biết được tình hình bên ngoài.

Nhưng người đàn ông thì biết rất rõ, cô đã rời đi cùng một người phụ nữ tầm năm hai tuổi. Âu Dương Tuyết Linh thấy người đàn ông trước mắt không có ý định buông mình ra liền lạnh giọng nói

- Anh có thể bỏ tay ra được rồi.

Người đàn ông nhẹ nhàng buông tay, hai mắt như chim ưng nhìn vào Âu Dương Tuyết Linh. Cô ta cảm thấy khó chịu liền nói

- Tôi đi trước.

- Tôi giúp em, em không nói được một lời cảm ơn sao?

- Tôi mượn anh giúp?

Âu Dương Tuyết Linh quay người bước đi thì lại nghe tiếng nói của người đàn ông kia

- Em không nhớ tôi sao?

- Anh là ai thì liên quan gì đến tôi?

Nói xong, cô ta liền bỏ đi để lại người đàn ông nhìn cô nhẹ cười

- Em sẽ không thoát khỏi tôi đâu.

Trong khi đó, khi Vương Tử Huyền tìm không được Âu Dương Tuyết Linh thì gặp được Mộc Tâm Lan. Bà ta bảo có chuyện muốn nói với cô, cô đành nhắn tin nói với Tư Không Diệp Như có việc gấp phải đi, lần sau sẽ đến thăm. Sau đó liền đi theo Mộc Tâm Lan, ngồi trong tiệm cà phê cô nhìn Mộc Tâm Lan lạnh lùng hỏi

- Bà muốn nói gì?

- Đừng vội, con gái, uống nước đi.

- Tôi không có nhiều thời gian rảnh như bà. Có gì thì nói...

- Được, tôi nói thẳng.

Mộc Tâm Lan thay đổi giọng điệu nhìn cô nói

- Tôi muốn cô hợp tác với tôi.

- Hợp tác? Ý bà là?

- Hợp tác đánh đổ Âu Dương gia.

Nghe bà ta nói xong, cô nhếch môi khinh thường

- Xin lỗi, tôi chẳng có hứng thú.

Vương Tử Huyền đứng dậy rồi đi, nhưng chân mới đi được hai bước thì nghe thấy giọng nói của Mộc Tâm Lan

- Chỉ cần cô rời khỏi đây, cô sẽ hối hận cả đời.

- Bà là đang uy hiếp tôi?

Cô xoay người nhìn bà ta.

- Đúng, chỉ cần cô chịu hợp tác với tôi mọi chuyện sẽ êm xuôi, còn không...

Dừng một lát bà ta nói tiếp

- Tất cả những người xung quanh cô đều sẽ chết.

- Bà...bà định làm gì họ?

- Chỉ tiền họ xuống hoàng tiền một đoạn thôi, và tôi nghĩ nên bắt đầu từ chồng cô nhỉ?

- Bà giám làm hại anh ấy, tôi liều mạng với bà.

Sắc mặt Vương Tử Huyền ngưng đọng, cô nhìn bà ta lạnh lùng nói.

- Điều đó phải phụ thuộc vào cô rồi.

- Tôi...

Cô đang lưỡng lự thì một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên

- Chỉ cần bà làm tổn thương cô ấy, tôi đảm bảo sẽ để bà trả giá gấp bội

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Mai Phục

Vương Tử Huyền nhận ra giọng nói này, là của anh. Cô mỉm cười khẽ gọi

- Thiên...

- Ủ, là anh. Bảo bối, ra xe đợi anh, anh có việc cần nói với Mộc phu nhân đây.

- Được, nhưng anh phải cẩn thận.

Đợi Vương Tử Huyền đi rồi anh mới khôi phục lại vẻ lãnh khốc của mình. Nam Cung Hạo Thiên nhìn Mộc Tâm Lan rồi nói với bà bằng giọng cảnh cáo

- Bà không được tìm đến Huyền nữa, cô ấy không phải công cụ để bà lợi dụng để trả thù.

- Chỉ cần bà làm hại cô ấy, tôi sẽ không tha thứ cho bà. Quan trọng hơn, đến một ngày nào đó bà biết Huyền là ai, bà nhất định sẽ hối hận vì việc làm hôm nay.

Nam Cung Hạo Thiên nói xong liền rời đi, vì anh sợ cô vợ nhỏ của mình phải chờ lâu. Nhưng trước khi đi anh vẫn không quên nói

- Có bản lĩnh thì đến tìm tôi, đừng như rùa rục cổ chỉ biết uy hiếp người khác.

Mộc Tâm Lan nhìn bóng lưng cao ngạo của anh rồi đi thì tức giận, hai tay bà ta siết chặt. Bà ta nhìn theo hướng anh đi mà mắt hiện lên tia thâm độc

- Nam Cung Hạo Thiên, cậu sẽ không ngênh ngang được lâu đâu.

Vương Tử Huyền ngồi trên xe thấy anh ra thì nhanh chóng xuống xe. Nam Cung Hạo Thiên thấy vậy liền mỉm cười, anh xoa đầu cô nói

- Đi thôi, anh đưa em về nhà.

- Vâng.

Cả hai ngồi vào xe, rồi anh ra lệnh cho tài xế lái xe đi.

- Bảo bối, ngày mai anh xuống thành phố Z một chuyến, em ở nhà phải cẩn thận. Mộc Tâm Lan có hẹn gặp cũng đừng đi.

- Anh xuống thành phố Z làm gì?

- Vì chuyện Tập đoàn JA muốn kí hợp đồng với công ty của anh.

- Anh phải cẩn thận.

Nam Cung Hạo Thiên cười cười, anh vươn tay nhắc bổng cô lên để cô ngồi lên đùi mình

- Được, anh sẽ cẩn trọng.

Vương Tử Huyền dựa đầu vào lồng ngực của anh sau đó nói

- Thật chẳng muốn anh đi chút nào.

Anh cúi xuống nhìn đôi môi đang mím chặt của cô liền biết tâm tình của cô đang không tốt

- Anh chỉ đi có ba ngày.

- Nhưng em sẽ rất nhớ anh.

Vương Tử Huyền chu môi nói, nhìn cô dễ thương vô cùng.

- Bảo bối, em còn vậy nữa anh sẽ không nhịn được mà ăn em ngay tại đây mất.

Cô đỏ mặt lườm anh nói

- Anh! Vô sỉ..

- Được rồi, không trêu em nữa.

- Ngồi im để anh ôm một lát.

Vương Tử Huyền nghe anh nói vậy liền ngoan ngoãn ngồi im trong lòng anh. Cô vòng tay qua hong anh, đầu dụi vào lồng ngực của anh. Một hồi lâu sau cô mới lên tiếng

- Thiên, lần này đi anh dẫn theo Bạch Băng được không?

- Tại sao?

- Em có dự cảm không lành.

- Được rồi bảo bối, em nghĩ nhiều quá rồi đấy.

- Tại em lo cho anh chứ bộ.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh im lặng ôm cô mắt nhìn ra dòng xe tấp nập ngoài kia, đêm chiều nghĩ gì đó.

Sáng hôm sau, Nam Cung Hạo Thiên rời khỏi thành phố T rất sớm, vì từ đây đến thành phố Z phải nửa ngày đường. Nên lúc anh rời giường, Vương Tử Huyền còn chưa có dậy.

Anh bước nhẹ xuống giường để không đánh thức cô, sau đó vào nhà tắm vệ sinh cá nhân rồi thay đồ. Khi anh xuống lầu thì Hắc Phong, Hắc Mộng, Hắc Ảnh còn có cả Bạch Băng đã chờ sẵn ở đó. Bọn họ nhìn thấy anh liền cúi chào

- Chủ tử.

Anh gật đầu thay cho câu trả lời sau đó hướng quán gia nói

- Tôi sẽ không ở đây ba ngày, nhớ chăm sóc tốt thiếu phụ nhân.

- Vâng, thưa thiếu gia.

Nam Cung Hạo Thiên gạt đầu rồi dẫn đầu đi trước. Anh rời đi chưa được bao lâu thì cô cũng dậy, Vương Từ Huyền nhìn bên giường trống rỗng trầm nghĩ "chắc anh đi rồi". Cô chậm rãi bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân và thay đồ.

Quản gia nhìn thấy cô liền cung kính nói

- Thiếu phu nhân, mời người dùng bữa.

- Được.

Cô gạt đầu rồi đi lại bàn ăn, nhìn mấy món trên bàn cô cảm thấy ngán. Từ cổ họng cô cảm nhận được một luồng khí nóng chạy lên miệng. Cô lấy tay che miệng rồi nói

- Bụng xuống đi, tôi nhìn thấy mấy món này liền muốn ói. Làm cho tôi ít cháo trắng là được rồi.

- Dạ.

Quay lại chỗ Nam Cung Hạo Thiên, khi đoàn xe của anh chạy chưa được bao lâu thì anh có cảm giác có người theo dõi mình. Đám người Hắc Phong cũng nhận ra nhưng anh ra lệnh cho họ tiếp tục chạy.

- Liên lạc với đám Hắc Mộng, bảo họ đề cao cảnh giác.

Nam Cung Hạo Thiên lưng dựa vào ghế, hai chân vắt chéo, mắt nhắm nghiền lạnh lùng ra lệnh cho Hắc Phong. Hắc Phong liền gạt đầu, không chậm trễ liên lạc với Hắc Mộng. Vừa kết nối bên kia đã có người trả lời

- Tôi nghe.

- Đề cao cảnh giác, chúng ta đang bị mai phục.

- Đã rõ.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Hắc Mộng liền ra hiệu cho Hắc Ảnh và Bạch Băng cảnh giác xung quanh. Khi đoàn xe của Nam Cung Hạo Thiên chạy đến đoạn đường bằng nhưng rất hoang vắng, thì đằng sau, phía trước và hai bên đường xuất hiện hơn mười chiếc xe con đen chặn đường. Xe của Hắc Phong cũng như Hắc Mộng, không thể tiến hoặc lùi. Bây giờ chỉ có chiến đấu để phá vòng vây này.

Nam Cung Hạo Thiên vẫn ung dung ngồi dựa vào thành ghế, nhưng hai mắt đã mở ra. Đôi mắt sắc lạnh nhìn về phía trước, môi mím khe khẽ nhếch lên. Giọng anh rất nhẹ nhàng vang lên nhưng mang theo là sự chết chóc

- Giết.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Bị Thương

Ngay sau lời anh nói, Hắc Mộng, Hắc Phong, Hắc Ảnh đều lao xuống. Bởi vì anh tin vào năng lực của họ, nên chuyến đi này anh không hề mang theo một thuộc hạ nào cả. Nam Cung Hạo Thiên ngồi bên trong xe quan sát tình hình, anh vẫn rất điềm tĩnh nhưng với Bạch Băng hai tay cô giờ đã túa mồ hôi. Bạch Băng biết anh là trùm hắc đạo, cô theo anh là do cô tự nguyện nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh đẫm máu như vậy.

Đám người Hắc Phong sẽ thắng nếu không có người chơi bản, một tên trong đám đó hướng về phía Bạch Băng, khi chỉ còn cách Bạch Băng mười bước chân hắn liền giơ súng lên bắn. Tuy là kính chống đạn nhưng cô(BB) không khỏi kinh hoàng mà hét lên

- AAA...

Nghe tiếng hét của Bạch Băng, Hắc Ảnh nhanh chóng duy chuyển đến chỗ tên đó đứng. Nhắm đã tách được ra, đám người đó liên tục tấn công vào Hắc Ảnh. Mà một mình cậu cũng chẳng thể nào địch nổi. Bạch Băng nhìn thấy vậy liền muống xuống xe, thấy vậy Hắc Ảnh liền quát lên

- Không được ra khỏi xe.

Nhưng đã quá muộn, Hắc Ảnh chửi một tiếng liền dốc toàn sức hạ gục những tên kia. Mà bên Hắc Phong và Hắc Mộng chẳng khá là bao. Nam Cung Hạo Thiên nhìn tình hình này liền không ổn, nếu anh còn không xuất hiện họ có thể chết. Anh mặt không đổi sắc, cảm súng bước xuống xe

"Đoàng"

"Đoàng"

"Đoàng"

Những tiếng súng liên tục vang lên, mỗi một viên đạn bắn ra là một tên ngã xuống. Bây giờ bên anh đang chiếm thế thượng phong, thế nhưng lại có người đánh lén. Anh nhìn cánh tay chảy máu của mình mà nở nụ cười quỷ dị. Đến cả đám Hắc Phong cũng phải rùng mình. Nhân lúc đám người Hắc Phong không chú ý, một Viên đạn bay xé gió nhắm ngay ngực trái của Hắc Mộng

"Đoàng"

"Phốc"

Hắc Mộng tròn to mắt nhìn Hắc Phong đang ngã xuống đất. Tâm trí Hắc Mộng đã không thể bình tĩnh được nữa, cô hét lớn

- PHONG!!!

Cũng vì tiếng hét của cô mà làm Hắc Ảnh cùng Bạch Băng giật mình.

....

....

Chẳng mấy chốc, nơi hoang vu vắng vẻ toàn mùi máu tanh. Chưa đầy hai phút sau, một nhóm người mặc đồ đen xuất hiện

- Chủ tử.

- Dọn dẹp sạch sẽ, những người đó đem về bang tra hỏi.

Thế nhưng, khi đám người áo đen vừa bước tới thì họ không hiểu vì sao trong miệng tuôn ra một dòng máu đen và chết ngay tức khắc.

Nam Cung Hạo Thiên cũng chẳng biểu hiện gì, chỉ nhếch môi cười lạnh. Xem ra bà ta đã chuẩn bị chu đáo rồi mới đến. Anh quay lại nhìn Hắc Mộng đang ôm Hắc Phong vào lòng thì nói

- Để Bạch Băng kiểm tra cậu ta thế nào.

Hắc Mộng liền giao Hắc Phong cho Bạch Băng, Hắc Ảnh đi đến chỗ anh nói

- Chủ tử, để tôi băng bó cho người.

- Ừ.

Anh gật nhẹ đầu, rồi nhìn Hắc Mộng ra lệnh

- Trở về thành phố T đi, ở đây có Hắc Ảnh đi cùng tôi là được.

- Dạ.

Hắc Mộng nhìn cánh cửa đóng chặt suốt sáu tiếng từ nãy đến giờ mà lo lắng. Cô đi qua đi lại miệng lẩm bẩm

- Sao còn chưa ra...

Bỗng một tiếng nói vang lên làm Hắc Mộng giật bắn người

- Hắc Mộng, cô làm gì ở đây?

- Chủ...chủ mẫu.

- Không phải cô cùng Thiên đến thành phố Z sao?

- Tôi...tôi...

Hắc Mộng đang không biết trả lời làm sao thì phòng cấp cứu đèn vụt tắt, thấy vậy Hắc Mộng nhanh chóng lại hỏi

- Băng, Phong...anh ấy...anh ấy thế nào rồi?

- Đã qua cơn nguy kịch, nhưng chưa thể tỉnh lại ngay vì vết đạn chỉ cách tim ba xăng ti mét.- Không...không sao là tốt rồi.

Hắc Mộng run rẩy trả lời, mà cô đứng bên cạnh cũng chẳng tốt là bao

- Hắc Phong bị thương? Vậy...vậy Thiên đâu? Anh ấy...có làm sao không?

Hắc Mộng cùng Bạch Băng chưa kịp giải thích thì cô đã rút điện thoại gọi cho anh. Bàn tay cô run rẩy cầm điện thoại, chuông reo chưa được hai tiếng đã có người bắt máy

- Báo bối?!

- Thiên...

Giọng nói của cô run rẩy làm Nam Cung Hạo Thiên ở đầu giây bên kia càng lo lắng, anh sốt sắn hỏi

- Báo bối, đã xảy ra chuyện gì?

- Huhuhu...

Cô không kìm chế được mà khóc lớn, anh nghe vậy càng thêm luống cuống. Hận không thể ở bên cô lúc này

- Ngoan nào, làm sao khóc? Nói anh nghe.

- Anh...hức...có bị thương...hức...không?

- Hử? Em nói gì vậy?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mày, lại nghe thấy giọng cô vang lên

- Hôm nay em đi thăm Diệp Như về thì thấy Hắc Mộng ở phòng cấp cứu. Nghe nói Hắc Phong bị thương nặng lắm vậy anh có bị thương không?

- Anh không sao, báo bối đừng khóc nữa có được hay không? Hử?

- Được, em không khóc. Anh mau trở lại đó.

- Ừm, báo bối nhớ ăn uống đầy đủ.

- Dạ, em cúp máy đây.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên đợi cô cúp máy rồi mới tắt, anh thật đáng trách. Sao lại để báo bối lo lắng cho mình như vậy chứ?

Nam Cung Hạo Thiên đưa tay xoa huyệt thái dương rồi nhìn Hắc Ảnh nói

- Sắp xếp lịch hẹn đi.

- Dạ.

Thành phố T, bệnh viện

Hắc Mộng ngồi nhìn Hắc Phong thật lâu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng

- Tại sao anh lại ngu ngốc như vậy chứ?

- Đờ đợn cho em lỡ anh xảy ra mệnh hệ gì thì em sẽ hối hận cả đời mất.

- Cũng may anh không sao, anh phải mau tỉnh dậy có biết không? Em còn chưa nói với anh ba chữ, nên anh phải tỉnh dậy nhanh nếu không em sẽ không nhìn mặt anh nữa.

-...

Hắc Mộng mím môi, nhìn người con trai vẫn nằm im trên giường khẽ nói

- Em yêu anh, Phong.

- Là thật?

Hắc Mộng giật mình nhìn người đang nằm trên giường đã tỉnh từ bao giờ, đang mở to mắt nhìn cô. Hắc Mộng đỏ mặt gật đầu, Hắc Phong như bắt được vàng, vươn tay kéo Hắc Mộng vào lòng nói

- Anh cũng yêu em, Mộng nhi.

Lời nói biến mất khi môi hai người chạm nhau, Hắc Mộng ban đầu có chút kinh ngạc nhưng rồi cũng nhắm mắt đáp trả. Hôn hồi lâu, Hắc Phong mới buông cô ra, đưa tay vén những sợi tóc vurun trên mặt cô ra sau, rồi kéo cô nằm xuống bên cạnh

- Ngủ đi.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Lãnh Quân Ngụy

Sáng hôm sau

Tại phòng Hắc Phong đang nằm

Vương Tử Huyền nhìn qua cửa phòng bệnh thấy Hắc Phong đang ôm Hắc Mộng ngủ thì cười híp cả mắt. Cô định đến xem tình hình của Hắc Phong như thế nào, xem ra bây giờ không cần nữa rồi. Cô cười nhẹ sau đó xoay người rời đi, nên để cho họ không gian riêng a.

Nghe tiếng chân xa dần, Hắc Phong tự nhiên mở hai mắt ra. Không hề có dấu hiệu của người mới tỉnh dậy. Cậu nhìn về hướng cửa sau đó lại nhìn Hắc Mộng đang ngủ trong lòng mình thì mỉm cười. Thật ra cậu đã dậy trước khi Vương Tử Huyền đến, nên khi cô đứng trước cửa cậu biết đó là cô nhưng không hề lên tiếng. Đơn giản vì cậu lười tiếp khách đến thăm thôi (anh gan thật, đó là chủ mẫu của anh a!!!)

Hắc Mộng cũng không biết tỉnh dậy từ khi nào nhìn Hắc Phong nói

- Chào buổi sáng, Phong.

- Mộng nhi, chào buổi sáng.

Trong khi đó, ở chỗ Nam Cung Hạo Thiên không yên lành như thế này.

Anh cau mày nhìn Hắc Ảnh đang báo cáo tình hình

- Hắc Phong đã qua khỏi cơn nguy kịch và được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt. Sáng nay chủ mẫu có đến thăm nhưng vì thấy cậu ta còn ngủ nên thôi,...còn việc chúng ta bị mai phục, y như ngài dự đoán. Là do bà ta làm

- Ừ, cậu đã hẹn với Tổng giám đốc của tập đoàn JA chưa?

- Dạ rồi, nhưng đến chiều mới thể gặp. Nghe nói JA thay Tổng giám đốc mới, nghe đâu anh ta từ nước ngoài trở về.

Nam Cung Hạo Thiên nghe Hắc Ảnh nói mày đẹp càng nhíu chặt. Đến chiều mới gặp được? Anh chưa bao giờ có tính "chờ đợi". Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy cầm Áo khoác đi ra ngoài, không quên nói Hắc Ảnh

- Đến JA.

- À, vâng.

Hắc Ảnh có chút bất ngờ nhưng cũng nhanh đuôi theo.

Chiếc xe BMW màu đen dừng trước tập đoàn JA. Hắc Ảnh xuống xe nhưng anh vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Cậu biết tính của chủ tử nên nhanh chóng đi vào trong. Tiếp tân thấy Hắc Ảnh liền lịch sự hỏi

- Xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho ngài?

- Tôi muốn gặp Tổng giám đốc của các cô.

- Ngài có hẹn trước không ạ?

- Có.
- Xin hỏi ngài tên gì?
- Hắc Ảnh.
- Xin ngài chờ một lát.

Tiếp tân nói xong liền nhìn xuống giấy tờ của những người cần gặp Tổng giám đốc. Một lúc sau cô tiếp tân mới ngược lên nói

- Xin lỗi, nhưng lịch hẹn của ngài là chiều nay, lúc 2h00".
- Cô...
- Phòng Tổng giám đốc ở đâu?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên cắt ngang lời nói của Hắc Ảnh. Tiếp tân bị khí thế của người đàn ông trước mặt mà run sợ, mà người này không ai khác chính là Nam Cung Hạo Thiên.

- D...ạ...đi thẳng lên tầng 30 rồi phải là tới.

Tiếp tân giọng có phần run rẩy nói, anh nhận được câu trả lời liền xoay người rời đi. Hắc Ảnh thấy vậy cũng đi theo, kịp để lại cho cô tiếp tân câu cảm ơn.

Lên đến tầng 30, anh liền rẽ phải theo lời tiếp tân. Đi chưa được bao lâu thì đã tới phòng Tổng giám đốc. Thư ký thấy hai người liền lên tiếng hỏi

- Xin hỏi hai vị là?
- Tôi cần gặp Tổng giám đốc của cô.

Nam Cung Hạo Thiên không vòng vo, trực tiếp nói vào vấn đề chính. Cô thư ký chưa kịp trả lời thì bên trong đã có giọng nói vọng ra

- Để họ vào.

Nghe vậy thư ký cũng không cãi lệnh liền nói

- Hai vị, mời.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu sau đó cùng Hắc Ảnh bước vào.

Bước vào phòng, anh quan sát đầu tiên là người đàn ông đang ngồi làm việc kia. Sau đó mới quan sát xung quanh, người đàn ông đang làm việc lúc này mới mở miệng

- Không biết ngọn gió nào đẩy Tổng tài của Nam Cung Thị đến đây?

Anh nhếch môi, lạnh lùng lên tiếng

- Việc JA muốn hợp tác với Nam Cung Thị.

Câu nói vừa kết thúc cũng là lúc anh ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo lại. Người đàn ông nhìn anh, sau đó đứng dậy lại sofa ngồi đối diện với anh

- Chuyện này tôi cũng mới biết.
- Sao?
- Anh biết tôi là Tổng giám đốc mới nhậm chức mà đúng không? Tên tôi là Lãnh Quân Ngụy.
- Tôi biết_lạnh lùng nói
- Đây, anh không cần phải lạnh như vậy chứ?

Lãnh Quân Ngụy vừa dứt lời đã nhận lấy cái lườm chết người của anh.

- Tại sao lại muốn hợp tác với Nam Cung Thị?
- Không sao cả, chỉ đơn giản là muốn.

Lãnh Quân Ngụy khôi phục lại vẻ lạnh lùng nhìn anh nói.

- Không phải do có người giết đây?
- Lúc trước là vậy, nhưng bây giờ thì không. Anh nghĩ Lãnh Quân Ngụy tôi là ai?
- Hi vọng như lời anh nói, về việc hợp đồng tôi sẽ suy xét.
- Được.

Đúng lúc này chuông điện thoại của anh reo lên, là của cô. Anh nhìn Lãnh Quân Ngụy sau đó nói

- Tôi nghe điện thoại.
- Cứ tự nhiên.

Nam Cung Hạo Thiên liền bắt máy

- Bảo bối?
- *Thiên, anh đã ăn cơm chưa?*

Vương Tử Huyền ở đầu giường bên kia dịu dàng lên tiếng.

Nghe cô nói vậy, anh nhìn nhấc tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn 1 h rồi.

- Vẫn chưa.

Vương Tử Huyền ở đầu giường bên kia nhú mày không vui nói

- *Em biết anh là người cuồng công việc, nhưng cũng phải chăm sóc bản thân mình chứ?*

Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười khi nghe cô nói, Lãnh Quân Ngụy có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt dịu dàng, ôn nhu của anh nhưng rất nhanh khôi phục bình thường.

- Được, bảo bối đừng giận nữa có được hay không? Hà?
- *Em mới không thèm.*
- Được, được, là anh nghĩ xấu về em. Nhưng em đã ăn cơm chưa?
- Vẫn chưa.
- Sao lại chưa ăn?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mày không vui hỏi

- Không muốn ăn, dạo này dạ dày em không tốt. Cứ nhìn thấy đồ ăn dầu mỡ đều muốn ói.

Vương Tử Huyền không giấu giếm mà nói cho anh biết. Anh nghe xong lo lắng không thôi

- Vậy đã đi bác sĩ hay chưa? Hà?
- Vẫn chưa.
- Được rồi, tối nay anh sẽ về tới nơi. Lúc đó anh đưa em đi khám.
- Được, vậy tạm biệt anh.
- Ừm, tạm biệt, bảo bối.

Trước khi cô cúp máy còn nói thêm một câu

- Thiên, em nhớ anh.

Nam Cung Hạo Thiên ngạc nhiên, môi mím khẽ nhếch anh dịu dàng nói

- Bảo bối, anh cũng vậy.

Khi anh cúp điện thoại quay qua nhìn, thì thấy ánh mắt Lãnh Quân Ngụy hiện lên vài nét nghiền ngẫm. Anh cũng không nói nhìn nhìn Lãnh Quân Ngụy nói

- Có gì tôi sẽ liên lạc, bây giờ tôi về đây.

- Được.

Lãnh Quân Ngụy còn nói thêm

- Bao giờ có dịp hãy giới thiệu "bảo bối" của anh cho tôi gặp.

- Được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nhớ

Nam Cung Hạo Thiên ra khỏi JA đã là 12h00", anh ngồi vào xe lạnh lùng nói

- Cậu ở lại đây thu xếp mọi chuyện đi.

- Vâng.

Anh gạt đầu sau đó nhắm mắt dưỡng thần. Hắc Ảnh khởi động xe, chiếc BMW lao nhanh trên đường. Mặc dù anh nói chưa hết câu nhưng cậu hiểu, anh bảo Hắc Ảnh ở lại đều có nguyên do của nó. Còn Nam Cung Hạo Thiên phải nhanh chóng trở về thành phố T. Sau khi nhận được điện thoại của Vương Tử Huyền, anh khá lo lắng cho cô vợ nhỏ của mình.

Tại chỗ Vương Tử Huyền

Cô ngồi trên bàn ăn nhìn những món ăn đang được bày lên bàn. Nhìn chỗ thức ăn đó, con buồn nôn của cô lại dâng lên. Vương Tử Huyền lấy tay che miệng nói

- Bụng xuống đi, làm cho tôi mấy món đừng có dầu mỡ.

Mấy người hầu nghe vậy liền bụng thức ăn xuống, quản gia đứng một bên lo lắng lên tiếng

- Thiếu phu nhân, người không khoẻ, nên gọi bác sĩ đến khám

- Tôi không sao, với lại đợi Thiên về anh ấy sẽ dẫn tôi đi.

- Vâng.

Quản gia nghe cô nói vậy thì không nói gì nữa, tập trung làm việc của mình. Một lát sau, vài món ăn khác được dọn lên. Vương Tử Huyền cầm đũa lên ăn một cách ngon lành. Người hầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vì họ thấy đạo gần đây thiếu phu nhân kén ăn.

Tối đến, Vương Tử Huyền ngồi sofa xem tivi để đợi anh về. Không biết sao, anh chỉ rời đi có hai ngày mà cô nhớ anh da diết. Hai ngày mà cứ như hai thế kỉ vậy.

Quản gia lúc này đi ngang qua thấy cô ngồi ngẩn người ở đó thì lắc đầu. Sau đó nhìn đồng hồ, đã gần 9h rồi nhưng cô vẫn chưa đi ngủ. Thấy vậy quản gia liền lên tiếng

- Thiếu phu nhân, người nên đi ngủ sớm.

- Không sao, bác cứ đi ngủ trước đi.

- Vâng.

Phòng khách bây giờ chỉ còn ánh đèn mờ nhạt và tiếng nói phát ra từ tivi, người con gái ngồi trên sofa đã ngủ từ bao giờ.

Lúc này đã là 11h30", ngoài sân truyền vào tiếng động cơ. Nhưng có lẽ cô ngủ say nên không nghe thấy, Nam Cung Hạo Thiên thấy đèn trong phòng khách vẫn sáng, còn truyền đến tiếng tivi anh liền nhíu mày.

Anh bước vào nhà thì đập vào mắt anh là thân thể đang nằm cuộn tròn trên ghế sofa, khiến anh đau lòng không thôi. Nam Cung Hạo Thiên nhẹ nhàng bước đến chỗ cô, khẽ măng yêu

- Đồ ngốc này.

Anh cúi người xuống ôm cô lên, Vương Tử Huyền mở đôi mắt buồn ngủ của mình ra, khi thấy anh liền mỉm cười

- Thiên...

- Ừm, sao lại ngủ ở đây?

- Đợi anh.

Anh cười nhẹ rồi bế cô lên lầu, cẩn thận đặt cô xuống giường, sau đó hôn nhẹ lên trán cô nói

- Ngủ đi, tắm xong anh ra.

Nói xong, anh liền đi về phía tủ đồ. Ánh mắt cô cứ nhìn chăm chăm anh, khiến anh phải bật cười

- Em ngủ đi, làm gì mà cứ nhìn anh hoài vậy? Hử?

Bị anh bắt quả tang, cô đỏ mặt kéo chăn lên che người không để lộ một khe hở. Nam Cung Hạo Thiên thấy vậy đi đến kéo chăn ra khỏi người cô

- Che kín như vậy sẽ ngộp thở.

Song, liền đi về phía nhà tắm. Từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách, cô mỉm cười nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ được. Cho đến lúc anh ra khỏi nhà tắm, thấy cô vẫn còn thức liền nhíu mày

- Làm sao còn chưa ngủ?

- Em không ngủ được.

Cô chu môi nói, mắt nhìn anh đang đi về phía mình. Nam Cung Hạo Thiên cười tà mị nói

- Không ngủ được? Hay là vận động một tí đi, như vậy em sẽ ngủ ngon hơn.

Vương Tử Huyền đỏ mặt, làm sao cô không biết hai chữ "vận động" của anh có nghĩa gì chứ.

- Không cần, em buồn ngủ..."rồi" chưa nói xong đã bị môi anh phong toả lại. Cô mở to mắt nhìn anh, anh nhìn cô nói

- Nhắm mắt lại.

Cô như bị anh thôi miên, hai mắt từ từ khép lại, tay luồn qua tóc anh. Thấy cô đáp lại, anh khẽ nhếch môi. Tay anh cũng không nhàn rồi, ngao du khắp người cô. Anh hôn lên trán, mắt, mũi, môi cô sau đó hôn xuống xương quai xanh. Anh nhìn đôi mắt mờ sương của cô khẽ nói

- Bảo bối, anh rất nhớ em

- Thiên, ừm...em cũng vậy.

Thế là cô bị anh hành đến gần sáng mới buông tha. Nam Cung Hạo Thiên mỉm cười, vén tóc rũ trên mặt cô sang một bên sau đó ôm cô vào lòng ngủ một giấc đến tận 9h sáng.

Sáng hôm sau, khi Nam Cung Hạo Thiên rời giường thì cô vẫn còn nằm ngủ. Anh mỉm cười, đặt lên trán cô một nụ hôn sau đó bước vào phòng tắm, làm vệ sinh cá nhân. Ba mươi phút sau, anh bước ra thì cô đã dậy. Nam Cung Hạo Thiên bước lại ngồi cạnh Vương Tử Huyền, anh đưa tay vén những sợi tóc dính trên mặt cô qua một bên rồi nói

- Bảo bối, chào buổi sáng.

Vương Tử Huyền bĩu môi nhìn anh

- Đã gần trưa rồi.

Nghe cô nói vậy anh cười ha hả, sau đó đứng dậy cẩn thận bế cô lên. Vương Tử Huyền vòng tay qua cổ anh nói

- Anh làm gì vậy?

- Giúp bà xã vệ sinh cá nhân.

Sau khi giúp cô đánh răng, thay đồ thì anh cùng cô xuống nhà ăn. Anh để cô ngồi lên đùi mình, sau đó ra hiệu cho người hầu bưng đồ ăn lên.

Nam Cung Hạo Thiên cắt miếng trứng ốp la đưa lên miệng cô, Vương Tử Huyền há miệng định ăn thì con buồn nôn kéo đến.

- Oẹ...

Cô đẩy anh ra chạy nhanh vào phòng vệ sinh, Nam Cung Hạo Thiên lo lắng bước theo sau. Anh ngồi xuống vuốt nhẹ lưng cho cô

- Làm sao vậy? Có khoẻ không em?

Vương Tử Huyền mặt mày tái nhợt, nhờ có anh đỡ đằng sau nên cô mới đứng vững. Cô nhẹ lắc đầu nói

- Em không sao.

- Nôn như vậy còn nói không sao? Anh đưa em đi bệnh viện.

Vương Tử Huyền ngoan ngoãn gật đầu

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Mang Thai

Nam Cung Hạo Thiên bế cô lên phòng, giúp cô mặc đồ rồi mới chở cô đến bệnh viện.

Bệnh viện

Một chiếc siêu xe số lượng có hạn dừng trước cổng bệnh viện thu hút sự chú ý của mọi người. Nam Cung Hạo Thiên bước xuống xe rồi vòng qua mở cửa cho cô. Anh đưa tay vào bế cô ra ngoài, Vương Tử Huyền mệt đến nỗi không còn sức phản kháng. Cô vòng tay qua cổ anh, đầu dựa vào lồng ngực anh. Nam Cung Hạo Thiên đau lòng nhìn cô, anh mặc kệ những ánh mắt hâm mộ cùng ghê tị của những người qua đường mà nhanh chóng bế cô vào trong. Dọc đường đi anh nhìn sắc mặt cô đã đỡ hơn liền hỏi

- Còn mệt không em?

- Đỡ nhiều rồi ạ.

Anh không hỏi thêm mà bước nhanh chân đến phòng làm việc riêng của Bạch Băng. Bạch Băng thấy anh liền cung kính chào

- Chủ tử.

- Mau xem cô ấy bị làm sao?

Bạch Băng gật đầu bảo anh đặt cô xuống giường. Bạch Băng cẩn thận khám cho cô, một lúc sau Bạch Băng hết nhìn anh rồi nhìn Vương Tử Huyền, cuối cùng Bạch Băng nói

- Chủ mẫu không có việc gì, nghỉ ngơi vài ngày là khoẻ. Quan trọng hơn là phải tắm rửa cho chủ mẫu, vì người đang trong thời kì thai nghén.

- Thai nghén? Ý cô nói là tôi đang mang thai?

- Vâng ạ, thai đã gần hai tháng rồi.

Vương Tử Huyền vui đến nỗi rơi nước mắt, cô nghẹn ngào nói

- Thiên, em mang thai rồi. Em sắp được làm mẹ rồi...

- Ủ, bảo bối em đang mang trong người kết tinh tình yêu của chúng ta. Anh sắp được làm ba rồi,...

Nam Cung Hạo Thiên cũng vui không kém gì cô, anh ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói. Vương Tử Huyền vui đầu vào ngực anh, cuối cùng cô cũng được làm mẹ. Lần này cô nhất định sẽ bảo vệ bé con thật tốt.

Bạch Băng nhìn hai người vui vẻ cũng vui theo, cô(BB) nhìn anh nhắc nhở

- Chủ tử, chủ mẫu mang thai trong giai đoạn đầu sẽ dễ động thai khi. Người không nên để chủ mẫu bị đá kích, chủ mẫu thích ăn cái gì thì cho người ăn, không cần phải kiên cữ. Còn có...

Bạch Băng dùng một lát sau đó nói

- Ba tháng đầu khi mang thai nên hạn chế chuyện phòng the.

Nam Cung Hạo Thiên sắc mặt cực khó coi khi nghe Bạch Băng nói. Vương Tử Huyền nhìn vẻ mặt của anh liền phì cười

- Chỉ ba tháng thôi mà.

Khi anh và cô trở về biệt thự cũng đã đến giờ ăn trưa. Nam Cung Hạo Thiên bế cô lên phòng ngủ rồi cẩn thận đặt cô xuống giường. Vương Tử Huyền nhìn anh bĩu môi

- Em mang thai chứ đâu phải bị thương ở chân. Anh bế em như vậy sẽ rất mệt.

Nam Cung Hạo Thiên yêu thương đặt một nụ hôn lên trán cô nói

- Không mệt, bảo bối của anh rất nhẹ. Trong thời gian này anh sẽ vỗ béo em lên.

Cô chu môi phản kháng

- Béo lên rất xấu, lúc đó anh sẽ chán ghét em.

- Nói vậy, anh yêu em không hết lấy gì chán ghét em? Hà? Sau này đừng nói vậy nữa, nghe chưa?

Nam Cung Hạo Thiên nhăn mày điểm nhẹ lên chóp mũi cô, nhẹ nhàng nói những lời thâm tình. Vương Tử Huyền nghe anh nói vậy mà lòng ấm áp. Anh lại nói

- Ở đây, anh đi xuống bếp đầu bếp làm cho em vài món ăn. Nhớ, không được chạy lung tung..

- Dạ.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô một lượt sau đó rời phòng. Bước ra khỏi phòng, anh thu lại vẻ mặt ôn nhu của mình, thay vào đó là vẻ lạnh lùng rồi chậm rãi bước xuống phòng.

- Quán gia.

Anh lạnh lùng gọi.

- Thiếu gia có gì cần dặn?

- Kêu người thay tất cả các thảm trong nhà bằng loại dày hơn nhưng phải mềm. Còn nữa, dặn đầu bếp làm vài món ăn dinh dưỡng cho phụ nữ mang thai.

Lúc này quán gia mới hiểu rõ tại sao hôm nay thiếu gia lạnh lùng lại nói chuyện nhiều như vậy. Hóa ra là thiếu phu nhân mang thai, thảo nào...việc này nhất định phải báo cho phu nhân và lão gia mới được. Nam Cung Hạo Thiên thấy quán gia cín đứng đó liền nhủ mảy

- Sao còn chưa đi?

- A, tôi đi ngay.

Quán gia sức tình liền vội vàng đi phân phó người làm

Vương Tử Huyền đợi lâu chưa thấy anh lên liền tự ý xuống nhà tìm anh. Nhưng vừa đặt chân xuống giường thì cánh cửa phòng ngủ bật mở, Nam Cung Hạo Thiên bung đồ ăn vào thấy cô định bước xuống giường liền nói

- Bảo bối, em đi làm gì?

Sau đó đi nhanh về phía cô, Vương Tử Huyền nhìn anh đang đi về phía mình liền cười

- Đợi anh thấy lâu nên định xuống dưới tìm anh. Ai ngờ vừa đặt chân xuống anh đã lên đây.

Nam Cung Hạo Thiên nhếch môi, anh đặt đồ ăn sang một bên sau đó ngồi cạnh giường

- Đói rồi phải không? Mau ăn cơm đi.

Vừa nói anh vừa bung những món ăn tốt cho những người mang thai cho cô. Anh thổi nguội rồi đưa đến bên miệng cô

- Ngoan, nói "a" đi nào.

Vương Tử Huyền không phản kháng, cô há miệng để anh đút thức ăn cho mình.

- Ngon quá.

- Vậy thì ăn nhiều vào.

- Anh không ăn sao?

- Lát anh ăn sau.

- Không chịu, anh ăn cùng em đi.

- Được.

Nam Cung Hạo Thiên sủng nịnh béo má cô sau đó hai người cứ anh một miếng, em một miếng ăn hết đồ ăn.

Nhìn thức ăn đã hết, anh cười nhẹ nói

- Em nghỉ ngơi đi.

- Dạ.

Nam Cung Hạo Thiên bung mâm đồ ăn ra cửa đưa cho người hầu đã đợi sẵn. Rồi đi lại giường nằm xuống ôm cô ngủ một giấc đến chiều muộn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tâm Tư Của Âu Dương Tuyết Linh

Trong khi cô và anh đang hạnh phúc vì niềm vui của mình. Mà không biết, có một âm mưu đang chờ họ ở phía sau.

Thành phố Z

Âu Dương Tuyết Linh bước chân mệt mỏi trên con đường thừa thốt, trời bắt đầu trở lạnh và đêm cũng đã khuya. Minh cô đi trên con đường vắng nhìn cô đơn và lẻ loi. Đây là cái giá phải trả cho những sai lầm mà Âu Dương Tuyết Linh đã gây ra? Lúc trước, cô có một gia đình hoàn hảo. Có anh trai yêu thương mình, có em gái để vui đùa. Nhưng vì một phút sai lầm, một phút ghen tị đã đẩy cô vào con đường sai trái. Giờ đây cô thật sự hối hận, nhưng mọi việc đã quá muộn. Hối hận có thể làm thời gian quay trở lại sao? Hối hận có thể làm cho đứa con chưa thành hình của Vương Tử Huyền quay về với cô ấy sao? Hối hận sẽ giúp cô chuộc được lỗi lầm? Dù hối hận thì mọi việc đã xảy ra, bây giờ cô là người có nhà nhưng không thể về. Vì Âu Dương Tuyết Linh cảm thấy hổ thẹn với gia đình cũng như lương tâm nay. Ông trời đã định sẵn, cả đời này cô không thể có tình yêu và càng không xứng để người khác yêu mình.

Bỗng, cánh tay bị giật lại làm Âu Dương Tuyết Linh thoát khỏi những tâm tư của mình. Cô chậm rãi quay lại, nhìn người đàn ông trước mặt cô lạnh lùng nói

- Buông tay.

Lãnh Quân Ngụy như không nghe thấy, hần nhìn vào đôi mắt sâu lắng của Âu Dương Tuyết Linh nói

- Tôi đưa em về, trời đã khuya rồi.

- Không cần anh bận tâm cũng mong anh đừng để ý hay quan tâm tôi nữa.

Âu Dương Tuyết Linh muốn giật lại cánh tay, nhưng lực của cô làm sao bằng hắn? Càng giật hắn càng nắm chặt tay cô.

- Em trốn tránh tôi?

- Tại sao? Trong khi đó tôi không quen anh?

Lãnh Quân Ngụy nhìn khuôn mặt quật cường của cô mà lòng quặn đau. Từ lúc vô tình gặp cô, cô đã để lại cho hắn một ấn tượng khó quên. Cô là người

đầu tiên, không suy mê trước vẻ đẹp của mình. Lúc đó, hắn chỉ muốn chinh phục cô, nhưng hắn lỡ yêu cô mất rồi. Làm sao bây giờ?

Lãnh Quân Ngụy nhìn đôi môi đang mím chặt của cô, mà mạnh mẽ kéo cô vào lòng nói

- Linh nhi, tôi yêu em!

Âu Dương Tuyết Linh như chết sững, yêu sao? Cô làm gì có phước phận đó? Cô làm gì xứng đáng nhận được tình yêu của hắn?

Cô dùng sức đẩy Lãnh Quân Ngụy ra, nở nụ cười chế giễu mình sau lạnh lùng nói

- Tôi không yêu anh.

Rồi quay lưng đi, nhưng một lần nữa bàn tay của cô bị nắm chặt.

- Buông tay.

- Tôi không buông, tôi có thể thấy em đang nói dối.

- Nói dối? Thì đã làm sao? Lãnh Quân Ngụy, anh nghe cho kỹ những lời tôi sắp nói đây. Tôi không phải là người con gái tốt, tôi đã phạm rất nhiều sai lầm. Và tôi từng giết người, giết một đứa bé chưa được thành hình khi còn trong bụng mẹ chỉ vì lòng đố kỵ..

Âu Dương Tuyết Linh dừng một lát rồi nói

- Tôi là kẻ sát nhân, là một người phụ nữ ác độc. Tôi không xứng đáng được người khác yêu. Hơn nữa, anh là người đàn ông hoàn hảo, sẽ có nhiều người phụ nữ xứng đáng với anh hơn.

Lãnh Quân Ngụy vẫn không buông tay cô ra, hắn nhìn cô nói

- Còn người không ai không mắc sai lầm. Em đã từng như vậy thì đã sao?

- Tôi không quan tâm, em chỉ cần biết, tôi yêu em và sẽ chấp nhận tất cả quá khứ của em.- Bây giờ em không yêu tôi, nhưng đến một ngày nào đó em sẽ phải rung động trước tôi.

Âu Dương Tuyết Linh nhếch môi rồi nói

- Cho dù chết, tôi cũng sẽ không yêu anh. Hãy buông tha tôi và tìm tình yêu mới, đừng để sau này phải hối hận, tôi không xứng với anh.

Nói xong cô liền bỏ đi, trong lòng cô như mối tơ vò. Lãnh Quân Ngụy nhìn theo bóng lưng cô nói vọng theo

- Linh nhi, tôi nhất định sẽ có được em!

- Sẽ không.

Cô vẫn bước đi về phía trước, cô mới tới đây nên chưa có chỗ ở đành thuê khách sạn một đêm vậy.

Thành phố T

Sáng hôm sau, tại biệt thự Nam Cung.

Vương Tử Huyền ngồi trong phòng mè nheo đòi đi làm nhưng anh nhất quyết không cho.

- Em đang mang thai, không cho em đi làm.

- Thiên..

- Ngoan, nghe lời. Anh sẽ về sớm.

Nam Cung Hạo Thiên hôn nhẹ lên trán cô, anh sao có thể để cô mệt nhọc được chứ?

Vương Tử Huyền biết không thành, liền ngoan ngoãn ở nhà đợi anh đi làm về.

Ở một nơi khác, tại căn nhà có vẻ bị bỏ hoang nhưng bên trong đèn pha lê sáng trưng. Trong một góc tối, một người phụ nữ cầm trên tay ly rượu nghe thuộc hạ báo cáo

- Lão đại, Âu Dương Tuyết Linh đã đến thành phố Z.

- Người hiểu phải làm gì tiếp theo?

- Rồi.

Đội thuộc hạ lui xuống bà mới ra khỏi ánh sáng, khuôn mặt đẹp của người phụ nữ hiện lên. Bà ta nở nụ cười ác độc

- Gia tộc Âu Dương, ngày tàn của các người sắp đến rồi.

Bà ta cười lớn, giọng cười man rợ khiến người nghe không tự chủ mà nổi gia gà. Bà ta đi lại nhìn cảnh vật bị màn đêm kìa bao phủ, bỗng nước mắt bà rơi xuống

- Không lâu nữa đâu, em sẽ trả thù cho anh và con. Âu Dương Cẩm và gia đình ông ta, em sẽ lấy máu của họ để rửa vong hồn anh và con.

Ánh mắt bà ta hiện lên tia ngoan độc. Sự hận thù đã đánh mất lí trí của bà, bà có hối hận vì đã làm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Sóng Gió (1)

Tại biệt thự Âu Dương

Bầu không khí nặng nề bao trùm phòng khách, Âu Dương Cẩm mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương. Sắc mặt của Âu Dương Chấn Phong cũng không kém là bao. Âu Dương phu nhân nhìn về mặt mũi của hai cha con họ cũng đau lòng, bà lên tiếng hỏi

- Có chuyện gì xảy ra sao?

- Không..."có gì".

Còn chưa kịp nói ra miệng Âu Dương Cẩm thì Mộc Tâm Lan đang ngồi trên ghế sofa đã lên tiếng trước

- Tập đoàn xảy ra chuyện, dự án bị tiết lộ ra ngoài. Tập đoàn bị thiệt hại nặng, các công ty khác đang rút dần đầu tư...

- Sao lại có chuyện như vậy được?

Âu Dương phu nhân mặt đầy lo lắng, Âu Dương Chấn Phong nhăn mày nhìn Mộc Tâm Lan, bà ta không nói chẳng ai nói bà ta cảm cả.

- Mẹ đừng lo lắng, mọi việc con sẽ sắp xếp ổn thoả.

- Hừ, sắp phá sản tới nơi rồi còn làm vẻ.

Mộc Tâm Lan lạnh lùng khinh bỉ, Âu Dương Cẩm nghe bà ta nói quát lên

- IM MIỆNG!

- Tôi nói đúng.

- Bà...

- Phong.

Tư Không Diệp Như trên tay bế Âu Dương Chấn Nam, đi lại chỗ của Âu Dương Chấn Phong gọi.

- Sao không nghỉ ngơi? Xuống đây làm gì?

Âu Dương Chấn Phong nhìn Tư Không Diệp Như dịu dàng nói.

- Nha, em không sao. Mà Tiểu Huyền thì có sao đó nha.

- Tiểu Huyền bị làm sao?

Không hện, cả ba đồng thanh nhìn cô(TKDN).

Tư Không Diệp Như nhìn biểu hiện của ba người thì phì cười

- Mọi người không cần lo lắng, Tiểu Huyền chỉ là không khoẻ trong người với lại cô ấy đang mang thai?

- Sao?

Lúc này không phải ba người mà cả Mộc Tâm Lan cũng ngạc nhiên không kém. Nhưng không ai để ý trong ánh mắt của bà hiện lên một tia độc ác.

- Có thời gian ta phải qua thăm con bé.

Âu Dương phu nhân mỉm cười nói, bà rất vui khi cô(VTH) có hạnh phúc riêng của mình. Lúc trước cô đã quá khổ rồi..

- Con đang định qua đó, mẹ có đi không?

Tư Không Diệp Như nhìn Âu Dương phu nhân hỏi.

- Được.

- Để con chờ hai người đi.

Âu Dương Chấn Phong nói.

- Ta cũng muốn đi.

Mộc Tâm Lan lên tiếng, Âu Dương Cẩm nhú mồm nhìn bà ta

- Bà đi làm gì?

- Đó là con ông cũng là con của tôi. Con bé mang thai, thân là mẹ đương nhiên phải đến thăm.****

Biệt thự Nam Cung

Vương Tử Huyền nằm trên đùi Nam Cung Hạo Thiên, còn được anh đút trái cây cho ăn. Cô cười híp mắt nhìn anh nói

- Anh không ăn sao? Rất ngọt đó.

- Rất ngọt sao?

Vương Tử Huyền gật đầu tiếp tục hưởng thụ sự cung chiều của cô.

- Vậy để anh ăn thử.

Nói xong anh liền cúi xuống, ngậm lấy môi anh đào của cô. Anh dùng lưỡi tách răng của cô ra, hai lưỡi dây dưa nhau. Nam Cung Hạo Thiên hôn đến khi cô không thở được mới buông ra, hơi thở của anh phả vào mặt cô. Anh nhìn Vương Tử Huyền nói

- Đúng là mỹ vị, rất ngọt.

- Thiên, anh biến thái.

- Ha ha...

Nam Cung Hạo Thiên cười lớn, cô vợ nhỏ của anh thật dễ thương.

Lúc này chuông cửa vang lên, quản gia nhanh chóng chạy ra mở cửa.

Đám người Tư Không Diệp Như bước vào, cô vẫn nằm trên đùi anh. Thấy họ bước vào cô định ngồi dậy nhưng bị anh bắt nằm xuống

- Em đừng lộn xộn.

- Có khách mà...

- Kệ họ.

Tư Không Diệp Như bước vào ý cười hiện rõ trong mắt

- Tiểu Huyền, lâu rồi không gặp.

- Chị dâu, lâu rồi không gặp.

- Nghe nói em mang thai?

Âu Dương Chấn Phong nhìn cô hỏi, Vương Tử Huyền vui vẻ gật đầu

- Vâng ạ, cũng gần hai tháng rồi.

Nam Cung Hạo Thiên từ đầu đến cuối không hề nói câu nào, nhưng khi thấy Mộc Tâm Lan anh liền nhủ chặt mày. Vương Tử Huyền nằm trên đùi anh tâm trạng cực kỳ bức bối.

Anh cảm nhận được tâm trạng cô không tốt liền nói

- Bảo bối, không nên để ý. Tâm trạng như vậy sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.

Đối với việc anh cưng chiều cô thì đối với ba người Âu Dương Chấn Phong, Tư Không Diệp Như và Âu Dương phu nhân không có gì lạ. Nhưng đối với Mộc Tâm Lan bà có chút ngạc nhiên, tay bà bất giác nắm chặt trong lòng thầm nghĩ: Âu Dương Tử Huyền này không dễ đụng vào, nhưng ai bảo cô mang họ Âu Dương? Tất cả người mang họ Âu Dương đều là kẻ thù của bà.

Nam Cung Hạo Thiên nghĩ rằng, Mộc Tâm Lan bà ta không thể sống. Nhưng anh không thể giết bà ta, bởi vì...anh nhìn xuống cô, anh nhất định sẽ không để bà ta làm hại cô. Chỉ cần Mộc Tâm Lan làm tổn thương cô, anh sẽ trả lại gấp bội. Những hành động của bà ta anh đều biết và gia tộc Âu Dương đang gặp khó khăn, nhưng bây giờ chưa phải là lúc để vạch trần bà ta...

Đám người Tư Không Diệp Như chơi được một lúc liền ra về. Vương Tử Huyền cũng mệt mỏi, anh liền bế cô lên phòng

- Bảo bối, nên ngủ rồi.

- Dạ.

Đợi cô ngủ say anh mới nhẹ nhàng rời đi sang thư phòng. Ở đó tứ đại đương gia đã chờ sẵn, Hắc Ảnh là người báo cáo trước

- Hợp đồng với JA đã ký kết, tất cả đều thuận lợi. Thuộc hạ còn nghe nói "bà ta" ra lệnh cho người đến bắt tiểu thư Âu Dương đang ở thành phố Z.

- Cho người bảo vệ cô ta, còn nữa hãy thông báo cho Lãnh Quân Ngụy, nói với hấn ta Âu Dương Tuyết Linh đang gặp nguy hiểm. Đến lúc đó hấn sẽ biết làm gì.

Anh lạnh lùng phân phó, Hắc Ảnh liền nhận lệnh đi làm. Trong thư phòng chỉ còn lại Hắc Phong, Hắc Mộng và Cố Dạ Bạch.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Sóng Gió (2)

Trong thư phòng lúc này chỉ còn lại Hắc Phong, Hắc Mộng và Cố Dạ Bạch, người mà lâu nay không thấy đâu.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn Hắc Mộng đang đỡ Hắc Phong thì nói

- Vết thương của cậu chưa khỏi, nên nghỉ ngơi cho tốt để chuẩn bị cho cuộc chiến cuối cùng.

- Thuộc hạ rõ.

- Hắc Mộng, trong thời gian này cô chỉ cần chăm sóc cho Hắc Phong là được.

- Vâng ạ.

- Hai người có thể ra ngoài, tôi có chuyện muốn nói với Cố Dạ Bạch.

Hai người liền đi ra ngoài, không quên khoá cửa lại. Nam Cung Hạo Thiên nhìn Cố Dạ Bạch, giọng anh lạnh tanh nói

- Cậu đem em gái tôi đi đâu rồi.

- Ủầy, cái gì mà đem em gái cậu đi đâu? Nguyệt Nguyệt đang ở nhà nghỉ ngơi.

Cố Dạ Bạch thông thả ngồi xuống ghế nói, anh liếc Cố Dạ Bạch rồi nói

- Trong thời gian này không những cậu mà em ấy đều phải cẩn thận.

- Đã biết.

- Bà ta lần này không đơn giản nhắm vào Âu Dương gia.

Cố Dạ Bạch cười như không cười nói

- Đó là ân oán của họ, nhưng chúng ta cũng phải đề phòng. Đúng không?

...

Sau khi anh từ thư phòng bước ra cũng đã đến giờ ăn trưa. Nam Cung Hạo Thiên về phòng ngủ thấy cô ngủ ngon thì không muốn đánh thức. Anh đưa tay vén những sợi tóc vờn vào mắt qua bên cho cô.

- Bảo bối, dậy ăn trưa nào.

-...

- Bảo bối?!

- Ừm, cho em ngủ thêm một tí nữa thôi.

- Ngoan, ăn xong rồi ngủ.

Vương Tử Huyền mắt vẫn nhắm mắt không chịu mở. Cô bất mãn chu môi nói

- Em thật buồn ngủ.

- Ngoan, mau dậy nào.

Nam Cung Hạo Thiên đỡ cô dậy, Vương Tử Huyền người mềm nhũn dựa vào ngực anh nói

- Bé...anh bế em xuống nhà.

- Được, bảo bối của anh là nhất.

Anh điểm nhẹ lên mũi cô, sau đó ôm cô xuống nhà ăn.

Cô được anh ôm vào lòng, dứt từng miếng đồ ăn, đang ăn Vương Tử Huyền chợt hỏi

- Anh không đi làm sao?

- Không đi, anh ở nhà với bà xã.

- Anh thật rảnh rỗi a.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh chỉ cười cười tiếp tục đút com cho cô ăn. Mà đâu biết, ở Tập đoàn có một người đang oai oán anh.

Trong phòng tổng tài một tiếng hét vang lên. Cho dù cửa có cách âm, người ở ngoài cũng nghe thấy

- Nam Cung Hạo Thiên, ông đây không làm nữa.

Tiếng hét phát ra không ai là của Cố Dạ Bạch, hẳn thật khó. Ừ, thì khó, ai bảo hắn là thuộc hạ kiêm bạn thân của anh làm gì. Để rồi mới có ngày hôm nay, anh thì ở nhà với vợ còn hắn phải thay anh giải quyết công việc của Tập đoàn? Đòi thật bất công a!!!

Hai ngày sau, tại thành phố ZSau khi Lãnh Quân Ngụy nhận được tin từ Nam Cung Hạo Thiên, hắn liền sai người bảo vệ Âu Dương Tuyết Linh 24/24. Hắn thật muốn đem nhốt cô ở nhà mình để được an toàn, thế nhưng nhớ lại ngày hôm đó hắn thực sự đau lòng

-----*Quá khứ*-----

Lãnh Quân Ngụy đang ngồi trong phòng làm việc thì chuông điện thoại reo lên. Hắn ngay lập tức bắt máy

- Alo?

-.....

- Sao? Cậu nói có người muốn hại cô ấy?

-.....

- Được rồi, cảm ơn cậu đã báo tin.

Sau khi cúp máy hắn liền lao nhanh khỏi tập đoàn để tìm cô. Lãnh Quân Ngụy biết cô mới đến đây nên hắn đi tìm từng khách sạn một.

Ở quầy lễ tân, hắn khuôn mặt lạnh lùng nhìn tiếp tân nói

- Ở đây có ai tên là Âu Dương Tuyết Linh?

- Xin lỗi ngài, chúng tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng.

Dù có sợ khí thế vương giả của hắn, nhưng quy định đã đặt ra không thể làm trái.

- Cô có tin tôi sẽ cho người sang bằng nơi này?

Lãnh Quân Ngụy gầm lên, có lẽ do tức giận và nóng vội nên hắn không kịp nghĩ lại. Hắn là người có thế lực, chỉ cần cho người điều tra sẽ biết cô ở đâu và làm gì. Nhưng hắn đã không làm vậy, đúng là tình yêu làm cho con người ta mù quáng.

Tiếp tân run sợ, đúng lúc này Âu Dương Tuyết Linh từ bên ngoài vào, nghe hắn nói vậy liền lạnh lùng lên tiếng

- Anh tìm tôi có chuyện gì?

Lãnh Quân Ngụy vui mừng quay lại nhìn cô

- Linh nhi, cuối cùng cũng tìm được em.

- Chuyện gì?

Âu Dương Tuyết Linh thiếu kiên nhẫn, khẽ quát lên. Lãnh Quân Ngụy lúc này mới nghiêm nghị nhìn cô nói

- Em theo tôi về nhà.

- Nhà? Nhà ai?

- Tôi.

Cô nghe anh nói nhếch mép cười

- Sao tôi lại phải về nhà anh cơ chứ?

- Là tôi muốn tốt cho em.

- Không cần.

Nói xong Âu Dương Tuyết Linh bước ngang qua thì bị hắn kéo lại.

- Linh nhi, có người muốn hại em. Bây giờ em lại một thân một mình ở nơi đất khách quê người, tôi không thể yên tâm được. Nghe lời, về nhà tôi ở sẽ an toàn cho em.

- Lãnh Quân Ngụy, anh hết lí do để buộc tôi bên anh rồi sao? Tôi nói anh biết, cho dù tôi có gặp nguy hiểm cũng chẳng liên quan tới anh.

- Linh nhi, em biết tôi yêu em mà, đúng không?

Âu Dương Tuyết Linh cắn môi để kìm nén cảm xúc của mình, yêu sao? Cô không xứng.

- Tôi nói rồi, tôi không xứng để anh yêu tôi.

Cô dứt khoát giật mạnh tay rồi đi không quay đầu lại.

"Quân Ngụy, thật xin lỗi. Em không xứng để anh làm như vậy".

- Linh nhi...

Nhìn bóng lưng của cô xa dần, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình vô dụng như vậy.

Kết thúc quá khứ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Nguy Cơ

Chuông điện thoại reo cắt đứt mở hỗn độn trong đầu hắn.

- Chuyện gì?

-

- Tôi đến liền. Nhớ, trường hợp xấu nhất phải lộ diện bảo vệ cô ấy.

Lãnh Quân Ngụy bây giờ như ngồi trên đống lửa, miệng lẩm bẩm

- Linh nhi, em đừng xảy ra chuyện gì. Cầu xin em...

Xuống đến gara, hắn nhanh chóng lái xe với tốc độ nhanh nhất. Hắn siết chặt vô lăng khiến tay nổi đầy gân xanh

- Linh nhi, em tuyệt đối không được xảy ra chuyện.

Tại chỗ Âu Dương Tuyết Linh

Cô nhìn đám người đang bao vây mình liền lạnh giọng hỏi

- Các người là ai?

- Cô không cần biết, chỉ cần ngoan ngoãn đi theo chúng tôi.

- Các người không được qua đây.

Bọn họ càng tiến lại gần cô càng lùi lại phía sau, cho đến khi lưng chạm vào bức tường đằng sau.

- Hừ, lùi tiếp đi.

Một tên đi lại cầm chặt tay cô.

- Buông ra.

- Cô em nhìn cũng ngon đấy.

Một tên trong đám đó nói với giọng dâm tà.

- Các người muốn làm gì?

- Cô em sẽ biết ngay thôi.

Vừa nói hắn ta vừa đưa tay vuốt ve khuôn mặt của Âu Dương Tuyết Linh. Cô run rẩy, trong đầu cô thoáng qua hình bóng của Lãnh Quân Ngụy, bỗng chốc nước mắt của cô rơi xuống, miệng khẽ gọi tên hắn

- Ngụy...

Thành phố T

Tại tập đoàn Âu Dương, phòng tổng giám đốc.

Giọng lo lắng của trợ lý Lam vang lên

- Tổng giám đốc, làm sao đây? Giá cổ phiếu của tập đoàn đang giảm mạnh, nếu cứ tiếp tục đà này, tập đoàn chúng ta phải phá sản mất thôi.

- Trợ lý Lam, cậu im lặng một lát đi, để tôi suy nghĩ cách giải quyết.

Âu Dương Chấn Phong ngã người ra đằng sau, hai mắt nhắm nghiền lại. Tình trạng tập đoàn xảy ra tình huống như thế này là lần đầu tiên. Âu Dương Chấn Phong chắc chắn một điều, có người nhúng tay vào. Nhưng họ là ai? Có thù oán gì với Âu Dương Thị mà làm như vậy?

Trong khi đó, tại biệt thự Nam Cung

Vương Tử Huyền đang ngồi xem tin tức trên tivi, cô nhìn bản tin mà miếng trái cây đang đưa lên miệng phải dừng lại

- Sáng ngày hôm nay, cổ phiếu của tập đoàn Âu Dương Thị giảm mạnh, các nhà đầu tư đang dần rút hết cổ phần. Âu Dương Thị đang trên bờ vực phá sản...

Vương Tử Huyền như không tin vào tai mình, lúc này Nam Cung Hạo Thiên từ thư phòng xuống nhìn thấy cô ngần người, anh nhẹ nhàng đi lại ôm cô vào lòng hỏi- Có chuyện gì sao?

- Âu Dương Thị...sắp phá sản?

Nhìn biểu hiện không thể ngờ hơn của cô anh liền bật cười. Đưa tay véo nhẹ má cô rồi nói

- Em tưởng Âu Dương Thị dễ lật đổ vậy sao?

- Nhưng...

- Không nhưng gì cả, em coi tivi nhiều không tốt. Nên nghỉ ngơi đi.

- Còn chuyện của Âu Dương Thị?

- Anh sẽ giúp đỡ, có được hay chưa, bà xã đại nhân?

Vương Tử Huyền chu môi, rút vào lòng ngực của anh. Nam Cung Hạo Thiên hôn nhẹ lên trán cô, hai tay chỉnh lại tư thế để cô nằm thoải mái. Anh đưa tay vuốt lên mái tóc cô, ánh mắt loé lên một tia ngoan độc, trong lòng thầm nghĩ

"Trò chơi nên đến hồi kết"

Quay lại chỗ Âu Dương Tuyết Linh

Hai chân Âu Dương Tuyết Linh mềm nhũn, cô ngã quỵ dưới đất. Giờ cô đã hiểu cảm giác của Vương Tử Huyền lúc đó, cô nở nụ cười chế giễu. Đây hẳn là quả báo cho những việc mà mình đã gây ra. Nhưng, cô sẽ không để họ sỉ nhục mình như vậy. Âu Dương Tuyết Linh cố gắng trấn tĩnh mình, sau đó lạnh lùng nói nhưng không thể che giấu sự run rẩy bên trong giọng nói

- Các người tránh ra.

- Cô bé, nên ngoan ngoãn, bọn này sẽ làm cho em sung sướng.

Nói rồi, cả bọn cõ năm người đi lại gần phía cô. Một tên thì lấy tay vuốt ve bắp đùi trắng nõn của cô, một tên khác thì vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của cô. Âu Dương Tuyết Linh giãy giụa, nước mắt cũng đã đầy mặt

- Bọn khốn, buông ra...

"Chát"

Một cái tát giáng mạnh vào mặt cô, khoé miệng Âu Dương Tuyết Linh rỉ máu. Một tên trong số đó lên tiếng

- Tiện nhân, ngoan ngoãn một tí đi.

Lúc này bọn hán định tiến lên thì ở đâu xuất hiện hai tên áo đen, nhìn sơ qua có thể nói là ám vệ chuyên nghiệp.

- Khốn nạn, không phải việc của các người. Tránh ra.

Một tên hét lên, thế nhưng hai người vẫn đứng chắn trước mặt Âu Dương Tuyết Linh. Đúng lúc này, Lãnh Quân Ngụy cũng đến nơi, hán lạnh lùng nói

- Bất sống, không để họ chết.

- Rồi.

Nhận mệnh, hai người áo đen liền xông lên.

Lãnh Quân Ngụy bước nhanh đến chỗ cô, nhìn khuôn mặt đầm nước mắt của cô mà lòng hần chua xót. Hần ôm chặt cô vào lòng nói

- Xin lỗi, Linh nhi. Anh đến muộn...

Âu Dương Tuyết Linh vốn đã ngừng khóc, nhưng khi thấy hần ôn nhu ôm cô vào lòng, thì mọi uất ức, tủi nhục làm cô khóc to hơn. Vừa khóc Âu Dương Tuyết Linh vừa đánh vào ngực hần nói

- Sao bây giờ anh mới đến? Có biết em sợ lắm không?

Lãnh Quân Ngụy hôn lên giọt nước mắt của cô, từng giọt nước mắt ấy như lưỡi dao đâm vào lòng ngực hần, đau lắm...

- Linh nhi, anh xin lỗi. Không sao nữa rồi, anh đưa em về.

Hần ôm cô đứng dậy đi về phía xe đỗ bên đường, Lãnh Quân Ngụy không đặt cô qua ghế phụ, mà trực tiếp để cô ngồi lên đùi mình. Âu Dương Tuyết Linh đã thiếp đi sau khi khóc xong. Hần đưa tay lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt cô, hần nhẹ nhàng nói

- Linh nhi, anh tuyệt đối sẽ không để em xảy ra chuyện nữa, anh sẽ bảo vệ em.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 87: Chấp Nhận (1)

Trong căn nhà xoa hoa ở ngoại thành

- Một lũ vô dụng.

Tiếng nói giận giữ của người phụ nữ vang lên.

- Lão đại, xin trách phạt.

- Trách phạt? Các ngươi dám cãi mệnh lệnh của ta, nên trách phạt kiểu gì đây?

Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ vang lên

- Lão đại.

Bọn họ đồng thời quỳ xuống trước mặt người phụ nữ kia. Bà ta ánh mắt độc ác nhìn họ

- Hần các người biết rõ quy tắc của ta? Đã muốn như vậy, ta sẽ toại nguyện.

Nói rồi, bà ta ra lệnh cho người đem đến năm ly rượu

- Uống.

Bọn họ không dám kháng lệnh, nhận lấy rượu uống hết. Nhưng chưa đầy năm giây, thân thể của họ bắt đầu nóng ran. Mắt của bọn họ đỏ ngầu lên vì dục vọng, người phụ nữ ra lệnh

- Đem họ vào Mê Tinh.

- Rồi.

Trong khi đó, tại biệt thự Lãnh gia

Lãnh Quân Ngụy bế cô vào trong trước sự ngỡ ngàng của mọi người. Hần không để ý đến ánh mắt kì quái của người làm và quản gia của biệt thự. Một đường bế cô lên phòng.

Lãnh Quân Ngụy nhẹ nhàng đặt cô xuống giường sau đó đi vào phòng tắm. Chưa đầy năm phút đã bước ra, hần bế Âu Dương Tuyết Linh vào phòng tắm, từ từ cởi đồ cho cô rồi đặt cô vào bồn tắm đã được xả nước ấm. Lãnh Quân Ngụy tắm rửa thật sạch cho cô, sau đó lấy khăn quấn người cô lại bế ra ngoài. Hần lấy áo sơ mi của mình mặc cho cô, rồi chỉnh sửa tư thế, đắp chăn kĩ càng cho rồi mới rời phòng.

Lúc Lãnh Quân Ngụy bước xuống nhà, đều nhận được ánh mắt tò mò của mọi người. Hắn lạnh lùng lên tiếng

- Sai người nấu chút cháo dinh dưỡng, lát tôi xuống lấy.

- Dạ.

Căn dặn xong, Lãnh Quân Ngụy liền hướng thư phòng đi tới.

Âu Dương Tuyết Linh ngủ một giấc đến tối sẫm, lúc tỉnh lại đã là 6h. Cô nhìn căn phòng xa lạ rồi nhìn thấy trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi liền nhớ đến cảnh sáng hôm nay. Âu Dương Tuyết Linh lao nhanh vào phòng tắm, cô xả nước, để dòng nước lạnh chảy xối xả vào người. Hai tay Âu Dương Tuyết Linh không ngừng ra sức chà sạch thân thể. Nhưng cô cảm thấy vẫn chưa sạch, ra sức chà thật mạnh đến nỗi da bị chảy xướt.

Lãnh Quân Ngụy từ thư phòng qua phòng ngủ liền không thấy cô đâu. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh rồi gọi

- Linh nhi.

Không có tiếng trả lời, lúc này hắn nghe tiếng nước trong nhà tắm liền đi vào. Nhìn cảnh trước mắt hắn thật sự hoảng sợ

- Linh nhi, em đang làm gì vậy?

Âu Dương Tuyết Linh không trả lời hắn, tiếp tục kì rửa thân thể.

- Đừng chà nữa, em sẽ bị thương.

- Thật bẩn, kì cỡ nào cũng không sạch.

Lãnh Quân Ngụy thấy cô không ngừng làm tổn thương bản thân, hắn mặc kệ dòng nước lạnh đang chảy bước đến ôm chặt cô vào lòng

- Linh nhi, đừng như vậy được không?

- Anh buông ra, người em rất bẩn.

- Không có, Linh nhi không bẩn.

Lãnh Quân Ngụy lòng như thắt lại, hắn ôm cô càng chặt hơn. Âu Dương Tuyết Linh không ngừng giãy giụa, tay đánh vào lưng hắn

- Buông ra, người em thật bẩn, thật bẩn...

Lãnh Quân Ngụy nghe cô nói vậy liền cúi người xuống ngậm lấy đôi môi lạnh buốt của cô.

- Ừm~

Âu Dương Tuyết Linh bị hôn dường như quên mất phản kháng, cô tròn to mắt nhìn hắn. Lãnh Quân Ngụy ban đầu chỉ muốn ngăn cản, không cho cô nói. Nhưng khi hôn xuống hắn thật sự cảm thấy không đủ. Tay ôm eo cô siết chặt hơn, như muốn cùng cô hoà làm một. Âu Dương Tuyết Linh mất mớ sương, hai tay vòng qua cổ hắn.

Lãnh Quân Ngụy buông môi cô ra thở hổn hển, hắn nhìn ngực cô thoát ẩn thoát hiện qua lớp áo bị thấm nước liền cảm thấy miệng khô nóng. Hắn tựa trán vào trán cô, hơi thở nóng hổi của hia người hoà vào với nhau, Lãnh Quân Ngụy khẽ gọi

- Linh nhi...

Âu Dương Tuyết Linh ngược mắt lên nhìn hắn, hắn thật sự bị bộ dáng của cô làm mê hoặc. Giọng Lãnh Quân Ngụy khàn đặc vì dục vọng

- Linh nhi, cho anh, được không?

Cô không phải kẻ ngốc, cô hiểu hắn nói gì. Âu Dương Tuyết Linh mặt ửng hồng nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của hắn. Lãnh Quân Ngụy thấy cô không trả lời hắn đưa tay lên ngực cô, cách một lớp áo mà xoa nắn

- A...

Bị kích thích đột ngột, cô theo phản xạ khẽ rên lên.

- Được không em?

Hắn kiên nhẫn hỏi lại lần nữa, Âu Dương Tuyết Linh khẽ gật đầu. Như được ân điển, hắn liền một lần nữa hôn xuống môi cô, tay cũng không yên phận vuốt ve bắp đùi trắng nõn của cô.

Âu Dương Tuyết Linh hai chân mềm nhũn, hai tay của cô sờ loạn trên vòng ngực rắn chắc của hắn. Lãnh Quân Ngụy than nhẹ, miệng khẽ mắng yêu

- Tiểu yêu tinh.

Hắn đưa tay gạt phăng cái áo sơ mi đang mặc trên người cô, Âu Dương Tuyết Linh thẹn đỏ mặt. Cô lấy tay che lại thân thể, nhưng bị hắn nắm lại, đưa hai tay cô lên đỉnh đầu. Lãnh Quân Ngụy khàn giọng nói

- Gọi tên anh.

- Ngụy...

Hắn thật sự chịu không nổi nữa rồi, hắn cũng tự thoát ý cho mình. Dương vật căng cứng khẽ cọ sát cửa huyệt của cô. Âu Dương Tuyết Linh run rẩy rên rỉ, Lãnh Quân Ngụy bế thốc cô lên. Hai người từ nhà tắm ra đến phòng ngủ môi lưỡi không ngừng dây dưa triền miên.

Hai tay hắn không ngừng xoa nắn nơi đầy dạt của cô. Âu Dương Tuyết Linh ưỡn người, cảm giác này lần đầu tiên cô có được.

- Ngụy...um, khó...chịu quá...

Lãnh Quân Ngụy khẽ cười, hắn nhìn khuôn mặt ửng đỏ vì động tình của cô nói

- Linh nhi, anh sẽ làm cho em thỏa mái ngay.

Vừa dứt lời, hắn đưa dương vật vào bên trong cô

- A...đau...anh...um...nhẹ chút.

Khuôn mặt cô nhăn nhó vì đau, nước mắt cũng nhanh chảy xuống. Lãnh Quân Ngụy hôn lên những giọt nước mắt của cô nói

- Thả lỏng nào, một lát sẽ hết đau.

Cô nghe lời hắn thả lỏng thân thể, thấy cô đã thích nghi được. Hắn bắt đầu luận động một lúc một nhanh hơn, khiến cô không ngừng rên rỉ

- A...chậm chút...Ng..ụy~

Lãnh Quân Ngụy chẳng những không nghe mà luận động điên cuồng hơn

- A~Ng...ụy...chậm lại thôi ư...anh...

- Ừm, bảo bối...

Hắn rên lên vì sung sướng, hai chân cô gát qua hong hắn làm dương vật của hắn vào sâu trong cô hơn

- Aaa...Ngụy...

- Sao hả, bảo bối?

Hắn không ngừng đụng vào chỗ mẫn cảm của cô, khiến cô vô thức rên rỉ to hơn

- A...nhANH...nhANH một chút...ư~

- Như vậy sao?

Lãnh Quân Ngụy ra vào nhanh hơn, mỗi một lần đều chạm đến nơi sâu nhất của cô. Âu Dương Tuyết Linh lắc đầu kịch liệt, môi khẽ mấp máy

- Ngụy...um...em yêu...anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cực Chiêu: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chấp Nhận (2)

- Ngụy...em yêu anh!

Lãnh Quân Ngụy kinh ngạc nhìn Âu Dương Tuyết Linh, hắn nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô hỏi

- Linh nhi, em vừa mới nói gì?

Âu Dương Tuyết Linh biết mình lỡ lời, khi nghe hắn hỏi vậy liền tức giận trừng hắn

- Không nghe thì thôi.

Lãnh Quân Ngụy nhìn về mặt hờn dỗi của cô thì cười híp mắt

- Anh nghe rồi, nghe rất rõ là đằng khác. Em nói, em yêu anh..

Âu Dương Tuyết Linh nhìn về mặt vui như bắt được vàng của hắn, khoe miệng khe khẽ. Hắn cúi xuống hôn lên môi cô, nhẹ nhàng mà triền miên. Bên dưới cũng không ngừng ra vào, Lãnh Quân Ngụy thở hổn hển nói

- Cảm ơn em,...Linh nhi, cảm ơn em đã đáp lại tình yêu của anh. Anh yêu em, Linh nhi.

Kịch tình qua đi thì cũng là lúc cô trụ không được mà hôn mê. Lãnh Quân Ngụy hôn nhẹ lên trán Âu Dương Tuyết Linh, sau đó anh bế cô vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cho cả hai. Xong tất cả, hắn ôm cô ngủ đến sáng.

Sáng hôm sau

Lúc Âu Dương Tuyết Linh tỉnh lại đã hơn 8h sáng, cả người cô đau nhức giống như bị chiếc xe tải cán qua vậy. Cô cố gắng chống thân thể ngồi dậy, nhìn trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi cô liền nhớ tới chuyện tối hôm qua. Xấu hổ quá đi, sao cô có thể cùng hắn xảy ra chuyện như vậy? Còn nói yêu hắn nữa chứ, sao cô lại nói ra cơ chứ? Cô thật sự xứng đáng ở bên cạnh hắn và yêu hắn sao? Nhưng cô rất tội tệ, thật sự...

Âu Dương Tuyết Linh nhìn sang thấy Lãnh Quân Ngụy vẫn còn ngủ, cô định xuống thì bị một lực mạnh kéo lại. Giọng nói ảm áp xen lẫn không vui vang lên

- Em đi đâu?

- Tôi...tôi...

Cô áp úng không biết nói như thế nào.

- Hử?

- Tôi đi về. Cảm...cảm ơn anh ngày hôm qua đã cứu tôi.

Lãnh Quân Ngụy nhíu mày

- Em làm sao vậy? Sao lại xưng "tôi" rồi?

- Tôi...a...em không sao.

Âu Dương Tuyết Linh định nói "tôi không sao" nhưng khi thấy cái nhìn lạnh lùng của hắn liền sửa lại cách xưng hô. Cô nhìn hắn nói

- T...em về đây.

- Từ giờ trở đi, em phải ở lại đây.

- Không được.

Âu Dương Tuyết Linh không cần suy nghĩ nói ngay. Hắn càng nhíu chặt mày hơn nói

- Tại sao lại không được? Hôn cũng đã hôn rồi, những việc không nên làm cũng làm rồi, sao lại không chịu ở đây?

- Không sao, chúng ta đều là người trưởng thành. Cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Tuyết Linh cắn môi nói.

- Không có gì xảy ra? Không phải em nói, em yêu tôi sao?

Lãnh Quân Ngụy kìm nén tức giận hỏi

- Không có, tôi không yêu anh.

Nói ra lời này mà lòng cô như dao đâm, rất đau. Yêu hắn? Có chứ, nhưng cô không đáng để hắn yêu.

- Được, vậy xem như không có chuyện gì.

Hắn tức giận rời giường đi ra ngoài, cánh cửa phòng đóng lại cái "rầm" biểu hiện sự tức giận của chủ nhân nó. Âu Dương Tuyết Linh cắn môi để ngăn chặn tiếng khóc của mình

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Ở nơi khác, tại thành phố T

Tập đoàn Nam Cung

Vương Tử Huyền mặc bộ đầm trắng mang giày búp bê, thả tóc tự nhiên bước vào công ty. Nhân viên ai cũng nhận ra cô nên Vương Tử Huyền lên phòng làm việc tìm anh một cách dễ dàng.

"Cạch" tiếng cửa phòng mở ra, cô bước nhẹ vào trong rồi xoay người đóng cửa lại. Nam Cung Hạo Thiên nhũn mày, ai lớn gan bước vào phòng mà không gõ cửa?

Cô lúc này mới biết trong phòng ngoài anh ra còn có ba người khác, trong số đó cô biết hai còn một người kia thì chưa gặp bao giờ. Vương Tử Huyền biết mình đến không đúng lúc, khẽ hỏi

- Có phải em đến không đúng lúc?

Nghe được giọng nói quen thuộc, cả Cố Dạ Bạch và Hắc Mộng đều thở hắt ra. Được cứu, được cứu thật rồi.

Nam Cung Hạo Thiên ngược lên nhìn thấy khuôn mặt khiến anh ngày nhớ đêm mong, mặc dù mới xa nhau chưa đầy ba tiếng.

Anh rời khỏi ghế bước lại chỗ cô hỏi

- Làm sao không ở nhà?

- Người ta là nhớ anh chứ bộ.

Cô chu môi, làm bộ dạng ủy khuất nói. Nam Cung Hạo Thiên như có dòng nước ấm chảy qua. Anh điềm nhẹ lên mũi cô nói

- Còn chưa xa nhau được ba tiếng.

- Vậy đó, em chính là nhớ anh.

Mặc kệ trong phòng có bao nhiêu người, cô vẫn ôm chặt lấy tay anh làm nũng. Thư ký của tập đoàn JA không khỏi đỏ mặt hỏi hột, không phải người đời nói Tổng tài Nam Cung Thị "lãnh khốc vô tình" sao? Vậy cảnh hắn ta đang nhìn thấy là cái gì a?

Cố Dạ Bạch và Hắc Mộng rất thông cảm cho thư ký của tập đoàn JA, hắn cũng giống bọn họ lúc trước.

Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vào lòng, nhìn ba người kia nói

- Những vấn đề còn lại cậu hãy bàn với nhà thiết kế của tôi.

- Được.

Thư ký của tập đoàn JA gật đầu rồi cùng đám người Hắc Mộng ra ngoài.

Nam Cung Hạo Thiên bế cô lại ghế sofa, đặt cô vào lòng tay vuốt nhẹ tóc cô. Vương Tử Huyền dựa vào ngực anh hỏi

- Anh đang bàn về bộ sưu tập trang sức mới sao?

- Ừ, bộ sưu tập này JA cũng có đầu tư.

- Vậy nó có tên là gì?

- Vẫn chưa nghĩ ra.

- Ừm...hay đặt cho nó cái tên "Valentine tình yêu".

Vương Tử Huyền vừa nói vừa gật đầu, nhắc tới Valentine mới nhớ. Hơn một tháng nữa sẽ đến ngày lễ Valentine.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn biểu hiện của cô cười nói

- Đều theo ý bảo bối.

Quay lại chỗ Âu Dương Tuyết Linh.

Âu Dương Tuyết Linh nhốt mình trong phòng đến trưa, sau đó mới ra khỏi phòng. Cô xuống phòng khách nhưng không thấy anh đâu cả

- Ngụy đâu rồi ạ?

Cô hỏi quản gia

- Thiếu gia đang ở thư phòng.

Nói rồi quản gia định bung com lên cho hần thì cô cản lại

- Để cháu.

Theo sự hướng dẫn của quản gia, thư phòng của Lãnh Quân Ngụy nằm ở cuối tầng ba. Cô đưa tay gõ nhẹ cửa sau đó đẩy cửa bước vào

- Em mang com lên cho anh.

- Để đó _lạnh lùng

Âu Dương Tuyết Linh đặt com xuống bàn rồi đứng yên. Không khí ngột ngạt đến khó thở, không một ai lên tiếng. Lãnh Quân Ngụy không nhận được hỏi

- Còn có chuyện gì?

- Em có chuyện muốn nói với anh.

-...

Âu Dương Tuyết Linh cắn môi rồi nói tiếp

- Em biết, anh yêu em và em cũng vậy. Nhưng quá khứ không trong sạch (kiểu như từng làm việc xấu gì đó) của em, em thật sự không xứng với anh. Anh là một người hoàn hảo không một khuyết điểm nhưng còn em thì không như thế. Em từng ghen tị với em gái mình, từng hại em ấy bị sảy thai,...quá khứ em như vậy, anh chấp nhận sao?

Lãnh Quân Ngụy nhìn vào đôi mắt đỏ hoe của cô mà lòng đau xót, hần đứng dậy ôm chặt cô vào lòng

- Đồ ngốc, em thật sự là đồ ngốc. Anh yêu em vì em của bây giờ chứ không phải của quá khứ hiểu không? Dù trước kia em có quá khứ ra sao anh đều chấp nhận.

Cô nghe hần nói mà cảm động, Âu Dương Tuyết Linh ôm chặt Lãnh Quân Ngụy, nước mắt không biết từ khi nào đã tuông ra

- Cảm ơn anh, Ngụy.

Đôi khi yêu nhau, không phải là quan tâm quá khứ người ấy ra sao. Mà quan trọng là tình yêu mình dành cho người ấy, đã yêu nhau thì nên chấp nhận tất cả, đó mới gọi là YẾU.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mật Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: 18 Năm Ân Oán, Đã Đến Hồi Kết (1)

Vài ngày sau đó, tin tức Tập đoàn Âu Dương đang đứng trên bờ vực phá sản đã làm chấn động nền kinh tế đất nước. Âu Dương Tuyết Linh khi biết tin này như không tin vào tai mình

- Sao có thể? Tại sao lại xảy ra chuyện này?

Lãnh Quân Ngụy ôm cô vào lòng an ủi, nhìn tin tức đưa lên tivi cùng những tờ báo thảm rủa. Hần nhẹ giọng an ủi cô

- Không sao, gia đình em sẽ ổn. Không phải còn Nam Cung Hạo Thiên sao? Anh ta sẽ giúp gia đình em.

- Có thật không?

- Là thật.

Hắn vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói đều đều vang lên

- Với lại Âu Dương gia là gia tộc lớn, sao có thể nói phá sản là phá sản chứ?

- Nhưng...em vẫn không yên tâm, em phải về thành phố T một chuyến.

-...

Tại thành phố T

Biệt thự Âu Dương

Âu Dương phu nhân sau khi nghe tin liền ngất xỉu, cũng may lúc đó Tư Không Diệp Như kịp phát hiện đưa bà về phòng và gọi bác sĩ.

Hai mươi phút sau

- Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi.

- Chỉ bị suy nhược một tí, cần nghỉ ngơi thật tốt. Nếu tình trạng này còn diễn ra thì bệnh tim của bà sẽ tái phát.

- Được, cảm ơn bác sĩ.

Sau khi bác sĩ rời đi, Âu Dương Chấn Phong và Âu Dương Cẩm cũng về tới nơi.

- Mẹ con, bà ấy sao rồi?

Âu Dương Cẩm hỏi

- Bác sĩ nói chỉ bị suy nhược.

- Vậy là tốt rồi.

Tư Không Diệp Như nhìn hai người hỏi

- Tập đoàn không có cách nào cứu vãn sao?

Cả hai không ai lên tiếng, hi vọng cuối cùng của Tư Không Diệp Như bị dập tắt. Cô trầm ngâm suy nghĩ, sau đó hỏi

- Thật sự là không còn cách nữa sao? Tập đoàn Tư Không, không giúp được gì sao?

- Diệp Như, ta biết con muốn giúp tập đoàn cũng giống như cứu vớt gia đình này. Nhưng tất cả đã quá muộn.

Âu Dương Cẩm chán nản nói, từ trước tình trạng như vậy chưa bao giờ xảy ra. Ông chả một điều, chuyện này có người nhúng tay vào. Nhưng là ai? Và ông có thù oán gì với họ?

Ba người mãi lo nói chuyện mà không để ý có người ở ngoài nghe lén. Mộc Tâm Lan tâm tình rất tốt trở về phòng ngủ, bà ta lấy trong học tủ ra một bức hình. Bà mỉm cười nói

- Không lâu nữa đâu, em sẽ trả thù được cho hai người. Âu Dương gia sẽ biến mất trên đời, ha ha ha...

Nơi khác, biệt thự Nam Cung

Phòng khách

Vương Tử Huyền nhìn đồng hồ mà sốt ruột, cô đứng ngồi không yên cứ đi qua đi lại làm cho người hầu trong biệt thự tim cũng treo lên cổ họng, thiếu phu nhân không cần làm bộ dạng nghiêm trọng như vậy có được hay không? Sẽ hù chết họ mất...

Từ ngoài sân tiếng động cơ truyền vào, cô vui mừng chạy nhanh ra sân. Người hầu bị cô dọa sợ phải đi theo phía sau, nếu cô xảy ra bất trắc gì, người chịu thiệt lúc nào cũng là họ. Nam Cung Hạo Thiên vừa xuống xe đã thấy cô chạy nhanh về phía mình, anh lo lắng lên tiếng

- Bảo bối, không cần chạy nhanh như vậy. Coi chừng ngã.

Tay anh còn nhanh hơn chân giờ ra đỡ cô vào lòng. Nam Cung Hạo Thiên nhũm mày nghiêm túc nói

- Em có biết bây giờ mình đang mang thai không hả?

- Em biết, nhưng...có chuyện lớn rồi.

Vương Tử Huyền thở hắt hắt nói, từ lúc mang thai thể lực của cô cũng yếu hẳn đi. Chỉ chạy từ phòng khách ra sân thôi mà mệt chết cô rồi.

Anh thấy cô như vậy liền đưa tay vuốt lưng cho cô

- Có chuyện gì? Em từ từ nói, không cần gấp ha.

Nam Cung Hạo Thiên đưa cặp táp cho quản gia rồi bế cô vào phòng khách, khi cả hai đều an ổn ngồi trên ghế anh lại nói

- Bây giờ em có thể nói cho anh biết, chuyện lớn là chuyện gì?

- Tập đoàn Âu Dương sắp phá sản.

Vương Tử Huyền nói xong thấy anh không có biểu cảm gì khác lạ liền ngờ vực hỏi

- Anh biết?

Nam Cung Hạo Thiên thở dài anh nhìn cô vợ ngốc nghếch của mình nói

- Làm ơn đi bảo bối, anh cũng là người trong giới kinh doanh.

Lúc này Vương Tử Huyền mới sực tỉnh, cô tỉnh bơ nói

- Đúng nhĩ, vậy anh mau giúp cổ phiếu Âu Dương Thị lên giá đi, như vậy họ được cứu.

Nhìn vẻ mặt ngưng trọng của cô anh thật muốn trêu chọc. Nghĩ là làm, Nam Cung Hạo Thiên gằn giọng gọi tên cô

- Tử Huyền.

Ngu ngơ nhìn anh, nhìn cô anh thật muốn cười. Nam Cung Hạo Thiên nghiêm túc nói

- Em muốn ra đường ở phải không?

-lại lần nữa ngu ngơ, không hiểu chớp chớp mắt nhìn anh.

- Họ là kinh doanh đá quý, còn bên anh là kinh doanh bất động sản, Ok? Cho dù bán công ty và căn biệt thự này giúp họ thì giá cổ phiếu của họ chẳng tăng lên được bao nhiêu.

- Thật sao?

Anh nhìn biểu tình xuy ngốc của cô liền bật cười

- Bảo bối, em thật dễ lừa. Đừng quên tập đoàn Nam Cung còn lấn sang kinh doanh đá quý.

- Vậy tại sao không giúp họ?

Vương Tử Huyền biết mình bị lừa cũng không có tức giận, ngược lại còn bình tĩnh hỏi anh.

- Chỉ bằng Nam Cung Thị đầu tư, vậy sao không để JA đầu tư vào? Hai tập đoàn này đều kinh doanh đá quý.

- Phải ha, Tập đoàn đá quý JA làm sao có thể quên mất chứ?

- Được rồi, có phải bây giờ em nên ăn cơm không?

- Đúng nha, bảo bối của anh đói rồi.

Nam Cung Hạo Thiên điểm nhẹ vào mũi cô một cách cưng chiều, sau đó ra lệnh cho người hầu dọn cơm. Còn về chuyện Âu Dương gia, cứ để đó rồi tính sau. Dù gì đó cũng chẳng liên quan gì đến anh. Nếu để Vương Tử Huyền biết được suy nghĩ của anh, cô sẽ nghĩ anh là đồ không có tình người, lòng lang dạ sói, ác nhân ác bá,...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: 18 Năm Ân Oán, Đã Đến Hồi Kết (2)

Ngày hôm sau

Tập đoàn đá quý JA vừa nhận được điện thoại bên chỗ Nam Cung Hạo Thiên, thế nhưng người gọi lại là phụ nữ.

Thư ký của Tập đoàn JA có chút thắc mắc, nhưng cũng lễ độ lên tiếng

- Alo, văn phòng Tổng giám đốc xin nghe.

- Về việc bộ sưu tập lần này sẽ có tên là "Valentine tình yêu".

Vương Tử Huyền ở đầu giây bên kia vừa nghịch máy tính vừa nói chuyện điện thoại.

Thư ký nhíu mày hỏi lại

- Cô là?

- Tôi là ai cần quan tâm sao? Anh nhắc lại với Tổng giám đốc, tôi muốn anh ta đầu tư vào Tập đoàn Âu Dương.

Chưa đợi thư ký bên JA trả lời cô đã tắt máy, ánh mắt tinh nghịch nhìn về người đàn ông đang xử lý công việc kia.

Thư ký nhìn điện thoại mà không nói nên lời, đúng lúc này Lãnh Quân Ngụy từ phòng làm việc bước ra, có vẻ rất vội vàng. Thư ký liền đứng dậy nói

- Tổng giám đốc, bên đối tác vừa gọi điện. Họ bảo bộ sưu tập lần này có tên là "Valentine tình yêu", họ còn nói...còn nói...muốn ngài đầu tư vào Tập đoàn Âu Dương.

Thư ký nói câu cuối có hơi ấp úng, nhưng sắc mặt Lãnh Quân Ngụy vẫn vậy, trước khi hắn đi mất để lại một câu khiến thư ký sửng sốt

- Cứ làm theo những gì họ bảo.

Thật sự hắn không còn tâm trí để làm việc, bây giờ hắn đang rất lo lắng cho Âu Dương Tuyết Linh. Hồi nãy hắn vừa nhận được điện thoại của quản gia nói cô mất tích, mới sáng nay cô vẫn còn vui vẻ chào tạm biệt hắn. Bàn tay đang buông lỏng của Lãnh Quân Ngụy bỗng siết chặt lại, hi vọng cô không sao.

Quay lại chỗ Vương Tử Huyền, sau khi cô gọi điện thoại xong liền tập trung tinh thần chơi game trong máy tính. Đến nỗi Nam Cung Hạo Thiên đến ngồi cạnh cô lúc nào cũng không hay. Anh nhíu mày nhìn cô

- Bảo bối, em nhìn nhiều vào máy tính sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Ày da, Thiên. Cho em chơi một tí thôi.

Nam Cung Hạo Thiên đen mặt, anh lấy tay gấp máy tính lại. Vương Tử Huyền đang đánh boss liền bị giết, cô nhìn anh gất gỏng

- Thiên.

- Được rồi đừng chơi nữa.

Anh nhẹ giọng nói

- Nhưng em đang đánh boss, sao anh lại...

Vương Tử Huyền tức đến nỗi nói không thành lời.

- Được rồi, không nên tức giận. Là anh sai, được chưa?

- Hừ!

Cô quay mặt đi không thèm nhìn anh, bề ngoài tỏ ra giận dữ nhưng trong lòng cô con giận đã sớm bay đi. Ha ha ông xã của cô khi làm nũng cũng đáng yêu lắm đó!

Nếu anh biết cô được suy nghĩ của cô chắc có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch nỗi oan ức này. Anh không có làm nũng, mà là đang xin lỗi, đang xin lỗi có được hay không?

Trong khi đó, tại một căn nhà ở ngoại thành phía Tây thuộc tỉnh W.

Âu Dương Tuyết Linh từ từ mở mắt ra, nhìn khung cảnh xung quanh có chút thất thần. Đây là đâu? Cô còn nhớ sau khi tạm biệt Lãnh Quân Ngụy xong,

cô không vào nhà mà đi dạo ngoài vườn. Sau đó cô bị ai đó đánh vào gáy và ngất xỉu. Tiếp theo là...tỉnh dậy, cô thấy mình đã ở đây?

"Cạch" tiếng cửa vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, từ cửa bước vào một đoàn người. Dẫn đầu đám người là một người phụ nữ mặc bộ đầm đen quý phái, đi sau còn có vài tên vệ mặt hung tợn. Âu Dương Tuyết Linh nhìn người phụ nữ và cố lục lại đầu óc, thử xem mình đã từng gặp bà chưa. Người phụ nữ nhìn cô đánh giá một lượt, không hề là tiểu thư danh giá, xinh đẹp như vậy.

- Tại sao bà lại bắt tôi?

Người phụ nữ không trả lời cô, bà ta thanh thản bước lại ngồi xuống chiếc ghế đặc giữa phòng. Rồi nhìn đám thuộc hạ ra lệnh

- Liên lạc cho Âu Dương gia, nói họ, Âu Dương Tuyết Linh đang nằm trong tay ta, trong vòng 24h họ không tìm thấy Âu Dương Tuyết Linh thì bảo họ chuẩn bị nhật xác cô ta là vừa.

- Rồi.

Một tên thuộc hạ nhận lệnh lập tức đi chấp hành.

Mà lúc này, sau khi nhận được điện thoại. Âu Dương Cẩm chấn động đến mức suýt té xỉu. Âu Dương Chấn Phong và Tư Không Diệp Như nhìn biểu hiện của ông sau khi nghe điện thoại thì có chút lo lắng

- Ba...

- Linh nhi, bị bắt rồi.

Âu Dương Cẩm gần như suy sụp, ngồi phịch xuống sofa trong phòng khách. Đúng lúc này, Âu Dương phu nhân từ phòng bếp đi ra bà nghe được liên đánh rơi ấm trà trên tay. Nghe tiếng động họ quay lại nhìn, Tư Không Diệp Như không khỏi lo lắng. Lúc trước bác sĩ bảo không được cho bà kích động, nếu không bệnh tim sẽ tái phát. Bây giờ...

- Mẹ, mẹ không nên kích động.

- Linh nhi, Linh nhi của mẹ...

Âu Dương phu nhân chưa nói xong liền cảm thấy lồng ngực đau nhói, hơi thở cũng khó khăn hơn.

- Mẹ!?

- Bà làm sao vậy? Đừng hù tôi...

Âu Dương Cẩm đỡ Âu Dương phu nhân vào lòng, trong giọng nói mang theo sự run rẩy

- Mau lên, mau gọi cấp cứu!

BỆNH VIỆN

Vương Tử Huyền bước chân dồn dập, cô đi nhanh về phía phòng cấp cứu. Đi bên cạnh là Nam Cung Hạo Thiên, lúc nhận được điện thoại cô một tí nữa là không trụ được nên anh phải đi theo mà bỏ lỡ một hợp đồng lên đến mấy chục tỉ đô.

- Diệp Như, anh.

Vương Tử Huyền chào họ, rồi hỏi

- Mẹ thế nào rồi?

- Vẫn còn đang cấp cứu.

Hai tiếng trôi qua nhưng đèn cấp cứu vẫn chưa tắt, lòng mọi người như lửa đốt. Cô lo lắng đến bật khóc

- Làm sao đây? Mẹ sẽ không có chuyện gì có phải không?

Tuy nói cô hận Âu Dương Cẩm nhưng đối với bà, cô rất quý trọng.

- Đừng lo, sẽ không sao cả.

Anh đau lòng ôm bà vai cô an ủi

- Mẹ sẽ ổn, em đừng khóc nữa. Được không?

- Vâng!

Chương 91: 18 Năm Ân Oán, Đã Đến Hồi Kết (3)

Không bao lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra. Vương Tử Huyền đứng bật dậy cũng may anh đỡ kịp nếu không của cô sẽ ngã mất.

- Bác sĩ, mẹ tôi sao rồi?

Âu Dương Chấn Phong lo lắng lên tiếng hỏi, mọi người cũng mong chờ vào bác sĩ. Họ chỉ thấy bác sĩ lắc đầu, ông thở dài nói

- Mọi người hãy vào gặp bà ấy lần cuối.

- Không thể nào.

Cả đám người Âu Dương Cẩm nhanh chóng chạy vào trong. Vương Tử Huyền chân không còn sức, hai mắt nhắm lẹ

- Không, mọi chuyện không phải thật đúng không anh?

-...

- Huhu...không...huhu..

- Huyền!

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt cô vào lòng, đặt cằm lên đầu cô, hai mắt nhắm nghiền lại. Lòng anh như ngàn dao đâm, rất đau khi thấy cô khóc.

- Huhu...

- Đừng khóc nữa, anh rất đau.

- Thiên.

Cô khẽ gọi tên anh, vòng tay ôm chặt hong anh, đầu vùi vào ngực anh. Ánh nắng mặt trời buổi trưa làm in bóng hai người trên hành lang bệnh viện.

Rất nhanh, chưa đầy nửa ngày tin tức phu nhân của gia tộc Âu Dương qua đời đăng trên các mặt báo, các trang web lớn nhỏ.

Trong căn nhà ở ngoài thành, người phụ nữ nhìn tin tức được đăng lên liền cười lớn

- Đây chính là quả báo của ông, ha ha ha...

Bà ta nhìn Âu Dương Tuyết Linh nói

- Tôi cho cô biết một tin vui. Nhưng đó chỉ là đối với tôi, còn với cô hẳn là tin cực kỳ xấu.

-.....

- Mẹ cô vừa qua đời.

- Bà nói láo, bà nói láo.

Âu Dương Tuyết Linh kích động hét lên, bà ta cũng chẳng so đo có "lòng tốt" đưa điện thoại lên trước mặt cho cô xem. Cô sững sờ trong giây lát, rồi từng giọt từng giọt nước mắt lăn xuống.

- Mẹ, mẹ ơi! Con gái bất hiếu, là tại con mà mẹ ra nông nỗi này. Huhu...mẹ ơi, con gái không thể gặp mặt mẹ lần cuối.

- Xem ra ông ta cũng chẳng có tâm trí để tìm cô, không chừng họ chuẩn bị nhặt xác cô là vừa.

Âu Dương Tuyết Linh căm phẫn nhìn bà ta

- Tất cả đều do bà gây ra, bà trả lại mẹ cho tôi.

- Ha ha ha

Bà ta cười to xen lẫn với tiếng khóc của Âu Dương Tuyết Linh làm không khí trong căn phòng có chút quỷ dị.

Lãnh gia

Thư phòng

"Rầm" Lãnh Quân Ngụy đập mạnh tay xuống bàn hét lên

- Một lũ vô dụng, tôi thuê các người bảo vệ cô ấy. Bây giờ các người xem chuyện tốt các người gây ra đi.

Hai sát thủ được hấn thuê bảo vệ Âu Dương Tuyết Linh cũng phải e sợ trước khí thế của Lãnh Quân Ngụy, nên một lời cũng không dám nói. Càng như vậy, càng làm cho hấn chướng mắt

- Cút, cút ra ngoài!

Đội hai người lui ra, hấn ngồi phịch xuống ghế làm việc. Lúc này hấn cần bình tĩnh, tức giận không phải là giải pháp tốt. Lãnh Quân Ngụy bỗng loé lên một suy nghĩ, ngay lập tức hấn bấm điện thoại gọi cho ai đó. Chuông reo hai tiếng liền có người bắt máy

- Alo?

- Là tôi, Lãnh Quân Ngụy.

- Có chuyện gì?

Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng lên tiếng.

- Tôi muốn cậu giúp tôi một việc.

- Nói.

- Giúp tôi tra ra Linh nhi đang ở đâu?

Ở đầu giường bên kia, anh nhướng mày. Sau đó nhìn cô đang ngủ đi vì mệt rồi nói

- Cô ta xảy ra chuyện gì?

Lãnh Quân Ngụy thuật lại cho anh nghe, vắn vắn chỉ có bốn từ "Linh nhi mất tích". Giờ thì Nam Cung Hạo Thiên hiểu ra, tại sao Âu Dương phu nhân đang yên đang lành đột ngột lên cơn đau tim rồi qua đời. Tất cả vì cô ta, nhưng ai là kẻ chủ mưu? Là bà ta?

- Được, khi có tin tức sẽ điện lại cho cậu sau.

- Cảm ơn.

Sau khi cúp máy anh liền liên lạc với Cố Dạ Bạch, ở bên kia Cố Dạ Bạch đang lo lắng chuyện Nam Cung Nguyệt gần đây khẩu vị không tốt, luôn nói khó chịu trong người. Thì nhận được điện thoại của anh

- Có chuyện gì?

- Cậu tra xem vị trí của Âu Dương Tuyết Linh đang ở đâu?

Cố Dạ Bạch buồn bực lên tiếng

- Cậu nói người khác đi, dạo gần đây Nguyệt Nguyệt không khỏe, tớ muốn chăm sóc cho cô ấy.

Nghe xong, anh nhíu mày sau đó nói

- Được, mà Nguyệt nhi không sao chứ?

- Không sao?

- Vậy nhờ cậu chăm sóc tốt cho con bé.

Nói xong liền cúp máy, anh lại ấn một dãy số gọi cho Hắc Phong đang ở tập đoàn. Phân phó cậu ta làm vài việc sau đó cúp máy. Bây giờ đã là quá trưa, anh nhìn cô vẫn còn ngủ sau đó lại nhìn nước mắt vẫn còn đọng trên má Vương Tử Huyền, làm Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy lòng ê ẩm. Anh đã hứa không để cô khóc nhưng anh đã không làm được.

Về phía Âu Dương Cẩm, ông như người mất hồn ngồi ở thư phòng. Tất cả đã hết rồi sao? Vợ mất, con gái hiện không rõ tung tích mọi việc xảy ra quá đột ngột. Ông không thể nào tiếp nhận nổi, có phải đây là báo ứng cho những việc ông đã làm?

Bỗng chuông điện thoại vang lên, đầu giấy bên kia là giọng nói của người phụ nữ

- Âu Dương Cẩm, còn nhớ tôi chứ?

- Bà là...

- Phải, tôi là Mộc Tâm Lan.

- Bà đang ở đâu?

Mộc Tâm Lan bên kia cười khẩy, rồi nhìn Âu Dương Tuyết Linh vì đau lòng mà ngủ đi, sau đó nói

- Tôi đang ở cùng con gái yêu quý của ông.

Ngừng một tí bà nói tiếp

- Tôi đang nghĩ, nếu ông không nhanh tìm ra cô ta, thì đến cả gặp mặt lần cuối cũng không có cơ hội.

- Bà, tại sao bà làm vậy?

Âu Dương Cẩm đứng bật dậy, đáp lại ông là tiếng cười lớn của Mộc Tâm Lan

- Ha, tất cả đều tại ông. Ông không còn nhớ sao? 18 năm về trước...

- Không lẽ bà là?

- Đúng như những gì ông nghĩ, là tôi. Mộc Tâm Lan của 18 năm trước bị ông giết.

Nói xong bà ta cúp máy, để lại Âu Dương Cẩm một mình trong thư phòng sững sờ nhìn màn hình điện thoại.

Tất cả đều là quả báo, ha ha ha...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: 18 Năm Ân Oán, Đã Đến Hồi Kết (4)

Không khí ở bang Hắc Nguyệt ngọt ngào đến khó thở. Âu Dương Cẩm siết chặt tay, bây giờ không có một chút tin tức nào làm sao tìm ra Âu Dương Tuyết Linh. Thời gian bà ta gia hạn chỉ còn chưa đến bốn giờ đồng hồ.

Chỗ Âu Dương Tuyết Linh

Mộc Ly Tâm nhìn cô cười mỉa mai

- Tôi nghĩ cô sắp được đoàn tụ với mẹ cô rồi đấy.

- ...

- Sao? Tức giận? Cũng phải thôi, nói cho cô biết. Cho dù ai đến cũng vô dụng vì đến một người, tôi giết một người.

- Bà...

Bà ta mân mê ly rượu trong tay, chất sánh lòng cứ như vậy theo quy luật xoay tròn theo từng động tác của tay Mộc Tâm Lan. Sau đó bà ngửa cổ uống sạch...

Hắc Phong cùng Hắc Mộng đổ mồ hôi nhìn tín hiệu bị gây nhiễu. Bọn họ sẽ dễ dàng tìm thấy Âu Dương Tuyết Linh nếu không bị gây nhiễu, vì lúc trước họ có gắn lên người Âu Dương Tuyết Linh máy định vị nhưng với tình hình này sợ chưa tra ra vị trí thì cô ta đã chết rồi.

Bổng cửa phòng bật mở, đi vào là Vương Tử Huyền cùng Nam Cung Hạo Thiên. Hắc Phong và Hắc Mộng liền cúi chào, anh gạt đầu rồi dìu cô lại chỗ máy chủ. Vừa ngồi xuống, mười ngón tay của cô đã nhanh nhạy đánh trên bàn phím. Gần hai mươi phút sau, máy gây nhiễu bị cô phá hủy. Giọng nói mang vài phần mệt mỏi của cô vang lên

- Tuyết Linh đang ở ngoài thành phía Tây tỉnh W thành phố Z.

- Mau thông báo cho Chấn Phong và Quân Ngụy.

- Rồi.

Thời gian cấp bách, sau khi Lãnh Quân Ngụy và Âu Dương Chấn Phong lập tức khởi hành. Đương nhiên Lãnh Quân Ngụy có lợi thế hơn vì anh đang ở thành phố Z. Còn bọn người Âu Dương Chấn Phong đang ở thành phố T nên lập tức bay qua, họ dùng máy bay thông thường sẽ không kịp thời gian nên đã dùng trực thăng. Không bao lâu, họ liền bay từ thành phố T đến thành phố Z trong đêm. Người đi ngoài đám người Âu Dương Chấn Phong ra còn có tư đại đương gia của bang Huyết Ứng, Nam Cung Hạo Thiên và Vương Tử Huyền. Đáng lý cô ở nhà nhưng anh nghĩ cũng đến lúc cho cô biết Mộc Tâm Lan là ai, nên dẫn cô theo.

Vì chỗ Âu Dương Tuyết Linh đang ở cách chỗ Lãnh Quân Ngụy chỉ mười mấy cây số, cộng thêm với tốc độ lái xe của hắn thì chưa đầy ba mươi phút. Lãnh Quân Ngụy đã có mặt tại nơi đó.

Mộc Tâm Lan nghe được tiếng động cơ liền nhú mào rồi nhìn Âu Dương Tuyết Linh nói

- Xem ra cô còn sống được vài giờ nữa.

Vừa dứt câu, Lãnh Quân Ngụy đã phá cửa xông vào. Hắn nhìn người con gái mình yêu thương mặt mày tái nhợt, đang bị trói lại một góc thì con giận bốc lên. Lãnh Quân Ngụy quay qua Mộc Tâm Lan nói bằng giọng băng lãnh

- Thả cô ấy ra.

- Ồ, Lãnh Tổng, thật ngạc nhiên khi là cậu.

- Đừng để tôi nói lại lần nữa, thả cô ấy ra.

- Không đời nào.

Mộc Tâm Lan nhếch môi, bà ta nói tiếp

- Không phải cậu cùng chí hướng với tôi sao? Đánh đổ hai gia tộc lớn sau đó nắm trọn mạch máu nền kinh tế thế giới. Âu Dương Tuyết Linh nhìn hắn bằng ánh mắt không thể tin nổi, Lãnh Quân Ngụy cũng không có giải thích nhìn bà ta cười lạnh

- Bà nghĩ tôi là ai? Tập đoàn của tôi có thể so sánh ngang bằng với Nam Cung Thị, chẳng lẽ bà không biết?

- Sao?

Lần này đến lượt Mộc Tâm Lan ngạc nhiên nhìn Lãnh Quân Ngụy. Hắn bỏ qua biểu cảm của bà ta tiếp tục nói

- JA chẳng qua là chi nhánh của trụ sở chính bên Mỹ mà thôi. Đáng lẽ tôi cũng không có về đây nhận chức Tổng giám đốc, nhưng biết được công ty có người vụ lợi tôi liền quay về.

- Ý cậu là...

- Tôi là Tổng tài của Tập đoàn Z&A bên Mỹ, đó mới là trụ sở chính của Tập đoàn JA.

- Không thể nào.

- Những điều bà không biết còn rất nhiều.

Đúng vậy! Vẫn còn một sự thật mà bà ta không ngờ tới, đó chính là...quan hệ của bà ta và Vương Tử Huyền.

- Ha, vậy thì cậu cũng phải chết.

Mộc Tâm Lan hét lên, bà ta ra lệnh cho thuộc hạ xông lên. Dù không phải người trong hắc đạo nhưng thân thể của hắn rất tốt.

Đúng lúc này, đám người Âu Dương Chấn Phong cũng tới. Nơi này nhìn qua rất rộng rãi nhưng hoang vu.

- Nơi đây sẽ là mồ chôn các người.

Mộc Tâm Lan cười ha hả như mất đi lí trí. Bà ta ra lệnh cho thuộc hạ dừng tay, sau đó nắm tóc Âu Dương Tuyết Linh kéo ra ngoài, nhìn cô(ADTL) bấy giờ cực kỳ thâm trầm.

- Bà muốn làm gì?

Lãnh Quân Ngụy lo lắng hỏi.

- Làm gì không phải bây giờ cậu sẽ biết sao?

Nói rồi bà ta đẩy Âu Dương Tuyết Linh ngã trên mặt đất, chia súng vào thái dương của cô, mọi người dường như ngay cả thở đều quên mà tập trung nhìn hành động tiếp theo của Mộc Tâm Lan.

Lúc này cũng đã hai giờ sáng, những cơn gió nhẹ thổi qua làm cho bầu không khí trở nên quái dị hơn. Âu Dương Cẩm là người đã phá tan bầu không khí này.

- Tất cả những tội lỗi là tôi gây ra, con bé không liên quan. Bà thả con bé ra đi.

- Ha, ông nói thật nực cười. Vậy sao lúc trước, ông không nghĩ đến gia đình tôi. Giết hết tất cả, không chừa một ai? Cũng may lúc đó tôi được cứu, nếu không bây giờ làm sao đứng ở đây trả thù ông?

Âu Dương Cẩm thật sự không biết nói gì, 18 năm trước là ông ra lệnh giết cả nhà Mộc Tâm Lan, cho dù chồng bà có van xin thế nào ông cũng không tha cho vợ và con ông. Thế nhưng, giờ đây bà ta đứng đây còn con gái bà ra sống rất hạnh phúc.

Cuộc đối thoại của hai người chỉ có hai người hiểu. Nhưng bọn họ đoán chắc một điều, những gì hôm nay họ đối mặt đều liên quan đến ân oán của Mộc Tâm Lan và Âu Dương Cẩm. Còn bọn họ chính là người bị kéo vào cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: 18 Năm Ân Oán, Đã Đến Hồi Kết (5)

Vương Tử Huyền chóng đỡ thân thể, cô nhìn Mộc Tâm Lan nói

- Mộc phu nhân, súng đạn không có mất. Có chuyện gì thì từ từ nói, ân oán cũng sẽ có cách khác để giải quyết. Không nhất thiết phải giết người đền mạng.

Mộc Tâm Lan dời tầm mắt nhìn cô đang được Nam Cung Hạo Thiên đỡ trong lòng, bà cười lạnh

- Nam Cung thiếu cậu quá ngu xuẩn khi đem cô ta đến đây. Tôi nói cho cậu biết, những người mang họ Âu Dương đều phải chết kể cả cô ta (chỉ tay sang cô) ÂU DƯƠNG TỬ HUYỀN.

- Chỉ cần tôi ở đây, sẽ không ai làm hại được cô ấy.

Anh lạnh lùng nói, ánh mắt băng giá lạnh lẽo nhìn về phía Mộc Tâm Lan.

- Phải không? Vậy bây giờ tôi sẽ cho cậu thấy, người con gái cậu yêu thương nhất sẽ chết ngay trước mặt cậu.

- KHÔNG ĐƯỢC, MỘC TÂM LAN. BÀ KHÔNG THỂ GIẾT CON BÉ, VÌ NÓ LÀ...

Âu Dương Cẩm hét lên nhưng chưa nói hết câu, bà ta đã ra lệnh cho thuộc hạ tấn công

- Giết hết, không chừa một ai.

- Đứng đằng sau anh, không được chạy lung tung.

Nam Cung Hạo Thiên che chắn cho cô đằng sau rồi nói. Vương Tử Huyền gạt đầu, cô nhìn mờ hỗn loạn phía trước cắn môi. Cô không thể làm gì giúp họ sao? Chỉ một việc nhỏ thôi cũng được.

Vương Tử Huyền đưa mắt nhìn Âu Dương Tuyết Linh ngã trên đất. Bây giờ không ai để ý chị ta, cô có thể cứu. Cô cắn môi nhìn Nam Cung Hạo Thiên đang che chở cho cô, Vương Tử Huyền nói nhỏ

- Thiên, em không thể trơ mắt đứng nhìn mọi người như vậy. Bây giờ em sẽ cứu Tuyết Linh, chỉ có vậy tình huống mới xoay chuyển.

Nói xong cô liền nhẹ nhàng bước đi, anh nhìn cô hét lên

- Không được, Huyền!

Nhưng đã quá muộn, cô đến bên cạnh Âu Dương Tuyết Linh gỡ trói cho chị ta.

Đúng lúc này cô nghe được tiếng hét của anh

- Huyền, cẩn thận.

Cô quay người, nhìn viên đạn đang nhắm hướng cô bay đến. Vương Tử Huyền chỉ biết trơ mắt nhìn, Nam Cung Hạo Thiên cách quá xa cô. Người gần cô nhất chỉ có Mộc Tâm Lan, nhưng bà ta lại nở nụ cười khi thấy cảnh này

- Âu Dương Tử Huyền, cô đi chết đi.

- Không, Vương Tử Huyền.

Cố Dạ Bạch hét lớn, hấn không muốn nhìn thấy cảnh này. Hắn đã tự hứa với lòng sẽ bảo vệ người bạn tốt kiêm chủ mẫu của hắn, dù đôi lúc cãi vã nhau nhưng ở nước ngoài họ cũng đã có rất nhiều kỉ niệm với nhau, thế nhưng...không kịp nữa rồi.

"Phụt" một ngum máu được phun ra, viên đạn chỉ cách tim hai xăng-ti-mét.

Trời lúc này đã hừng đông, những tia nắng đầu tiên chiếu lên những tán lá. Tất cả đã ngừng đánh, nhìn về phía Vương Tử Huyền. Còn cô chần chừ nhìn người phụ nữ ngã trước mặt mình lấp bắp

- Bà...tại sao...bà phải làm như vậy?Mộc Tâm Lan nhếch môi, chính bà cũng không biết tại sao. Nhưng khi nghe người ta gọi cô là Vương Tử Huyền, bà lại nghĩ đến đứa con gái bé bỏng của mình. Chính vì vậy liền lao ra đỡ cho cô một viên đạn. Bà đưa ánh mắt đau xót nhìn cô

- Bởi vì...tên của con rất giống với tên con gái ta, Vương Tử Huyền.

Cô lấy tay bịt miệng, hai mắt mở to nhìn bà. Nam Cung Hạo Thiên lúc này mới từng bước đi lại chỗ cô. Khi này tim anh như bị treo lên, khi nhìn cô cận kề cái chết. Anh ngồi xuống ôm cô vào lòng, giọng anh nhẹ nhẹ cất lên

- Không chỉ giống tên, mà cô ấy chính là con gái ruột của bà.

- Thật....sao?

Mộc Tâm Lan run rẩy hỏi

- Tôi chưa bao giờ nói chơi.

- Thật tốt,...con vẫn sống. Tiểu Huyền...

Vương Tử Huyền mắt đỏ hoe nhìn bà ta, Mộc Tâm Lan khó khăn nói

- Con...không hận mẹ chứ?

- Không, con không hận.

Vương Tử Huyền ôm bà vào lòng, nước mắt đã lăn dài trên mặt.

Mộc Tâm Lan đưa tay sờ vào những giọt nước mắt của cô, giọng bà không còn sức sống cất lên

- Thật tốt, vậy ta có thể yên lòng mà ra đi.

- Không, mẹ ơi! Mẹ sẽ không sao hết, mẹ không được bỏ con lại một mình.

- Đưa ngọc, con người không ai là bất tử. Không sớm thì muộn thôi, ở dưới suối vàng ta sẽ phù hộ cho con được sống bình an.

Tay bà dần buông lỏng, môi Mộc Tâm Lan nở nụ cười mãn nguyện. Mọi người không nén lòng được mà rơi nước mắt. Vương Tử Huyền hét thất thanh

- MẸ! LÀM ƠN, ĐỪNG BỎ CON.

Nam Cung Hạo Thiên người nổi tiếng lạnh lùng giờ phút này cũng đã rơi nước mắt. Anh kéo cô vào lòng ôm chặt, hai mắt nhắm lại. Giọng có chút khàn do khóc

- Huyền, em không cô đơn. Dù cả thế giới này quay lưng với em, thì vẫn còn anh ở đây. Anh sẽ chăm sóc em thật tốt, em sẽ hạnh phúc. Đừng khóc, được không em?

Vòng tay Vương Tử Huyền siết chặt hong anh, cô nức nở nói

- Bây giờ...em chỉ còn anh...anh không được...rời bỏ em.

- Anh sẽ không bỏ em, sẽ không.

Âu Dương Cẩm mệt mỏi, nhìn cảnh trước mắt mà lòng ông đau như cắt. Có lẽ 18 năm trước ông đã sai, nên bây giờ mới có kết cục như vậy. Quân đời còn lại ông sẽ phải sống trong nỗi giằng vặt cho những lỗi lầm mà mình đã gây ra. Đó sẽ là một hình phạt thích đáng cho ông.

18 năm ân oán, đổi lại mạng sống của bao nhiêu người cuối cùng đã kết thúc. Nhưng nỗi đau này, liệu sẽ phai tàn theo thời gian hay vẫn khắc ghi mãi trong lòng mỗi người, điều này không ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Viên Mãn

Người ta nói, sau cơn mưa trời lại sáng. Vụ việc Mộc Tâm Lan đã trôi qua được một thoáng nhưng đã để lại trong lòng mỗi người một vết sẹo không thể xóa bỏ.

Sau khi vụ việc đó qua đi, tập đoàn Âu Dương đã vực lên lại. Âu Dương Cẩm đã rút khỏi giới kinh doanh cũng như hắc đạo, trước khi ông biến mất đã giao toàn bộ Âu Dương gia cho Âu Dương Chấn Phong làm chủ. Có lẽ chuyện xảy ra lần này ông không thể quên và cũng không muốn quên nên muốn tìm nơi yên tĩnh để sống quân đời còn lại.

Và ngày hôm nay, cũng chính là ngày ra mắt bộ sản phẩm "Valentine tình yêu". Mới vừa tung ra thị trường đã có rất nhiều người mua và bộ sản phẩm này chỉ đúng năm bộ. Giờ phút này, bộ "Valentine tình yêu" chỉ còn lại một bộ duy nhất đang được trưng bày ở cửa hàng trang sức của tập đoàn Nam Cung.

Tại thành phố Z

Biệt thự Lãnh gia

Âu Dương Tuyết Linh bị ánh nắng mà thức dậy, cô nhìn chỗ bên cạnh đã trống nhưng vẫn còn lưu lại hơi ấm. Chính tỏ anh rời đi không lâu, Âu Dương Tuyết Linh lấy chăn quần người đang không mặc gì đi vào phòng tắm. Nhưng suốt nửa thì cô hét lên, cô nhìn người đàn ông đang ở trong nhà tắm lấp bập nói

- Anh...sao anh lại không khoá cửa?

- Tại sao phải khoá? Hử?

Lãnh Quân Ngụy áp sát vào người cô, Âu Dương Tuyết Linh lùi về sau thì anh lại tiến tới. Cô nói

- Em không biết anh ở trong này, giờ em liền ra.

Nói xong định chuẩn đi, nhưng bị hấn bắt lại. Lãnh Quân Ngụy cười nói

- Đã vào thì cùng tắm uyên ương đi.

- Không...A!

Chấn trên người cô bị giật xuống, chưa định hình thì đã thấy mình ngồi trong bồn tắm và một cuộc mây mưa bắt đầu diễn ra.

Hai người ra khỏi phòng tắm đã là một tiếng sau, hấn cẩn thận đặt cô xuống giường rồi đi lại tú lấy quần áo mặc cho cô. Âu Dương Tuyết Linh cũng phối hợp để anh mặc đồ cho mình. Lãnh Quân Ngụy hôn nhẹ lên trán cô nói

- Anh dẫn em đến một nơi.

- Nơi nào?

- Đến rồi sẽ biết.

Sau khi ăn sáng xong, cả hai liền khởi hành. Xe dừng lại cánh đồng hoa oải hương, Âu Dương Tuyết Linh kinh ngạc quay sang nhìn hấn thì thấy Lãnh Quân Ngụy không biết lấy đâu ra bó hoa quỳ xuống trước mặt cô

- Linh nhi, anh không biết nói những lời lãng mạn là gì. Nhưng anh muốn hỏi em một câu, em bằng lòng gả cho anh chứ?

Âu Dương Tuyết Linh cảm động đến rơi nước mắt, cô nhận bó hoa của hắn rồi nói

- Em đồng ý.

Lãnh Quân Ngụy vui vẻ đứng bật dậy ôm cô xoay vòng tròn, Âu Dương Tuyết Linh ôm lấy cổ hắn mỉm cười. Lãnh Quân Ngụy ngược lên nhìn cô nói

- Anh yêu em

Sau đó liền hôn lên môi cô, Âu Dương Tuyết Linh cảm thấy mình thật hạnh phúc

- Em yêu anh, Ngụy!

Dù cho mắc lỗi lầm, nhưng sau tất cả mà họ nhận ra và sửa sai thì họ xứng đáng có một tình yêu đích thực...

Biệt thự Nam Cung

Phòng khách

Hôm nay Cố Dạ Bạch và Nam Cung Nguyệt đến chơi, đồng thời muốn báo cho anh và cô một tin vui.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn hai người luôn bạc vô âm tính bây giờ xuất hiện trước mặt mình liền nói

- Tưởng hai người quên tôi rồi?

- Anh hai, em đâu có.

Nam Cung Nguyệt cúi đầu nói, anh cũng chẳng làm khó bọn họ liền hỏi- Hôm nay đến có chuyện gì?

- Chẳng lẽ không có việc thì được tìm cậu?

Cố Dạ Bạch nói, anh nhường mày. Thấy vậy hắn ta nói

- Chỉ muốn nói cho cậu một tin, Nguyệt Nguyệt có thai rồi.

Sau lời nói của Cố Dạ Bạch, Nam Cung Hạo Thiên nhìn em gái mình một lượt rồi nói

- Nhớ chăm sóc tốt cho con bé.

- Chị dâu đâu ạ?

Nhắc đến cô anh liền thấy buồn, mặc dù chuyện đã qua nhưng một tháng nay, số lần cô cười rất ít.

- Cô ấy trên phòng

Nam Cung Nguyệt biết cô buồn, cũng không hỏi nhiều. Hai người ngồi chơi một lát liền ra về, tiễn hai người ra cửa anh liền lên phòng.

Trong phòng

Vương Tử Huyền ngồi trên bệ cửa sổ, mắt nhìn ra bầu trời trong xanh như đang nghĩ gì đó. Nam Cung Hạo Thiên bước vào, nhẹ nhàng đi lại chỗ cô.

- Đang nghĩ gì?

- Em đang nghĩ, mẹ ở thế giới bên kia có gặp được ba không?

Cô quay lại nhìn anh nói, Nam Cung Hạo Thiên sao lại không nhìn ra được cô đang có tâm trạng gì chứ?

Anh ôm cô đặt lên đùi mình, đưa tay vuốt tóc Vương Tử Huyền rồi nói

- Chuyện đã qua em đừng nhớ tới nữa.

- Nhưng em không quên được.

Vương Tử Huyền nước mắt đã rơi, đầu dựa vào lòng ngực của anh.

- Vậy thì đừng quên nữa, hãy chôn giấu nó thật kỹ ở trong lòng.

Nam Cung Hạo Thiên hôn lên từng giọt nước mắt của cô, thâm tình nói

- Em khóc, anh rất đau.
- Xin lỗi anh, vậy sau này em sẽ không để anh đau vì em nữa.
- Ngốc, không cần phải xin lỗi.

Trán anh kề trán cô, Vương Tử Huyền nhìn anh, miệng mỉm cười

- Được, sẽ không xin lỗi.

Lời cô vừa nói xong đã bị môi anh chiếm lấy. Vương Tử Huyền tay quàng qua cổ anh, mắt nhắm lại hưởng thụ sự dịu dàng anh mang đến. Cả đời này cô thật hạnh phúc khi có anh.

Không biết nụ hôn kéo dài bao lâu thì anh mới buông tha cho đôi môi của cô. Hơi thở hai người hoà quyện vào nhau, Nam Cung Hạo Thiên hôn khẽ lên trán cô nói

- Anh yêu em, Huyền. Cả đời này anh chỉ yêu mình em.

Vương Tử Huyền nở nụ cười hạnh phúc, tình yêu đơn phương lúc trước đã được đáp trả. Cho dù trải qua bao nhiêu sóng gió, cô vẫn yêu anh. Thậm chí yêu anh nhiều hơn trước, đời này cô sẽ không buông tay, sẽ cùng anh đi đến hết đời.

- Em cũng yêu anh.

Lần này cô chủ động hôn anh, Nam Cung Hạo Thiên siết chặt eo cô. Tình yêu của bọn họ sẽ là vĩnh hằng, sẽ không một ai có thể chia cắt nó.

Mặt trời đã lên tới đỉnh, bên khung cửa sổ có hai người đang hôn nhau. Tựa như một bức tranh do người nghệ sĩ tài hoa vẽ lên. Tình yêu của họ tựa như một mùa xuân ấm áp - mùa xuân của một tình yêu lãng mạn.

THE END!

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Ngoại Truyện 1: Hôn Lễ Thế Kỉ

Vương Tử Huyền mang thai đã được bốn tháng thế nhưng bây giờ lại tổ chức hôn lễ. Cô đã bảo với anh là không cần, nhưng anh nói cuộc đời con gái chỉ được một lần bước lên lễ đường nên anh kiên quyết tổ chức hôn lễ. Nhớ lúc đó cô nói

- Em đã lên lễ đường một lần rồi.

Ngay tức khắc bị anh phản đối gay gắt

- Lần đó không tính.

Vương Tử Huyền bĩu môi, Nam Cung Hạo Thiên ôm lấy cô từ đằng sau nói

- Anh chỉ muốn em có cuộc hôn nhân đầy đủ.

Cô quay lại đối diện anh nói

- Nhưng bây giờ em rất hạnh phúc, không cần hôn lễ cầu kì. Em chỉ muốn mỗi ngày đều bên anh là đủ.
- Ngốc, tại sao em lại muốn mình chịu thiệt như vậy chứ?
- Không thiệt, một chút cũng không.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh ôm cô vào lòng. Chỉ cần cô vui anh đều chiều theo ý cô, nhưng hôn lễ này nhất định phải tổ chức.

Hôn lễ lần này có thể sánh ngang một hôn lễ của hoàng tộc, vậy cưới được anh thuê nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp đến may cho cô. Còn hình cưới bọn họ không chụp trong nước mà chụp ở Los Angeles, sau đó đến Paris, Nhà thờ Đức bà ở Anh và cuối cùng họ đến Hy Lạp. Bộ hình cưới của họ có

thể nói là đẹp nhất từ trước đến giờ. Lễ đường cũng được trang trí rất hoành tráng, có thể xem đây là một đám cưới lớn nhất thế kỉ.

Phòng nghỉ cô dâu

Vương Tử Huyền nhìn mình trong gương thật lâu, đến lúc Nam Cung Nguyệt nhìn không chịu được nữa

- Nam Cung thiếu phu nhân, người đẹp rồi không cần ngắm hoài như vậy.

Cô đỏ mặt, nhìn Nam Cung Nguyệt

- Mình thật không ngờ một lần nữa mình được bước lên lễ đường.

- Đúng vậy, Tiểu Huyền cậu là cô gái hạnh phúc nhất.

Tư Không Diệp Như bế con trai được hơn bốn tháng tuổi trên tay, nhìn cô nói.

Đúng lúc này, cửa phòng nghỉ mở ra. Nam Cung Hạo Thiên bận bộ comple màu trắng, tóc được vuốt keo một cách gọn gàng. Nhìn anh ngày thường đẹp trai nhưng tại giờ phút này anh còn đẹp trai hơn. Vương Tử Huyền nhìn anh mỉm cười, cô khẽ gọi

- Thiên.

Nam Cung Hạo Thiên còn đang mãi mê ngắm cô trong chiếc đầm cưới trắng tinh được thiết kế như kiểu công chúa, nghe cô gọi mới phản ứng

- Bảo bối, em thật đẹp.

Nam Cung Nguyệt cùng Tư Không Diệp Như hiểu ý liền lặng lẽ rời đi. Vừa ra tới cửa thì gặp Cố Dạ Bạch, Âu Dương Chấn Phong, Lãnh Quân Ngụy và Âu Dương Tuyết Linh.

Cố Dạ Bạch ngờ vực nhìn hai người hỏi

- Sao lại ra đây? Không phải hai người nên ở bên trong sao?

- Phải để vợ chồng người ta có chút riêng tư chứ?

Nam Cung Nguyệt trừng mắt nhìn Cố Dạ Bạch, thấy cô vợ bé bóng sắp nổi đóa hần liền nói

- Nguyệt Nguyệt bảo bối, không tức giận. Sẽ ảnh hưởng đến bảo bối.

Mọi người nhìn hai người bọn họ thì cười rộ lên, khiến Nam Cung Nguyệt mặt đỏ ửng. Mà lúc này, bên trong phòng nghỉ cô dâu. Sau khi Nam Cung Nguyệt cùng Tư Không Diệp Như rời đi, anh liền đến bên cạnh cô ôm từ đằng sau. Vương Tử Huyền cũng không tránh anh, ngược lại tay còn đặt lên tay anh, môi mấp máy

- Thiên, em thật hạnh phúc.

Anh hôn nhẹ lên mặt cô, dịu dàng nói

- Anh sẽ làm cho em cả đời được hạnh phúc, anh...sẽ bảo hộ em cả đời. Bà xã!

- Cảm ơn anh, Thiên.

Nam Cung Hạo Thiên cúi người hôn nhẹ lên môi cô một hồi lâu sau đó mới lưu luyến rời khỏi, anh nhìn vào đôi mắt mờ sương của cô nở nụ cười thoải mái

- Đến giờ rồi, anh ra trước.

- Dạ!

Trên lễ đường, khách tham dự đã đông nghịt. Tiếng nhạc vang lên, Nam Cung phu nhân cầm tay cô bước vào lễ đường. Không biết do đâu mà mỗi bước chân Vương Tử Huyền bước, đều có những cánh hoa từ đài rơi xuống. Giống như một cơn mưa mùa xuân, ấm áp mà lãng mạn. Mọi người không khỏi "ồ" lên vì ngạc nhiên, sau khăn van đội đầu, cô nở nụ cười hạnh phúc nhìn về phía anh. Anh đang đứng đó nhìn cô, Vương Tử Huyền được Nam Cung phu nhân giao tay cho anh, bà nói

- Ta giao con bé cho con, hãy yêu thương con bé thật nhiều.

- Vâng.

Nam Cung Hạo Thiên đón lấy tay cô từ mẹ, sau đó cùng nhau bước đến chỗ cha sứ. Cha sứ nhìn cả hai sau đó bắt đầu đọc lời tuyên thệ

- Nam Cung Hạo Thiên, con có đồng ý cưới Vương Tử Huyền làm vợ. Cho dù ốm đau hay nghèo khổ, đều không từ nan?

- Con đồng ý.

Cha sứ nhìn qua cô hỏi

- Vương Tử Huyền con có đồng ý cưới Nam Cung Hạo Thiên làm chồng. Cho dù ốm đau hay nghèo khổ cũng không từ nan?

- Con đồng ý.

- Ta tuyên bố, hai con chính thức là vợ chồng..

Anh đeo nhẫn cho cô và cô cũng vậy, không đợi cha sứ nói "hai người có thể hôn" thì anh đã vén khăn van của cô ra đằng sau và hôn thật sâu lên môi cô.

Mọi người phía dưới kinh ngạc một phen, nhưng cũng không quên nói lời chúc mừng cho đôi vợ chồng trẻ. Nghi thức kết thúc, giờ đến lúc đi mời rượu. Do Vương Tử Huyền mang thai nên rượu vang đỏ đổi thành nước ép cherry. Mà cũng chẳng ai dám bắt bẻ, khi đi được tầm hai mươi bàn thì cô bắt đầu cảm thấy mệt. Nam Cung Hạo Thiên đỡ cô dựa vào lòng, lo lắng hỏi

- Mệt lắm không em?

- Có một chút.

Nghe xong anh không nói hai lời liền đưa ly rượu của mình và ly nước trên tay cô cho bồi bàn, sau đó bế cô lên rồi khỏi hôn lễ để lại mớ hỗn độn cho đám người kia giải quyết. Cố Dạ Bạch oai oán hết lên

- Nam Cung Hạo Thiên, cậu là đồ không có tình người.

Cả hội trường đều cười rộ lên vì câu nói của hắn. Chỉ có Cố Dạ Bạch mới dám gọi cả họ lẫn tên của anh và cũng có Cố Dạ Bạch mới dám chống đối lại anh. Nhưng họ quên một điều, Cố Dạ Bạch cũng sợ Nam Cung Hạo Thiên, nhưng cô thì không.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Ngoại Truyện 2: Nam Cung Thần

Tính đến nay Vương Tử Huyền đã mang thai được chín tháng, chỉ còn hơn một tuần nữa cô sẽ sinh. Bây giờ bụng cô lớn nên cũng đi lại bất tiện, mọi hoạt động của cô đều được anh giúp.

Cô đang nằm trên ghế quý phi phơi nắng, bên cạnh là một đĩa nho xanh, một đĩa cam. Đôi tay trắng trẻo của cô đưa từng miếng trái cây vào miệng. Nam Cung Hạo Thiên từ công ty trở về liền thấy cô. Anh đưa cặp tạp cho quản gia rồi đi đến chỗ Vương Tử Huyền, cô thấy anh có chút ngạc nhiên nhưng rồi mỉm cười

- Anh về sớm vậy? Em nhớ anh còn chưa ra khỏi nhà được hai tiếng.

- Tại anh nhớ em.

Nam Cung Hạo Thiên mặt dày nói, anh ôm cô ngồi lên đùi sau đó cúi xuống hôn lên cổ Vương Tử Huyền. Bị anh hôn bất ngờ cô khẽ rung mình một cái, anh không dừng ở đó còn tìm kiếm môi cô hôn mạnh xuống. Kể từ khi cô mang thai anh bị cấm dục cho tới giờ, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn. Khiến anh đêm nào cũng phải tắm nước lạnh. Mặc dù bác sĩ nói, chỉ cần qua ba tháng chuyện phòng the không có gì đáng ngại nhưng cần tiết chế. Dù vậy nhưng anh vẫn quyết định đợi cô sinh xong rồi mới tính. Lúc đó anh sẽ đòi lại tất cả.

Hôn một hồi lâu, anh buông môi cô ra giọng khàn khàn

- Bà xã, không nên phơi nắng nhiều. Anh bế em lên phòng nghỉ ngơi.

Vương Tử Huyền cũng không kháng cự, cô vòng tay qua cổ anh, để đảm bảo mình không ngã.

Ngày sinh

Nam Cung Hạo Thiên lo lắng đi qua đi lại trước cửa phòng sinh, Nam Cung phu nhân thờ dài nói

- Con đứng yên một chỗ đi, con không chóng mặt nhưng mẹ thì chóng mặt lắm rồi.

- Ai bảo mẹ nhìn con?

-....

- Tại sao lâu như vậy còn chưa sinh?

Anh lo lắng nói, Nam Cung lão gia nhìn anh giống ông hồi còn trẻ liền nói

- Con bé chỉ mới vào chưa được ba mươi phút.

Lúc này từ phòng sinh truyền ra tiếng hét đau đớn của cô

- Aaaa, Nam Cung Hạo Thiên...anh ở đâu? Lăn ra đây...đau chết mất aaaa...

Anh nghe cô hét mà tay chân luống cuống, không nghĩ ngợi liền tung cửa xông vào. Mọi người chỉ biết lắc đầu cười, bên trong phòng sinh bác sĩ thấy anh vào cũng không cản. Nam Cung Hạo Thiên nắm chặt lấy tay cô, Vương Tử Huyền mặt đầy mồ hôi nhìn anh mà thấy xót

- AAA đau chết mất, Nam Cung Hạo Thiên...em không sinh nữa, có sinh tự anh sinh đi.

- Được, không sinh nữa về sau liền không sinh nữa.

- Anh đi chết đi.

Cô hét lên, thế nhưng anh lại gạt đầu nói

- Được, chỉ cần em và con bình an.

Cô lúc này không còn gì để nói với anh. Còn đám bác sĩ chỉ biết im lặng nhưng nhìn kỹ sẽ thấy khoé môi họ giật giật như đang nhẫn nhịn điều gì đó.

Chẳng biết qua bao lâu, cuối cùng cũng sinh là một bé trai. Mọi người nghe tiếng khóc em bé thì mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này từng người đi vào. Nam Cung Hạo Thiên đau lòng nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô nói

- Vất vả cho em.

- Em muốn nhìn con.

- Được.

Anh đi lại bế đứa bé từ trong tay mẹ đến chỗ cô, Vương Tử Huyền mỉm cười nói

- Anh đặt tên cho con là gì?

Nam Cung Hạo Thiên xoa cằm sau đó nói

- Nam Cung Thần, em thấy thế nào?

- Tên rất hay.

Năm năm sau

Tại sân vườn của biệt thự Nam Cung

Một người con gái đưa mắt nhìn về phía Nam Cung Thần đang chơi, người đó không ai khác chính là Vương Tử Huyền. Cô bây giờ rất hạnh phúc, có một người chồng luôn cưng chiều cô. Có một tiểu bảo bối dễ thương và nghe lời. Đang suy nghĩ, cô thấy Nam Cung Thần từ xa chạy lại, Vương Tử Huyền vội cậu bé đến gần rồi hỏi

- Làm sao vậy?

- Mummy, chừng nào Daddy mới về?

- Con nhớ Daddy sao?

Cô ôm Nam Cung Thần, để cậu bé ngồi lên đùi mình hỏi. Nam Cung Thần gật đầu nhỏ

- Con nhớ Daddy.

- Là ai đang nhớ Daddy?

Nam Cung Hạo Thiên không biết về khi nào, anh đi lại phía hai người. Nam Cung Thần vui vẻ nhảy xuống người cô chạy lại chỗ anh

- Daddy về, Daddy về.

Anh vui vẻ cúi người bế Nam Cung Thần lên, đi lại chỗ cô. Cậu bé vui vẻ quàng tay qua cổ anh, Vương Tử Huyền mỉm cười nhìn hai người rồi nói

- Anh đã về.

- Ủ, bà xã, anh đã về.

- Daddy, con muốn ra đằng kia chơi.

Nam Cung Hạo Thiên đặt cậu bé xuống, ngay lập tức Nam Cung Thần chạy về phía trước. Nhìn bóng lưng con trai xa dần, anh mới đi lại ngồi bên cô. Vương Tử Huyền nhìn anh nói

- Em còn nghĩ vài ngày nữa anh mới về?

- Anh nhớ em, nên cố gắng về sớm. Chẳng lẽ em không muốn?

Anh ôm cô nói

- Làm gì có, em cũng rất nhớ anh.

Wang Zi Hui cúi đầu vào lồng ngực anh nói, Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống nhìn cô. Anh cười nhẹ, lấy tay nâng cằm cô lên, không hai lời liền hôn xuống đôi môi kiều diễm kia. Cô cũng rất phối hợp, hai tay ôm chặt eo anh. Nam Cung Hạo Thiên một tay để ở gáy cố định đầu cô, một tay để ở eo cô. Anh dùng lưỡi cạy hàm răng cô ra sau đó mà càng quấy, hút hết mật ngọt trong miệng cô. Không biết hôn bao lâu, cô chỉ cảm thấy mình sắp không thở nổi thì anh mới buông cô ra, kéo theo một sợi chỉ bạc. Trán hai người kề sát nhau, hơi thở hoà quyện với nhau. Anh nhìn khuôn mặt đỏ hồng của cô liền không nhịn được hôn xuống.

Lúc này Nam Cung Thần chạy đến, ngây thơ vô số tội hỏi

- Mẹ Mummy làm sao đó như vậy à? Có phải bị sốt không?

Wang Zi Hui cuối đầu xấu hổ, còn anh thì cười không khép miệng, cô tức giận lườm anh nói

- Anh, tôi nay ngủ ở thư phòng đi.

- Ồ...

Anh ngo ngác nhìn cô kéo con trai đi ra ngoài vườn chơi, lúc này mới ý thức được chạy theo gọi

- Bà xã, anh sai rồi! Em đừng giận anh nha?

- Không.

Cô dứt khoát không thèm để ý anh, Nam Cung Hạo Thiên chạy nhanh lại ôm cô từ đằng sau, anh mỉm cười làm hoà

- Bà xã, tha lỗi cho anh nha?

- Hừ.

Nam Cung Thần thấy hai người giận nhau, mà phải nói Mummy đang giận Daddy? Cậu bé ngo ngác, lấy bàn tay nhỏ bé của mình nắm lấy chân váy của cô nói

- Mummy đừng giận Daddy nữa.

Cả hai nhìn xuống đứa con trai mặt lúc này đã xụ xuống, hai mắt thấm nước. Aizz, họ sao lại vì chuyện nhỏ nhặt này mà giận nhau được? Nam Cung Hạo Thiên bế cậu lên nói

- Mummy không có giận Daddy, nên con phải cười lên, không được khóc.

- Dạ.

Wang Zi Hui cười, ôm lấy anh. Nam Cung Hạo Thiên một tay bế con trai, một tay ôm lấy cô. Ánh chiều tà rơi vào khung cảnh ba người họ thật ấm áp làm sao. Nhưng khung cảnh bị phá vỡ bởi giọng nói trẻ con non nớt

- Mummy, con muốn có em.

Vương Tử Huyền đen mặt hỏi

- Ai dạy con những lời này.

- Là dượng Bạch ạ.

Bạch? Có Dạ Bạch?! Cô nghiêng rặng, Cố Dạ Bạch cậu không xong với tôi đâu. Mà lúc này, Cố Dạ Bạch đang trong phòng chăm sóc Nam Cung Nguyệt thì hắc xì hơi.

- Anh làm sao vậy?

- Không sao.

Hắn xoa mũi nghĩ, là ai đang chửi hắn? Nếu để hắn biết là ai, hắn thề hắn sẽ đánh người đó toi tã.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Ngoại Truyện 3: Kiếp Sống Thê Nô

Bên ngoài trời vẫn chưa sáng hẳn, một vài ngôi sao vẫn còn trên bầu trời. Trong căn phòng ngủ ẩm áp với ánh đèn mờ nhạt vang lên tiếng khóc trẻ con. Người phụ nữ nằm trên giường nhủ mảy, cô lấy tay khẽ đánh thức người ngủ bên cạnh

- Thiên, con khóc. Anh mau dậy đi.

- Bà xã, em dậy đi, anh buồn ngủ.

Nam Cung Hạo Thiên nói với giọng ngái ngủ, Vương Tử Huyền mệt mỏi mở mắt nhìn anh. Nghiến răng nói

- Nếu anh không đỡ thì hôm sau qua thư phòng ngủ đi.

Cô vừa nói hết câu, đã thấy anh ngồi bật dậy đi lại chiếc nôi bé tiểu công chúa lên. Đó là đứa con thứ hai của họ, vừa tròn một tuổi.

Nam Cung Hạo Thiên đỡ thế nào cũng không nín, nhưng lại không muốn cô mệt mỏi. Đúng lúc này, có người gõ cửa phòng

- Thiếu gia, có chuyện gì vậy ạ?

Anh bế Nam Cung Mẫn ra mở cửa rồi nói

- Mẫn nhi khóc, không có việc gì cả.

- Thiếu gia đưa tôi đỡ cho, ngài nghỉ ngơi đi.

Nam Cung Hạo Thiên đưa Nam Cung Mẫn cho vú nuôi, nói cảm ơn rồi đóng cửa đi lại giường. Anh vừa đặt lưng xuống giường, Vương Tử Huyền xoay người lại đưa tay ôm lấy anh. Nam Cung Hạo Thiên nhếch môi cười, anh kéo nhẹ cô vào lòng, hôn lên trán cô rồi từ từ nhắm mắt lại ngủ.

Sáng hôm sau

Anh thức dậy thì cảm thấy cả người có vật nặng đè lên, lúc nhìn xuống thì thấy Vương Tử Huyền cả người nằm trên người anh. Nam Cung Hạo Thiên cong môi, thói quen này cô vẫn không sửa được nhưng anh lại thích như vậy, chẳng hiểu sao.

Đặt nhẹ cô xuống giường, kéo lại chăn cho cô rồi anh mới rời giường. Vừa ra khỏi phòng anh đã thấy Nam Cung Thần đứng trước cửa phòng, cậu thấy ba liền cười tươi

- Ba, chào buổi sáng.

- Ủ, em vẫn còn ngủ sao?

- Dạ.

Nam Cung Thần gật đầu, rồi ngó sau lưng anh. Không thấy người muốn gặp đâu liền xụ mặt

- Mẹ đâu ạ?

- Mẹ con còn ngủ.

- Ba bắt bắt nạt mẹ lại đi, đêm nào con đi ngang qua cũng nghe mẹ la đau.

Nam Cung Hạo Thiên đen mặt, nhìn đứa con trai mới sáu tuổi trước mặt nghiến răng nói

- Nam, Cung, Thần, con muốn sang Châu Phi phải không?

- Ách, không muốn, con đi học đây.

Nam Cung Thần nói xong liền chạy mất tiêu. Để lại anh một bụng hỏa khí. Nam Cung Hạo Thiên xuống nhà làm bữa sáng cho cô, khi thức dậy cô sẽ đói bụng. Xong xuôi tất cả, nhìn đồng hồ, anh đoán chắc cô cũng dậy rồi. Bưng theo đồ ăn sáng lên phòng, vừa mở cửa phòng ra đã thấy cô chuẩn bị rời giường. Anh cười khế, bưng mâm thức ăn bỏ lên chiếc bàn nhỏ đi lại ôm cô từ phía sau.

Vương Tử Huyền giật mình la lên, lúc ngủ được mùi hương nam tính quen thuộc mới quay sang trách anh

- Anh làm em giật mình.

- Bà xã, có đói bụng không?

- Đói nha, em đi rửa mặt rồi sẽ ra.

Nói xong định xuống giường thì bị anh bế lên. Cô vội đưa tay ôm cổ anh, Nam Cung Hạo Thiên hôn một cái thật kiêu lên má cô sau đó cười cười bế cô vào phòng tắm giúp Vương Tử Huyền làm vệ sinh cá nhân.

- Mẫn nhi chưa dậy sao?

- Ủ, con bé vẫn ngủ. Bà xã, em ăn nhiều một tí, dạo này em gầy lắm.

Nam Cung Hạo Thiên vừa nói vừa gấp miếng thịt hun khói đưa đến bên miệng cô. Vương Tử Huyền há miệng nhận lấy, cô nhìn anh nói

- Anh ngày nào cũng bắt em ăn, vậy mà chê em gầy hả?

Trong giọng nói của cô pha chút tức giận, tháng này cô tăng lên tận bốn ký, thế mà anh còn bảo cô gầy?

- Được rồi, bà xã, không giận nha. Anh nhiều thêm chút.

Vương Tử Huyền bĩu môi nhưng cô vẫn ăn hết thức ăn anh đưa đến.

Sau khi ăn sáng xong, anh đi đến công ty còn cô ở nhà với Nam Cung Mẫn. Ngồi trong phòng khách, Vương Tử Huyền chơi với Mẫn Nhi được một hồi thì con bé quấy khóc

- A, làm sao lại khóc rồi? Tiểu công chúa, ngoan nào...

Nam Cung Mẫn nhìn cô với đôi mắt long lanh, miệng méu máo

- Dad..dy...

- Daddy? Mẫn nhi muốn Daddy sao?

Nam Cung Mẫn liền nín khóc, thế nhưng câu nói tiếp theo của cô làm nó khóc to hơn

- Daddy con đi làm rồi, chiều mới về.

- Oa oa oa...Dad...dy...oa oa...

- A, được rồi, mẹ dẫn con đi Daddy nha. Ngoan, không khóc nữa.

Vương Tử Huyền nói, rồi cô gọi vú Trần

- Vú Trần, chuẩn bị giùm cháu ít đồ. Cháu dẫn Mẫn nhi ra ngoài.

- Dạ, thiếu phụ nhân.

Bế Mẫn nhi trên tay, cô mới nói với tài xế lái xe đến trường tiểu học trước sau đó mới đến công ty.

Trước cổng trường

Vương Tử Huyền xuống xe, đi vào trong. Đi một hồi cô liền thấy Nam Cung Thần đang ngồi dưới ghế đá

- Thần.

Nam Cung Thần ngẩng đầu lên, thấy cô liền chạy nhanh đến

- Mẹ.

- Ủ, vào lấy cặp chúng ta đi đến công ty gặp ba.

- Dạ.

Trên xe

- Mẫn nhi, có nhớ anh hai không nè!

Nam Cung Thần nựng má Mẫn nhi nói, Nam Cung Mẫn tay đập nhẹ lên mặt cậu, rồi tuột khỏi tay cô bò sang chỗ Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần cười ha hả, bế lấy Nam Cung Mẫn, cậu hôn nhẹ lên má cô bé

- Mẫn nhi thật dễ thương.

Chiếc siêu xe số lượng có hạn dừng trước Tập đoàn Nam Cung, Vương Tử Huyền xuống xe mở cửa cho hai tiểu bảo bối. Nam Cung Thần bế em trên tay tung tăng đi vào.

Bảo an thấy cô liền cúi chào

- Phu nhân.

Cô gật đầu coi như chào hỏi rồi bước vào, thế nhưng vừa vào đã thấy một cô gái ăn mặc lòe loẹt đứng trước quầy lễ tân quát mắng. Vương Tử Huyền nhíu mày, lạnh lùng nói

- Công ty không phải là cái chợ.

Lời nói của cô thành công trực giận cô gái kia. Ắ quay người lại nói với giọng chanh chua

- Cô là cái thá gì mà lên mặt với tôi.

Nhân viên trong công ty lưng chảy mồ hôi, người phụ nữ này thật không biết sống chết. Có biết người trước mặt là ai không a? Là phu nhân Tổng tài nha? Ai mà không biết, Tổng tài cưng chiều phu nhân đến vô pháp vô thiên. Phu nhân nói một là một, Tổng tài còn không phản đối còn ả ta là cái gì mà nói phu nhân, gia đình ả thật bất hạnh khi có đứa con gái này a.

Vương Tử Huyền cười lạnh lướt mắt nhìn nhân viên trong công ty

- Cô ta là ai?

- Dạ, phu nhân cô ấy là Mã tiểu thư, muốn gặp Tổng tài nhưng không hẹn trước.

Lễ tân thấy cô hỏi liền trả lời, cô gật đầu rồi nhìn ả nói với giọng khách khí

- Mã tiểu thư, chẳng hay cô tìm chồng tôi có việc gì?

Ả nhếch môi cười mỉa

- Chồng cô? Cô nghĩ cô là ai? Tương có chút nhan sắc thì đi quyến rũ đàn ông hả?

Nam Cung Thần đứng bên cạnh mặt đánh lại, giọng lạnh băng cất lên

- Cô ả nói cho đàng hoàng, coi chừng tôi bẻ gãy răng cô.

- Trẻ con thì im miệng lại, biết gì mà nói.

Ả quát Nam Cung Thần, ai ngờ dọa Nam Cung Mẫn sợ, cô bé khóc giữ dội. Nhân viên trong công ty cuống cuống, tiểu công chúa khóc rồi. Lần này to chuyện a, Nam Cung Thần vội dỗ em theo nhưng Mẫn nhi càng khóc lớn.

Vương Tử Huyền bế Mẫn Nhi trên tay, thế nhưng cô bé vẫn khóc. Vị Mã tiểu thư kia ngo ngắc, ả không có ý mà. Đại sảnh công ty bây giờ một mảnh

rối loạn. Đúng lúc này một giọng nói đầy uy nghiêm vang lên

- Chuyện gì?

Xong! Đòi họ tàn ròi. Đó là suy nghĩ của tất cả nhân viên trong công ty. Nam Cung Hạo Thiên một thân tây trang xuất hiện trước đại sảnh, không khí bỗng thấp xuống mấy độ. Nam Cung Thần thấy anh liền chạy lại, làm bộ mặt đáng thương nói

- Ba, gì ta dọa Mẫn nhi sợ.

Vừa nói cậu vừa chỉ vào Mã tiểu thư, mà lúc này ả thấy hoảng sợ. Anh lạnh lùng liếc ả, sau đó đi sang chỗ Vương Tử Huyền bế Mẫn nhi

- Mẫn nhi ngoan, không khóc nữa, ngoan, Daddy thương.

- Daddy...

Nam Cung Mẫn mếu máo gọi anh, anh mỉm cười đưa tay lau nước mắt cho cô bé rồi nhìn sang Mã tiểu thư kia lạnh lùng hỏi

- Cô tìm tôi?

- A, phải. Nam Cung Tổng, anh có thể xem xét....

- Không thể.

Nam Cung Hạo Thiên lạnh giọng cắt ngang lời ả. Hừ, làm vợ con anh hoảng sợ còn xem xét cái gì.

- Công ty của cô không xứng để tôi đầu tư vào, giờ thì biến cho khuất mắt tôi.

Nói xong liền nắm tay cô đi trở vào trong, Nam Cung Thần nhếch môi nhìn Mã tiểu thư đang ngơ ngác kia rồi lèo đèo theo sau.

Phòng Tổng tài

- Đến sao không gọi cho anh?

- Muốn cho anh điều bất ngờ.

- Được, anh rất bất ngờ vì ba mẹ con em náo loạn ở đại sảnh.

Nam Cung Hạo Thiên điểm nhẹ lên mũi cô nói, Vương Tử Huyền chu môi phản bác

- Là cô ta náo loạn trước.

- Được, là cô ta. Bà xã nói cái gì liền là cái đó.

Nam Cung Thần nhìn hai người bĩu môi

- Hai người đừng xem con là người vô hình chứ.

Giống như đồng tình với cậu, Mẫn nhi cũng lên tiếng

- Daddy...

- Ha ha ha...

Anh và cô không hẹn cười lớn, Nam Cung Thần làm mặt quỷ nói

- Ba chuẩn bị sống kiếp sống thê nô, ha ha...

Nam Cung Hạo Thiên gằn lên

- Nam, Cung, Thần, con đứng lại cho ba.

- Ha ha, con không ngu để ba bắt đầu.

Vương Tử Huyền nhìn một lớn một nhỏ đang rượt nhau liền phì cười, Mẫn nhi ngồi lên đùi cô vỗ tay, vì cười mà hai mắt cô bé híp lại. Anh đứng lại, đen mặt nhìn hai người

- Hai người còn cười sao?

- Thần nói đúng mà.

- Bà xã!

Nam Cung Hạo Thiên uất ức gọi cô, Vương Tử Huyền thấy vậy cười càng lớn. Cô cười đến chảy cả nước mắt, anh nhìn cô nhếch môi cười. Không sao cả, thế nó thì sao? Miễn cô hạnh phúc là được. Anh bước nhanh lại chỗ cô, ngồi xôm xúng trước mặt Vương Tử Huyền, hôn nhẹ lên môi cô

- Bà xã, anh yêu em.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Ngoại Truyện 4: Hạo Thiên Tùy Bút

Tôi còn nhớ lần đầu gặp cô ấy là vào buổi tiệc sinh nhật của đại tiểu thư Âu Dương. Lúc đầu, tôi không chú ý đến cô ấy. Nhưng khi thấy thân hình nhỏ bé của cô không ngừng mượn rượu giải sầu, thì trong lòng tôi vuron lên một cảm giác khó tả. Lần đầu tiên trong đời, tôi để ý đến tâm trạng của một người con gái. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được người con gái đó đang buồn. Ngoài "người kia" thì cô là người thứ hai khiến tôi phải đặt mắt nhìn. Lúc em gái tôi lại gần cô ấy, cô như giật mình đánh rớt ly rượu trên tay. Không một tiếng động liền muốn nhặt những mảnh vỡ, lúc đó lòng tôi dâng lên tia lo lắng. Cũng chẳng hiểu tại sao, tôi sợ cô ấy bị thương. Lúc cô ấy chạy đi, đã đụng trúng tôi. Nhìn cô ấy sắp ngã, tôi đã không tự chủ được mà vươn tay đỡ cô ấy. Lúc đó, tôi chỉ sợ cô ấy đau. Nhìn trong mắt cô là sự ngạc nhiên, ngờ ngác tôi thật muốn cười. Tôi để ý mỗi động tác của cô ấy, cho đến khi Âu Dương Cẩm đến nói tôi tha cho cô. Trong giây phút đó, tôi cảm nhận được toàn thân cô ấy run rẩy dữ dội. Từ sâu trong tim, như một vết dao cứa vào. Tôi rất đau lòng, muốn ôm cô vào lòng bảo hộ và nói

- Đừng sợ, đã có anh ở đây. Anh sẽ bảo vệ em suốt đời.

Nhưng tôi đã không làm vậy và cũng chính vì thế tôi đã đánh mất cô ấy năm năm, có lẽ vậy. Khi biết tin cô ấy đi du học, tôi một hồi chấn động nhưng rồi cũng cho qua. Bởi vì, tôi muốn trả thù gia tộc Âu Dương bởi chính họ đã chia cắt tôi và "người kia". Cho đến một ngày năm năm sau, tôi ép Âu Dương Cẩm gả con gái của ông cho tôi. Tôi muốn cho con gái ông ta nếm mùi vị đau khổ, muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong. Thế nhưng mọi truyện đảo lộn lên hết khi tôi biết cô là người đã gả cho mình. Tôi không muốn mọi thù hận đều đổ lên đầu cô, tôi không muốn hành hạ cô. Nếu làm như vậy không chỉ khiến cô đau, mà tôi cũng đau.

Nhưng khi cô ấy nói nửa năm sau ly hôn, lúc đó tôi như ngừng thở. Tôi thật không muốn, thật sâu trong trái tim tôi không muốn cô ấy rời đi, không muốn đánh mất cô ấy. Thế nhưng vì quá khứ mà tôi lại một lần nữa tổn thương người con gái mình yêu. Một lần nữa quá khứ tái diễn, khi nhìn vào tờ giấy cô để lại. Tâm tôi như nguội lạnh, tôi phát hiện mình sai thật rồi. Tại sao cứ để cho cái quá khứ kia làm mờ mắt, khi cô đi tôi khẳng định một điều tôi yêu cô. Hình bóng của cô đã khắc ghi trong tim tôi. Tôi quyết tâm tìm cô ấy, nhưng khi tìm được rồi. Lòng tôi cảm thấy hoảng loạn khi nhìn thấy người con gái mình yêu nằm trong vũng máu đỏ tươi, thật chói mắt. Tôi cầu mong cô ấy không sao, tôi muốn mọi đau đớn mà cô nhận được cứ trút lên người tôi là được. Tại sao ông trời lại bất công với cô như vậy? Cô là một người lương thiện, tại sao lại để nỗi đau này lên người cô.

Thế nhưng khi bác sĩ nói cô sảy thai, tim tôi thất lại. Thật sâu trong lòng, nói với cô hàng ngàn lời xin lỗi. Tôi không muốn cô bị đá kích, nhưng giấy làm sao gói được lửa? Đến một ngày cô biết được, nhìn cô cầm dao trên tay mà lòng tôi nặng trĩu, tim cũng đã muốn treo lên cổ họng. Tôi thật muốn nói với cô rằng

- Đừng làm mình bị thương có được không em? Nếu muốn trút giận, em muốn đánh anh đều được. Đừng làm bản thân mình bị thương.

Nhưng căn bản tôi không thể nói nên lời, tôi chỉ nghĩ làm sao giành lấy dao của cô lại để cô không tự tổn thương mình. Đợi cô bình tĩnh lại, nhưng một lời cô cũng không lên tiếng, và trong khoảng thời gian này tôi biết được "người kia" cùng cô là một người.

Thật tốt! Trong hàng vạn người trên thế gian này, anh chỉ nhìn thấy em. Hai lần gặp mặt, với hai thân phận khác nhau. Nhưng anh lại yêu một người. Có lẽ đây chính là "định mệnh" mà người ta hay nói.

Nam Cung Hạo Thiên tôi kể từ bây giờ sẽ bảo vệ cô thật tốt, sẽ không để cô một lần nữa rơi nước mắt. Nhưng tôi cứ một lần lại một lần làm cô thương tâm, làm cô khóc.

Lúc cô ấy và tôi cãi nhau, cô ấy một ngày liền không ăn cơm. Tôi lo lắng cho cô ấy, nhưng vì cái tôi của mình quá cao tôi lại làm cô ấy một lần nữa tổn thương. Khi cô ấy sốt, tôi thật rất lo. Nhìn cô ăn cháo lúc còn nóng, tôi cảm thấy mình thật đáng trách. Chỉ dẫn cô theo thời mà? Vậy được, chỉ cần từ giờ phút này cô muốn gì tôi cũng đồng ý. Thậm chí hi sinh cả bản thân mình, chỉ cần cô mỉm cười vui vẻ. Đối với tôi như thế là đủ rồi, bởi vì cô là tất cả của tôi, tôi yêu cô ấy hơn tất cả. Cô ấy chính là bảo bối tâm can của đời tôi. Cô và các con là mái ấm của tôi, họ chính là động lực để tôi vui đi một đời. Nơi đâu có họ, nơi đó sẽ là nơi tôi dừng chân, họ là nhà, là mái ấm tình thương vô bờ bến.

TẬP HOÀN VẤN

(7/12/2017 -31/5/2018)

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.